LÊ XUYÊN
VỢ
THẦY THƯƠNG
MIỀN NAM xuất bản 1965

vợ thầy hương

lê xuyên

vợ thầy hương
lê xuyên

bìa: ***internet***
trình bày: ***MuonPhuong***
nguồn: ***Tieulun.org***

Copyright © 1965 by **le xuyen**

vợ thầy hương

lê xuyên

PHẦN THỨ I

Chiếc đồng hồ chuông treo trên vách thong thả điểm đúng tám tiếng sau một hồi đổ kiểng đờn. Tám giờ tối.

Thầy Hương quản làng Tân Thới Võ Thiện Nam móc vội chiếc đồng hồ trái quít trong túi áo trong của chiếc áo bành-tô ka-ki vàng nút đồng ra để so giờ. Kim số dạ quang trên mặt đồng hồ cũng chỉ gần đúng giờ như vậy, xê xích không đầy một phút.

Thầy Hương nhét chiếc đồng hồ vào chỗ cũ rồi tằng hắng lấy giọng day qua báo một người đang cặm cụi làm sổ sách dưới ánh sáng xanh của một ngọn đèn măng-sông treo trên chiếc móc sắt giữa nhà:

- Nè chú Giáo, sao chú hổng bơm xăng thêm cho cây đèn nó sáng một chút. Tụi coi bộ nó hơi lu đa!

"Chú giáo" ngẩng đầu lên đon đả đáp:

- Dạ được mà thầy Hương. Tôi cũng tính đợi thầy đi rồi về nhà lo chấm bài...

- Đâu có được! Tối nay chú phải ở đây luôn. Để tui kêu bầy trẻ bắt ghế bố giăng mùng sẵn để khi nào chú làm sổ xong nằm nghỉ.

- Dạ... nếu thầy Hương muốn như vậy...

"Chú Giáo" đây là một chàng trai trạc không quá ba mươi tuổi, nghe nói dân ở miệt Bạc-Liêu, trôi nổi lên đây làm nghề dạy học tư và trọ một nhà trong xóm.

Thường thường vào mỗi buổi tối, anh giáo tư Trần văn Dị đến nhà thầy Hương để kèm thêm cho hai đứa con của thầy (một trai một gái) học và giúp làm các thứ sổ sách, vì thầy Hương là một người có điền đất nhiều, lại đại diện cho mấy ông chủ Chà ở Cần-Thơ trên các phần đổi tọa lạc rải rác khắp mấy làng trong quận Ô Môn.

Mấy tối nay, vì là vào lúc cuối năm nên anh Giáo Tư rất bận rộn biên chép tính toán về các khoản lúa ruộng, tiền vay, bạc lúa, lớp của thầy Hương, lớp của mấy ông chủ Chà...

... Bỗng có tiếng chó sủa vang rân ngoài ngõ.

Thầy Hương đang lúi húi lau chùi, xăm xoi khẩu súng hai lòng vội ngẩng lên và vui vẻ nói với, anh Giáo Tư:

- Chắc anh Hương Tuần và dân của ảnh tới rồi đó.

Chưa thấy mặt ông Hương Tuần đâu thì đã có tiếng nói bô bô của ông ta từ ngoài vọng vô:

- Thầy Hương sẵn sàng chưa? Cha, bộ mấy chậu bông sứ của thầy trồng nở bông rộ lên hay sao mà thơm nhột mũi như vậy cà!

Thầy Hương treo khẩu súng lên cái móc nón gạc nai trên cột rồi hấp tấp bước ra cửa

- Chú Hương Tuần đó hả? Sao đi lại trễ vậy cha nội? Anh em đi theo đông đủ độ chớ?

Ông Hương Tuần cười hì hì:

- Trễ gì mà trễ đó thầy Hương! Mà mình đi sớm có ăn thua gì, bắt ăn cướp mà thầy đi sớm quá động ổ tụi nó dông mất hết!

Thầy Hương Nam nhún vai rồi lôi ông Hương Tuần vào nhà:

- Nếu còn sớm thì vô đây nhăm nhi một vài chung trà nóng cho ấm bụng.

Ông Hương Tuần bước qua ngưỡng cửa thấy anh giáo Tư liền kêu lên:

- Ủa, có thầy giáo ở đây nữa hả?

Thầy Hương quản liền nói chen vô:

- Ờ, tui nhờ chú Giáo lại làm sổ và kèm mấy đứa nhỏ học đó mà.

Ông Hương tuần liền bước đến một bên bàn giấy của anh giáo Tư:

- Cha, sổ sách gì mà dày cộm vậy! Thôi bỏ đó hết đi! Đêm nay thầy giáo theo tụi tui đi bắt đám ăn cướp này, năm thuở mười thì mới có một đám dữ dằng như vầy nghen!

Anh giáo Tư mỉm cười nhỏ nhẹ đáp:

- Dạ tôi có nghe thầy Hương quản nói qua. Nghe đâu tụi nó là đám em út đồ đệ gì của tướng cướp lừng danh Năm Cà Dom đó phải hông ông Tuần?

- Ừ phải đa. Ý cha, tụi này võ nghệ song toàn, nhứt là thằng đầu đảng của tụi nó. Thằng này luôn luôn bôi lọ nghẹ vằn vện trên mặt, đúng là một đứa ở trong làng mình đó thầy Hương quản à! (vừa nói ông vừa day qua hỏi ông Hương quản).

Ông nầy cau mày:

- Thì chắc mẻm như vậy rồi!... Bởi vậy tui mới nóng lòng muốn thộp óc nó... (đoạn ông ta thở dài) cái tụi gì mà lộng hành quá đỗi, đánh một đêm một hơi ba bốn cái nhà... Đang lúc mùa lúa mà mình cũng bận công kia việc nọ túi bụi chớ phải ở không đâu!

Ông Hương Tuần rụt rè hỏi:

- Thầy Hương quản à, nghe nói quan lớn chủ quận... có kêu ông cả mình lên... để cạo sát ván về cái chuyện đó phải hong thầy?

Thầy Hương quản nhăn mặt

- Chớ bộ chú hỏi kêu ông cả lên để... gắn mề đai điều cho ổng sao!

Ông Hương Tuần xẻn lẻn day qua phía anh giáo Tư hỏi lảng ra:

- Nè thầy giáo, thầy theo tụi này cho biết vì thế nào khi bắt được mấy thằng đó thầy Hương đây cũng nhờ thầy giáo lập vi bằng cho nó được… văn hay chữ tốt...

Anh Giáo Tư mỉm cười đáp:

- Dạ, không nói dấu gì, tôi ngán mấy cái chuyện... dao súng đó ghê lắm. Để chừng nào mấy thầy về, thầy Hương quản đây kể sơ qua đầu đuôi nội vụ là tôi làm y theo đó cũng được... Tối hôm nay, số sổ sách còn đọng chưa rớ tới cũng khá bộn...

Thấy Hương quản gật gù nói chen vô:

- Thôi anh em mình để cho chú giáo ở nhà, chớ bắt chú phơi sương lội ruộng theo anh em mình thì cũng… ngặt.

Vừa lúc ấy thím Hương quản từ trong nhà sau vén màn cửa buồng bước ra, nét mặt tươi rói. Đó là một người đàn bà trạc độ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đẹp mặn mòi và chải chuốt se sua.

Vừa bước ra là thím Hương đã đon đả cất tiếng chào ông Hương Tuần:

- Chú Hương Tuần đến rồi hả! Thím ở nhà mạnh giỏi chớ! Sao bữa hổm, đằng này tui thiếu một tay tứ sắc sai bầy trẻ nó đi qua bển mời thím Hương năm lần bảy lượt mà thím nhứt định hổng qua vậy? Bộ chú Hương... cấm thím hả? Chú làm cái chuyện ác nhơn sát đức đó... chú coi chừng tui nghen!

Ông Hương Tuần cười xòa:

- Ý trời đất ơi, con vợ tui nó có chưn có cẳng thì đi chớ mụ nội tui bây giờ hổng dám cấm cản nó nữa! (bỗng ông ta nheo mắt nhìn sững vợ thầy Hương quản rồi trầm trồ) Cha, bữa nay thím Hương bận cái áo bà ba kiểu gì và bằng thứ hàng gì mà tui coi ngộ quá vậy!

Thím Hương bẽn lẽn cúi mặt xuống đất và đưa tay vuốt vuốt một cái nếp áo:

- Ờ kiểu áo bà lai... Kiểu này mấy cô mấy bà ngoài chợ Cần-Thơ người ta bận thường lắm. Còn hàng này là hàng Bom-bay mới có bán kỳ này nên nó hơi... hoa hòe một chút...

Ông Hương Tuần chép miệng nói phân bua với thầy Hương-quản:

- Thiệt thím Hương đây lịch sự người lại trắng trẻo nên ăn bận thứ gì tôi coi cũng ngộ hết, chớ còn con vợ tui ở nhà... ý cha, hễ nó bận một cái áo hơi có màu một chút là tui thấy sao nó giống... bà bóng bà đồng quá cỡ!

Thầy Hương-quản không trả lời, đưa tay vân vê bộ ria mép, mắt lim dim nhìn vợ một cách vừa âu yếm vừa... hài lòng, trong lúc anh

giáo Tư ngó vu vơ lên nóc nhà tay nhịp nhịp cán viết trên bàn và miệng thì mủm mỉm như... khoái chí một điều gì!

Thím hương kiếm cách gợi sang chuyện khác

- Nè chú Hương Tuần ơi, tối nay chú dẫn mấy anh em khác đi ên một mình hổng được sao mà phải lôi ông nhà tôi theo nữa hả?

Ông Hương Tuần trợn mắt:

- Ý trời, thím Hương nói như vậy là... lộn ngược ngạo hết! Tui phải đi theo phò tá ổng đây chớ! Đi ban đêm ban hôm như vầy rầu thúi ruột...

- Chớ bộ tui ở nhà đây sướng lắm sao! Chú Hương nghĩ coi: cả tháng nay, mười đêm như một, đêm nào đêm nấy ổng cũng mắc lo đi rỏn trong ruộng canh chừng sợ ba đứa tá điền nó lưu lúa đi hết, rồi mấy đêm nay lại đi rình mò trộm đạo cướp bóc nữa... ông thức đêm thức hôm riết rồi ổng ốm xọp đi, và hễ ổng dìa tới nhà là ổng nằm lăn kềnh ra ngủ ngáy khò khò, tui có lấy xà beng xeo ổng bây giờ ổng cũng chẳng nhúc nhích cục cựa nữa!

Cả thầy Hương Quản lẫn ông Hương Tuần đều cười xòa. Thím Hương xẻn lẻn cúi đầu xuống rồi háy xéo hai người:

- Ớ...mấy ông nầy lảng òm!

Ông Hương Tuần làm bộ cự nự:

- Coi, tụi này có nói gì đâu! (rồi ông xuống giọng làm lành)... Mà thiếm Hương nói như vậy cũng phải, nhiều khi tui tưởng hai ông bà như... một cặp vợ chồng son, nhứt là thím Hương... tui sợ mấy cô dâu mới cưới cũng còn thua xa nữa là khác!

Thiếm Hương cau mày chắc lưỡi:

- Đó, nữa đi! Cái ông Tuần nầy sao bữa nay ông nhiều chuyện quá hổng biết!

Ông Hương Tuần vẫn chưa chịu thôi:

- Thiệt tôi cũng phục thầy Hương quản, vợ con như vầy mà thầy... tàn nhẫn vô nhân đạo bỏ bê hoài chớ! (chợt nhớ tới anh giáo Tư, ông Hương Tuần day qua anh ta, tiếp lời) may mà có thầy giáo ở đây chớ hông thôi thím Hương... sợ ma chết rồi còn gì!

Anh giáo Tư buông cán viết xuống bàn và gượng cười một cách rất khó khăn.

Thím Hương thì liếc nhạnh về phía anh ta rồi nghiêm giọng đáp lời ông Hương Tuần:

- Nói nào ngay có chú giáo qua bên đây thì nhà cửa nó cũng bớt vắng vẻ trong đêm hôm, nhưng từ lúc tới cho đến giờ về, chú giáo hết chỉ vẽ cho mấy đứa nhỏ học bài thì nhảy qua chúi đầu chúi cổ vô mớ sổ sách, chớ có lúc nào rảnh rang đâu…

Ông Hương Tuần chép miệng than thở giùm cho thím Hương:

- Ờ, tui quên chuyện đó nữa há! Cơ khổ... như vậy thím phải trách ổng cho dữ mới phải…

Thầy Hương quản níu nhẹ tay ông Hương Tuần:

- Thôi anh em mình lại bộ tràng kỷ uống sơ vài chén nước rồi đi cho sớm. Anh em mình ráng chịu khó một chút chớ để rủi ro tới trễ tụi nó ăn hàng xong xuôi rồi ‘‘buồm’’ hết thì anh em mình chỉ còn có nước sáng mơi... vác cái mặt mo lên cho ông cả ổng xài xể đã nư thôi!

Ông Hương Tuần gật gù bước theo thầy Hương:

- Ờ phải. Thiệt ba cái thằng ăn cướp chết dầm, sao nó hổng chịu mần ăn lương thiện như người ta để... làng xã thảnh thơi một chút hổng biết! Hồi đó, tui mà dè cái nạn trộm đạo, cướp bóc như vầy, tui chẳng ra cái chức Hương Tuần nầy làm gì cho nhọc sức. Thà ở nhà đuổi gà, giữ con cho má bầy trẻ mà khỏe hơn!

Thím Hương vội vã chạy tới trước rót nước ra tách, cho hai người...

... Một lát sau, thầy Hương nhìn đồng hồ rồi đứng dậy hối ông Hương Tuần!

- Thôi mình đi chú Hương Tuần! Bộ chú tính làm hết cái nước giảo của bình trà này rồi chú mới nhốm đích sao? Tự nãy giờ anh em họ đợi đằng trước, họ chửi thề nhoi trời đất kìa!

Ông Hương Tuần còn ráng uống cho cạn chén nước:

- Đi thì đi!

Thầy Hương bước lại lấy cây súng hai lòng mang lên vai rồi day qua hỏi ông Tuần:

- Cây ca-líp đui tui mượn trên ông Cả đưa cho chú xài, chú để đâu rồi chú Hương Tuần?

- Tui nhờ một thằng ở ngoài nó đeo giùm chớ có mất mát đâu thầy lo!

Thầy Hương nhún vai:

- Chú sao lôi thôi tổ mẹ.

Vừa lúc ấy, thím Hương cầm một chiếc khăn bàn lông lớn đem lại đưa cho chồng:

- Nè mình, mình lấy cái khăn này quấn cổ, hông thôi lạnh rồi cảm đó nghen!

Thầy Hương đỡ lấy chiếc khăn, âu yếm nhìn vợ trong lúc ông Hương Tuần chắt lưỡi hít hà:

- Cha, bà cưng ông hết chỗ để há!

Thầy Hương bèn lên tiếng dặn vợ:

- Mình ở nhà biểu bầy trẻ mần vịt nấu cháo để sẵn đó chờ tụi nầy dìa ăn chơi. Mình nhớ nấu nhiều nhiều nghen... cho mấy em kia họ ăn luôn thể. Tui với chú Tuần đây đi... chắc hổng lâu đâu.

Thím Hương cầm lấy cây đèn năm pin trao cho chồng.

- Mình có đi vô trỏng cũng nên... coi chừng coi đổi. Mình ỷ y quá hổng nên đâu nghen. Tụi

ăn cướp này là thứ liều mạng, nếu tụi nó... lướt thế thì mình nên cho tụi nó chạy huốt đi, rồi sau này sẽ liệu.

Thầy Hương cười xòa rồi hỏi lại:

- Bộ mình quên rằng ở trên còn có ông Cả, thầy Cai, quan lớn Chủ quận nữa sao?

Thím Hương xụ mặt xuống:

- Xí, mấy ổng cũng ngồi vít đốc chớ làm cái gì? Mà bất quá bị mấy ổng rầy, hay cách chức là cùng! Cái đó đâu có chết!

Thầy Hương vỗ nhẹ vào vai vợ:

- Thôi dẹp bà đi! Mình ăn nói...ngang ngược vậy sao được, (đoạn nhìn vô phía trong buồng, thầy Hương hỏi luôn) Bộ hai đứa nhỏ ngủ hết rồi hả mình?

- Ừa.

- Còn mình, mình cũng đi ngủ đi chớ đừng thức canh tui đó nghen! À mình đi nhớ biểu sắp nhỏ dưới nhà nhắc chiếc ghế bố ra giăng mùng sẵn cho chú giáo ngủ...

Thím Hương ngước mặt lên hỏi liền:

- Bộ đêm nay chú giáo ngủ ở đây... (nhưng rồi thím xuống giọng thản nhiên nói tiếp)... Được rồi, mình để đó cho tui.

Thầy Hương day qua bảo anh giáo:

- Chú giáo có buồn ngủ thì nghỉ lưng đi nghen. Chừng nào tụi này dìa tới, tôi sẽ kêu chú dậy nhờ chú làm sơ tờ vi bằng để sáng mơi trình liền lên cho ông Cả…

Anh giáo Tư đứng dậy sốt sắng đáp:

- Dạ được, thầy Hương cứ để cho tôi...

Thầy Hương quản liền xô nhẹ vai ông Tuần đi ra:

- Anh em mình đi chớ!

Ông Tuần vừa bước đi vừa ngoái cổ lại:

- Thím Hương với thầy giáo ở nhà chờ đó nghen! Tụi nầy đi nhấp nháy là dìa liền!

... Ngóng thấy hai người bước ra tới cửa rào, anh giáo Tư thở ra một hơi dài, gập mạnh quyển sổ đang làm lại, xô chiếc ghế ngồi qua một bên để mau chơn bước thẳng lại chỗ ngưỡng cửa nơi thím Hương đang đứng.

Thím Hương chưa kịp nói gì thì anh giáo Tư đã nắm tay thím kéo mạnh vào:

- Em đi vô đi để anh đóng cửa rồi tắt đèn măng xông!

Thím Hương hất tay anh ta xuống, thụp núp qua một bên cửa và xua anh ta đi:

- Anh... sao hổng ý tớ gì hết á! Để mấy ổng đi khỏi hẳn hoi đã. Chưa chi anh chờn vờn như vậy...

Vừa lúc ấy có tiếng chân người quay vô nhà. Thím Hương ló mặt ra nghe ngóng và thấp giọng cự nự anh giáo:

- Đó, thì em nói có sai đâu: có ai trở vô nữa kia kìa. Anh đứng xê qua một chút coi.

Thím Hương vừa dứt lời thì ông Hương Tuần đã bước trờ tới nói oang oang:

- Thím Hương chưa đóng cửa hả? Chút xíu nữa tui bỏ quên túi thuốc trong nhà rồi....

Thím Hương đưa tay áp vào ngực:

- Dữ hông! Chú làm tui hết hồn... (rồi thím gượng cười nói trớ đi)... Bị mấy ông bàn tán

chuyện ăn trộm ăn cướp hồi nãy nên mới rồi tui nghe có tiếng chơn người lạo xạo... tui tưởng là quân gian chớ.

Ông Hương Tuần nhìn thím Hương trong một giây rồi bước lại bộ tràng kỷ lấy túi thuốc:

- Thôi tui lui đây. Thím đóng cửa lại đi, muốn chắc ăn thì thím nhờ thầy giáo đây đóng luôn mấy cây song hồng vô thêm nữa.. Mà có thầy giáo ở đây thì thím còn sợ cái gì chớ! Chẳng lẽ quân cướp dám cả gan nhè cái... ổ ong vò vẻ này mà tụi nó đâm đầu vô!

Anh giáo Tư bèn nói chen vào

- Ối hổng có gì đâu ông Hương Tuần à. Chắc thím Hương đây... lo cho thầy Hương... nên mới sợ bóng sợ gió như vậy đó mà!

Ông Hương Tuần cười rộ lên

- Cha, thầy giáo tinh ý dữ quá he!

Nói xong ông ta bước vội ra ngoài sân rồi biến mình trong đêm tối.

- Anh sao còn bày đặt lép xép cái lỗ miệng nữa hổng biết! Thằng cha Hương Tuần đó nó khôn giàn trời mây chớ hổng vừa đâu nghen!

Anh giáo nheo mắt mỉm cười:

- Ý cha, người ta binh mình hết mình mà còn trách nữa chớ!

- Xí, ai cần anh binh?

Anh giáo lại cười mơn:

- Thôi anh đóng cửa và tắt đèn măng xông nghen?

Thím Hương cau mày

- Đóng cửa thì… đóng, nhưng khoan tắt đèn đã! Mấy đứa nhỏ nó mới vô mùng và bầy trẻ còn lăng xăng mần gà mần vịt dưới bếp đó!

Anh giáo xuống giọng năn nỉ:

- Để đèn... hao xăng lắm mà!

Thím Hương trề môi:

- Chà, anh hà tiện quá!

Anh giáo dùng dằng bỏ đi đến bên cạnh bàn viết, kéo mạnh chiếc ghế ra rồi ngồi phịch xuống

- Em sao làm khó dễ hoài hè? Bộ bữa nào cũng có một đám ăn cướp như vầy sao!

Thím Hương bước lại gần anh ta, xuống giọng vỗ về:

- Thì để em biểu tụi nó lên đem ghế bố ra giăng mùng sẵn cho anh đã, rồi sau đó... mình có nói chuyện hổng phải dễ hơn không! Em còn nóng ruột bằng mười lần như anh nữa là đằng khác!

Anh giáo tươi hẳn mặt lên:

- Vậy hả! Thôi em hối con nhỏ ở lên đem ghế bố ra rút đi. Em sao huỡn đãi quá hổng biết!

Thím Hương mỉm cười liếc xéo anh ta rồi bỏ đi về phía cửa buồng, miệng réo gọi con ở:

- Bảy a! Mầy bỏ đó lên đây tao nhờ một chút coi!

Con Bảy còn lục đục dưới bếp một hồi rồi mới ló mặt lên:

- Thím kêu con chi thím?

- Mầy vô vác cái ghế bố ra bắt gần chỗ bàn viết cho thầy giáo để thẩy mần sổ sách xong thẩy nghỉ lưng chờ ông mầy về... Nè, mầy vô buồng mở tủ lấy luôn cái mùng mới một nóc đó đem ra giăng luôn nghen Bảy.

- Dà.

Trong lúc con Bảy loay hoay banh ghế bố ra rồi giăng mùng, thím Hương day qua niềm nở bảo anh giáo

- Đó chú Giáo, khi nào chú Giáo mỏi mệt chú Giáo nằm nghỉ đi nghen. Chú nhớ tắt đèn măng sông giùm... Thôi tôi cũng vô ngủ đây chớ hơi sức đâu mà chờ ổng về..

Anh Giáo mỉm cười đáp:

- Dạ cám ơn Thím Hương... chắc tôi cũng tắt đèn liền bây giờ...

Thím Hương cau mày nhìn anh trong một giây rồi quay sang phía con Bảy:

- Bảy à, thôi mày xuống dưới bếp coi lại nồi cháo... Mày cứ cào lửa để than riu riu đó cho tao rồi mầy đi ngủ trước đi, chừng nào mấy ổng dìa tới tao sẽ kêu mày dậy.

Con Bảy ‘‘dà’’ một tiếng, bươn bả đi thẳng xuống nhà dưới như nóng lòng muốn cho xong công việc để nghỉ ngơi.

Thím Hương đứng xớ rớ ở đó chưa biết phải làm gì thì anh Giáo đã bắt ghế; bước lên và vói tay khóa hơi ngọn đèn măng sông...

Ánh sáng chợt tắt làm Thím Hương bối rối. Thím chắt lưỡi rồi hấp tấp chạy tuốt vô buồng khi nghe tiếng chân của anh Giáo bước xuống chạm vào chiếc ghế nghe lụp cụp lạc cạc.

Anh Giáo lật đật đuổi theo, nhưng khi đi ngang qua chiếc tủ thờ cẩn ốc để ở cuối gian giữa, trên có để một ngọn đèn ống khói trứng vịt leo lét, anh ta bỗng nhiên sượng lại… rồi len lén nép mình sát vô vách lần từng bước đi về phía buồng thím Hương…

Nghe tiếng chân người chạm nhẹ vào ngưỡng cửa buồng, thím Hương vừa nằm thụt sát tuốt vô phía trong giường vừa hỏi nho nhỏ:

- Ai... đó vậy?

Anh Giáo không đáp liền mà bước thẳng lại vén mùng lên đưa tay quờ quạng níu lấy ngang mình thím Hương lôi nhẹ ra:

- Thì... ai vô đây nữa!

Thím Hương cố nhoài người nhích ra nhưng không mấy kết quả nên đành thở ra một hơi dài rồi thì thầm cằn nhằn anh Giáo:

- Anh sao hổng bỏ tật lớn... Anh ẩu tả như

vầy có ngày hai đứa chết dính chùm với nhau chớ hổng chơi đâu!

Anh Giáo vừa hôn nhẹ dưới vành tai của người tình vừa xầm xì

- Ẩu cái gì mà em nói hổng biết! Giờ nay ổng đi mất rồi, cửa nẻo anh đã đóng kỹ... trong nhà quanh đi quẩn lại có ai nữa đâu! Bất quá anh vọt ra ghế bố nằm ngủ... hay chạy ra mở cửa cho ổng vào là cùng chớ gì!

Thím Hương vẫn còn cự nự:

- Em nói để chút nữa yên, em ra ngoài mà!

Anh Giáo đã nằm hẳn lên giường từ lúc nào:

- Chút nữa, chút nữa... để cho ổng về tới kịp thì còn mau chết nữa! Mà em ra ngoài hay anh vô trong, nầy thì... cũng vậy chớ gì...

Thím Hương hất mạnh tay anh ta xuống:

- Anh cái gì cũng... xô bồ xô bộn hết á! Nhưng đây là... buồng của em và mọi khi ổng ngủ trên cái giường nầy đây nè! Mình cũng nên... nể mặt người ta một chút chớ...

Anh giáo Tư cười khúc khích:

- Nếu thiệt tình muốn... nể mặt ông Hương quản thì hai đứa mình đã... không dám chàng ràng với nhau như vậy! Thôi mà em, em đây hổng phải là... vợ ''của'' thầy Hương sao? Đó em coi em đâu có tiếc chút xíu nào với anh đâu, như vậy em còn để ý gì đến căn buồng này, đến cái giường nầy...

Thím Hương khẽ trở mình rồi thở dài như cam phận, Anh Giáo xoay người theo, chép miệng nói đùa

- Em thiệt giống mấy người ăn xài bạc trăm bạc ngàn hổng tiếc, mà có khi... xót ruột vì một hai cắc bạc!

Thím Hương nhoài đầu lên, cắn nhẹ vào vai anh ta:

- Anh thì giỏi bép xép cái miệng! Anh hổng biết chớ anh... xấu thói lắm, mấy lần trước ở bên nhà, tuy không có ai, nhưng anh làm em ngán thấy mồ!... Bộ anh quên rằng có… mấy đứa nhỏ nó ngủ ở buồng bên kia sao! Em sợ... là sợ như vậy đó!

Anh Giáo Tư thích chí thiếu điều muốn cười rộ lên nhưng anh ta chỉ đáp, giọng như nghiến giữa đôi hàm răng:

- Thì người ta có thương mình người ta mới như vậy. Thử thời em đem các cô mười bảy mười tám lại coi anh có quí bằng em hông! Mà em làm như em... tốt nết lắm vậy!

Thím Hương vừa nhích người vô phía trong vừa đưa tay phủi lia:

- Mắc dịch anh... Bộ anh nói em...

Thím chỉ nói thêm được có bấy nhiêu đó, và những tiếng sau cùng như chìm lắng... đi đâu mất.

o O o

... **T**iếng của hai con thằn lằn cắn đuổi nhau trên vách ván nghe rõ mồn một làm cho anh giáo Tư giật mình. Cả mấy gian nhà sao im lặng quá... Nhưng rồi anh ta cũng chẳng thèm để ý tới điều ấy nữa...

Thím Hương bỗng nhích đầu qua ...đưa tay lắc nhẹ vai anh Giáo, rồi mãi một lúc sau mới hớt hải hỏi nho nhỏ anh Giáo

- Cái gì em nghe một tiếng "phịch" như...

Anh Giáo vuốt nhẹ má Thím Hương

- Cái gối rớt xuống gạch đá mà! Bộ em nói ai nhảy vô đây sao!

Thím Hương thở phào ra

- Vậy mà em hết hồn hết vía! Đây nè, anh để tay đây coi, nó làm như... đánh trống chầu ở trỏng vậy!

Anh Giáo sốt sắng hỏi lại:

- Đâu, đâu?

- Đây nè nè... Nghỉ anh ra đi! Hổng thèm nói với anh nữa đâu...

Thím Hương buông sải hai tay lên mặt giường, và quay qua anh Giáo, giọng buồn ngủ:

- Mấy giờ rồi anh? Em mới nghe kiểng đồng hồ...

- Ối, anh có biết gì nữa đâu! Cái đồng hồ ở ngoài nhà là đồng hồ đờn, nên cứ mười lăm phút nửa giờ là nó đánh kiểng đờn ‘‘tình tang tình tang’’... Mà tự nãy giờ anh nghe văng vẳng nó ‘‘ đờn’’ hai ba xáp gì đó...

Thím Hương quơ lấy cái mền, xổ ra phân nửa rồi vừa đắp lên người vừa kêu:

- Đâu có dữ vậy anh! Nếu vậy khuya ớn rồi đa!

Bỗng có tiếng chó sủa rộ lên ngoài cửa rào rồi có tiếng ông Hương Tuần vừa la chó vừa réo gọi vọng vô:

- Thím Hương ơi! Thím Hương! Thím thức hay ngủ đó. Thím Hương!... Thầy giáo ơi thầy giáo! Mau mở cửa cho tui vô.

Tiếp theo đó là tiếng vỗ cửa nghe rầm rầm...

Thím Hương ngồi choàng dậy đưa tay lắc mạnh vai anh Giáo Tư:

- Ý trời ơi, họ dìa tới kìa anh!

Anh Giáo bò rột ngồi lên, hai tay quơ quàng phía dưới chân giường...

Thím Hương vừa lập cập xỏ chiếc áo túi vô, vừa hớt hải hỏi anh Giáo

- Mau đi anh ơi! Anh làm ơn chạy rút ra mở cửa giùm một chút!

Anh Giáo vội vã bước xuống trong lúc hấp

tấp chạy đi, đá nhằm một chiếc guốc của Thím Hương văng đụng vô vách ván.

Thím Hương vừa sợ vừa bực, chắt lưỡi nho nhỏ...

Và trong lúc anh Giáo Tư lạch cạch nhấc mấy cây song hồng lên để kéo mở hai ba cái chốt cửa, Thím Hương nhanh nhẹn bước xuống giường, mò nơi đầu giường lấy hộp quẹt ra đốt ngọn đèn dầu móc trên cột. Đoạn Thím bước trở lại sửa hai chiếc gối tai bèo và chiếc gối ôm cho ngay ngắn chiếc chiếu lại cho bằng phẳng, với tấn lại mấy chỗ mí mùng bung ra...

Thím nhìn kỹ lại một lượt khắp mọi nơi, rồi mới khoan thai bước ra khỏi cửa buồng...

...Thấy ông Hương Tuần đang xầm xì với anh Giáo ngay chỗ cửa cái, thím Hương bưng luôn chiếc đèn chong trên bàn thờ xuống vặn cho sáng thêm hơn rồi mang lại phía hai người.

Thím ngạc nhiên khi nhận thấy bỗng nhiên hai người ấy nín bặt, rồi cả hai đều lấm lét nhìn về phía mình, và thím đăm ra lo sợ phập phồng... Nhưng thấy không có mặt thầy Hương quản ở đó, thím cũng... vững lòng đôi chút và làm tỉnh cất tiếng hỏi lớn:

- Ủa, còn ông nhà tôi đâu? Bộ ổng chưa dìa tới sao chú Hương Tuần?

Ông Hương Tuần đưa mắt nhìn anh Giáo Tư, tằng hắng lên mấy cái rồi ông ta vừa bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc vừa ấp úng đáp:

- Dạ... tui cũng mới vừa cho thầy giáo đây hay...

Thím Hương chận ngang

- Coi, chuyện gì vậy chú Hương? Chuyên gì vậy... chú Giáo?

Anh Giáo Tư thở ra rồi giơ tay chỉ về phía ông Hương Tuần:

- Có chuyện... chẳng lành… thím Hương à. Ông Hương Tuần đây mới cho tôi biết sơ... Thầy Hương Quản bị thương nặng...

Thím Hương trợn mắt hỏi lại ông Hương Tuần một hơi

- Chú nói sao chú Hương Tuần? Ông bị thương à? Mà làm sao để cho bị thương? Nặng hay nhẹ hả chú Hương?

Ông Hương Tuần nhăn nhó:

- Dạ, tui cho người lấy tam bản bốn chèo, chèo rút chở thầy Hương lên trên nhà thương Ô Môn rồi... Thiệt tức quá tui la cản thầy mà thầy đâu có chịu nghe cho nên mới ra nông nổi ấy...

Thím Hương dậm chân chắc lưỡi:

- Bắt sống nó tế mồ tế tổ gì mà ổng ham quá vậy hổng biết hả chú Hương?

Ông Hương Tuần nhún vai:

- Bởi vậy nên mới tức cành hông: thấy thằng đầu đảng bị động ổ chạy vọt ra, tụi kêu thẩy nổ mẹ nó hai phát liền để ria cái thằng chúa ôn đó... lủng như cái rổ xúc cho rồi, nhưng thẩy đòi bắt sống nó hè! Tui tức quá, tính dệnh cho nó một phát ca-líp đui của tui, nhưng thẩy hất tay tui bật qua một bên rồi xách súng nhào theo rượt đuổi thằng đầu đảng...

Như đoán trước được việc sẽ phải xảy ra, thím Hương thở ra một hơi dài não ruột, đoạn cúi mặt xuống.

Thím bỗng để ý đến một chiếc nút áo túi còn chưa kịp gài vào khuy. Thím liếc nhanh về phía anh Giáo rồi lẹ tay gài luôn lại chiếc nút

áo còn sót ấy. Bất chợt cái nhìn đó, anh Giáo đâm ra sượng sùng nên vội quay mặt ngó ra phía ngoài sân và tự nhiên cũng đưa tay lên vuốt vuốt lại mái tóc cho suông sẻ...

Thím Hương rầu rầu hỏi nhắc lại ông Hương Tuần

- Rồi sao nữa chú Hương?

- Dạ thấy vậy tui cũng nhào theo phía sau lưng thầy Hương... lúc bấy giờ anh em cũng đã nổi đuốc lên, kẻ rượt theo bọn cướp chạy túa ra đồng người chạy theo tụi này để ví bắt thằng đầu đảng. Nhưng khi thầy Hương vừa chạy trờ tới một cây rơm chất gần chuồng trâu, thì thằng đầu đáng núp chận đón ở đó nhảy ra quánh tạt một cây roi tầm vong vô đầu thầy Hương... Tui nghe ''bốp'' một cái, thầy Hương chỉ kêu lên hai tiếng ''chết tui'' rồi té lật ngang giẫy tê tê. Tui sợ thằng đầu đảng đánh bồi thêm nữa nên cất súng lên nổ một phát... Thiệt gần quá mà, chỉ cách nó có năm sáu bước gì đó...

Anh Giáo Tư hỏi chen vô:

- Có trúng ngay nó không hả ông Hương?

- Trúng ở đâu thì tui hổng biết chớ nhứt

định là... có trúng. Tui nghe nó rên lên một tiếng rõ ràng mà!... Như bò rống vậy!... Rồi tui thấy nó loạng choạng chạy bương tới để nhào vô trong đám lát gần mé rạch… Tui có bắn nà theo mấy phát liền, thế nào nó cũng lãnh thêm vài ba vít đạn nữa mà!

Thím Hương có vẻ sốt ruột:

- Mà rốt cuộc rồi có bắt được nó hay không?

Ông Hương Tuần đáp hơi to tiếng:

- Coi, thầy Hương thầy nằm cứng đờ một đống ở đó thì ai đâu còn bụng dạ nào mà rượt theo nó nữa chớ! Tui mới cắt đặt anh em tốp thì lo chở thẩy tuốt lên nhà thương chớ lúc đó thẩy... hết biết rồi, đứa thì dông dìa phi báo cho ông Cả hay... Còn tui, tui lội rút vô đây để cho thím rõ.

Thím Hương gật đầu:

- Được rồi, để tui kêu mấy đứa bạn ở đây đẩy tam bản xuống để tốc đi ra nhà thương Ô-Môn liền bây giờ.

- Phải đa. Thím nhớ đem theo một vài bộ quần áo lên nhà thương để thẩy thay đổi... Lên trển thím nhớ nói lại với thẩy giùm; sáng mơi

tui lên thăm thẩy, còn bây giờ tôi phải quay vô trỏng để coi mấy anh em tụi nhờ chận cảc nẻo đường có thấy gì hông. Thím nhớ nói luôn với thầy Hương, sớm hay muộn gì tui cũng thộp cổ được thằng đầu đảng đó. Hồi nãy tui lấy đèn pin soi dưới cỏ thấy có vết máu của nó chạy dài, như vậy phăng lần tới mấy hồi.

Anh Giáo rụt rè hỏi vô:

- Sao Ông Hương không... rượt theo nó luôn; chớ để tới bây giờ chắc nó đủ thời giờ cao bay xa chạy?

Ông Hương Tuần ‘‘xì’’ một tiếng:

- Tui rượt theo rồi ai trông coi hối thúc anh em lo chở thầy Hương đi cứu cấp đây! Thầy Giáo khỏi lo. Thằng đó nếu là dân xứ khác, nó mạnh giỏi thì người ta còn chứa chấp nó, chớ bây giờ nó bị thương như vậy, mụ nội ai cũng hổng dám rước nó nữa!

Mà mình biết chắc nó là người trong làng, như vậy thế nào nó cũng còn ráng bò lê dìa nơi quen thuộc, hay nơi nhà nó ở cũng hổng chừng, để băng bó sơ sơ và quơ quào chút đỉnh tiền nong trước khi khơi sang xứ khác lánh thân...

Như thêm đắc ý, ông Hương Tuần gật gù rồi hăng hái nói tiếp:

- Nó chưa đi xa được đâu thầy Giáo à! Tui dám cam đoan với thầy: nội nhựt ngày mơi tui sẽ thộp cổ được thằng đầu đáng cho thầy coi!

Anh Giáo vừa liếc trộm thím Hương vừa trả lời đẩy đưa

- Ông Hương nói vậy là... đúng rồi chớ sai chạy đâu nữa được...

Ông Hương Tuần như không để ý đến lời của anh Giáo Tư quay qua ái ngại nhìn Thím Hương, rồi rụt rè hỏi thím:

- Thôi Thím Hương cũng sửa soạn đi lên chợ... Chắc thím biết chỗ nhà thương rồi...

Thím Hương như sực tỉnh:

- Ờ để tôi đi liền cho kịp con nước lớn... Thiệt tôi bây giờ cũng như người mất hồn...

Ông Hương Tuần nhìn Thím Hương quán chép miệng than thở:

- Cơ khổ, mới có nhấp nháy đó mà bao nhiêu chuyện đã xảy ra... Thôi, tui quay trở vô trong ngọn để lo phần việc của tui đây.

Nói xong, ông ta rón rén lui ra cửa rồi bước đi thẳng một mạch...

Mười phút sau, Thím Hương đầu đội khăn bàn lông, tay ôm một gói quần áo nhỏ, từ nhà trong bước ra.

Anh giáo Tư liền xáp lại:

- Em để anh di theo... cho có bạn.

Thím Hương không ngó lại, đáp giọng hơi xẳng:

- Đến nước này mà anh còn... ung dung làm như hổng có chuyện gì xảy ra hết vậy! Người ta lo thiếu điều hụt hơi đây...

Anh Tư te te bước theo:

- Coi, thì anh cũng lo cho em đây nè!

- Nếu vậy thì anh chịu khó ở lại coi chừng nhà cửa và hai đứa nhỏ giùm em.

Anh Tư nhún vai, giọng lẩy đương:

- Cũng được.

Thím Hương đứng lại, có ý làm lành:

- Tội nghiệp em mà anh! Trong tình cảnh này, dầu sao mình cũng nên nghĩ đến ổng một chút, dầu sao ổng cũng đã... ăn ở với em có hai mặt con và trên suốt mười năm nay không có một tai tiếng gì...

Anh Tư nhích mép cười:

-... Chưa có tai tiếng gì đúng hơn, và nội cái đó em cũng đủ thấy là anh khéo xử lắm nghen!

Thím Hương cúi đầu làm thinh, rồi lặng lẽ bước đi.

Anh Tư kèm theo bên cạnh:

- Anh biết trong lúc bối rối như vầy, người ta hay nóng nảy bộp chộp là sự thường, nhưng chuyện đời đâu phải chỉ có một ngày một bữa gì... Nó còn dài lắm em à! Và dầu trong hoàn cánh nào cũng vậy, em nên tin chắc rằng anh luôn luôn sẵn sàng chia xớt ngọt bùi cay đắng với em. Như vậy cũng có chỗ… đỡ phải không em?

Thím Hương tìm cách nói trớ sang chuyện khác:

- Anh ở nhà, mấy đứa nhỏ có thức giấc bất

tử hay nếu sáng mơi em chưa về kịp thì anh cũng liệu lời nói với tụi nó. Anh nói với thằng Long và con Hạnh rằng cậu của hai đứa nó... đau nằm nhà thương và em thì đi lên thăm. Anh nói sơ vậy thôi chớ con nít con nôi biết nhiều quá cũng chẳng lợi lộc gì...

Giọng nói của anh Tư bỗng có vẻ gắt gỏng

- Được rồi, có chút xíu đó mà em cũng dặn tới dặn lui. Để thây kệ anh liệu lời nói với tụi nó sao cho yên thì thôi.

- Thì em nói... là là nói vậy... Thôi em đi nghen!

Thay vì đáp lời, anh giáo Tư lúng túng cằn nhằn:

- Thiệt cái đêm mắc toi gì sanh lắm chuyên rắc rối quá hổng biết! Cũng tại thằng ăn cướp chết đâm đó!

Rồi đứng im nhìn theo Thím Hương bước thẳng ra cửa rào để đi xuống bến sông, anh Tư chợt nghĩ ra điều gì nên đưa mấy ngón tay lên búng kêu tách tách và lẩm bẩm nói như nhủ với mình:

- Chuyện đời còn dài... biết đâu!...

Bấm đèn pin soi lần theo vết máu… đi phăng tới đầm lác, lội theo lằn lác bị ngã rạp, ông Hương Tuần thất vọng đứng trước bãi bùn ở mé kinh.

Vừa quơ đèn pin rọi theo một hàng dấu chân mới in ràng ràng trên bãi bùn, ông Hương Tuần vừa nói với anh tráng đinh đi theo mình:

- Cái điệu nầy chắc nó còn sức lội băng ngang con kinh nhỏ này đó Năm à... Mà qua bên kia bờ, đồng trống minh mông thiên địa, mụ nội tao bây giờ cũng hổng biết nó khơi dìa hướng nào nữa.

Anh Năm ngó mong về phía tối om ở bên kia mé kinh:

- Dạ phải đó ông Hương... Chắc chuyến nầy nó đi huốt được nữa...

Ông Hương Tuần chép miệng:

- Bộ mấy phát đạn của tao hổng trúng vào chỗ nghiệt của nó sao mà!

Anh Năm không biết đáp sao cho ổn, chỉ đành ‘‘dà’’ một tiếng lơ lửng...

Ông Hương Tuần trao đèn pin cho anh ta và bảo:

- Nè Năm, mầy đi lấy chiếc xuồng bơi lại đây chở tao qua kinh. Tao với mầy chỉ có nước kiếm... cầu âu, chớ mép ở bển ‘‘tràng giang đại hải’’ lớp ruộng mương, lớp đồng năng, lớp bàu sen, mình làm sao biết chỗ nào có dấu vết của nó mà phăng tới hả Năm?

Anh Năm lại ‘‘dà’’ một tiếng… vô thưởng vô phạt nữa rồi cầm cây đèn pin dông đi lấy xuồng...

... Qua tới phía bên kia bờ kinh, ông Tuần quơ quơ đèn pin rọi ‘‘tứ tung ngũ hoành’’ một hồi rồi buông thỏng tay xuống, day qua hỏi anh Năm:

- Bây giờ mày tính sao Năm?

Anh Năm ấp úng đáp:

- Dạ... ông Hương tính sao đó tính... chớ tui biết khỉ gì…

Ông Hương Tuần thở ra:

- Tao... bí nên mới hỏi mầy, mà mầy lại trả lời cái điệu đó thì kể cũng như không!

Đoạn ông ta đứng chống nạnh ngó mong về phía đồng trống một hồi rồi lại hỏi anh Năm

- Mầy biết có nhà cửa nào ở gần gần đâu đây không? Cái này tao chắc mày rành.

- Dạ, từ đây vô tuốt trong ngọn sâu thì không có ai ở hết, nhà cửa chỉ gom dìa cận ngoài vàm... Để tui nhớ lại coi… gần đây nhứt có nhà của ông Sáu Giò rồi kế nhà của anh Ba Câu, anh Ba... xuồng câu đó ông Hương,

Ông Hương Tuần lắc đầu:

- Ối hai cha nội đó hiền khô chắc hổng có cha nào là thằng mặt lọ nghẹ đâu! Mà thôi tụi mình cũng thả rề lên miệt đó để dọ hỏi lần coi có ai nghe thấy gì lạ hông...

Thấy cánh cửa líp nhà ông Sáu Giò mở toang, ông Hương Tuần bèn xồng xộc đi vào, bật đèn pin lên rọi sơ qua một vòng:

- Ủa, khuya lơ khuya lắc mà cha nội này đi đâu để nhà cửa trống trơn như vầy nè!

Anh Năm chưa kịp chen vô phía trong nhà thì ông Hương đã ghim ngọn đèn pin rọi thẳng xuống khoảng đất nơi ngưỡng cửa và lập bập kêu lên:

- Ý, trời trời... sao có máu đọng vũng đây nè Năm?

- Đâu đâu ông?

Ông Hương Tuần lẩm bẩm:

- Lạ quá! Chẳng lẽ thằng lọ nghẹ là ông già Sáu Giò? Mặc dầu hồi nãy đèn đuốc nhấp nhem tao cũng thấy rõ vóc vạc của nó là bực trung và có da thịt chớ đâu cao lỏng khỏng ốm teo ốm nhách như ông... tre miễu Sáu Giò!

Anh Năm cũng nói ùa theo:

- Chắc không phải ổng đâu ông à... Hay là thằng đầu đảng nó về đây... bắt ổng dẫn đi rồi!

- Hứ, dẫn đi tế mồ nó sao! Thôi tao với mầy đi bương qua nhà kế cận... nhà của thằng Ba xuồng câu phải hông mầy?

- Dạ phải!

- Ờ, mình qua bên hỏi thăm coi có ai nghe lộn xộn gì ở bên này hông,

- Dạ tui chắc giờ này ở bển chẳng có ai anh Ba thì thả xuồng câu tôm ngoài sông. Ở nhà chỉ có đứa con gái nhỏ của ảnh.

- Ờ, tao quên nữa há! Thôi mình cũng đi… cầu âu rồi hỏi thăm lần lần sang mấy cái nhà kế đó nữa coi.

Sang đến sân nhà anh Ba Câu, ông Hương Tuần và anh Năm thấy đèn chong sáng trưng phía trong nhà. Ông Hương Tuần ngạc nhiêh khều anh Năm, hỏi nhỏ:

- Uả, bộ thằng Ba nó hổng có đi câu đêm nay sao? Kìa kìa, có thằng cha nào mới ló ra cửa để nghe ngóng gần như là ông Sáu Giò vậy?

- Ông Sáu đó chớ ai!

Ông Hương Tuần lấy cây súng một lòng mang trên vai xuống để cầm sẵn nơi tay rồi trao cây đèn pin cho anh Năm và thì thầm căn dặn:

- Vô tới nhà, mầy bóp đèn chiếu liền, và hễ có ai rục rịch chạy thì mầy rọi theo để tao nổ nó nghen!

Đoạn hai người xăm xâm đi thẳng vô cửa.

Mặc dầu đèn trong nhà sáng trưng anh Năm cũng bật đèn pin lên liền và rọi thẳng vô giữa mặt người mà anh ta ‘‘chạm trán’’ đầu tiên. Đó là ông Sáu Giò.

Ông Hương Tuấn chong súng lên và quát lớn với ý định chận đầu trước:

- Ê ông già Sáu, ông đứng yên, tôi rõ hết rồi, ông dẫn thằng lọ nghẹ giấu đi đâu, nếu biết điều thì chỉ cho mau!

Ông Sáu vừa lấy tay che mắt vừa bình tĩnh đáp:

- Chói mắt quá mấy ông! Mấy ông muốn bắt thằng… nghẹ thì để tui chỉ cho...

Ông Hương Tuần ghìm ghìm mũi súng, hỏi dồn:

- Đâu đâu, nó ở dâu?

- Nó ở đây nè.

Cặp mắt ông Hương Tuần đáo lia trong lúc ngọn đèn pin trên tay anh Năm cũng… quét qua quét lại...

Ông Sáu Giò liền lên tiếng chỉ:

- Nó nằm đắp mền ở trên sạp tre bên trái đó! Ngọn đèn pin và mũi súng chong về hướng đó. Ông Hương Tuần hấp tấp hỏi:

- Ai vậy đó ông Sáu?

Ông Sáu Giò cười mũi:

- Thì thằng... lọ nghẹ mà mấy ông kiếm bắt còn ai vô đó nữa!

Ồng Hương lườm lườm nhìn ông Sáu:

- Bộ cha già này muốn nói vần lân sao mà! Ai hổng biết nó là thằng lọ nghẹ, nhưng thằng lọ nghẹ là cha căng chú kiết nào mới được chớ!

Ông Sáu thở dài rồi trả lời gọn lỏn:

- Chủ nhà này mà!

Ông Hương Tuần trợn tròn đôi mắt trong lúc anh Năm cũng lơi tay buông tắt ngọn đèn pin:

- Chủ nhà nầy! Thằng Ba Câu? Vô lý!

Ông Sáu Giò có vẻ bực mình:

- Mấy ông hỏi tui chỉ, còn vô lý hay có lý gì đó thì mấy ông cứ bước lại dở mền ra coi... Dễ quá mà!

Vừa lúc ấy, người nằm đắp mền kín mít bỗng nhoi đầu ra và phều phào lên tiếng:

- Mời ông Hương Tuần lợi đây...

Tự nhiên ông Hương Tuần lùi lại một bước, ghim thẳng mũi súng về phía trước và lắp bắp kêu:

- Năm, Năm... rọi đèn lên mậy!

Tên cướp, mặt mày vẫn còn mang vết lọ nghẹ, cười khẩy, giọng tuy mệt mỏi nhưng không kém phần chế diễu;

- Tui là thằng Ba Câu đây mà!... Ông bắn súng khá đa ông Hương Tuần! Bình tĩnh lại đi ông Hương, tui dìa... tới mức và hết chạy đi đâu nữa được rồi mà!

Ông Hương Tuần rụt rè hỏi lại:

- Bộ mầy là... thằng Ba Câu thiệt hả Ba?

Một nụ cười héo hắt nở trên môi tên tướng cướp:

- Ông này bộ ổng... lẫn rồi sao mà! Tui... thiệt đây mà! Đây, ông muốn coi giấy thuế thân tui sẵn lòng đưa cho ông xét...

Ông Hương Tuần quay qua nói như muốn phân bua với ông Sáu Giò

- Thiệt tui có dè đâu nó là... thằng Ba Câu

nầy nè! Sao mọi khi nó hiền khô, chơn chất lo mần ăn...

Ông Sáu buồn bã lắc đầu:

- Thì tui ở khít vách nó đây mà cũng hổng biết gì ráo! Cho đến lúc nãy nghe súng nổ, rồi mõ hồi một nổi lên tứ tung, rồi kế tới thằng... Ba đây nó lủi vô nhà tôi máu me đầy mình... Mới đầu tui cũng tưởng ai, sau mới biết là nó nên kè nó dìa bên nầy để băng bó...

Ông Hương Tuần hơi cau mày:

- Nhưng sao ông không chạy đi báo cho làng xã biết...

Ông Sáu nhún vai:

- Thì ông Hương nghĩ coi: tui thấy nó cũng không còn sống bao lâu nữa nên cũng có hơi... hưỡn đãi một chút, với lại thằng Ba đây nó cũng muốn trối lại với tui một vài điều...

Ông Hương Tuần chận ngang:

- Chắc nó căn dặn chỉ bảo ông về... mấy chỗ nó chôn dấu vàng bạc tích trữ từ hồi nào tới giờ phải hông? Tụi nó đánh mấy đám khá lắm mà!

Sáu Giò quắc mắt lên rồi cười khan:

- Tui nghèo thì nghèo... hết chỗ để ông Hương Tuần à, nhưng không phải vậy mà ham muốn mấy thứ của hoạnh tài ấy đâu. Ông hổng tin ông cứ hỏi thẳng thằng Ba thì rõ... mà ông nhớ hỏi gấp chớ hông thôi nó sắp chết đến nơi bây giờ...

Anh Ba lại phều phào nói chen vô:

- Ông Sáu nói đúng đa ông Hương...

- Được rồi, để lát nữa tao sẽ hỏi cung mầy... Mà thôi để tao lo chở mầy đi nhà thương để họ lo cứu mầy sống đã rồi sau sẽ tính.

- Tính cho tui ở tù rục xương hay là đày đi Côn Đảo hả? Đâu có dễ vậy ông Hương Tuần.

Ông Hương Tuần xốc cây súng trong tay:

- Mẻ! Bộ mày muốn... hăm he tao sao chớ?

Anh Ba lại mỉm cười:

- Đâu có dám vậy ông Hương! Tui nói như vậy là muốn... khen ông bắn giỏi đó. Cha, ông nã tụi mấy phát thiếu điều... kề mũi súng sát vô áo nên bấy mình hết, sống gì nổi nữa mà

ông còn lo chở tui đi nhà thương (bỗng anh ta quơ tay chụp một ngọn mác thủ sẵn bên mình giơ cao lên rồi quay mũi trút xuống ngay cổ họng). Mà tui nói thiệt; hễ ông rờ tới tui để chở đi nhà thương là tui đâm cổ chết liền cho ông coi... mát con mắt!

Ông Hương Tuần giơ tay ra phía trước như muốn cản ngăn:

- Ý trời, mầy đừng... làm bậy hổng nên!

Ba Câu cười lạt:

- Nên hay không gì tui biết mà!

Ông Hương Tuần hạ mũi súng xuống và dịu giọng bảo anh ta:

- Tao biết mầy can trường mà Ba! Nhưng mầy nên nghĩ lại để yên cho tao chở đi nhà thương họ cứu chạy cho mầy khỏi chết... Sau đó, bất quá mầy lãnh... một vài năm tù rồi dìa lo tu dưỡng mần ăn... Chớ bây giờ mầy liều mạng chết đi thì mấy thằng đồng đảng của mầy còn sống tụi nó hưởng hết... Mà tao nghe nói mầy còn có một đứa con nhỏ nữa đó Ba!

Ông Sáu Giò vội nói chen vô:

- Phải đa ông Hương! Con nhỏ nó nằm bên bộ ván kia kìa.

Ông Hương Tuần bước lại vén mùng lên nhìn vô trong: một đứa bé gái độ tám chín tuổi đang chèo queo nằm ngủ mê mệt, ông ta buông mùng khép lại rồi khẽ thở dài

- Tội nghiệp cho con nhỏ!

Ông Sáu Giò nhìn ông Hương Tuần, giọng buồn rầu:

- Thằng Ba đây nó có gởi gấm con nó cho tui nuôi dưỡng giùm... chớ đâu có dặn dò chỉ chọc về chỗ chôn tiền giấu bạc gì như ông Hương cật vấn tui hồi nãy.

Ông Hương Tuần có vẻ sượng sùng:

- Thì tui cũng hạch hỏi lấy lệ vậy thôi (đoạn ông ta day qua nói với Ba Câu)... Nè Ba, mầy nên nghe lời tao thì may ra tránh con nhỏ khỏi cảnh mồ côi cả mẹ lẫn cha...

Ba Câu mỉm cười chua chát:

- Chắc nó phải chịu cảnh đó rồi,.. (bỗng anh ta quắt mắt lên) Nó mà mồ côi như vậy thì dầu cho tui có chết cũng có người thay tôi mà trả

thù, mà làm cho vợ con thằng cha Hương Quản chết lên chết xuống tui mới nghe!

Ông Hương Tuần chỉ về phía ông Sáu Giò:

- Bộ mày tính nhờ ông Sáu đây trả thù giùm hả?

Ông Sáu hấp tấp kêu lên:

- Ý, chuyện đó hổng có đâu! Tui chỉ lãnh phần đùm bọc con Lụa, con gái của thằng Ba đây thôi, chớ tui già cả lụm cụm như vầy mà làm gì ai được?

Ông Hương Tuần quay qua phía Ba Câu:

- Tao khuyên mầy dẹp cái chuyện đó qua một bên đi nghen. Bộ mầy quên rằng mầy... mới vừa đập đầu thầy Hương Quản bất tỉnh nhơn sự cho đến đỗi phải chở thẩy đi tuốt lên nhà thương Ô Môn đó sao. Thẩy mà hổng khỏi chuyến này thì mầy lãnh đủ đó nghen Ba!

Ba Câu phắt cười lớn lên, rồi một tay ôm lấy ngực hào hển thở. Mãi một lúc sau anh ta mới phều phào lên tiếng

- Tui quất một roi tầm vong đó thì... Phật Bà có xuống cũng... lắc đầu ứ hự chớ cứu gì nổi!

Bởi vậy tui đâu thèm cho ông Hương Tuần chở tui đi nhà thương, rủi lên trển người ta cứu tui được thì sau này cũng chỉ có nước... ăn gươm máy hay ra Côn đảo ở rục xương ở ngoải...

Ông Hương Tuần chắc lưỡi:

- Thằng nầy thiệt cũng kỳ! Mầy đi ăn cướp đã là quấy rồi, vậy mà khi động ổ mầy không chịu dông đi cho gấp như mấy thằng khác, mầy lại ẩn núp để muốn giết hại làng xã...

Ba Câu nói chận ngang một cách gọn bân:

- Muốn giết thằng cha Hương Quản hè!

- Coi, thầy Hương thẩy làm gì đụng chạm đến mầy mà mầy thù thẩy dữ vậy?... Tao muốn nói là thẩy chỉ làm phận sự của một Hương chức hội tề lo giữ cho làng xóm yên ổn mần ăn...

- Tui thù đây là thù thằng cha Hương Quản Trần thiện Nam, còn thứ Hương Quản khác... thì thây kệ mẹ họ chớ ăn thua gì tui!

Ông Hương Tuần lớn tiếng cự nự:

- Ê, mầy không được ăn nói theo điệu ba trợn đó nghen. Hương Quản gì thì người ta cũng lo thộp cổ mấy cái thứ như mầy hết!

- Nhưng phải thứ Hương Quản khác thì tui còn... vị nể đôi chút để... mần ăn cho dễ, chứ gặp cái thằng Hương Quản Nam là tui khỉa nó liền. Tui canh thằng chả lâu quá... thiệt ông trời cũng có con mắt nên dun ruổi cho thằng chả phát chạy rượt theo tui đêm nay.

- Hứ, ổng có bề gì thì đời mầy cũng tàn!

Ba Câu cười khẩy:

- Nhưng cái thù của tui còn trả hoài hoài nữa mà ông Hương Tuần! Tui chết chớ bộ anh em đồng đảng của tui cũng chết hết sao!

Còn nội anh bạn đồng sanh đồng tử với tui cũng đủ chơi rồi...

Ông Hương Tuần chụp nói liền:

- Ờ mầy nhắc hay đa! Vậy mấy thằng đồng đảng đó hiện bây giờ ở đâu hả? Nhứt là cái thằng ‘‘đồng tử’’ đó?

- Coi, ở đâu thì... làng xã ráng mà kiếm?

Ông Hương Tuần trợn mắt:

- Cái thằng này mầy ăn nói dễ ngươi quá mậy! Mầy hổng nói tao cũng có cách cho mầy

nói, và tới chừng đó tao sợ mầy sẽ lạy tao để xin khai không còn sót một con đỏ nữa là khác!

Ba Câu lim dim đợi ông Hương Tuần nói cho hết lời rồi mới từ từ mở mắt ra, giọng diễu cợt:

- Ông không nói tui cũng dư biết, nhưng sở dĩ lui dám thố lộ ra những điều mới rồi mà không sợ phải... khai ra hết là vì tui biết tui sắp chết... Ông mà tra khảo tui liền bây giờ thì tui càng... mau chết, và một khi tui chết rồi thì ông cũng... bó tay. Tui nói như vậy, ông Hương nghĩ coi có lý hông?

Ông Hương Tuần nhăn mặt:

- Thiệt tao hổng dè mầy xảo quá vậy!...

Còn cái chuyện thù oán... thầy Hương Quản thẩy có làm gì đâu mà mầy thù oán thẩy dữ thần vậy?

Ba Câu chỉ còn sức để nhếch mép cười:

- Hừ, đâu có cái gì!... Mấy người ở trên cao quá nên có thèm nhớ giùm chuyện của mấy thằng khố ôm áo rách nầy làm chi cho mệt phải hông! Bộ ông Hương Tuần ông quên...

Ba Câu chỉ nói có bấy nhiêu rồi bỗng ngoẻo đầu qua một bên, nấc lên mấy tiếng, máu miệng trào ra...

Ông Sáu Giò vội chạy lại nâng đầu anh ta dậy và réo giựt ngược:

- Ba ơi Ba? Lay tỉnh bớ Ba!

Ba Câu từ từ mở mắt ra và khi thấy ông Sáu, anh ta rúng nhấc tay lên chỉ về phía bên kia bộ ván, rồi phều phào nói được hai tiếng:

- Con Lụa...

Bàn tay của anh ta rớt mạnh xuống sạp tre, mắt trợn trắng. Ông Sáu Giò đặt đầu anh ta nằm ngay ngắn trên gối, đưa tay vuốt mắt rồi quay qua thở dài nhìn ông Hương Tuần:

- Nó chết rồi ông Hương...

Ông Hương đâm ra ngượng nghịu:

- Ờ... tội nghiệp... cho con nhỏ của nó...

Ông ta dựng cây súng dựa vào vách rồi ngồi phịch xuống một chiếc ghế đẩu gần đó.

Ông Sáu Giò bước lại rụt rè hỏi:

- Bây giờ ông Hương Tuần...tính sao đây?

Ông Hương Tuần nhún vai

- Tính sao nữa giờ! Để sáng ngày mơi tui vô nhà việc trình rõ tự sự với ông Cả để ổng biểu xuất công nho ra... chôn cất cho nó... Còn bây giờ thì tui sai thằng Năm dìa trước cho mấy ổng hay để ra chứng cho vụ này.

Ông Sáu Giò nhìn sang phía xác anh Ba Câu:

- Hồi nào nó còn sống thì khác, bây giờ nó chết đi... tui cũng xin ông Hương sẵn lòng lo liệu giùm, phần tui, tui gánh đứa nhỏ kia...

- Được mà. Ông ráng lo cho đứa nhỏ đó đi, mà theo tui, ông cũng... đừng cho nó biết tường tận chuyện vừa qua làm gì... À, hồi nãy tía nó dìa, nó có hay hông?

- Dạ, nó ngủ mê nên không hay biết gì!

- Vậy thì tốt lắm! Ông cứ nói tía nó... đau chết bất tử. Mình đem mấy chuyện... cướp bóc, đâm chém bắn giết ra kể cho con nít nghe... nó cũng chẳng hiểu, mà cũng chẳng... lợi lộc gì.

- Ông Hương nói phải lắm. Tui cũng nghĩ như vậy.

Ông Hương bèn day qua bảo anh Năm:

- Năm à, mầy chịu khó bơi xuồng dìa trước để cho ông Cả hay và nói tao còn ở ngoài nầy nghen. Ổng có tính gì khác thì mầy trở vô cho tao rõ nghen.

Đợi cho anh Năm đi khuất, ông Hương Tuần liền lên tiếng hỏi ông Sáu Giò:

- Nè ông Sáu, tui hỏi thiệt ông câu này! Ông biết tại sao mà thằng Ba Câu đây thâm thù thầy Hương Quản dữ vậy hông? Hồi nãy nó có tính nhắc lại một chuyện cũ xì cũ xịch gì đó mà tui nghĩ nát óc cũng chẳng ra...

Ông Sáu liếc qua phía bên kia chỏng rồi thở dài đáp:

- Chuyện vợ con nó đó ông Hương à… Thiệt tui cũng hổng dè nó còn ấm ức tới ngày nay... Hồi nãy nó nhắc lại tui chưng hửng.

Ông Hương Tuần nhíu mày:

- Chuyện vợ con gì ông Sáu?

- Ông Hương quên hẳn thiệt sao? Mười năm về trước con vợ của nó cũng có... dính líu đến thầy Hương Quản…

Ông Hương Tuần vỗ đùi kêu lên

- Thôi tui nhớ mài mại ra rồi! (bỗng nhớ trực lại kẻ bạc phận, ông ta liền hạ thấp giọng)... Hồi đó con vợ nó đây còn con gái phải hông ông Sáu? Hồi đó tui cũng chỉ nghe phong phanh vậy thôi... Đâu, ông Sáu ông biết rành...

Ông Sáu vội đỡ lời:

- Thì... cái chuyện chẳng tốt lành gì nên người ta cũng ém nhẹm nó đi. Hồi con vợ thằng Ba đây còn con gái mới mười bảy mười tám tuổi gì đó... Ông già của nó là tá điền của ông Hương Quản... ông Tám Sến đó ông Hương Tuần!

- Ờ đất đai miệt nầy thuộc dìa của thầy Hương gần hết mà!

- Dạ phải. Và cũng trong mùa lúa như vầy, đứa con gái lớn của ông Tám Sến - tức là vợ của thằng Ba - sau nầy đó - chăn một bầy vịt tàu ở ngoài đồng. Ông già của nó mới dựng chòi cho nó ở luôn ngày đêm ngoài đó để trông coi cho tiện.

Ông Hương Quản thì... ban đêm hay tuần rỏn sợ tá điền lưu lúa bán tháo đi bớt để rồi

đong thiếu đong hụt. Chắc ông Hương còn lạ gì, tá điền đứa nào đứa nấy cũng nghèo sặt gạch thiếu trước hụt sau... nội ba cái bạc lúa góp lấy trước hồi còn mùa nước nó cứ đẻ lời ra hoài, năm này chồng sang năm kia...

Ông Hương Tuần có vẻ sốt ruột:

- Cái đó tui dư biết! Con vợ tui nó cũng có cho bạc lúa... Bộ thầy Hương Quản... lẹo tẹo với con nhỏ hả? Mà thấy cũng trọng tuổi, có vợ có con mà!

Ông Sáu Giò thở ra:

- Thì ông Hương nghĩ coi: hổng biết ổng òn ỉ làm sao mà con nhỏ dính luôn! Chắc con nhỏ nó khờ quá, phần thì sợ ổng, phần thì... chưa biết gì hết nên sẵn đó rồi bắt bén... tới chừng mãn mùa khô thì... nó có nghén.

Ông Hương Tuần hỏi liền:

- Bộ thiệt vậy hả ông Sáu? Hồi đó tui tưởng ông già nó đặt điều bóp chặt bóp méo thầy Hương Quản để gạt tiền qua ba cái lúa ruộng lúa góp...

Ông Sáu Giò có vẻ bất bình:

- Đâu có chuyện đó! Tui ở đây tui rõ hết mà! Tới chừng ông già con nhỏ tá hỏa lên là con gái mình... như vậy... như vậy đó, ổng mới đập cho nó mấy trận chết lên chết xuống...

- Cha, tội nghiệp con nhỏ quá há!

Ông Sáu Giò thản nhiên kể tiếp:

- Sau đó ông già nó mới dắt lên kiếm ông Hương Quản trình tự sự để nhờ ông tính sao cho vuông tròn giùm...

Ông Hương Tuần chép miệng nói chen vô:

- Tính gì nỗi mà tính! Ở địa vị của thẩy tôi cũng xin... bái!

- Ông Hương Quản ổng không nhận thì thôi đằng này ổng còn vỗ bàn đập ghế đòi dẫn luôn ông Tám Sến và đứa con gái ra nhà làng đóng trăng lại. Ổng nói ‘‘Tại sao hai cha con bây dám đặt điều cho làng xã như vậy’’…

- Mẻ, làng xã có chấm mút gì vô đó đâu mà thẩy gom tụ lại hết như vậy cà? Bộ ông nghe lộn rồi nghen ông Sáu!

Ông Sáu nhún vai:

- Thì tui cũng nghe thuật lại như vậy thôi...

- Nói ai thì nên nói có ngần... Nhưng ông Tám Sến ổng chịu xếp ve sao?

- Thì ông Hương nghĩ coi, hổng chịu rồi làm gì được người ta bây giờ! Ông Hương Quản ổng còn nói. Ổng thấy ràng ràng con gái của ông Tám ngủ... hà rầm với ba thằng thợ gặt, ổng đi tuần đêm ổng bắt gặp hoài, bây giờ có bầu có nghén hổng biết với thằng mập thằng ốm, thằng cao thằng thấp nào, rồi nhè ổng mà nả thì ổng cho... ở tù mọt gông! Đó ông Hương ông coi!

Ông Hương Tuần tằng hắng bằng một cách khó khăn:

- Ối thầy Hương thẩy... nóng, thẩy nói vậy...

Ông Sáu bắt cười khan:

- Ý trời ơi, nổi nóng cái gì mà khôn tổ mẹ vậy! Ổng ngủ với con gái người ta có chửa thè lè ra đó...

Ông Hương chặn lời liền:

- Thôi cái chuyện đó... tui biết mà! Rồi sao nữa ông Sáu?

- Thì còn sao nữa! Ông Tám Sến phải giở nhà cuốn gói đi xứ khác mần ăn vì ông Hương Quản ổng nhứt định đuổi ra khỏi điền của ổng, bao nhiêu tiền vay bạc lúa gì ổng cũng bỏ hết.

- Còn con gái của ổng... chửa đẻ ra làm sao mà lại đụng thằng Ba Câu này nè?

- Ậy cái chuyện còn dài, ông Hương để tui thủng thỉnh kể cho mà nghe chớ đừng hỏi nôn tới... Ối thôi, con nhỏ đó gặp nhiều cảnh đoạn trường lắm! Sau đó, Tám Sến như người thất chí, ổng nhậu say lu bù mà hễ mỗi lần ổng say như vậy, ổng nhè ổng lôi cổ đứa con gái ra đánh đập thiệt hết nước nói...

- Bậy quá há!

Ông Sáu Giò lườm ông Tuần, định cự nự lại nhưng rồi lại thản nhiên kể tiếp:

- Trước tình cảnh đó, phần thì bụng con nhỏ mỗi ngày một lớn, phần thì đồng bọn mắng chưởi như vậy nên nó chịu hết nổi và cuốn quần áo trốn đi...

- Trốn đi đâu vậy ông Sáu?

- Nghe nói nó trốn ra chợ Cần Thơ, ban đầu tính đi ở đợ ở mướn gì đó.

- Còn... cái bụng?

- Cũng may... sau đó nghe nói nó bị xảo thai. Chắc bị bà già nó ép uống đu đủ xanh rau răm gì đó để phá cái hòn máu trong bụng đi, một phần khác thì chắc nó cũng bị ông già của nó ổng giận ổng đánh sanh tử lắm mà!

Tự nhiên ông Hương Tuần thở ra:

- Đời nay, có con gái lớn lên thiệt... phập phồng lo sợ hoài...

Ông Sáu nhìn ông Hương Tuần châm bẩm:

- Ờ, ông Hương Tuần cũng có con gái lớn xộn há!

Ông Hương Tuần có vẻ sượng sung:

- Thiệt ra thì cũng... tùy đứa...

- Chớ hổng phải tùy mấy thằng dê xồm hảo ngọt sao?

Ông Hương Tuần tìm cách hỏi lảng ra:

- Ông chưa nói cho tui biết vì sao thằng Ba đây lại gặp con nhỏ kia để sau đó hai đứa nó ăn ở với nhau?

Đôi mắt sâu tròng của ông Sáu bỗng có vẻ xa xăm:

- Con nhỏ đó nó ra Cần Thơ tính kiếm chỗ mần nhưng không biết lớ ngớ thế nào mà lại bị một con mụ đầu nậu chứa điếm gạt bắt đi rước khách luôn ở dưới mấy chiếc ghe đò tại bến chợ...

- Ý trời, bộ có chuyện đó nữa sao?

- Có gì đâu là lạ đó ông Hương! Thân gái bơ vơ giữa chốn chợ búa thị thành, người quen không có, cắc bạc đồng tiền cũng không ngơ...

Ông Hương Tuần gật gù:

- Chuyện đời lầm lỡ một chút là vậy đó!

Ông Sáu cau mày:

- Sao ông không nói đến cái người đã làm cho nó lầm lỡ trước tiên giùm tui một chút!

Ông Hương Tuần đành bộc cho xui theo:

- Thì... có lầm kia rồi mới đưa đến lầm nọ... Tội nghiệp cho con nhỏ quá há... Còn cái chuyện của thằng Ba Câu này tới chưa mà tôi hổng nghe ông đá động...

- Còn con nhỏ mới vô nghề ấy ít lâu thì mắc bịnh...

Ông Hương Tuần rụt rè hỏi chen vô

- Bịnh... đó hả?

- Hổng phải đâu! Nó cảm rồi làm cữ rét, phần thì yếu sức bị hư thai, phần thì thuốc men không có nên bị con mẹ tào kê đuổi khỏi đò lên nằm vất vưởng sau mấy cái quán cóc ở đường mé sông, thời may bữa đó, thằng Ba nầy nó bơi xuồng đem một rọng tôm ra chợ bán và tình cờ gặp nó.

- Chắc hai đứa nó dắt nhau trở dìa đây?

- Ông Hương Tuần đoán đúng boong đa!...

Nói nào ngay, trước đây thằng Ba này cũng có ngấp nghé con nhỏ nhưng bị gì nó nghèo quá nên chưa dám chộn rộn gì kế xảy ra cái chuyện... mang trống chầu đó. Bây giờ hai đứa nó gặp lại trong hoàn cảnh ấy; nó cũng còn nghèo sặc gạch, mà con kia thì kể như tứ cố vô thân... Thôi thì hai đứa nó ráp nhau lại... Kể ra thằng Ba đây cũng dễ dãi và biết thương người lắm.

Ông Hương Tuần liếc qua bên phía xác chết:

- Nhưng sao... nó hổng chịu mần ăn như cũ mà lại nhảy sang cái nghề... cường san đạo tặc nầy làm gì cho ra nông nỗi này?

Ông Sáu Giò thở dài:

- Chuyện đời nếu nó cứ lình bình như khúc bập dừa trôi lên, trôi xuống theo con nước thì ai nói tới làm khỉ gì! Vợ nó sau đó sanh được một đứa con gái, con Lụa nằm ngủ trên bộ ván đó - rồi đau ốm liên miên... Ôi thôi thằng Ba nó xấc bấc xang bang vì cái chuyện chạy thầy chạy thuốc, hết ông thầy tàu tới ông thầy huế, tiền bạc cắc ca cắc củm dành dụm từ hồi nào tới giờ đều đổ trút ra hết mà cũng chẳng thấy bịnh tình con vợ nó thuyên giảm chút nào, mà còn tệ hơn trước nữa. Sau đó có người chỉ nó ra Cần Thơ cho đốc tưa người ta biết chắc bịnh gì để cứu trị, chớ để ở trong này nó nóng ruột mới uống của ông thầy này một thang thấy không mòi gì hết lại nhảy qua ông khác.

Ai chỉ đâu nó hốt đó mà theo chỗ tui biết thì ông nào ông nấy cũng bắt mạch nói mờ ớ vậy thôi!

Ông Hương Tuần ngắt ngang:

- Sau đó, nó có chở vợ nó ra đốc tưa ngoài Cần Thơ hông?

Ông Sáu Giò lắc đầu.

- Sao vậy? Cái thằng dại quá!

Ông Sáu cười lạt:

- Nó dại ở chỗ nó... nghèo đó ông Hương à! Ông nghĩ coi; tới chừng nó tính đưa con vợ nó ra đốc tưa thì trong nhà tiền bạc sạch trơn rồi. Xung quanh bà con cô bác ai ai cũng chẳng dư dả gì, người ta có thể vừa giúp vô chút đỉnh cơm gạo ăn hằng ngày vậy thôi... Ngặt một nỗi nữa là lúc đó nó mắc chăm nom săn sóc cho con vợ nó, nên nghề câu nghề chài gì nó cũng làm chụp giựt thôi, do đó nó đã túng lại càng thiếu thêm...

- Khổ dữ há!

- Chưa hết đâu ông Hương Tuần! Thấy tình cảnh... bí lối của nó như vậy tui mới chỉ cho nó chạy lên ông Hương Quản năn nỉ hỏi vay ổng đỡ chút đỉnh tiền để dìa lo chở vợ nó đi Cần Thơ,

- Ờ, ông chỉ nó như vậy hay lắm đa!

- Hừ, hay lắm mà hóa ra như không! Ông Hương Quản ổng nhứt định hổng chịu bỏ ra một đồng xu nào hết.

- Chắc gặp cái lúc thẩy... kẹt tiền chớ gì?

Ông Sáu Giò cười mỉa:

- Nhà giàu như ổng thì có lúc nào kẹt tiền được. Ba cái giấy xăng của ổng, thử thời đem đốt mười thằng như tui cũng cháy ra tro hết!

- Chắc tại ổng thấy thằng Ba đây hổng có lãnh ruộng đất gì của ổng hết, như vậy rủi ro nó trả chẳng được thì ổng chịu trận chớ làm gì nó được! Mặt khác, theo chỗ tui nghĩ thì ổng cũng không muốn dính dáng bất kỳ một chuyện gì của con vợ thằng Ba Câu đây nữa hết.

Ông Hương Tuần có vẻ suy nghĩ:

- Điều sau đó có lẽ đúng hơn, tui biết thầy Hương Quản cũng biết thương người lắm chớ chẳng phải không.

- Ờ thì thương! Vậy mà ổng còn nói thằng Ba đã không tiền mà còn bày đặt trèo đèo đi đốc tưa đốc tiếc này nọ! Theo ổng thì nên đi kiếm quơ ba cái thuốc nam lá cây, rễ cỏ dìa sắc uống là đủ rồi!

Nói vậy rốt cuộc rồi thằng Ba đành phủi đít đi dìa không! Chiều hôm đó, con vợ nó lên cơn mệt mê man bất tỉnh và tuy nó nóng ruột muốn ở liền bên cạnh vợ nhưng tối bữa đó nó cũng xuống xuồng đi thả câu như thường lệ. Nó còn tính đêm đó ráng mần khuya khuya hơn mọi hôm một chút để mong kiếm thêm mớ nhấm tôm cá gì, để sáng mơi sớm lo chở vợ qua Cần Thơ luôn.

- Sao ông biết rành rẽ quá vậy ông Sáu?

- Thì tối hôm đó, trước khi đi nó chạy qua nhà tui nhờ tui sang trông nom vợ con giùm nó...

Ông Hương Tuần thắc mắc hỏi thêm:

- Còn cái chuyện nó... bắt đầu làm ăn thêm bằng nghề bửa... tủ người ta chắc ông cũng biết chớ?

- À cái chuyện đó thì tui mới nghe nó kể lại ràng ràng đây, chớ lúc trước tui chẳng biết trời trăng gì ráo.

- Nói vậy nó mới trối trăn với ông hồi nãy đó có phải hông?

- Đúng đa. Ông Hương Tuần để tui nói rõ ngọn ngành thì ông mới hiểu được mọi chuyện. Hồi nãy tui kể tới đâu rồi cà? À, tối hôm đó tính đi làm một mẻ câu cho kha khá để sáng lại lo chở vợ đi Cần Thơ coi đốc tưa... Thiệt người ta nói ‘‘họa vô đơn chí’’ đúng lắm ông Hương à!

- Chữ nho ‘‘nói’’ mà trật sao được!

- Ông Hương nghĩ coi: tối hôm đó, theo lời nó mới trối trăn với tui hồi nãy thì cá tôm như trốn đi đâu mất hết, đã vậy mà nó còn sơ ý để mắc gốc, mắc chà đứt hết mấy giàn câu.

- Cha xui xẻo tận mạng há!

- Đến nước đó, nó đành bơi xuồng không dìa nhà trong bụng thì lầm thầm vái Trời vái Phật phù hộ cho con vợ của nó được tai qua nạn khỏi… Trong lúc ấy, trên bờ bỗng có người kêu xuồng nó ghé lại để xin quá giang một đỗi rồi sẽ đền ơn xứng đáng.

- Chắc nó tấp vô liền phải hông?

- Cố nhiên rồi! Khi không có... thần tài kêu giựt ngược mà mình hông... ba chưn bốn cẳng chạy lại hay sao ông Hương Tuần?

- Thì… chạy gấp lại rồi!

- Thằng Ba nó liền đảo mũi xuồng tấp vô bờ. Người khách lạ nhảy liền xuống sạp xuồng... Thằng Ba nó liền quay ngọn đèn câu rọi về phía hắn ta và... hoảng kinh hồn vía khi nhận thấy ông khách đó...quần áo lấm lem máu me đầy mình, tay xách một cái bọc gì gói bằng một chiếc khăn tắm buộc chặt đầu lại, tay cầm một thanh kiếm sáng giới.

Ông Hương Tuần nhốm người lên nhích chiếc ghế đẩu gần lại phía ông Sáu:

- Chắc nó gặp phải... tay tổ rồi chớ gì?

- Đó là tên cướp ‘‘đồng sanh đồng tử’’ với nó sau nầy đó ông Hương!

- Nhưng mà tại làm sao nó lại… nhảy theo tên ấy để mần thêm cái nghề ác nhơn sát đức đó nữa?

- Ậy, ông Hương đừng nóng!... Thấy khách lạ dữ dằn như vậy, thằng Ba nó sợ không dám chở hắn ta đi và kể sơ qua tình cảnh của mình cho ông khách ‘‘quý’’ đó nghe để xin ổng thương giùm... Nghe xong tên ấy vung kiếm chém cái phụp xuống một bên be xuồng, rồi quăng cái

bọc khăn tắm xuống sạp… Hắn ta cho thằng Ba Câu biết: một là ăn một lát kiếm kia, hai là chia cái bọc đó...

- Bọc gì vậy ông?

- Tên ấy nói xong mở chiếc khăn tắm ra và thằng Ba nó thấy... vàng vòng, bạc tiền nằm xấp lớp ở trỏng. Nó nghĩ đến con vợ nó đang nằm chờ ở nhà rồi nó lặng lẽ chống xuồng ra bơi đi... Ông Hương, ông thử đứng vào địa vị của nó, ông tính sao?

Ông Hương Tuần lúng túng đáp:

- Thì... cũng tính như vậy chớ tính sao nữa bây giờ.

Ông Sáu Giò thở ra có vẻ vừa ý:

- Thằng Ba bèn bơi rút đưa tên tướng cướp ấy đi đến một nơi cách đó chừng hai ba cây số. Đến nơi, sau khi cặp xuồng vô mé bờ, tên ấy xô cái bọc tiền và vàng về phía sau lái và biểu nó lấy phân nữa đi.

Ông Hương hít hà:

- Cha, chắc phân nữa đó cũng... khá lớn há!

Ông Sáu Giò khẻ lắc đầu:

- Hông, thằng Ba nó chỉ vói tay rút ra một tấm giấy bộ lư...

Ông Hương Tuần chắc lưỡi chận ngang:

- Coi, cái thằng sao dại quá! Của dưng tới miệng...

- Thằng Ba nó chỉ lấy có một trăm thôi... Tên tướng cướp cũng phải sững sờ rồi cầm thêm hai tờ bộ lư nữa nhét ở kẽ sạp, đoạn tất tả cuốn gói nhảy lên bờ… Mới sơ sơ đó mà coi bộ hắn ta mến thằng Ba lắm, nên trước khi bỏ đi còn căn dặn sẽ có dịp gặp lại thằng Ba trên khúc sông đó nữa...

- Cha, bộ nó tính rủ rê thằng nầy nhập bọn chớ gì ?

Ông Sáu không trả lời cầu ấy mà xụống giọng rầu rầu kể tiếp:

- Nhét kỹ ba trăm vô túi, thằng Ba hớn hở bơi xuồng rút dìa nhà để gần sáng chờ con nước nhửng ròng chở vợ đi Cần Thơ liền. Nhưng khi nó dìa tới bến là tui chực sẵn ở đó. Con vợ nó đã tắt thở rồi còn đâu!

Ông Hương Tuần lại liếc nhìn sang phía xác chết, chép miệng than thở:

- Ý cha, cái thằng thật bị xui xẻo tận mạng! (nhưng rồi ông ta quay sang hỏi bác Sáu)... Rồi nó... theo thằng tướng cướp kia hồi nào vậy?... Chắc vì vụ đó, nó... ức thầy Hương Quản lắm phải không?

- Lớp chuyện trước, lớp chuyện sau như vậy mà nó hổng thù ông Hương Quản sao được. Nói nào ngay, tui ở khít vách nó đây mà tui cũng tưởng nó chỉ bực tức... khơi khơi vậy thôi chơi đâu có dè nó để bụng... ơn đền oán trả như thế đó! Bởi vậy sau khi gặp lại tên tướng cướp lần thứ nhì nó ưng thuận theo tên ấy mần ăn liền.

Ông Hương Tuần thở ra:

- Té ra, thằng ''lọ nghẹ'' hay đi dộng cửa bửa tủ mấy ông nhà giàu bắt đầu ra đời từ ngày đó... Nhưng sao nó rành nghề võ nữa mà ông Sáu?

- Chắc hồi trước nó theo ở bạn cho mấy ghe thương hồ nên cũng có học quọp quẹp một vài miếng phòng thân, sau này nó đi đánh được vài đám xuôi rót, phần nó liều mạng quá nên các tài gia khổ chủ cũng đâm ra ngán rồi thì...

một đồn mười... Hồi nãy nó có trối lại với tui nó tính nói trong mùa lúa năm nay thế nào cũng ăn hàng một chuyến thật quạu tại nhà ông Hương Quản trước khi giải nghệ rút đi xứ khác sống lương thiện hoàn toàn...

- Cái thằng cũng dữ há! Nhưng thôi, chuyến nầy cũng yên phận nó rồi. Tui và thầy Hương Quản kể như ngủ được thẳng giấc!

- Còn thằng ‘‘đồng sanh đồng tử’’ với nó chi?

Ông Hương Tuần nhún vai

- Thằng Ba Câu còn thì mới ngán nó dẫn đường chỉ nẻo cho thằng kia, chớ nay thằng Ba Câu buông tay, nhắm mắt...

Ông Sáu liền tiếp lời:

- Tui cũng vái trời nó chết thì cũng cho hết chuyện luôn, chớ thù oán dây dưa cũng chẳng ăn nhằm gì ráo mà còn làm khổ thêm nhiều người vô tội khác nữa. Phần tui, tui đã có hứa với nó là tui ráng lo nuôi nấng con Lụa cho tới khi nó lớn khôn.

- Ngày mơi đây thế nào tui phải nhờ ông

Sáu cho tui lấy lời khai lại vì dầu sao ông cũng là người chứng số một trong vụ nầy.

- Bộ tui phải khai lại hết ráo trọi từ cái vụ ông Hương Quản còn tằng tịu với con gái ông Tám Sến...

Ông Hương Tuấn nói ngắt ngang:

- Ý thôi, cái vụ đó mình nên để qua một bên, nó hổng ăn nhập gì đến cái chuyện bắt cướp hết mà!

Ông Sáu Giò toan cãi lại, nhưng vừa lúc ấy có tiếng anh Năm réo gọi ông Hương Tuần ở dưới mé kinh, ông Hương Tuần cùng ông Sáu Giò tất tả chạy ra... Anh Năm vừa bước lên bờ vừa lắp bắp nói:

- Hổng êm rồi ông Hương Tuần ơi!

Ông Hương tuần vội hỏi lại:

- Cái gì nữa đó mậy?

- Anh em họ chở thầy Hương Quản dìa rồi...

- Coi, tao đã biếu chở thẩy lên nhà thương Ô Môn mà!

- Dạ phải, nhưng dọc đường thẩy tắt thở!

- Ý trời trời! Sao nội đêm nay mà lắm chuyện xảy ra như vầy nè! Thôi mầy bơi xuồng chở tao dìa trỏng coi!... Còn ông Sáu, ông làm ơn coi chừng giùm tui, thằng Ba Câu đó nghen!

Ông Sáu nhún vai

- Thì nó nằm đó chớ chạy đâu nữa mà tui phải coi chừng!

Ông Hương Tuần như không đợi câu trả lời nầy, hối hả cùng với anh Năm xuống xuồng bơi đi...

Ông Sáu Giò tần ngần đứng đó một hồi rồi chậm rãi quay trở vô trong nhà... Vừa đi ông ta vừa lẩm bẩm nói một mình:

- Cha, sao đêm nay họ níu tay nhau chết dữ quá...Ứ hự, lại có thêm hai đứa nhỏ mồ côi cha nữa!...

Ông Sáu Giò, tay dắt con Lụa, đứng lóng ngóng ở trước cửa rào nhà thầy Hương Quản trong lúc con chó ở phía trong vừa chồm chồm lên cánh cửa rào vừa sủa vang rân...

Một chập sau, con nhỏ ở chạy ra và khi nhận thấy ông Sáu cùng con Lụa nó niềm nở hỏi liền:

- Ông kiếm ai đó ông Sáu?

Ông Sáu chỉ con chó:

- Cháu làm ơn xua con mực này giùm qua và vô nói với bà Hương Quản rằng qua muốn gặp bả.

Con nhỏ ở vội vàng mở cửa và la đuổi con mực, rồi đưa ông Sáu cùng con Lụa vào nhà.

Vừa vô tới hàng ba, ông Sáu đã thấy vợ thầy Hương và anh Giáo Tư ở trong nhà bước ra.

Thím Hương nét mặt hơi gầy gò một chút, đon đả hỏi ông Sáu:

- Ông Sáu có chuyện chi mà lên đây sớm quá vậy? Ông dắt đứa nhỏ nào đây? Bộ cháu gái của ông hả?

Ông Sáu vôi rút chiếc khăn tắm quấn nơi cổ xuống cầm gọn trong hai bàn tay:

- Dạ, tui lên đây để nói với thím Hương chút việc riêng... Còn con nhỏ nầy là con của thằng Ba câu...

Cả thím Hương lẫn anh GiáoTư đều cau mày nhìn con Lụa làm cho con nhỏ đâm ra khớp sợ cúi gầm mặt xuống.

Anh Tư lên tiếng trước.

- Mà bác dẫn con nhỏ nầy lại đây làm chi nửa vậy

- Dạ thưa thầy giáo, tui dẫn nó theo dây là cũng để nói riêng với thím Hương một việc cần.

Thím Hương vội đáp:

- Có việc gì thì ông cứ nói đại đi. Thầy giáo đây cũng là chỗ... quen biết trong nhà chớ bộ ai xa lạ sao?

Anh Tư có vẻ bực mình vì câu nói của ông Sáu:

- Nè bác Sáu, tôi tưởng bác nên biết điều một chút, cái chuyện của bác lẹo tẹo với thằng ăn cướp sát nhân ấy còn chèm nhèm ra đó, bác không lo giữ thân lại còn dắt con của nó lại đây để tính làm cái gì ám muội nữa hả?

Ông Sáu cười mỉa:

- Xin lỗi thầy giáo, thầy nói hơi quá lố đó đa! Nếu tui có dính líu gì đến chuyện cướp giựt thì đã có làng xã họ... còng đầu tui lại...

Thím Hương vội nói chen vô:

- Thôi mà ông Sáu! Chú Giáo chú... nóng lòng vì cái chuyện mới rồi, ông cũng không nên chấp nhứt chú làm gì. Sao, ông Sáu muốn nói chuyện chi vậy?

Ông Sáu rụt rè đáp:

- Thầy Hương mất đi mà tui còn dẫn con nhỏ nầy tới đây nữa thì tôi cũng lấy làm áy náy lắm thím Hương à! Nhưng tui nghĩ lại! thằng Ba hồi còn sống nó có làm chuyện... xấu xa thiệt, nhưng nay nó chết rồi thì kể cũng như đã đền tội xong. Phần nó êm như vậy, ngặt một nỗi còn con nhỏ mồ côi cả cha lẫn mẹ nầy...

Thím Hương đưa tay xoa đầu con Lụa:

- Ờ con nhỏ coi cũng dễ thương đa!

- Dạ còn có nó nên tui mới thêm lo thím Hương à. Tui thấy nó cù bơ cù bất một mình nên lãnh phần nuôi dưỡng nó cho đến khi khôn lớn đủ lông đủ cánh rồi nó muốn đi đâu thì đi.

Anh Giáo Tư lại nói xía vô:

- Thì bác muốn nuôi con của tên sát nhân

ăn cướp thì bác cứ việc nuôi, ai dám cấm cản bác! Nhưng tôi không hiểu tại sao bác còn đem nói với thím Hương đây việc đó làm gì!

Ông Sáu cười lạt rồi đáp xẳng giọng

- Tui nói chuyện với thím Hương cái gì thì thây kệ tui, thầy sao cứ làm kỳ đà cản mũi hoài hà!

Thím Hương day qua anh Tư:

- Chú Giáo cứ để yên cho ổng nói...

Ông Sáu thản nhiên tiếp lời:

- Tui tính đem con nhỏ nầy đi xứ khác mần ăn. Hổng nói giấu gì thím Hương mấy năm nay cái nghề đan rổ đan thúng của tui đây chẳng ăn thua gì, bởi vậy tui mới tính dời nhà cửa kiếm chỗ khác coi có công ăn việc làm gì kha khá hơn không, nhứt là từ nay tui lại phải cưu mang thêm con Lụa... Tía nó như vậy bây giờ dầu cho bà con cô bác ở đây có thương hại nó cách mấy đi nữa thì cũng không sao tránh khỏi tai tiếng xầm xì… Con Lụa mỗi ngày một thêm khôn lớn, rủi nó biết rõ: chuyện không may của tía nó hay bị người đời nhạo báng khinh khi thì cũng tủi cho số phận của nó lắm. Tui

nghĩ đến chỗ đó lung lắm nên mới tính đem nó đi chỗ khác ráng lo mần ăn để rồi còn cho nó học hành như mấy đứa con nít tốt số khác,.

Thím Hương có vẻ cảm động:

- Ông Sáu nghĩ như vậy cũng phải.

Anh Giáo Tư lẩm bẩm cằn nhằn một mình

- Cái ông già này sao rắc rối tổ cha!

Như không buồn để ý đến những lời của anh Tư, ông Sáu ngập ngừng bày tỏ ý định của mình:

- Sở dĩ hôm nay tui dắt con nhỏ tới đây là để thưa với thím Hương về việc đó, và xin thím Hương rủ lòng thương xót... bề gì con nhỏ mồ côi nầy cũng chẳng, có làm gì nên tội…

Thím Hương cau mày

- Thì tôi có nói gì khác đâu.

Ông Sáu rụt rè nói tiếp:

- Đằng nào tui cũng phải dời đi xứ khác kiếm công chuyện mần ăn, nhưng kẹt một nỗi là bây giờ trong mình tui... tiền bạc cạn queo... Rồi đây đi tới nơi chỗ lạ, rủi việc làm chưa có

liền, phần tui lại phải chịu đựng thêm một miệng ăn nữa! Bởi vậy tui đánh liều lên trên nầy để xin thím Hương rộng lòng giúp cho tui và con nhỏ này chút đỉnh tiền nong, sau này mần ăn khá tui sẽ không dám quên ơn.

Anh Giáo Tư lại nóng nảy nói chen vô:

- Sao bác không tính chuyện dễ hơn, tiện hơn là bơi xuồng chở thẳng con nhỏ ra ngoài Cần Thơ đem nó cho mấy bà phước để họ nuôi giùm cho!

Ông Sáu cười lạt:

- Nếu tui muốn quăng nó cho nhà nuôi con nít mồ côi của mấy bà phước thì tui còn vác mặt lợi đây nhờ nhỏi thím Hương làm gì!

Thím Hương lại giảng hòa hai người:

- Chú Giáo nói như vậy cũng phải, nhưng tôi coi bộ ông Sáu đây quý mến con nhỏ lắm, bởi vậy đành đoạn nào đem nó giao cho mấy bà phước!

Được rồi, ông Sáu cứ đứng đợi một chút để tôi vô mở tủ lấy chút đỉnh tiền gởi ông nghen ông Sáu!

Ông Sáu gật đầu lia:

- Dạ được, thiệt thím Hương nhơn đức quá...

Thím Hương hơi mỉm cười rồi quày quả bước vô trong nhà, vừa đi vừa móc xâu chìa khóa ra. Anh Giáo Tư làm tỉnh nối gót theo sau nhưng cũng không quên ngó ngoái lại chỗ ông Sáu đang đứng để nói trống không:

- Thiệt giả bộ tài quá! Túm được con nhỏ này dắt nó đi ăn xin thì ''đậu'' lắm đó!

Ông Sáu tái mặt đứng lặng thinh, để rồi ''hừ'' một tiếng với giọng đầy vẻ... hậm hực!

... Ba phút sau, thím Hương trở ra, tay cầm một trăm đồng bạc đến trao cho ông Sáu Giò:

- Ông cầm đỡ chút đỉnh này Ông Sáu.

Anh Giáo Tư đứng khoanh tay, người hơi ngã về phía sau, nói chen vô liền:

- Đó là lần chót nghen bác Sáu!

Ông Sáu run run cầm tờ giấy bạc trên tay, quắt mắt nhìn anh ta rồi day qua giữ giọng bình tĩnh nói với thím Hương:

- Thiệt tui đội ơn thím Hương nhiều lắm nhưng xin thím Hương đừng phiền một trăm đồng bạc này tuy nhiều thiệt, quý thiệt nhưng tui xin gởi trả lại thím Hương chớ hông thôi thầy Giáo đây thẩy.., hổng vui.

Ông Sáu vừa nói vừa đặt tờ giấy bạc một trăm trên mặt bàn.

Thím Hương cau mày nhìn anh Giáo Tư rồi vội vàng cầm lấy tấm giấy một trăm đem nhét vô túi áo của con Lụa:

- Đừng phiền mà ông Sáu! Chú Giáo đây chú nói chơi vậy mà!

Con Lụa ngước lên nhìn ông Sáu như để dò xét và khi nhận thấy ông này cau mày nó hiểu ý nên vội thò tay vô túi móc tờ giấy bạc ra lắm lét trả lại vào chỗ cũ ở trên bàn.

Ông Sáu hấp tấp níu tay nó dắt đi:

- Thôi mình dìa con! Tui xin kiếu thím Hương và dầu sao tui cũng mang ơn thím nhiều lắm!

Đoạn ông ta hối hả rảo bước đi như muốn chạy trốn, mặc cho thím Hương réo gọi...

Thím Hương tính chạy ra theo nhưng anh Giáo Tư đã nhanh chân đứng chận ngang lối đi:

- Thây kệ ổng mà! Ổng đến xin tiền mình cho mà ổng còn làm bộ kiêu kỳ, làm bộ mặt cao thì ổng ráng chịu…

Thím Hương cằn nhằn nho nhỏ:

- Anh sao kỳ quá! Mắc mớ gì mà anh xen vô bắt bẻ ổng hổng biết, anh làm như vậy rủi ra ổng... đàm tiếu kia nọ lung tung lên, có phải thiên hạ họ thêm để ý đến mình không?

Anh Giáo Tư không dấu vẻ bực dọc:

- Chớ em coi ổng nói như ông nội người ta mà em biểu nhịn ổng thì nhịn sao nỗi! Cái thứ gì đã nghèo sát ván đến năn nỉ ỉ ôi xin tiền mà còn làm bộ làm tịch! Cái thứ đó nên để cho nó... chết luôn.

Thím Hương ái ngại nhìn anh Giáo Tư rồi thở dài:

- Anh sao vậy hoài! Anh cứ lo bươi móc người khác thì có ích lợi gì... Mình ráng giữ làm sao cho êm thuận với mọi người thì mới mong gần gũi được với nhau lâu dài chớ anh.

Anh Giáo Tư mím môi đứng làm thinh..

Đi được một đôi đường, ông Sáu và con Lụa đụng đầu với ông Hương Tuần, và chưa kịp chào hỏi gì hết, ông Hương Tuần đã vội kêu lên:

- May quá tui đi kiếm ông hết hơi hết sức nè ông Sáu!

Ông Sáu lo lắng hỏi lại

- Việc gì nữa đó ông Hương Tuần?

Ông Hương Tuần nhún vai

- Thì cũng loanh quanh ở cái việc lập vi bằng cả tuần lễ nay...

- Coi, tui đã khai hết ráo trọi mà!

- Ở trên người ta sai xuống chớ bộ tui muốn làm khó dễ gì ông sao! Mấy ổng còn thắc mắc ở chỗ... tiền bạc vòng vàng của thằng Ba Câu để lại...

Ông Sáu Giò cao giọng cự nự:

- Tui đã nói rõ mà! Sao ông hổng cắt nghĩa cho mấy ổng biết.

Ông Hương Tuần gật đầu lia lịa:

- Có, có mà! Nhưng mấy ổng... muốn biết thêm coi hồi thằng Ba hấp hối, nó có trối trăn gì với ông về việc đó hông? (rồi như sợ phật ý ông Sáu, ông Hương tuần vội giảng giải thêm)... Cái này là mấy ổng muốn hỏi cho có đủ đầu đủ đuôi vậy mà.

Ông Sáu Giò thở ra:

- Nói nào ngay trong lúc nó gần chết, tui cũng có nghĩ tới cái vụ tiền bạc đó... không phải tui nghĩ cho tui đâu nghen ông Hương! Tui sợ nó chôn dấu tiền của ở đâu đó nên tui hỏi nó để giữ lấy để dành cho con Lụa đây làm vốn sau nầy... Nhưng nó cho biết là tiền bạc vòng vàng phần của nó cóp nhóp trong bấy lâu nay nó đều đem gởi cho tên đồng đảng cất một chỗ nào thì chính nó, nó cũng không biết nữa...

- Ý mẹt ơi, như vậy kể như... rồi đời ba mớ của cải ấy rồi! Tiền bạc mà đem giao cho ổ ăn cướp giữ thì mụ nội tui bây giờ lấy lại cũng không được!

- Ăn cướp nhưng mà ăn cướp... bồ bịch bạn bè mà!

Ông Hương Tuần thắc mắc hỏi thêm:

- Bộ nó hổng có đem dìa đây chút xíu nào sao?

- Thế nào mà hổng có! Nhưng theo nó nói với tui thì nó chỉ lấy mớ nhấm để đắp đổi xây xài phụ thêm chút đỉnh ở tại nhà chớ không dám ăn tiêu phung phá lắm, vì sợ làng xã sanh nghi và bà con dòm xóm dòm ngó.

Ông Hương Tuần có vẻ chán nản:

- Nói vầy tui hỏi ông đây kể cũng như ăn trét luôn?

Ổng Sáu Giò cau mày:

- Thì có sao tui nói vậy chớ bộ tui đặt điều ra được sao! Mấy ông không tin thì cứ ráng mà dò xét...

Ông Hương Tuần vội chận ngang

- Tui thì sẵn lòng tin ông lắm nhưng mấy cha nội của tui ở trên mấy chả hổng tin như vậy thì sao!

Ông Sáu nhìn xuống con Lụa, thở dài

- Cái điệu này tui phải đem con nhỏ nầy dời

nhà đi gắp, chớ nấn ná ở đây có ngày mấy ổng buồn buồn mấy ổng dám bắt tui về tội đồng lõa lắm chớ chẳng phải chơi!...

...Chiều tối hôm ấy, sau khi tiễn ông thầy chùa đến lo cúng kiến trong kỳ làm tuần ba tháng cho thầy Hương Quản ra về, thím Hương thẫn thờ dắt hai đứa con đi trở vô nhà...

Anh Giáo Tư đã chực sẵn nơi bực thềm và khi nhận thấy hai đứa nhỏ còn đeo theo mẹ, anh ta bèn dịu giọng bảo:

- Nè tối lắm rồi nghen! Thằng Long với con Hạnh vô nhà rửa chân rửa tay sửa soạn đi ngủ để mai còn đi học sớm...

Thằng Long, đứa con trai lớn của thím Hương ngước mắt lên nhìn mẹ, cầu cứu:

- Còn sớm bửng hén má! Má cho hai con ở đây chơi khuya khuya một chút, chớ hồi chiều mới cúng ba rồi con... sợ ma lắm!

Thím Hương chưa kịp nói gì thì anh Giáo Tư đã lên tiếng:

- Thằng này nó bày đặt chuyện như vậy đó mà! Nó phá phách thành ôn thành quỷ chớ sợ ma cỏ khỉ gì!

Thím Hương vội nói đỡ cho con:

- Ối con nít nó hay muốn thức khuya chơi nên nói vậy mà... Được rồi, hai đứa bây chỉ được chơi thêm một chút nữa, suốt ngày nay mắc lo cái đám làm tuần, má cũng mệt quá chắc phải đi ngủ sớm.

Con Hạnh níu tay mẹ giựt giựt và hỏi chen vô:

- Nè má, có phải mình làm tuần cho ba hoài hoài để ba mau mau trở dìa trong nhà phải hổng má?

Thím Hương dịu dàng vuốt tóc con gái, thương hại đáp:

- Ờ... nhưng còn... lâu lắm.

- Lâu là bao nhiêu hả má?

Thằng Long lên mặt khôn với em:

- Má nói lâu là... lâu biệt mù san đó! Con này sao nó khờ quá! Ba chết là... chết luôn chớ trở về khỉ gì được! Bộ mầy hổng thấy hôm bữa đám ma, người ta đem chôn ba tuốt luốt ở dưới đất sâu đó sao? Rồi bây giờ má mới kêu thợ hồ xây cái mà chắc cứng dẫn lên trên nữa...

Thím Hương nhìn hai con gượng cười trong lúc anh Giáo Tư, như không dấu được nỗi bực dọc, nói chen vô liền:

- Hai đứa bây hổng đi ngủ phức cho rồi, chớ bây ở đó thì cũng chỉ nói bá láp bá xàm chớ ích lợi gì. Con nít phải tập ngủ sớm chớ đòi bắt chước theo người lớn sao được.

Thằng Long liếc xéo anh Giáo Tư rồi nói như để phân bua với má nó

- Hồi nãy má chịu cho con với con Hạnh thức chơi thêm một chút nữa hé má!

Thím Hương lườm anh Giáo Tư rồi quay qua trả lời cho cậu con trai

- Ừ, phải...

Con Hạnh mừng rỡ đề nghị thêm:

- Má cho thức tới chín giờ nghe má!

Anh Giáo Tư bắt đầu cằn nhằn... trống không:

- Con nít con nôi mà chìu quá vậy thì chúng nó hư mấy hồi! Thương con thì cũng phải thương cho có căn…

Thím Hương bực mình nên hơi xẳng giọng:

- Kỳ quá! Hai đứa nó thức chơi thêm một chút nữa thì có chết chóc gì đâu! Dầu sao tụi nó mới... mồ côi cha, nếu mình gắt gao quá thì cũng... không đành tâm.

Anh Giáo Tư vội dịu giọng nói lảng ra:

- Thì tôi có nói cái gì khác đâu! Nhưng thương con thì cũng có ba bảy đường thương.

Ai không biết hai đứa nó mới mồ côi cha, nhưng chính vì chỗ đó mà tôi thấy thím cần phải... dạy dỗ trông nom hai đứa nó một cách thật... sát đeo mới được. Tôi cũng thương, cũng lo cho hai đứa nó dữ lắm nên mới dám... nói thẳng vô như vậy.

Thím Hương thở dài

- Tôi biết vậy rồi... nhưng mình cũng nên... nương tay với hai đứa nhỏ một chút, tôi nói sơ sơ như vậy chắc... chú Giáo dư hiểu...

Anh Giáo Tư sốt sắng đáp:

- Sao tôi lại chẳng hiểu! Tôi hiểu nhiều lắm nên mới lo... riết tới cho tương lai của hai đứa nhỏ. Tôi tính lát nữa đây sẽ nói rõ cho... thím

hay, và cũng vì chỗ đó mà tôi... khuyên hai đứa đi ngủ sớm...

Thím Hương vội chận lời anh Giáo Tư:

- Thôi thôi tôi biết rồi...

Đoạn thím day qua hai con:

- Hai con chạy xuống nhà dưới chơi đi. Có con Bảy còn lo dọn dẹp ở dưới á! Nghe chuông đồng hồ gõ tám tiếng là phải chui vô mùng hết đó nghen!

Thằng Long vui vẻ nhận lời:

- Được rồi để con xuống dưới kêu chị Bảy kể chuyện ma nghe chơi.

Con Hạnh co đầu rút vai:

- Ý thôi, em ở trên nầy với má hà!

... Liếc thấy anh Giáo Tư có vẻ cau có, thím Hương vội tìm cách vỗ về con gái:

- Con nghe lời má đi xuống dưới chơi đi con! (rồi thím day qua đe thằng Long)... Nè Long, đừng có kiếm chuyện nhát em đó nghen! Thôi dắt em đi đi...

Biết không thể làm gì hơn được, con Hạnh đành phụng phịu đi theo anh nó xuống dưới nhà bếp...

Đợi cho hai đứa nhỏ khuất mình thím Hương lên tiếng trách anh Tư:

- Đối với sắp nhỏ anh nên nương tụi nó một chút kẻo tội nghiệp...

Anh Tư nhìn thẳng vào mắt thím Hương rồi nghiêm giọng nói:

- Em à, em trách anh như vậy kể ra cũng có lý lắm chớ chẳng phải không, nhưng em cũng nên cho anh.. nghĩ đến anh, nghĩa là đến hai đứa mình một chút!

Đến đây, anh ta thở dài; buồn bã tiếp lời:

-... Đó em coi, cả năm nay và nhứt là mấy tháng nay, kể từ ngày thầy Hương qua đời... Đối với thầy; ngay đến giờ phút này anh vẫn còn cám ơn và quý trọng vì chính nhờ thầy mà anh có dịp gần gũi, quen biết rồi tới yêu thương em... Và cũng vì chỗ yêu thương đó mà anh thấy mình có hơi ích kỷ một chút: anh nóng lòng muốn sao cho hai đứa mình ung dung thương yêu nhau, đàng hoàng thương

yêu nhau chớ khỏi phải ké né, lo sợ như bấy lâu nay nữa.

Nắm lấy tay thím Hương, anh Tư tha thiết nói thêm:

- Bởi vậy, tối hôm nay anh muốn bàn với em một việc nầy.

Chợt thấy ngọn đèn leo lét chong trên bàn thờ chồng, thím Hương khẽ rút tay ra, cúi gầm mặt xuống rồi hỏi lại nho nhỏ:

- Bàn việc chi vậy anh?

- Trước hết anh xin hỏi thẳng em một câu: em có thiệt tình yêu thương anh không?

- Coi, sao anh còn hỏi câu đó!

Anh Tư gật gù

- Tốt lắm. Vậy theo ý anh, đã tới lúc hai đứa mình nên dắt nhau đi nơi khác để tính chuyện ăn ở lâu dài…

Thím Hương mở to đôi mắt:

- Ý... bộ anh rủ em trốn đi à?

Anh Giáo Tư mỉm cười:

- Cái gì đâu mà phải trốn! Em sao thiệt thà quá đỗi! Cố nhiên là mình phải nghĩ cách để... mà con mắt thiên hạ. Đây nè, em thì ra tỉnh ở để trông nom hai đứa nhỏ học hành; qua sang năm thằng Long nó thi tiểu học, con Hạnh cũng lên lớp, mà ở đây, trường học đàng hoàng thì không có... Em nên mượn cớ đó, còn anh thì anh... cùng nhau ở một nơi nào mà không ai nhìn mặt kêu tên mình được.

Thím Hương mím môi suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Được rồi, em thương anh thì anh bàn cái gì em cũng nghe theo hết, nhưng anh tính chừng nào mình mới.. làm cái việc đó?

- Liền bây giờ. Mai mốt hay ngày kia ngày kìa cũng được, sớm chừng nào tốt chừng nấy!

Thím Hương lại liếc nhìn lên phía bàn thờ thầy Hương

- Sao gấp dữ vậy anh? Anh để thủng thỉnh hổng được...

- Ý trời! Bộ em tính chờ tới khi… hết tang, mãn khó mới chịu đi hay sao!

- Nhưng anh làm vậy thiên hạ dị nghị chết.

- Chớ anh ở đây hoài thì thế nào anh không giữ mình nổi và sẽ đi đến chỗ buông thùa lúc nào hổng biết... Tới chừng đó, thiên hạ họ rõ hết thì chỉ có nước độn thổ hay vác mặt mo trốn đi!

Thím Hương có vẻ xiêu lòng:

- Nhưng còn nhà cửa đất điền ở đây làm sao?

Anh Giáo Tư đáp liền:

- Ối cái đó dễ ợt: em ra ngoài Cần Thơ bán hết ruộng đất cho mấy ông chủ chà rồi nhờ họ lo giấy tờ luôn cho. Mình lấy số tiền đó đi xứ khác mua bán làm ăn nó còn sanh lợi mau hơn là cứ bo bo giữ riết ba cái đất ở đây nữa.

Thím Hương thở dài:

- Làm như vậy khỏi bị người ta xầm xì! Chưa chi đem bán tống bán khứ ruộng nương của chồng.

Anh Giáo Tư chắc lưỡi:

- Thì em nói không có người coi sóc, một

mình em, em lo không xuể, bên thầy Hương, cũng đâu còn họ hàng gì khác mà em sợ người ta nói vô nói ra. Với lại em bán đất là để lo làm ăn chuyện khác và lo cho hai đứa nhỏ được đi ăn học đàng hoàng mà!

- Thôi em cũng nghe lời anh cho trót! (rồi thím ngập ngừng nói thêm)... Nè anh Tư, nếu hai đứa mình đã nhứt quyết đi nơi khác chung chạ với nhau, thì em tưởng anh cũng nên... dịu ngọt với sắp nhỏ một chút... Bề gì tụi nó cũng là con của em và hai đứa mình thì cần... ăn đời ở kiếp với nhau...

Anh Tư nhăn mặt:

- Điều đó em khỏi căn dặn, nhưng sau nầy, mình đâu có... sống chung với hai đứa nhỏ mà em lo!

Thím Hương trợn mắt:

- Coi, vậy anh tính bỏ hai đứa nó cho ai? Em hổng chịu rời hai con đâu nghen! Tụi nó mới mồ côi cha đây, bây giờ em tách tụi nó ra nữa sao đành!

Anh Tư chắc lưỡi:

- Anh có nói là em phải bỏ rơi hai đứa nhỏ hồi nào đâu!

Em coi, anh tính đâu đó chu đáo hết: mình sẽ đem hai đứa nhỏ gởi ra Cần Thơ học ăn ở tại nhà người nào nuôi cơm tháng, hoặc gởi thẳng hai đứa nó vô trường nào có lãnh nuôi học sinh luôn, ở chợ búa thị thành bề nào hai đứa đó cũng học hành mau tấn phát và mau khôn lanh hơn là ru rú trong miệt nhà quê nhà vườn này; về vấn đề này, em để anh lo hết cho.

- Nhưng chẳng lẽ mình gởi luôn hai đứa nhỏ ở luôn nhà người ta hoài sao?

- Đâu có! Bởi vậy anh mới nói là chuyện mình tính đây là chuyện tạm thời, sau nầy một khi anh với em đã yên nơi yên chỗ rồi mình sẽ rước hai đứa nó về ở chung chớ! Đó em coi, anh nghĩ như vậy có vừa ý em chăng?

Thím Hương khẽ gật đầu.

Anh Tư đưa tay níu vai Thím lôi nhẹ vào một bên gian nhà khuất ánh đèn, rồi thì thầm bên tai:

- Anh biết em phải... hy sinh nhiều lắm, nhưng em tưởng tượng coi: rồi đây một chỗ

xa lạ, trong một căn nhà ấm cúng chỉ có hai đứa mình thôi... Tới chừng đó, đêm cũng như ngày, hai đứa mình không cần phải giữ ý tứ gì nữa hết... chớ đâu có như bây giờ, anh muốn gần em mà lát nữa đây anh cũng phải cắn răng lủi thủi đi về nhà ngủ chèo queo một mình.

Vừa nói, anh Tư vừa ôm nhẹ lấy lưng người tình:

- Nếu thầy Hương còn thì dầu yêu thương em cách mấy đi nữa anh cũng chẳng dám bàn tính với em một điều gì hết, nhưng nay thầy Hương mất đi, chẳng lẽ hai đứa mình thương nhau mà em lại… ở góa suốt đời hay sao? Năm nay em mới gần ba mươi tuổi… chẳng lẽ suốt năm sáu chục năm nữa em cứ sống đơn chiếc để chờ già, chờ chết hay sao? Đây nè, lát nữa đây sau khi anh về rồi em trở vô nằm lăn trở thao thức trên giường... nội trong một đêm nay thôi, em cũng đủ thấy... ngán thấy sợ rồi! Anh có trải qua cảnh đó, anh biết...

Một làn gió lạnh thổi qua hàng song hồng nơi cửa làm cho thím Hương rùng mình vội nép sát người thêm vào người tình...

Số phận của thằng Long và con Hạnh đã được định đoạt...

Thấy ông Sáu Giò lui cui lo bưng dọn đồ đạc xuống xuồng, con Lụa thắc mắc hỏi:

- Bộ mình hổng ở đây nữa sao ông Sáu?

- Không. Hai ông cháu mình ra chợ Cần Thơ ở...

- Vậy hả? Ý cha chắc ở ngoải vui lắm hén ?

- Ờ, ra ngoải tao lo cho mầy đi học để biết chữ với người ta chớ ở đây mầy lông bông lêu bêu hoài...

- Ừa, đi học với tụi con nít khác chắc cũng vui lắm (bỗng nó xụ mặt xuống)... Nhưng mình đi rồi... bỏ luôn tía của con ở trong này sao?

Ông Sáu Giò có vẻ lúng túng:

- Thì... phải vậy chớ sao.

Con Lụa bỗng ngước mắt lên, hỏi ngang:

- Nè ông Sáu, sao con nghe người ta nói tía con ghê lắm, nào là tía giết người nào là tía đi ăn cướp, nào là…

Ông Sáu chận liền:

- Bậy nà! Ai nói gì thây kệ họ, mầy đừng có thèm nghe cái mốc xì gì hết! Bây giờ mầy… hổng có tía nữa thì có tao đây làm... tía thế vô.

Con Lụa bĩu môi:

- Tía gì mà già khằn cú đế...

- Coi, tao có tuổi thì phải già chớ sao!... miễn tao lo cho mầy đầy đủ thôi. Tao còn lo cho mầy hơn thằng tía cũ của mầy nữa!

- Vậy ông là tía mới à?

- Ờ, từ nay mầy kêu tao bằng...

Con Lụa vui vẻ tiếp lời:

-... Bằng tía Sáu!

Ông Sáu Giò trề môi lắc đầu:

- Hổng được! Như vậy quê mùa hủ lậu lắm. Mầy kêu tao bằng... ba Sáu, mầy quên rằng mình sửa soạn ra chợ ở sao!

- Ừa... ba Sáu...

Ông Sáu cảm động đưa tay vuốt nhẹ lên trên mái tóc dài chấm ngang vai của con Lụa rồi tất tả tiếp tục đi thâu dọn những món cuối cùng...

Con Lụa te te chạy theo:

- Rồi mình bỏ luôn hai cái nhà sao... ba Sáu?

Ông Sáu đứng lại mỉm cười:

- Con nhỏ này nhớ dai quá, mới dặn nó có một lần mà nó biết kêu... ba Sáu nghe ngọt xớt! Con hỏi hai cái nhà của mình hả? Ối hai cái... chòi đó có bỏ ở đây cũng chẳng có ai thèm ở nữa là đem dời nó ra chợ!

- Rồi ra Cần Thơ mình ở đâu?

- Thiếu gì chỗ ở đó con...

Tuy nói thế, ông Sáu lo hết sức vì ngay trong lúc xuống xuồng bắt đầu bỏ dầm bơi đi, ông cũng chẳng biết rồi đây mình phải ở đâu...

o O o

Quả tình anh Giáo Tư không dối trá chút nào khi anh ta nói với thím Hương rằng mình luôn luôn bận tâm săn sóc đến tương lai của thằng Long và con Hạnh.

Sau khi thu xếp xong xuôi việc bán hết đất đai ruộng vườn cho một ông chủ chà ngoài Cần Thơ, anh Tư ngày một ngày hai hối thúc thím Hương ra đi, và đem gởi hai đứa nhỏ ra tỉnh học. Anh ta bàn tính với thím Hương:

- Anh căn dặn em gắt một điều nầy! đừng cho hai đứa nhỏ biết gì hết, vì như vậy cũng chẳng ích lợi gì. Em phải nhớ rằng con nít đâu có biết suy xét như mình... Và tốt hơn hết là mình nên cho thằng Long con Hạnh đi trước. Để tới chúa nhật nầy anh lãnh phần đó cho vì anh rành hơn em...

Thím Hương hốt hoảng kêu lên:

- Cái gì mà gấp quá như vậy anh!

- Cần phải như vậy nếu hai đứa mình muốn sống thật hạnh phúc sau này... Em nên nhớ rằng đây chỉ là kế tạm thôi và như vậy cũng

tránh cho hai đứa nhỏ cái cảnh bỡ ngỡ nếu hai đứa nó phải sống chung với hai đứa mình khi ra ở riêng... Cái gì đột ngột quá hổng có lợi em à! Em nên hy sinh trước một chút rồi sau này sẽ được vui vẻ hoàn toàn...

Thấy thím Hương làm thinh anh Tư bàn tiếp:

- Anh đã đi dọ hỏi trước hết rồi; thằng Long thì anh sẽ gởi cho nó trọ tại nhà một thầy giáo ở trường dạy nghề. Nó thi tiểu học xong thì thẩy lo cho nó vô trường đó luôn. Đời nầy học máy móc, học làm các nghề nguội, nghề đồng... có ích hơn là học chữ nghĩa suông... Còn con Hạnh...

- Ủa, bộ anh tính để hai đứa nó ở riêng rẽ nhau sao? Anh Giáo Tư thở dài:

- Anh cũng đã nghĩ nát óc rồi em à. Hai đứa nó ở chung với nhau rồi suốt ngày nhớ nhà nhớ cửa thì làm sao rảnh rang tâm trí để học hành cho được! Bởi vậy anh tính gởi con Hạnh vô một trường tư có nội trú cho học trò gái,

như vậy mỗi đứa tiện có người chăm lo săn sóc thuận lợi cho sự học hành của chúng nó mà cũng vừa có thêm nhiều bạn bè để khuây lãng chuyện xa nhà nữa đó em!

Thím Hương chỉ phản đối một cách yếu ớt rồi lặng thinh trong đôi cánh tay ấp ủ ve vuốt của anh Giáo Tư...

PHẦN THỨ II

Tuy cùng đi học tại Cần Thơ, nhưng thằng Long và con Hạnh ở khác nơi và học khác trường.

Khi ra tới chợ, anh Tư đã khôn khéo tách rời hai đứa nó ra làm cho đứa này không biết đứa kia ăn ở, học hành tại nơi nào nữa!

Thằng Long hay con Hạnh thắc mắc hỏi thì được anh ta trả lời gọn ghẽ: "Mấy đứa bây khỏi lo gì hết tới chúa nhựt má bây sẽ ra thăm rồi tới chừng đó sẽ biết chỗ ở của nhau cũng không muộn".

Anh Tư lại không quên dặn riêng ông giáo chủ nhà trọ của thằng Long và bà đốc trường nữ của con Hạnh phải đặc biệt coi chừng coi đổi hai đứa nhỏ răn cấm chúng không được tự ý đi đâu hết, dầu là đi chơi gì, như anh Tư đã cho biết thêm, hai đứa nó có tánh lêu lỏng bê tha nên người nhà của chúng mới "trấn" chúng ra ngoài nầy!

Hai lần chúa nhựt đã trôi qua. Thằng Long con Hạnh trông chờ mỏi mắt mà chẳng thấy má nó tới thăm gì hết!

Riêng phần con Hạnh, nó bồn chồn vô cùng và đến chúa nhựt sau, thừa lúc nhà trường dẫn số học sinh lưu trú đi dạo chơi nó lẻn trốn đi tìm anh.

Khổ nỗi ngày chúa nhựt trường nào cũng… đóng cửa nghỉ hết, mà hỏi thăm nhà trọ của thằng Long thì có ai biết đâu là đâu nữa!

Đến nước nầy, nó bèn phải tính liều; sẵn có mang theo một ít tiền mà thím Hương đã đưa riêng cho mỗi đứa để ‘‘ăn bánh’’ hằng tháng, nó liền đi thẳng, ra bến xe đò dông tuốt về nhà.

...Về đến nơi, con Hạnh hoảng kinh khi thấy cửa nẻo đóng im ỉm từ đằng trước cho đến đằng sau...

Nó vừa đập cửa vừa kêu réo om sòm.

Mãi một lúc sau, mới có người ra mở cửa. Con Hạnh, chưng hửng khi thấy ông già Năm tá điền ló mặt ra.

- Ủa ông Năm, ông làm gì ở đây?

Ông Năm nheo mắt hỏi lại:

- À cô Ba! Cô mần gì dìa đây ? Tui nghe nói cô đi học ngoài Cần Thơ mà?

Con Hạnh hỏi dồn tới:

- Má tôi đâu mà nhà cửa vắng hoe như vầy hả ông Năm?

Ông Năm nhíu mày

- Ủa cô hỏi gì lạ vậy? Bộ cô hổng hay Thím Hương đi buôn bán mần ăn gì sao?

- Ông Năm có nghe má tôi nói chừng nào dìa hông?

Ông già Năm nhìn sững con Hạnh rồi ái ngại đáp:

- Chắc... lâu lắm cô à! Đất điền ở đây thím Hương đã nhường hết cho chủ chà ở ngoài Cần Thơ. Thím cho con Bảy ở nghỉ mần rồi cậy tui ra đây trông chừng nhà cửa, mai mốt gì đây cũng sẽ có người vô nhận nhà... Bộ cô hổng... hay biết gì ráo trọi sao?

Con Hạnh tuy chết điếng trong lòng nhưng ráng làm tỉnh:

- À má tôi có... nhắn ra cho hay, nhưng tôi không dè má tôi đi sớm như vầy... Nè ông Năm, ông có biết thầy Giáo Tư còn ở đây hông?

- Thầy Giáo Tư hả? Thẩy đi dìa xứ trước một hai ngày gì đó rồi kế thím Hương ở đây mới dọn dẹp đồ đạc để đi hùn vốn buôn với người quen...

- Ông hổng nghe nói rõ nơi nào sao?

- Thím nói đâu ở miệt Vĩnh Long, Sa Đéc gì đó tui cũng hổng hỏi kỹ làm chi...

Rồi ông Năm ái ngại hỏi tiếp:

- Bây giờ cô Ba... tính sao đây?

Con Hạnh chớp mắt liền mấy cái để giữ cho nước mắt khỏi trào ra rồi quay mặt ngó lảng ra chỗ khác:

- Tôi tưởng má tôi chưa đi nên về thăm, bây giờ thì tôi quay trở ra Cần Thơ để mai kịp đi học chớ còn tính gì nữa!

- Từ sáng sớm tới bây giờ cô đã có cơm nước gì chưa? Thôi vô ăn với tôi ba hột rồi chờ mát trời đón xe dìa ngoải cũng chẳng muộn...

Con Hạnh gượng cười đáp:

- Thôi cảm ơn ông Năm. Tôi phải đi liền cho nó sớm... Ông cho tôi vô trong nhà… chơi một chút được hông, sẵn dịp tôi lấy một vài món...

Ông Năm sốt sắng bước lại mở banh cửa ra:

- Được, được mà cô Ba! Bề gì thì nhà nầy cũng là nhà của cô... Nhưng cô tính lấy cái gì đó? Đồ đạc trong nhà đã dọn trống trơn sạch bách cô à!

Con Hạnh cau mặt:

- Sao kỳ vậy?

- Thì tôi đã nói với cô nhà nầy sắp có chủ khác đến nhận mà!

Con Hạnh chỉ buông thõng, hai tiếng ‘‘vậy hả’’ rồi lặng lẽ bước vô nhà. Nó đứng khựng lại nhìn sững về phía bàn thờ thầy Hương...

Chiếc tủ cẩn thờ còn đó nhưng lư hương, chân đèn cùng bức ảnh thờ phóng đại của thầy Hương đã xếp dọn đâu mất. Di tích của nơi thờ phượng ấy chỉ còn vỏn vẹn tấm tiền bàn, tấm trướng trên vách bằng vải trắng chữ đen trơ vơ tẻ lạnh.

Con Hạnh đưa tay quẹt nhanh nơi mắt đoạn tất tả bỏ đi trở ra ngoài cửa.

Ông già Năm lập cập bước theo sau:

- Ủa bộ cô... hổng đi xem qua mấy căn buồng ở phía trong sao?

Con Hạnh lắc đầu:

- Thôi đủ rồi ông Năm à? Tôi phải ra đón xe về cho sớm...

Vừa nói, con Hạnh vừa tất tả bước đi thẳng ra ngoài lộ đá. Thời may lúc ấy chiếc xe đò từ miệt Ô Môn cũng vừa chạy tới. Con Hạnh giơ tay đón xe rồi quay qua phía ông Năm:

- Ông ở lại mạnh giỏi nghen ông Năm!

Ông Năm kêu vói theo.

Chiếc xe rồ máy bắt trớn chạy đi mỗi lúc mỗi thêm mau...

Con Hạnh cố ló đầu ra phía ngoài để nhìn ngoái lại về phía ngôi nhà... Mãi đến lúc nầy nó mới để cho hai dòng nước mắt tự do trào lăn trên đôi gò má, không buồn gắng gượng lại hay giấu giếm che đậy gì nữa...

Chiếc xe đò hôm ấy rủi ro thay lại chết máy đến hai lần: lần thứ nhứt gần tới Cầu Nhiếm, lần nhì... nó nằm ì luôn tại bến Phong Điền và con Hạnh cũng như bao hành khách khác phải ngồi chờ tại đó cho đến gần xế chiều mới có chuyến khác ra để sang xe chạy thẳng về Cần Thơ.

Xe tới bến trước cầu tàu lục tỉnh thì cũng vừa lúc đèn điện ngoài đường bật sáng...

Con Hạnh lo quýnh, vội kêu xe lôi chạy về trường cho kịp giờ, nhưng đến nơi... cổng trường đã đóng kín!

Sau khi trả tiền xe xong nó hấp tấp bước lại định kêu người gác cửa ở phía trong, nhưng rồi nó đứng khựng lại trước đôi cánh cửa sắt sừng sững nối liền với dẫy tường rào cao nghệu, tua tủa miểng chai bén nhọn bao quanh lấy mặt tiền của trường học...

Rồi không biết nghĩ sao nó bỗng thối lui để xoay người bước nhanh đi như muốn lẫn trốn.

Như người mất trí, nó đi lang thang ra phía mé sông định tìm một chiếc đò nào để xin ngủ nhờ, vì trước đây có lần nó cùng với thằng Long đi với hai vợ chồng thầy Hương ra chợ

Cần Thơ bằng tam bản chèo, nên nó có dịp thấy khách lỡ đường xuống bến sông mướn đò để nghỉ lưng.

Nhưng tối hôm đó mấy chiếc đò đều có khách mướn nên con Hạnh lên tiếng hỏi ngủ nhờ là mấy chủ đò từ chối liền và có người thấy bộ điệu của nó sanh nghi còn tính dắt nó đem giao cho lính phú-lít nữa.

Con Hạnh hoảng kinh không dám đứng xớ rớ ở đó nữa mà lủi chạy về phía nhà lồng chợ, rồi thả rề lên phía Cầu Xéo hy vọng tìm được nhà thường, chớ ở đó toàn là phố xá buôn bán của khách trú.

...Thấy có dãy nhà sàn lẩu nghẩu dưới mé sông, con Hạnh bèn đi thẳng lại phía đó. Nó đi qua hết nhà nầy tới nhà kia nhưng đâu đâu nó cũng thấy có người ở đông đúc ồn ào nên ngại ngùng không dám lên tiếng hỏi xin ngủ nhờ cho qua đêm.

Cuối cùng nó dừng chân trước một căn nhà sàn lợp lá nhỏ hẹp vì để ý thấy vắng hoe.

Trong nhà một ngọn đèn dầu leo lét cháy trên bàn và tuyệt nhiên không thấy một bóng người nào hết.

Ngắm nghía coi bộ được, con Hạnh bèn làm gan bước đại vô và rụt rè lên tiếng gọi:

- Có ai ở nhà hông?

Thấy không có ai trả lời hết, nó bèn đánh bạo hỏi lớn lên:

- Bộ không có ai ở trong nhà hết sao?

Vừa lúc ấy có tiếng chân người chạy thình thịch ở phía trên đường và tiếp theo tiếng một đứa con gái hỏi vọng xuống lanh lảnh:

- Ê, ai hỏi thăm nhà tui gì đó hả?

Con Hạnh vội quay qua ấp úng đáp:

- Tôi muốn hỏi thăm... chủ nhà…

Nhưng nó bỗng nhìn sững con nhỏ kia rồi lấp bấp kêu lên:

- Ủa tôi coi bộ chị... quen quá mà!

Con nhỏ kia bước sát lại gần một bên, nhíu mày nhìn châm bẩm vào mặt nó rồi gật gù đáp:

- Ờ... tao coi bộ mầy cũng quen lắm! Tao nhớ ngờ ngợ như gặp ở đâu đây nè!... (rồi nó

bỗng reo lên). À phải rồi, mày là con của ông Hương Quản trong Tân Thới phải hông?

Tự nhiên con Hạnh mừng rỡ hỏi lại liền

- Tại sao chị biết tài quá vậy?

Con nhỏ kia nhoẻn miệng cười:

- Tài mốc xì gì - Tao với ba Sáu có tới nhà ông Hương Quản một lần... Tao thấy bà Hương Quản nè, một ông gì nho nhỏ nè...

- Thầy Giáo Tư đó!

- Mầy nè... với một thằng nho nhỏ coi bộ dễ thương nữa nè...

- Anh Long của tôi đó!

- Còn mầy, bộ mầy quên tao rồi sao? Tao tới cái bữa bà Hương cho tao tiền mà tao hổng thèm lấy đó!

Con Hạnh vồn vã níu tay con nhỏ kia:

- Thôi tôi nhớ rồi: chị đi với ông gì già già đó phải hông?

- Phải... (rồi nó tò mò nhìn con Hạnh từ đầu đến chân). Mà mầy mần gì giờ nầy còn lang thang ở đây?

Con Hạnh ấp úng đáp

- Tôi, đi học ngoài này, bữa nay về thăm nhà rồi ra trễ nên trường đóng cửa...

- Đóng cửa thì kêu họ mở cửa.

- Như vậy cũng được nhưng tôi muốn ở ngoài ngủ để sáng mai đi kiếm anh Hai tôi.

- Ủa, bộ thằng anh của mầy cũng ra học ngoài này nữa sao? Mà tại sao mầy phải đi kiếm? Bộ nó không ở chung với mầy à?

Con Hạnh cúi gầm mặt xuống

- Không... Hai anh em tôi ra ngoài này học riêng. Bữa nay nhằm ngày nghỉ nên tôi về thăm nhà nhưng má tôi đi làm ăn xa... bất tử... Bởi vậy tôi mới tính nán ở ngoài này để kiếm anh Hai tôi cho ảnh hay...

Con Lụa (vì đó là con gái của tên cướp Ba Câu) chép miệng:

- Sao má của mầy đi ẩu tả vậy? Ba Sáu của tao đây không phải là ba thiệt mà đi đâu ổng cũng cho tao hay hết á!

Con Hạnh tò mò hỏi:

- Ba Sáu nào? Phải ông già đi theo chị hôm lại nhà tôi phải không?

- Đúng rồi. Ổng coi vậy mà tốt lắm nghen, ổng dẫn tao ra ngoài nầy ở đó mầy à!

- Vậy hả, tôi có dè đâu chị cũng ở Cần Thơ như tôi với anh Long...

Con Lụa vỗ vai nó rồi ân cần hỏi:

- Té ra mầy đi kiếm nhà ngủ đỡ một đêm nay phải hông?

Con Hạnh gật đầu.

Vừa lúc ấy, con Lụa ngó ra và reo lên:

- Ba Sáu dìa kìa!

Con Hạnh hồi hộp nhìn theo... ông Sáu Giò lững thững đi tới và khi thấy hai đứa nó, ông ta hỏi lớn lên:

- Cơm nước mầy nấu xong chưa mà giờ nầy mầy còn ra đánh bè đánh bạn đó Lụa?

Con Lụa nắm tay con Hạnh dắt lại.

- Rồi hết Ba Sáu à! Ba Sáu có biết con nhỏ

nầy là ai không mà dám nói con đánh bạn đánh bè hả? Xớn xác hoài!

Ông Sáu nạt ngang :

- Đừng có ăn nói hỗn xược rồi quen tánh đó mày! (đoạn ông ta day qua nhìn kỹ con Hạnh nhưng vì đèn điện ngoài đường không đủ sáng và mắt ông ta cũng hơi kém nên chỉ để ý đến cách ăn bận của con nầy)...Ờ con nhỏ này ở đâu đây? Quần áo nó tươm tất như vầy thì hổng phải là con nít lối xóm rồi!

Con Lụa cười rộ lên

- Đúng đa! Bộ Ba Sáu hổng nhớ mặt nó sao?

- Ai đó mậy?

- Con nhỏ con của bà Hương Quản trong làng mình đó!

Ông Sáu cúi nhìn sát vào mặt con Hạnh:

- Thiệt chơi hả Lụa?

Con Hạnh liền đáp thế

- Dạ phải đó ông... Sáu à.

- Ý trời, sao giờ này cháu còn đi đâu đây và

ra ngoài nầy hồi nào? Thím Hương Quản đâu rồi?

Con Lụa làm mặt khôn lanh thuật sơ tình cảnh con Hạnh để rồi kết luận

- Nó xin ngủ nhờ nhà mình một đêm đó ba Sáu! Chắc được hén?

- Được... được mà! Thôi mầy dắt... con cháu đây vô nhà và dọn cơm ra đây cho nó ăn luôn một thể...

Con Hạnh vừa bước theo hai ''cha con'' ông Sáu vừa rụt rè đáp:

- Cháu... hổng đói ông Sáu à.

- Hổng đói cũng phải ăn bậy một chén cơm cho nó chặt dạ rồi sáng mơi... bác dẫn cháu đi kiếm anh cháu…

- Dạ cháu cám ơn ông Sáu. Thiệt may gặp chị... (nó khều tay con Lụa) chị tên gì hả chị?

- Tao tên Lụa bộ mầy chưa biết sao? Còn mầy?

- Tôi tên Hạnh...

- Ừ, tên mầy nghe hay quá! (rồi nó day qua

hỏi ông Sáu). Nè ba Sáu, sao tên của con ai đặt mà dở ẹt vậy?

- Thằng tía của mầy đặt chớ còn ai vô đó nữa!

Nhắc đến tía của con Lụa, ông Sáu bỗng nhớ trực lại chuyện cũ... ông ta níu lấy vai con Hạnh rồi lúng túng nói:

- Bác muốn để cháu ngủ đêm nay ở đây lắm, nhưng nghĩ đi nghĩ lợi bác thấy có chỗ bất tiện...

Con Lụa cầm lấy tay con Hạnh lôi đi;

- Mày cứ việc vô đây ngủ đêm nay với tao...

Ông Sáu quắt mắt nhìn nó:

- Con nhỏ này sao kỳ quá! Chuyện này là chuyện người lớn chớ bộ giỡn sao mà mầy lôi kéo nó vậy hả!

Con Lụa giận lẫy đứng lại, mặt chầm dầm trong lúc con Hạnh lo sợ hỏi nho nhỏ ông Sáu:

- Sao... kỳ vậy ông Sáu? Cháu ngủ đỡ ở đây một đêm rồi sáng mai sớm cháu đi mà!

Ông Sáu chắc lưỡi:

- Hổng phải bác tiếc gì một chỗ ngủ đối với cháu nhưng bác thấy có nhiều cái bất tiện lắm. Cháu còn nhớ nên cháu hổng biết chớ hồi còn ở trong trỏng bác đã bầm vập mình mẩy vì cái chuyện... ông già của cháu và... tía của con Lụa này nè... Hổng biết hồi đó cháu có nghe ai nói lại cho cháu rõ không...

Con Hạnh lắc đầu lia lịa :

- Không. Cháu hổng biết gì ráo mà!

Ông Sáu thở ra:

- Cháu hổng biết thì càng tốt. Con nít cũng chẳng nên biết chuyện người lớn làm gì... Thôi bây giờ cháu để bác dẫn cháu trả vô trường của cháu là tiện hơn hết. Trường nào, cháu chỉ đường cho bác nghen!

Con Lụa nói chen vô:

- Sao lạ vậy ba Sáu? Bộ mình để con nhỏ này ngủ ở đây một đêm rồi chết sao mà ba phải chộn rộn dữ vậy? Con Hạnh nó đã nói là nó cần ở ngoài nầy để kiếm anh nó mà! Bây giờ ba dắt nó vô trường cho bà đốc ăn thịt nó hả?

Ông Sáu bực mình nói lớn

- Mầy hổng biết khỉ gì hết mà cũng xía mỏ chó vô hoài! Nếu con nhỏ này hổng muốn trở vô trường thì tao đem giao nó cho ông cò dưới bót chớ tao hổng dám chứa chấp nó đâu! Hồi đó tao dính chuyện với thằng tía của mầy cũng đủ mệt rồi!

Con Lụa níu chặt lấy tay con Hạnh, cau mày nhìn ông Sáu, rồi nói bằng một giọng thật quả quyết:

- Ba Sáu mà đem con nhỏ này giao cho dưới bót thì con dắt nó trốn liền bây giờ đa?

Ông Sáu cười mũi:

- Chớ tao đây là khúc cây hay sao mà để cho hai đứa bây dắt nhau đi trốn chớ?

Con Lụa cũng không nhịn:

- À nếu vậy thì để xong chuyện rồi con cũng bỏ nhà nầy con trốn đi một mình cho coi!

- Mầy đừng có hăm he tao! Mầy trốn đi rồi... cạp đất mà ăn à?

Con Lụa thản nhiên đáp

- Thì ba bắt nó nạp cho ông cò một cái thử

coi con có dám bung ra đi hông? Bộ ba ở nhà canh chừng con hoài rồi hổng lo đi mần ăn sao!

Ông Sáu chắc lưỡi, giọng đã hơi dịu xuống:

- Thiệt cái con ngựa bà trời nầy nó cứng đầu cứng cổ quá! Hổng biết tới chừng nào tao mới hết khổ vì mầy.

Con Lụa nhoẻn miệng cười:

- Ai biểu ba lãnh nuôi con làm chi?

Ông Sáu day qua con Hạnh và dịu dàng bảo nó

- Thôi cháu vào nhà nghỉ đi... Bác lỡ kẹt vô chuyện này thì… kẹt thêm một chút nữa cũng hổng chết chóc gì, nhưng mơi nầy bác sẽ dẫn cháu đi kiếm anh của cháu... Bác nói dứt dạt như vậy, sau đó bác không dám chứa cháu thêm một giờ một phút nào nữa đó nghen!

Con Hạnh mừng rỡ gật đầu:

- Cháu ngủ đỡ một đêm thôi mà ông Sáu. Cám ơn ông Sáu nhiều lắm!

Ông Sáu đứng lùi về phía sau nhường cho con Lụa và con Hạnh cặp kè nhau đi vô nhà.

Nhìn theo hai đứa trẻ mồ côi mà cha của chúng lúc còn sống đã từng coi nhau như kẻ tử thù, ông Sáu thở dài lẩm bẩm than thở một mình:

- Thiệt oan gia tương báo gì đâu... Đối đế quá mình mới chứa hai đứa nó chung nhau như vậy...

Sáng sớm hôm sau, ông Sáu sửa soạn dắt con Hạnh đi tìm anh. Con Lụa quấn quít một bên con Hạnh và không quên căn dặn ba Sáu của nó:

- Nếu kiếm nhà của anh con Hạnh không ra, ba Sáu nhớ dẫn nó dìa đây nghen!

- Nếu tao kiếm nhà của thằng nhỏ đó không ra thì tao dắt luôn con nầy trả vô trường của nó chớ để nó ở đây sao được! Nó còn có má của nó chớ bỏ như mày sao!

Con Lụa mau miệng đáp

- Nhưng má nó bỏ nó dông mất rồi! Hồi tối nằm ngủ với con, nó nói thiệt rằng má nó bán nhà bán cửa, bán đất bán vườn đi theo cái ông thầy giáo mất tiêu rồi!

Ông Sáu chưng hửng quay hỏi con Hạnh:

- Sao cháu biết? Hồi tối cháu nói má cháu đi buôn mà!

Con Hạnh rươm rướm nước mắt:

- Cháu đoán chừng chừng như vậy. Hồi tối cháu nói như vậy là vì cháu sợ bị người ta kêu ngạo cháu... (đến đây nó hăng hái tiếp thêm)... Mà ông Sáu nghĩ coi! Nếu má cháu hổng đi theo thầy giáo thì má cháu đâu có bán đến nhà đất của ba cháu như vậy?... Hèn chi thầy giáo cứ bắt hai anh em cháu ra ngoài này học, và còn không cho hai đứa ở chung nhau nữa. Thấy muốn cho ba mẹ con cháu lạc nhau mất mà!

Ông Sáu nhíu mày suy nghĩ rồi khẽ lắc đầu:

- Chưa chắc như vậy đâu! Cháu còn nhỏ nên đừng có nghĩ tầm ruồng hổng nên, Thôi theo bác đi hỏi thăm về vụ thằng anh của cháu để rồi bác còn phải ra chợ nữa...

Con Lụa nói xen vô liền:

- Ba Sáu nghỉ đại một bữa hổng được sao?

Ông Sáu cười khan:

- Mầy nói sao dễ nghe quá! Tao đi mần kiếm

ăn chớ bộ đi học như mầy sao mà muốn bỏ trốn lúc nào thì bỏ!

Con Lụa xẻn lẻn nhìn con Hạnh:

- Con trốn học hồi nào đâu? Con còn mắc lo chuyện nhà cửa nữa chớ bộ rảnh rang lắm sao?... À, ba Sáu để con Hạnh ở đây đi học cho có bạn với con thì con biệt thèm trốn nữa đâu!

Ông Sáu lắc đầu:

- Mày giỏi có chuyện... hổng có không hè! (đoạn ông ta day qua níu tay con Hạnh) Đi cho sớm cháu, bác còn phải ra quét chợ va kiếm mối khiêng vác cho mấy người bạn hàng nữa... Cha, cái điệu ra trễ nầy, bữa nay kêu ai lo đây.

Con Lụa hấp tấp bước theo để căn dặn ông Sáu:

- Nếu ba Sáu kiếm nhà thằng anh con Hạnh hổng ra thì dắt nó dìa đây nghen! Ba mà giao nó cho ai...

Ông Sáu đáp chận ngay để đỡ mất thì giờ:

- Được rồi. Nếu hổng kiếm ra thì tao dẫn nó dìa; cho mầy nuôi nó nghen!... Đất địa ở đây

bằng một bụm tay mà làm gì tao kiếm hổng ra đó mậy!

...Nghe con Hạnh nói anh nó ra ngoài nầy đi học nghề nên ông Sáu Giò hỏi thăm thẳng tới trường dạy ‘‘tập nghề’’ và phăng lần tới ông giáo nuôi cơm tháng thằng Long.

Nhưng ông giáo nầy lại cho biết: thằng Long chỉ ở nhà ông chứa tới một tuần rồi có người nhà của nó (cũng người thầy giáo trước đây đã đem gởi nó trọ học ở đó) đến xin lãnh ra để đưa nó đi học nơi khác cho tiện hơn. Ông Sáu đành tiu nghĩu dắt con Hạnh về.

Ra đến ngoài đường, con Hạnh lên tiếng trách móc ông liền:

- Đó, cháu nói đúng y bon mà ông hổng chịu tin! Rõ ràng là thằng cha thầy giáo nó kiếm chuyện dời anh Hai đi nơi khác cho hai anh em cháu khó gặp nhau để bàn tán kia nọ và má cháu cũng... ngại đi thăm nom hai đứa nữa!

- Biết đâu chừng thẩy lo cho việc học hành của thằng anh cháu sao đó nên thẩy mới làm như vậy. Mà thôi để bác dẫn cháu về cho con Lụa...

Con Hạnh nôn lên:

- Thiệt hả ông! Thôi ông cho cháu ở luôn với chị Lụa, chớ nếu ông trả cháu vô trường rồi má cháu đi mất ai vô trả tiền ăn học đây?

Ông Sáu gải đầu:

- À cái đó trong trường họ tính sao thì tính chớ bác làm sao biết được... Mà nếu cháu hổng chịu trở vô trường, thì chắc bác phải... đem cháu nạp ở dưới bót để cho ông Cò ổng định liệu...

Con Hạnh lớn tiếng cự nự:

- Cháu có tội gì đâu mà đem giao cháu cho ông cò chớ?

Ông Sáu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Cháu hổng biết.. bác giao cháu cho ông Cò để kiếm người ra lãnh cháu...

- Ai đâu vô lãnh ông thử nói coi?

- Nếu không có ai thì ông Cò ổng gửi cháu cho mấy dì phước nuôi...

Con Hạnh đứng khựng lại, nhìn ông Sáu đăm đăm rồi nói gọn lõn:

- Thôi ông đi về một mình đi!

Ông Sáu trợn mắt:

- Coi, sao lạ vậy?

Con Hạnh thản nhiên đáp:

- Ông thây kệ cháu đi, cháu muốn đi đâu thì đi, ông khỏi mắc công gì hết.

Ông Sáu bước lại lôi nó đi rồi cằn nhằn:

- Thiệt con nhỏ nầy quá cỡ mà! Đã gánh con kia rồi bây giờ lại gặp thêm con nầy nữa!

Nhận thấy con Hạnh còn rị lại chưa chịu đi, ông ta vội nói thêm:

- Được rồi, bây giờ cháu dìa nhà bác ở đỡ đi rồi bác tốc vô trong Tân Thới cho kịp chuyến xe đò ''tài nhì'' sáng nầy...

- Chi vậy ông Sáu?

- Thì bác cũng vô trỏng hỏi đầu đuôi mọi việc về chuyện... thím Hương với thầy giáo coi ra làm sao rồi bác mới tính được...

Con Hạnh hăng hái chận lời:

- Cháu ăn cá với ông Sáu là cháu nói hổng có sai chạy chút nào hết... Mà nếu đúng như vậy, ông Sáu đừng... đuổi cháu nữa nghen!

Ông Sáu chép miệng thở ra:

- Ai đuổi cháu tế mồ tế tổ gì... Phải tình cảnh cháu như con Lụa thì... dễ quá, đằng nầy còn có thím Hương sờ sờ ra đó... rủi mai kia mốt nọ thím phát đơn kiện bác rủ rê dụ dỗ cháu thì... hổng phải dễ dúng gì đa!

Con Hạnh đáp liền:

- Cháu nói má cháu bỏ hai anh em cháu rồi mà ông Sáu! Ông Sáu hổng tin thì về trỏng hỏi coi! Thằng cha thầy giáo nó xúi như vậy mà!

Ông Sáu nghiêm mặt lại:

- Thì để bác dìa trỏng rồi mới tính được... Mà cháu ở ngoài này rủi... có ai nhìn ra cháu hỏi thăm thì cháu cứ nói là cháu mới lợi ở nhà bác, nhứt là kể cho rõ là... tình cờ cháu đi ngang qua gặp con Lụa nên ở nán lại đó chơi... Nhớ cho kỹ, đừng nói dông dài bất kỳ chuyện gì khác đó nghen! Cháu mà bép xép bậy bạ thì chẳng những họ lôi cháu đi, mà bác đây cũng dám vô nằm ăn gạo lức lắm nghen cháu!

Con Hạnh gật đầu lia lịa

- Cái đó ông Sáu khỏi phải dặn mà!...

o O o

Vừa thấy ông Sáu bước vô nhà, con Lụa bỏ con Hạnh ngồi đó chạy ùa ra, hỏi dồn:

- Sao ba Sáu? Ở nhà con đợi ba Sáu muốn hụt hơi! Thiệt đúng như vậy phải hông?

Ông Sáu không trả lời thẳng câu hỏi ấy mà quay qua rầy quở nó:

- Còn mầy sao giờ này mầy hổng chịu đi học? Đã dốt đặc lại còn làm biếng nữa! Con nầy hổng đánh nó hổng được mà!

Con Lụa cười mơn:

- Con ở nhà… giữ con Hạnh mà ba!

Vừa lúc ấy, con Hạnh cũng bước ra lo lắng hỏi ông Sáu:

- Ông đi vô trỏng... thế nào đó ông Sáu?

Ông Sáu ngó lơ sang chỗ khác:

- Thì bác hỏi thăm bà con lối xóm...

- Họ nói sao hả ông?

- Thì... họ nói vậy vậy đó... (đoạn ông ta chép miệng thở dài) Thiệt bác nghĩ tình cảnh hai anh em cháu cũng tội nghiệp quá chừng!

Con Hạnh nói liền:

- Đó ông Sáu thấy chưa? Cháu có đặt điều chút nào đâu!... Bây giờ ông Sáu cho cháu ở luôn đây nghen?

Con Lụa lớn tiếng chen vô:

- Thì mầy ở đây chớ còn đi đâu nữa!

Ông Sáu đưa mắt lườm cô con gái nuôi:

- Mầy giỏi nói hớt hoài! Nó ở đây rồi mầy nuôi nó nghen?

Con Lụa hăng hái gật đầu:

- Được mà ba Sáu! Để con thôi học đi bán cà-rem cây cũng đủ tiền nuôi nó cho ba Sáu coi!

- Mầy giỏi! Nhưng rủi ro má nó thưa kiện bắt tao ở tù thì mầy chết đói nhăn răng nghen Lụa!

Con Hạnh vội đỡ lời:

- Cái chuyện đó ông Sáu khỏi lo, má cháu hổng thưa ông Sáu đâu! Má cháu bỏ đi như vậy thì còn kể gì tới hai anh em cháu nữa!

- Nhưng cháu ở đây đâu chắc bác đủ sức nuôi cháu cho nên vóc nên người... Hay là cháu chịu khó vô nhờ mấy dì phước...

Con Hạnh mếu máo đáp:

- Nếu ông hổng chịu chứa cháu thì cháu đi chỗ khác, chớ ông đem nhốt cháu vô trường học hay vô nhà mấy dì phước thì thế nào cháu cũng trốn đi... mà nếu trốn không được thì cháu cũng chết mòn ở trỏng.

Ông Sáu có vẻ ái ngại:

- Cháu nói vậy chớ rồi cháu khuây khoả lần hồi...

- Ý trời ơi, ở đây có chị Lụa cháu mới mau quên, chớ ở trỏng... cháu nhớ hoài hoài hè!

Con Lụa sốt ruột cự nự ông Sáu:

- Nó nói phải mà sao ba Sáu cứ đẩy nó ra hoài vậy! Mọi khi ba Sáu dễ chịu lắm mà!

Ông Sáu mỉm cười, giơ tay cú nhẹ vào đầu nó:

- Thằng tía mầy chớ dễ chịu! Mầy cũng để tao suy nghĩ cặn kẽ chớ!

Con Lụa làm bộ cau có:

- Ối, có chút xíu đó mà ba Sáu cũng rắc rối quá tổ mẹ! Cho nó ở đại đi hổng được sao!

Ông Sáu thở ra như chịu thua:

- Thôi tao cũng xin… ''bái luôn mầy''! Được rồi, tao ráng nai lưng ra lãnh thêm một cục nợ nữa cho đủ cặp!

Con Lụa nắm lấy tay con Hạnh, reo lên:

- Ba Sáu chịu rồi đó nghen! Phải tự nãy giờ Ba ''ừa''mẹ nó một tiếng phứt cho rồi...

Ông Sáu giơ ngón tay điểm mặt nói:

- Mầy hỗn vừa vừa nó nghen! Mày hổng thấy con Hạnh nó ăn nói có khuôn phép đàng hoàng đó sao! Tao để nó ở đây thì mầy ráng bắt chước nó bỏ bớt cái giọng... du côn đó đùm tao một chút!

Con Lụa vừa cười vừa cãi lại:

- Nó là con nhà giàu nên nó quen ăn nói như vậy, bây giờ nó còn phải học theo con nữa!

- Hứ, học theo mầy để lớn lên ra ngoài chợ đi ăn mày, rồi tối tối leo lên mấy thớt thịt ngủ đó phải hông?

Hai đứa nhỏ nhìn nhau cười xòa, đoạn níu tay bước vào trong.

Bỗng như nhớ trực điều gì, ông Sáu vội lên tiếng kêu con Hạnh:

- Nè cháu, bác cho cháu ở đỡ đây để khi nào dò la được tin tức của bà Hương Quản thì cháu phải đi với bả đó nghen!

Con Lụa ngó ngoái lại trả lời hớt:

- Thì Ba Sáu kiếm má nó cho ra bây giờ đi, rồi nó dìa liền cho mà coi!

Ông Sáu đành...mắng át đi:

- Con nhỏ nầy sao xẻo sự quá!

Nhưng rồi ông Sáu lại nhún vai, đứng yên nheo mắt nhìn hai đứa nó vừa sánh vai đi vào nhà, vừa nói chuyện huyên thuyên...

o O o

Thím Hương vừa căng treo tấm màn màu xanh dương lợt nơi cửa buồng ngủ, vừa lên tiếng hỏi anh GiáoTư:

- Anh coi em sửa soạn nhà cửa của mình như vầy có được hông?

Anh Tư đang nằm dài trên chiếc ghế xích đu hút thuốc, vội đứng rột dậy chạy đến ôm ngang hông người tình:

- Tay em là tay tiên nên làm cái gì mà lại chẳng khéo chẳng đẹp! Cha, sao anh coi giống cái buồng của cô dâu quá!

Thím Hương gạt nhẹ tay của anh ta ra cau mày cự nự:

- Anh sao hổng có ý tứ gì ráo! Rủi ở ngoài đường có ai đi qua dòm thấy thì sao!

Anh Tư cười rè

- Thấy khỉ gì được! Vậy chớ em có công treo màn nầy làm chi!

Thím Hương xẻn lẻn nói sang chuyện khác:

- Anh nói buồng này giống buồng của cô dâu hả? Xí, cô dâu gì mà dắt nhau trốn chui trốn nhủi y như là dân ăn trộm ăn cướp gì đâu á!

Anh Tư nhăn mặt:

- Thì em nghĩ coi mình phải làm như vậy để đợi đôi ba năm nữa cho mọi chuyện nguôi ngoai rồi thì mặc tình mình muốn đi đâu cũng được hết. Nói là nói vậy chớ ngay bây giờ, hai đứa mình về ở tuốt dưới Trà Ôn này, xung quanh toàn là người xa lạ thì có ai dòm ngó để ý gì đâu!

Thím Hương, bỗng xụ mặt xuống, thở dài:

- Được phần này thì lại mất phần kia... Mình ở dưới này thì càng... xa hai đứa nhỏ...

- Cái gì mà xa? Đường tàu đường xe gì cũng nội trong một ngày hai bận lên Cần Thơ rồi trở về nhà kịp hết có điều ở đây xứ lạ, trái ngõ đường nên bà con chòm xóm ở chỗ cũ khó lòng có dịp gặp hai đứa mình được, vậy thôi!

Thím Hương tươi nét mặt lại:

- Nếu vậy để chúa nhựt tới đây anh cho em lên trển thăm hai đứa nhỏ nghen?

Anh Tư khe khẻ lắc đầu:

- Không phải anh không rõ lòng em nhớ thương mấy đứa nhỏ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh thấy có chỗ không nên em à! Mình có lên thăm con Hạnh và thằng Long thì chỉ làm cho hai đứa nó thêm bịn rịn nhớ nhà, nhứt là hai đứa nó mới có vô học chừng tháng nay chớ gì!

Thấy thím Hương làm thinh, anh Tư đưa tay ôm lấy vai thím kéo lại ngồi bên cạnh giường:

- Phần em, em có lên trển gặp mấy đứa nhỏ... nhiều lắm là cũng chỉ đôi ba giờ đồng hồ rồi sau đó lại sanh ra quyến luyến nhớ thương tụi nó thêm... Như vậy em thêm buồn chớ chẳng ích lợi gì. Đó là anh chưa nói đến trường hợp con Hạnh ở một nơi, thằng Long ở một nẻo, em biết đi thăm đứa nào mà bỏ đứa nào!

Thím Hương phụng phịu cằn nhằn anh Tư:

- Ai biểu anh đem gởi thằng Long đi nơi khác chi!

- Coi, em cũng đã bằng lòng nữa mà! Anh

làm cái gì anh cũng hỏi qua em hết, nhứt là về vấn đề hai đứa nhỏ. Em phải biết anh tính chi ly từ đồng xu cắt bạc, thế cho nên để hai đứa nó ở riêng ra như vậy tốn hao lắm, nhưng mình không thể làm khác hơn em à. Để cho con Hạnh và thằng Long ở chung một chỗ thế nào hai đứa nó cũng... ngày một ngày hai bàn tán nọ kia, rồi nó hiểu lầm là em bỏ bê chúng nó rồi... Em phải biết con nít nó không biết suy nghĩ thiệt hơn nên nó dám làm liều lắm đó em!

Thím Hương thở dài:

- Thì em cũng biết như vậy nên em mới nghe lời anh răng rắc đó.

Anh Tư nâng cằm thím Hương lên:

- Em cưng, em cứ tin nơi anh đi! Em nên biết rằng anh lo cho hai đứa nhỏ còn hơn là em nữa, và nếu đôi khi anh có vẻ... ích kỷ, hơi hơi ích kỷ một chút thôi, thì em cũng nên hiểu rằng đó là vì anh... nghĩ rất nhiều đến hạnh phúc của hai đứa mình...

Thím Hương đưa tay nâng niu vuốt mớ tóc xỏa xuống trước trán của anh Tư qua một bên, rồi nhí nhảnh nói:

- Em biết rồi! Chớ nếu không em đâu chịu... cuốn gói theo anh như vầy nè!

Anh Tư vả nhẹ vào đôi môi đang trề ra một cách rất dễ thương của Thím Hương:

- Bậy nà! Em làm như anh… rù quến em vậy!

Thím Hương nhích lại gần thêm một chút nữa

- Chớ hổng phải vậy sao?

Anh Tư cười xòa...

Bỗng thím Hương nhoài người ra hỏi ngang:

- Ý quên nữa, nếu mình lên thăm mấy đứa nhỏ không tiện rồi làm sao đóng tiền ăn học cho tụi nó?

Anh Tư vui vẻ đáp:

- Việc đó em khỏi lo mà! Anh đã sắp đặt đâu đó hết rồi: mỗi đầu tháng mình cứ mua măng đa gởi tiền trường, tiền ăn ở và tiền bánh cho con Hạnh và thằng Long, mình cứ gởi đều đều như vậy cũng tiện lắm em à.

- Ở phải há!

- Rồi đây lối vài ba tháng nữa chở cho hai đứa nó ăn học quen nề nếp đâu đó hết, em muốn lên thăm chúng nó lúc nào anh cũng không cản, anh còn xúi em thêm nữa là khác!

- Vậy chớ tháng nầy anh đã gởi tiền cho hai đứa nó chưa?

- Rồi hồi đời nào... bữa anh hỏi em lấy một ngàn đồng đó! Cái gì anh cũng phải... hỏi xin bà chủ hết mà!

Thím Hương làm bộ cự nự:

- Anh đừng nói cái giọng đó em ghét lắm nghen! Bây giờ cái gì của em là của chung của hai đứa mình hết...

Anh Tư cười xòa:

- Như vậy thì em lỗ nặng đa! Phần anh chỉ có cái mình trơn...

Thím Hương luồn một bàn tay vô khe hỡ giữa khoảng hai chiếc nút áo bà ba trắng của anh Tư để mân mê sờ soạn đôi bắp thịt ức khá nở nang của chàng trai ấy...

Đôi mắt lim dim, mãi một lúc sau thím Hương mới đáp bằng một giọng ngừ ngừ và nhão nhẹt như chỉ đủ hơi để thoát ra. ngoài thành tiếng nói:

- Bấy nhiêu đó… em cũng đủ cưng rồi…

Anh Tư mỉm cười cúi xuống hỏi nhỏ:

- Thiệt như vậy hén?

Thím Hương khẽ gật đầu.

Anh Tư nhẹ gỡ cánh tay thím ra rồi từ từ đứng dậy. Thím Hương mở choàng mắt ra:

- Gì vậy anh?

Anh Tư cười mủm mỉm rồi làm thinh đi lại bên cửa sổ đưa tay móc lại cái khoen bên góc chân tấm màn che bị gió thổi sút ra khỏi cây đinh tự nãy giờ... và để lộ một khoảng trống trong suốt ra tới ngoài đường.

Tự nhiên thím Hương cúi mặt xuống, cười tỏn tẻn:

- Cái anh này thiệt... hết chỗ nói!

Chiều hôm ấy, trong lúc anh Tư đang đứng trước hàng ba ngó mong ra ngoài mặt sông

Bassac, vẩn vơ nhìn theo mấy chiếc ghe lưới ca chạy thì có người phát thơ thắng xe đạp trước cửa:

- Có thơ nè thầy Hai ơi!

Anh lẩm bẩm một mình:

- Ủa, ai biết mình ở đây mà thơ từ gởi lại vậy cà?

Và anh ta hỏi lại liền:

- Thơ gởi cho ai vậy bác? Chắc lộn nhà rồi đa?

Người phát thơ đưa phong thơ lên gần mắt:

- Thơ gởi cho ông Trần văn Di ở đúng số nhà nầy mà! Tui đâu có lộn!

Anh Tư vội cầm lấy bức thơ:

- Tôi đó bác! Cám ơn bác nhiều lắm đó nghen! Hút bậy chơi một điếu thuốc rồi hãy đi bác!

- Cám ơn thầy Hai, thôi tôi xin kiếu để còn đi năm sáu nơi nữa lận!

Anh Tư chậm rãi xé phong thơ ra..

Mới đọc được mấy hàng, anh ta đã vội lập cập gấp tờ giấy lại, lấm la lấm lét nhìn vô trong nhà. Vừa lúc ấy thím Hương bước ra tươi cười gọi anh ta:

- Vô rửa mặt rồi ăn cơm anh Tư! Sao em đói quá anh à! (Chợt thấy tờ giấy và bao thơ trên tay anh Tư, thím Hương tò mò hỏi)... Thơ gì đó anh?

Anh Tư lúng túng đáp:

- À... thơ của Bà đốc trường của con Hạnh học đó mà! Bà gởi thơ cho anh hay rằng đã nhận được măng đa tiền ăn học của con nhỏ...

- Vậy hả! Anh nhớ mỗi tháng gởi tiền lên đều đều cho bả nhen! Thôi vô ăn cơm đi, em đói rã ruột đây nè!

Anh Tư vội nhét lá thơ vô bao rồi đút luôn vào túi. Anh ta rối trí không biết nghĩ ra cách nào ổn thỏa nhứt để báo cho thím Hương hay một tin chẳng lành mà bức thơ kia vừa mang đến, vì ngoài việc cho biết là nhận được măng đa, bà đốc trường con Hạnh còn viết tiếp:

‘‘Nhơn tiện, tôi rất lấy làm áy náy báo cho ông rõ một việc chẳng lành sau đây: trò Trần

thị Hạnh đã bỏ trường trốn đi biệt tích cách đây hơn một tuần lễ, và đến nay vẫn biệt vô âm tín.

Việc này tôi đã trình cớ cùng nhà chức trách và có đánh giây thép báo tin cho ông theo địa chỉ cũ và bức giây thép nầy đã được gởi trả lại vì không có ai nhận. Thời may mới đây tôi tiếp được măng đa của ông gởi lên nên rõ biết được địa chỉ mới…''.

Anh Tư cau mày đứng suy nghĩ mặc cho thím Hương réo gọi vọng ra.. Bỗng như chợt khám phá ra một điều gì, anh Tư thọc tay nhét kỹ bao thơ xuống dưới đáy túi, và hớn hở bước vào nhà...

Cơm nước xong xuôi, anh Tư châm một điếu thuốc đoạn thong dong bước ra đường. Thím Hương đang chỉ bảo con nhỏ ở lo dọn dẹp mâm cơm liếc thấy nên hỏi liền:

- Anh đi đâu đó, anh Tư?

- Anh đi hứng mát một vòng ra phía sân banh em à

- Anh đợi em đi với!

- Thôi em ở nhà đi! Em mới ăn cơm no đi nhiều thêm mệt chớ ích lợi gì! Nè, nhớ ở nhà bắt nồi chè bạch quả lên để tối hai đứa mình ăn chơi còn được hơn! Anh đi chút xíu anh về mà.

Thím Hương còn ráng dặn với theo:

- Anh đi mau mau về nghe!

Anh Tư không đáp lời mà lửng thửng bước ra đường cái, đi vòng ra phía sân banh là nơi vắng vẻ, để tiện suy nghĩ thêm về bức thơ báo tin con Hạnh bỏ trường.

Gió chiều lồng lộng làm cho anh Tư thấy dễ chịu. Tin con Hạnh đi mất biệt, lúc đầu có làm cho anh Tư bối rối thật, nhưng suy đi nghĩ lại anh ta nhận thấy cũng có chỗ... hay: con nhỏ đó bỏ đi thì rảnh bận tâm một mối nợ! Như vậy má con nó dễ gì gặp lại nhau nữa!

Anh Tư vừa đi vừa gật gù như tự bằng lòng rồi mỉm cười vu vơ...

- Thầy Tư ơi, thầy Tư!

Tiếng gọi giựt ngược ở phía sau lưng làm cho anh Tư giật mình quay phắt lại.

Một đứa con trai độ mười bảy mười tám tuổi đang ráo bước lại và chưa chi nó đã nói liền một hơi:

- Ý trời ơi, tui rượt theo thầy thiếu điều mệt le lưỡi... Có chuyện cần lắm thầy Tư ơi!.. có phải thầy Tư Di đó không?

Anh Tư chưng hửng hỏi lại:

- Chú em là ai mà kiếm thầy Tư Di?

- Tui ở ngoài nhà ngủ ngang hông nhà lồng chợ đó thầy! Có ông khách mới tới mướn phòng ổng nhờ tui đi kiếm thầy có việc cần... Mà xin lỗi thầy, thầy có phải là thầy Tư Di không?...

Anh Tư gật đầu!

- Thì qua đây nè!.. Nhưng qua có quen biết với ông khách nào ở đâu mà ổng kiếm qua kia ? Đâu chú em nói qua nghe coi ông nào đó?

- Ông nầy ổng dặn tôi kiếm thầy cho được và nói ‘‘người quen cũ ở Bạc Liêu’’ muốn gặp thầy gấp để hỏi thăm thầy coi mạnh giỏi thế

nào... Đó, ông khách mướn phòng ổng dặn tui nói rồi thầy y như vậy.

Anh Tư cau mày suy nghĩ một hồi rồi xẳng giọng nói.

- Qua không có quen biết một ai dưới Bạc Liêu hết ráo! Và qua cũng chẳng cần gặp một ai hết...

- Ý, ông khách đó ổng nói rất gắt lắm nghen thầy Tư! Thầy suy nghĩ kỹ càng lại coi có quen một ông nào như vậy chăng! Ổng còn dặn tui nói với thầy thêm: nếu thầy do dự không chịu lợi kiếm gặp ổng thì tới phiên ổng, ổng sẽ đi kiếm thầy... Chừng đó thầy... mệt đa thầy Tư - đó là ổng dặn tôi nói với thầy y như vậy...

Anh Tư dịu giọng xuống:

- Đâu chú em tả cho qua nghe coi vóc vạc của ổng như thế nào?

Anh bồi phòng ngắm nghía anh Tư như để có một tiêu chuẩn hầu dễ bề ước lượng:

- Ổng cao hơn thầy một chút... có bề ngang hơn... tóc hơi dợn sóng... mà không bảnh trai như thầy đâu!

Nói lén ở đây nghe thôi, chớ mặt mày của ổng coi có... cô hồn lắm!... Nhứt là ổng có một cái thẹo lớn bằng con đĩa trâu chạy vắt ngang qua gò má... bên này nè...

Anh Tư hấp tấp chận ngang:

- Thôi thôi, chú em khỏi phải tả hình dáng ổng thêm nữa! Phiền chú em về nói với ổng rằng qua sẵn lòng đến... thăm ổng. Qua cứ đi đại vô phòng ngủ rồi hỏi thăm có được hông?

- Ý tui quên dặn thầy Tư nữa! Ổng dặn tui nói ổng chờ thầy Tư vào lúc tám giờ rưỡi tối nầy, tại tiệm nước gần phòng ngủ đó - chắc thầy Tư biết chớ?

- Được rồi. Chú em đi về trước cho ổng hay đi - (đoạn anh ta bực dọc cằn nhằn)... Sao bữa nay nhiều chuyện rắc rối quá chừng!

Anh kia ngạc nhiên quay lại hỏi.

- Thầy nói chi vậy thầy Tư?

Anh Tư lắc đầu gượng cười đáp:

- Không... Qua nói chuyện riêng hổng ăn nhằm đến chú em hết... Thôi chú em về nói dùm với ông khách rằng qua sẽ y hẹn đến

thăm ổng, mà chú em nhớ đừng... học lại cho ai hay biết một điều gì ráo hết nghen!

Anh kia ưỡn ngực lên, giọng tự phụ:

- Thầy khỏi dặn mà thầy Tư! Tui làm nghề này năm sáu năm, nếu bép xép cái miệng thì… dễ gì sống nổi đó thầy!

Anh Tư đưa tay vẫy chào

- Tôi dặn phòng hờ vậy mà! Thôi chú em về trước đi nghen?

Thím Hương đập một cái trứng gà ra, gạn bỏ tròng trắng rồi cho vào bát chè bạch quả đường phèn nóng hôi hổi, đoạn bưng lại cho anh Tư:

- Đây phần của anh... ủa, mà sao anh không thay quần áo ra lại đóng y nguyên trọn bộ vậy?

Anh Tư đỡ lấy chén chè, gượng cười rồi ấp úng đáp:

- Cha, chè ngon quá ha!... À, anh còn phải đi... có công chuyện em à.

- Chuyện gì mà giờ nầy nè?

- Chuyện... buôn bán làm ăn đó mà! Bộ em tính hai đứa mình cứ ở không rồi hú hí nhau được sao? Mới đây có người anh vừa làm quen, họ rủ anh hùn hạp làm ăn... họ vừa cho người tới mời anh lên nhà họ bàn tính việc gì gấp lắm...

- Để mai hổng được sao?

- Trời ơi, chuyện làm ăn... mình cần tới người ta...

Thím Hương phụng phịu:

- Bộ anh nói em hổng đủ sức nuôi anh sao mà phải cần tới họ?

Anh Tư chắc lưỡi:

- Đã đành như vậy rồi, nhưng mình phải nghĩ tới chuyên lâu dài chớ em! Thêm nữa, thân phận anh là đàn ông con trai mà cam chịu nhờ nhỏi... vợ hoài coi cũng kỳ. Người ngoài họ không biết xầm xì nọ kia phiền lắm!

- Xí, anh sống cho người ngoài hay là anh sống vì em hả? Miễn em rõ bụng anh là được rồi.

- Em nói vậy chứ anh cũng có cái tự ái riêng

của anh chớ! Mà anh đi chút xíu anh về chớ bộ ngủ luôn ở nhà người ta sao!

Thím Hương bỗng quắc mắt lên:

- Hay là anh kiếm chuyện để thăm con nào đó? Chắc vậy rồi!

Anh Tư thở ra một hơi dài

- Ý trời ơi, hai đứa mình mới dắt nhau về đây ở chưa đủ ấm chỗ nữa thì làm sao anh có dịp quen biết ai mà em ghen bóng ghen gió hổng biết. Nói không phải để nịnh em, từ ngày anh gặp em cho tới bây giờ thì đối với anh, đàn bà con gái trong thiên hạ, anh coi chẳng ra cái khỉ móc gì. hết!

Thím Hương vả nhẹ vào má anh ta:

- Anh thì chỉ giỏi lẻo mép!

Anh Tư quàng lấy vai người tình, cười mơn

- Em bằng lòng cho anh đi hén! Một chút xíu anh về với em mà!

- Một chút xíu xìu xiu đó nhen! Anh để em đợi lâu thì anh biết!

Anh Tư vội vã ăn cho hết chén chè rồi đứng dậy căn dặn thím Hương:

- Em đừng đóng cửa trước làm gì, anh về liền đó mà! (đến đây, anh ta kê sát tai thím Hương thì thầm)... Anh bỏ em một đêm đâu có được!

Thím Hương gật đầu, cười lỏn lẻn:

- Em... cũng vậy...

Anh Tư âu yếm nhìn lại thím trong một giây rồi hối hả bước ra đường...

...Anh Tư đi rảo ngang qua tiệm nước, liếc mắt nhìn vô trong để xem ‘‘người khách lạ’’ ấy ngồi chỗ nào... Hắn ta ngồi lù lù ở ngay bàn đầu như cố ý để cho ai muốn tìm thì sẽ nhận ra hắn ta ngay.

Anh Tư làm tỉnh quay trở lại, chậm rãi bước vô quán và khi hai người chạm trán nhau, anh ta, tuy đoán trước được người mình sắp gặp gỡ mà cũng phải kêu sẽ lên mấy tiếng:

- Trời, anh đó hả?

Khách lạ mỉm cười gật đầu:

- Anh nhớ dai đa! Thì tôi đây... chớ bộ anh vái cho tôi chết biệt đi à!

Anh Tư nhăn nhó

- Anh đừng nói như vậy... nhưng anh muốn kiếm tôi có chuyện chi? Mà sao anh biết tôi... về ở đây?

Khách lạ đứng dậy, tươi cười đáp:

- Việc đó, để thủng thỉnh rồi tôi sẽ cho anh rõ, còn bây giờ xin mời anh vô trong bàn trong ngồi... như vậy dễ nói chuyện hơn.

- Anh làm ơn nói đại hổng được sao? Tôi cần phải về gấp.

Khách lạ vổ vai anh ta:

- Cha, hai ông bà khắn khít nhau quá há! Thiệt làm như đôi sam bắt cặp! (Đến đây, hắn ta nghiêm giọng lại) Nè anh Tư; anh gặp tôi như vầy... anh hổng mừng sao anh? Anh hổng muốn hai đứa mình, hàn huyên với nhau... lâu lâu một chút sao? Thôi vô đây anh!

Anh Tư đứng nhăn nhó một hồi rồi đành nối gót đi theo người khách lạ vô ngồi ở phía bàn trong cùng của tiệm nước.

Người khách lạ lên tiếng trước:

- Sao, tôi nghe nói anh mới trúng mối này lớn lắm mà!

Giọng anh Tư có vẻ hơi cự nự:

- Tôi trúng mối gì đâu hả?

Người khách lạ giơ bàn tay ra như muốn chận lời anh Tư:

- Ê, đừng có nổi nóng nghen ta! Bà Hương quản đó... hổng phải là mối lớn sao cha nội?

- Anh đừng có nói bậy như vậy... tôi với thím Hương thương yêu nhau thiệt tình...

- Dẹp chuyện đó qua một bên đi! Tôi đâu phải là con nít lên năm lên ba mà để anh tính chuyện mà con mắt, tôi chớ!

Anh Tư đành xuống nước hỏi lãng ra:

- Mà sao anh biết, tôi ở đây hay quá vậy?

Người khách lạ cười xòa:

- Anh thiệt…tệ!...Bị anh lậm hơi con mẹ Hương riết rồi sanh ra u mê ám chướng! Tôi còn nhớ hồi trước, trong làng mình anh là

người thông minh ăn học giỏi lắm mà!

Anh Tư nhún vai lặng thinh.

Người khách lạ khẽ nhích mép cười:

- Mới rồi anh có hỏi tôi vì sao tôi biết anh ở đây phải hông? Dễ quá: hồi anh đi trước rồi kế thím Hương lót tót theo sau cách đó bốn ngày, hai chuyến đi của hai người tôi đều để ý nom theo hết... Người ngoài không có dính dáng gì vô chuyện này thì ai đâu nhọc công tốn của đi theo mấy người làm gì!

Anh Giáo Tư trợn mắt:

- Nói vậy anh cũng có mặt ở Tân Thới sao?

- Cũng gần như vậy.

- Sao anh biết tôi... có ở trển?

Người khách lạ thở ra.

- Đó cũng là một sự tình cờ... Chắc trời xui đất khiến như vậy!

- Hừ! ... Mà anh ở trển từ hồi nào vậy? Sao tôi không thấy ló mặt ra đâu hết cả?

Người khách lạ ngó mong ra ngoài đường:

- Từ ngày... có những đám cướp của tên... Ba Câu. Cái này chắc anh rành lắm: tôi nghe nói anh cũng lo viết báo cáo lập vi bằng cho thầy Hương quản Nam nữa mà!

Anh Tư nhìn đăm đăm vào mặt khách lạ, rồi cười gằn:

- Nói vậy anh đây là tên đồng đảng của Ba Câu phải không?

Khách lạ đáp gọn:

- Đúng.

Anh Tư tươi cười đứng dậy chống hai tay lên mặt bàn:

- Tự anh, anh khai ra đó nghen! Thôi tôi xin kiếu anh, bây giờ tôi kể như không có chuyện gì hết giữa hai đứa mình...

Khách lạ thản nhiên hỏi lại:

- Sao vậy?

-... Vì bây giờ kể như hai đàng, nghĩa là tôi với anh đều huề hết! Tánh tôi dễ dãi và cũng không ham kiếm chuyện nên tôi mới kể là huề đó, chớ phải tôi là người khác... tôi đi cáo báo

cho làng quận thộp anh thì tôi còn càng... nhẹ mình hơn nữa! Nhưng thôi, chỗ quen lớn cũ mình cũng nên... châm chế một chút!

Khách lạ cười rộ lên, rồi níu tay anh Tư kéo xuống:

- Khoan đã! Ngồi xuống đây một chút nữa mà bậu! Thiệt thằng cha này tính chuyện đời một cách dễ dàng quá...

Nói đến đây người khách lạ bóp mạnh lấy cánh tay anh Tư làm cho anh ta nhăn nhó hất mạnh ra và lên tiếng cự nự:

- Anh đừng ép buộc tôi... xử tệ đa nghen!

Khách lạ cười rè:

- Tôi thách anh đó! Bằng cớ gì đâu hả?

Còn anh, tôi nắm mạng sống của anh trong túi này (vừa nói hắn vừa đưa bàn tay vỗ nhẹ vào túi quần sau nơi có để chiếc bóp da dày cộm) Anh quên rằng anh đã có viết cho tôi một tờ giấy… một tấm giấy nợ trả bằng mạng sống của anh… Bộ anh quên rồi hả?

Anh Tư lặng thinh lập cập móc bao thuốc

hút một điếu... Anh ta lấy hộp quẹt máy ra quẹt bốn năm cái liền mà vẫn chưa bắt lửa.

Khách lạ mỉm cười đưa tay giành lấy hộp quẹt, quẹt một cái là lửa phựt cháy lên liền đoạn trao qua cho anh Tư đốt thuốc. Xong xuôi đâu đó, hắn ta mới chậm rãi lên tiếng:

- Nè anh Tư, nếu lâu ngày anh quên chuyện cũ thì để tôi nhắc sơ lại cho anh nhớ... Mà có lâu khỉ gì đâu, mới có năm năm trở lại đây, hồi đó anh còn ở dưới Bạc Liêu... và cũng do sự tình cờ mà tôi được... quen biết với anh…

Anh Tư cười mũi:

- Tình cờ khỉ gì! Cái nghề của anh là hay rình rập...

- Cũng đúng một phần nào, nhưng gặp đúng anh và... ngay vào lúc đó thì kể ra... tình cờ thiệt đa ông bạn.

Rồi giọng hắn ta trở nên xa xăm:

- Phải rồi, tôi còn nhớ bữa chiều hôm đó tôi lò mò sang làng anh ở - cái này hổng phải chuyện tình cờ đâu nghen – dọ sơ mấy đám để tính chuyện ăn hàng sau nầy… Cha cái làng gì

mà nhà giàu nhiều quá cỡ... Chiều hôm đó, tôi vừa đi dọ qua cái chuồng trâu nơi nhà ruộng của ông cả Tám… Cha, cả một bầy trâu mập cùi cụi, tôi lại quen nhiều với mấy tay chủ phồn chuyên môn chứa trâu lậu. Tôi mà lùa bầy trâu của ông cả này về cho mấy chả sửa ‘‘xoáy’’, uốn lại sừng và cấp cho mỗi con một cái bài chỉ mới thì... khoẻ quá. Mối lớn đó anh Tư!

Anh Tư cau có:

- Thôi mà!

- Bận đi về, tôi lội băng đồng cho mau và trong lúc đang hí hửng vì món lợi đầy hứa hẹn ấy thì bỗng nghe có tiếng người la ú ớ trong đám sậy gần bên đìa - tiếng của một đứa con gái...

Anh Tư lấm lét ngó xung quanh:

- Thôi mà anh! Chuyện cũ bỏ qua cho rồi!

Khách lạ vẫn thản nhiên kể tiếp bằng một giọng nho nhỏ đều đều:

-... Tôi nghĩ thầm trong bụng ‘‘Chắc cô cậu chăn trâu nào đây buồn buồn dẫn vô đám sậy… làm cái chuyện học mót được của người

lớn... Nói nào ngay trong lúc đó trong lòng tôi cũng hơi vui vẻ và cao hứng đôi chút nên mới lọ mọ lách mình vô đám sậy đi lần về phía chỗ có tiếng la đó...

Tôi thấy một chàng con trai - anh đó nghen - đang vật lộn dữ dội với một đứa, con gái nhỏ, mười lăm tuổi là cùng... Con nhỏ quần áo rách nát... À cái nầy không phải là chuyện... mèo chuột thông thường rồi! Tôi tính nhảy vô cứu con nhỏ nhưng nghĩ đi nghĩ lại... mình dấn thân qua đây để dò đường đi ''mần ăn'' chớ bộ đi làm... ''nghĩa hiệp'' hay sao mà mắc mớ gì lại nhảy xổ vô chuyện... của tụi trai gái. Tốt hơn hết làm khách bàng quan, vừa thủ thân vừa... rửa con mắt... Con nhỏ la hét rồi ú ớ, rồi nín bặt... tôi thầm phục tài của anh, nhưng sau đó, tôi chi xiết hãi hùng khi thấy anh xong rồi... anh đứng dậy lôi con nhỏ... nằm xuôi cò đó… đem chuồi luôn xuống dưới nước đìa!

Nói đến đây, người khách lạ khều nhẹ anh Tư:

- Anh thiệt ẩu! Trong đời... cường san lạc thảo của tôi cũng có lúc... vì bắt buộc hay vì rủi ro tôi để... mãn phần đôi ba người, nhưng gẫm lại, làm như vậy... còn có lý hơn, đằng nầy

anh... đè một đứa con nít rồi phóng nó xuống đìa như vậy... đến tôi đây thấy qua mà còn phải rụng rời kêu lên bốn năm tiếng "trời trời"... liền khi đó tôi không nghĩ suy nữa nhảy vô liền và chận anh lại...

Anh Tư liếc xéo người khách lạ, giọng hằn học:

- Phải chi hồi lúc đó, tôi có một khúc cây, một con dao trong tay...

Khách lạ mỉm cười nối lời:

-... Thì anh cho tôi đi luôn theo con nhỏ đó phải hông?... Bây giờ anh nói bảnh như vậy, chớ hồi đó, tôi còn nhớ không sót một mảy may: anh thấy tôi nhảy vô anh hoảng kinh hồn vía toan phóng chạy... Tôi nhào theo chụp anh lại liền. Anh hụp xuống... lạy tôi như tế sao, rồi anh móc bóp ra đưa cho tôi, thấy tôi không nói gì anh bèn lột luôn chiếc đồng hồ đeo tay, rút luôn cây viết máy "kao-lô" trao thêm...

Khách lạ bỗng phát cười rú lên, rồi thấp giọng nói tiếp:

- Thiệt anh cũng dại: anh có biết đâu rằng tôi nóng mũi nhảy vô đại vậy thôi chớ đời nào

dám bắt anh đem nạp cho làng xã mà anh sợ! Tôi muốn yên thân đi mần ăn chớ dính vô chuyện của anh làm chi để rồi phải ra làm chứng cho mấy ông hương chức hạch hỏi lôi thôi...

Anh Giáo Tư thở dài:

- Phải hồi đó tôi... như vầy thì anh khỏi có lộn xộn!

- Bây giờ anh... như vầy tôi cũng... lộn xộn như thường! Mà thôi để tôi kể cho hết câu chuyện cũ đó cho anh có dịp cân nhắc kỹ rằng... dầu sao, cũng còn lâu lắm anh mới qua mặt nổi tôi! À, hồi nãy tôi nói tới đâu rồi cà?.. Ờ, lúc đó anh đưa bóp, đồng hồ, viết máy ra để... trám miệng tôi, và tôi rất... sẵn lòng nhận liền - nhận phứt để rồi còn dông đi chớ - nhưng trước khi từ biệt anh, tôi tằn mằn mở bóp ra cốt ý coi… phía trong bóp có tiền nong gì xứng đáng với "công lao" của tôi không, hay là ở trỏng chỉ có... vài ba con rệp khô thì phiền lắm! Nói nào ngay cũng "khơ khớ"... tôi vừa đút cái bóp vô túi bỏ đi thì anh chạy theo năn nỉ xin lại cái bóp không với giấy tờ để trong đó. Tôi móc tiền ra, và khi cầm tới cái giấy thuế thân của anh, tôi tò mò lật ra coi thấy để tên Trần văn

Di, nghề: giáo viên. Tôi hỏi anh giáo viên gì mà nhỏ xíu tuổi như vậy, anh trả lời rằng anh làm thầy giáo vườn, thầy giáo dạy tư chớ không phải của nhà nước và anh đang dạy cho đám con cháu ông Hội đồng Sang, ăn ở luôn tại đó...

Anh Giáo Tư chép miệng:

- Cái số của tôi rủi ro cùng mình! Phải dè hồi đó tôi bỏ mẹ nó luôn giấy tờ ấy, hổng thèm đòi lại thì đâu có dây dưa lằng nhằng tới bây giờ như vầy!

- Ý, anh cũng khôn quá tổ mẹ người ta! Anh sợ tôi lấy giấy tờ của anh rồi làm chuyên bậy bạ... Được cái nầy thì mất cái kia... Liền khi biết anh ăn ở luôn trong nhà ông Hội-đồng, tui mừng thiệt hết muốn lớn! Nhà ông Hội-đồng, giàu bực nhứt trong vùng, tôi mới thấy sơ sơ mà ham hết muốn đi, nhưng ngặt một nỗi nhà của ông nền đúc cao tới ngực, vách tường xây gạch hai mươi, song sắt cửa, cái nào cái nấy lớn bằng cườm tay, trong nhà lại có súng hai lòng... Thứ nhà bề thế như vậy, may ra chỉ có... Ngọ Ma tái thế mới vô nổi chớ tụi nầy chỉ có nước ngồi đó mà ngó... nhểu nước miếng chơi... Thiệt cũng nhờ tổ độ mà tôi mới được

gặp anh. Tôi liền nhờ anh làm tay trong… mở cửa sau giùm. Anh ưng thuận liền…

Nói đến đây, khách lạ liền giơ tay ngoắc tên ‘‘phổ ky’’ trong tiệm bảo châm thêm nước sôi vào bình trà.

Anh Giáo Tư có vẻ sốt ruột:

- Thôi khuya lơ khuya lắc rồi, anh cứ nói vòng vo tam quốc hoài...

Khách uống một hớp nước nhỏ, khoan thai đặt chén xuống!

- Ậy anh sao gấp quá! Sợ về trễ bả cạo hả? Chuyện nầy tôi cần phải nói cho có ngọn ngành thì lát nữa anh mới… dễ tính... Vừa nghe tôi nhờ anh công việc nhỏ mọn đó, anh gật đầu liền! Tôi bụng bảo dạ: thằng này nó gật đầu mau quá cũng... hổng tốt! Tôi bèn nảy ra một ý hay; sẵn cây viết ‘‘Kao-Lô’’ anh cho làm kỹ niệm đó, tôi mở nắp vặn ngòi lên, lục trong bóp móc ra một tờ giấy nhỏ rồi đặt kề trên mặt bóp, và nhờ anh viết cho mấy chữ làm bằng cớ... Tôi nói thiếu điều khô nước miếng anh mới chịu viết theo lời tôi đọc. Có vài ba hàng chữ gì đó – ‘‘ Tờ thú nhận’’:

"Tôi tên là Trần-văn-Di thuế thân số… nhận có cưỡng bức thị Mành, mười bốn tuổi và bóp cổ chết liệng xác xuống đìa ruộng ông Sáu Hưng vào hồi bốn giờ ngày...

Tôi xin viết tờ thú nhận nầy..." Ký tên... (nói đến đây, khách tằng hắng một tiếng to, rồi vỗ vào túi quần sau)... Tờ thú nhận ấy tôi còn cất kỹ trong bóp nầy nè anh Tư!

Anh Tư lườm ông khách:

- Vậy mà hồi đó anh nói khi nào...tôi làm xong công việc, anh ăn hàng được nhà ông Hội đồng thì anh sẽ trả miếng giấy đó lại cho tôi...

Khách lạ thở ra:

- Thiệt tình tôi cũng tính như vậy. Tôi nói đây có Ba Câu làm chứng, sau cái đám đó rồi, tôi thấy anh được... ung dung tự toại tôi cũng mừng, và chỉ tội nghiệp cho mấy thằng Miên bạn ở trong nhà ông Hội đồng! Ai cũng nghi cho tụi nó thông đồng với cướp… nhứt là đêm đó tụi nầy vô, mặt mày bôi lọ nghẹ đen thui, châm tiếng dân thổ vang rân... Tôi tính để yên yên rồi giáp mặt anh, trả tờ giấy đó, nhưng anh lại chơi hổng điệu, có lẽ tại anh tính khôn

quá tổ mẹ người ta, nên rốt cuộc rồi mới hóa ra dại! Anh nên nhớ kỹ rằng tụi nầy tuy thuộc vào hạng trộm cướp, dao búa nhưng đã hứa với ai thì chẳng có nuốt lời! Tôi nhắn anh ra gặp tôi để trả tờ giấy ấy cho anh và tôi lại còn nghĩ sẽ đền ơn anh thêm chút đỉnh – bề gì anh cũng có công lớn trong chuyến mần ăn ở nhà ông Hội - Phải chi anh đi ên một mình đến gặp thì êm quá!

Đằng này anh lén mạch cho làng lính đến bao vây bắt tôi sau khi anh tính lấy lại tờ giấy thú nhận! Kể ra anh cũng khéo làm tròng làm tréo lắm, chắc vì anh ức tôi ghê gớm. Nhưng anh còn non tay ấn lắm, nội thấy cái điệu bộ cùng lời ăn tiếng nói của anh, tôi cũng đủ sanh nghi rồi! Anh phải biết trong cái nghề của tôi, tôi gần gủi với người lương thiện chơn chất thiệt thà thì ít mà đi kè kè với tụi đá cá lăn dưa, đóng cửa rút cầu, đâm cha giết chú, thì nhiều. Tôi đánh hơi sơ qua là sanh nghi nên vội vã rút lui liền, mặc dầu anh đeo dính cứng một bên... Vừa lúc ấy có những tiếng la chỏi trời, rồi mấy phát súng nổ. Làng lính nó cũng hỏng coi cái mạng anh ra đách gì hết... Tôi tưởng anh lãnh đủ cho đáng cái đời anh cho rồi, chớ đâu dè,

sau đó hay tin anh vẫn còn sống nhăn. Phần tôi, một viên đạn xẹt qua gò má chỉ thiếu chút xíu nữa là bưng luôn một bên mặt rồi còn gì!

Vừa nói đến đó, khách lạ đưa tay mân mê vết sẹo trên mặt rồi quay nhìn anh Tư mỉm cười nói tiếp:

- Kể từ đó, Chín Thuộc này còn được anh em tặng thêm một biệt hiệu nữa là Chín Thẹo!

Chợt nhận thấy Chín Thuộc (tức là người khách lạ) nín bặt, anh Tư liền hỏi lại:

- Bây giờ anh... tính nói với tôi cái gì đây? Chắc anh... muốn tôi trả lời về cái việc vừa kể đó phải hông? (giọng anh ta trở nên tha thiết)... Tôi xin chịu lỗi với anh: đúng như anh nhận xét, hồi đó tôi còn khờ lắm!...

Nhưng bây giờ chuyện gì thì nó cũng đã qua hết rồi...Tôi sẵn lòng xin tạ tội với anh bằng một… số tiền sở phí xe pháo trà nước vì anh đã tốn công tốn của đến kiếm tôi tận dưới này. Xin anh bỏ qua mọi chuyện cũ giùm tôi, tờ giấy kia... tôi dư biết anh còn giữ cầm chừng đó thôi chớ đời nào anh thèm xài tới, vậy thì xin anh hủy nó đi cho rồi. Hổng nói dấu gì anh, tôi đang chí tâm lo lập cuộc đời mới...

Chín Thuộc cười nhẹ:

- Anh Tư, thiệt anh hổng có hiểu cái bụng của tôi, tôi có công kiếm anh đây không phải vì... cái thẹo nầy, nghĩa là không có ‘‘ơn đền oán trả’’ gì ráo! Tôi kiếm anh đây là chuyện khác, à phải rồi... đúng là chuyện cuộc đời mới của anh nói đó!

Anh Tư lấp bấp hỏi liền:

- Coi, sao lại có chuyện đó dính vô nữa cà? À, anh tính đem tờ giấy đó đến để bắt bí tôi, rồi tới vợ tôi phải bỏ tiền ra chuộc nó lại phải không?

Chín Thuộc vỗ nhẹ vào vai anh Tư:

- Cha, anh nói hai tiếng ‘‘vợ tôi’’ sao nghe trơn lu vậy! Còn cái... bắt bí đó, sao nói cũng đúng mà cũng... hổng đúng! Cái đó còn tùy sau này, nhưng dầu sau tôi cũng không dùng nó để nã tiền hai ông bà đâu - đứng về mặt tiền nong thì nó… vô giá, mười cái gia tài sản nghiệp của ông Hương Quản gộp lại cũng không đủ trả đâu! Hổng chừng tôi dùng nó vào chỗ khác... chắc chỗ này tôi khỏi nói thì anh cũng dư biết cái chỗ mà anh phải trả bằng… mạng sống của anh, bằng cuộc đời tàn của vợ thầy Hương...

Anh Tư chắc lưỡi:

- Coi, anh nói anh không kiếm tôi để trả oán, mà cũng không chịu trả tấm giấy đó lại nữa... Như vậy anh đeo đuổi tôi tới dưới nầy làm cái gì hả?

Chín Thuộc vừa xoa nhẹ vào lưng anh ta:

- Đừng có nổi nóng ông bạn! Trước hết tôi hãy kể tiếp cho anh nghe... cái màn sau nầy nữa thì tức khắc anh hiểu...

Anh Tư cằn nhằn

- Ối thôi, chuyện gì tôi cũng biết hết á! Chuyện cũ xì cũ xịt...

- Ậy chuyện cũ mà mới đó bạn! Mà nếu anh không muốn nghe tôi cũng chẳng dám ép...

Anh Tư bực dọc chận ngang:

- Kể phứt đi cha nội!

- Vậy hả? Thì đây... Sau cái cú... đá giò của anh đó tôi buộc lòng phải đi chỗ khác gấp. Tôi và một số anh em lang bang nhiều nơi và cuối cùng trong năm rồi tụi nầy ghé qua miệt Ô-Môn, Bình-Thủy... Cha, chỗ nầy, nhà giàu nức

vách, thổ ‘‘ngơi’’ tốt lành, cây trái sum sê... Tụi này thấy mà ham hết muốn đi đâu nữa!

- Hứ, tụi của anh ở đó luôn để... chết người ta hết hả!

Không để ý lời ‘‘nhận xét’’ của anh Tư, Chín Thuộc vẫn đều giọng kể tiếp:

- Nhưng ba ông nhà giàu ở đó cũng dữ lắm, tôi thiếu một chút nữa bị mấy ổng hạ, may nhờ gặp được anh Ba Câu...

- Tôi biết mà! Thằng cha Ba Câu thiệt thà chân chất như vậy mà gặp anh rồi cũng sanh ra... ham đập đầu thiên hạ! Thằng chả chết như vậy cũng đáng đời lắm!

Chín Thuộc cười mũi:

- Đáng đời hay không thì tôi cũng chẳng cần biết có điều là đêm ảnh bị nạn, ảnh đã sai một đứa chạy qua báo cho tôi hay và nhờ tôi… lo giùm ảnh...

- Lo làm đám ma hả?

- Không.

- Lo nuôi đứa con gái mồ côi của thằng chả hả?

- Cũng không.

Anh Tư rụt rè hỏi thêm:

- Vậy thì chắc anh lo... trả thù giùm thằng chả chớ gì?

Giọng Chín Thuộc trở nên buồn rầu:

- Lo... làm cho tròn một lời hứa với một người anh em đồng sanh đồng tử thì đúng hơn...

Hồi nãy tôi có nói với anh: tụi này... giết người thì giết cũng được, nhưng giết... một lời hứa thì... hổng dám ngó tới mặt ai nữa hết! Và cũng vì việc đó mà tôi chịu khó lội xuống tới dưới nầy.

- Để trả thù à? Mà tôi có dính dáng gì vô vụ đó đâu! Còn thầy Hương Quản thì thấy cũng chết rồi!

Chín Thuộc thản nhiên đáp:

- Anh không có dính dấp gì vô hết nên tôi mới để yên qua một bên. Còn thằng cha Hương quản chết thì đã có con mẹ Hương, còn có hai đứa con của con mẻ…

Anh Tư trợn mắt:

- Ý trời ơi, bộ bây giờ anh tính bắt tui đưa lối dẫn đường để giết ba mẹ con người ta sao? Lần này chết thì chết chớ không nghe đâu!

Chín Thuộc xòe bàn tay ra trước mặt như để chận lời anh ta:

- Ậy đừng có nóng! Anh coi mặt mũi tôi có phải là một tên uống máu người không biết tanh hay sao mà mỗi cái anh đều cho là tôi muốn sát sanh hại mạng! Anh hãy yên tâm về cái chuyện đó.

Anh Giáo Tư nhìn Chín Thuộc với cặp mắt hoài nghi:

- Chớ anh tính mưu sâu kế độc gì nữa đây? Anh phải biết người ta là đàn bà con nít hổng có làm nên tội tình gì...

Chín Thuộc nhún vai:

- À cái chuyện đó thì tôi xin… bất biết! Tôi đâu thuộc vào hạng người... ăn chay niệm Phật, ông Hương Quản chết thì còn vợ con của ổng, bởi vậy tôi mới tính nương tay một chút... và xin cam đoan với anh, chuyến nầy không có chuyện đổ máu đâu!

- Thôi đi anh; tôi xin anh nghĩ lại giùm. Tôi với thím Hương đang ráng hết sức để lập lại cuộc đời mới, và bây giờ cũng tạm yên rồi, hai đứa nhỏ cũng được gởi đi ăn học... Đó, anh thấy hông, anh nỡ lòng nào khuấy phá cái việc... gần thành ấy. Anh chưa bao giờ lập gia đình nên anh hổng biết...

Chín Thuộc lắc đầu chận ngay:

- Xin lỗi bạn! Tôi có là học trò của anh đâu mà anh đem bài ra giảng chớ! Tôi hỏi thiệt anh: anh tính lập cuộc đời mới với thím Hương hay là với... số gia tài của thằng cha Hương Quản để lại? Anh lo cho hai đứa đi ăn học hay là lo... tống khứ tụi nó cho biệt tăm biệt tích?

Anh Giáo Tư hớt hãi hỏi liền:

- Sao anh biết… mấy đứa nhỏ… biệt tích?

Chín Thuộc mỉm cười:

- Thì thế nào mà anh chẳng sắp xếp đi đến chỗ đó! Tụi nó đi cho rảnh để… hai vợ chồng son hú hí với nhau khỏe quá mà!

Anh Giáo Tư thở ra và có vẻ yên chí:

- Anh... suy bụng ta ra bụng người, chớ tôi

đâu có tính như vậy. Tôi đã nói với anh, tôi với thím Hương, thương yêu nhau thiệt tình...

Chín Thuộc lắc đầu lia lịa:

- Thiệt hay không thiệt gì thì cũng... thây kệ anh. Tối nay tôi nhắn anh tới đây là để nhờ anh một việc... một việc rất dễ dàng. Nếu anh giúp tôi cho trót lọt thì kể như hai đứa mình huề nhau, nghĩa là tôi sẽ bỏ qua cái chuyện anh phản tôi và lẽ tự nhiên là tôi sẽ trả cho anh tờ giấy thú nhận mắc toi đó! Tôi giữ trong bóp hoài coi cũng kỳ...

Anh Giáo Tư nhích ghế lại thêm gần:

- Anh nói sao? Một việc dễ dàng lắm à?

Chín Thuộc gật đầu:

- Phải.

- Việc chi vậy anh? Thiệt tôi mang ơn anh hết sức...

- Khoan khoan đã! Anh để tôi nói hết rồi anh muốn mang ơn cũng chẳng muộn. (Nói đến đây, Chín Thuộc nheo mắt lấy cùi chỏ thúc nhẹ vào hông anh Giáo Tư)... Cha anh khéo

chọn ‘‘mồi’’ quá há! Con mẹ Hương vậy mà coi được ớn!

Anh Giáo Tư cười xẻn lẻn:

- Anh nói vậy chớ thím cũng đâu còn trẻ gì lắm!

- Ậy, người sành điệu ai mà thèm cái thứ gái tơ. Phải người như thím Hương như vậy mới mặn mòi, mới mê được chớ!

Anh Giáo Tư có vẻ sốt ruột:

- Anh Chín, anh tính nhờ tôi chuyện chi...

Chín Thuộc thản nhiên đáp:

- Thú thiệt với anh, ban đầu tôi lãnh lời ‘‘di chúc’’ của Ba Câu, tôi cũng ngán quá! Nhưng khi được biết qua dung mạo của thím Hương tôi liền nghĩ ngay đến cách làm tròn bổn phận đối với một người anh em ‘‘đồng sanh đồng tử’’ mãn phần, và cách đó rất là... hiền lành, rất là dễ chịu, không ác nhơn thất đức chút bẽo nào hết. Cách đó, phải có tay anh giúp vô mới xong đó anh Tư.

Anh Giáo Tư nhăn mặt:

- Cách gì?

- Dễ quá, tôi nhờ anh… sắp xếp làm sao cho tôi được lui tới nhà anh...

- Để chi vậy?

- Để làm quen với thím Hương.

- Bộ anh tính…

Chín Thuộc nhún vai:

- Đó là cách nhẹ nhứt. Anh đã đi qua một lượt rồi thì bây giờ đến lượt tôi. Anh nghĩ coi ở đời đâu có cái gì quý bằng ba thứ chuyện: tình, tiền và mạch sống, về cái chuyện sống đó, tôi đã gạt qua một bên. Anh Ba Câu ảnh chết, chẳng lẽ tôi giữ lời hứa với ảnh rồi bắt người khác cũng phải chết theo nữa sao? Một mạng của thằng cha Hương Quản và hai đứa nhỏ. Thôi thì tôi đành chọn... thím Hương vậy! Với thím Hương thì có đủ tình lẫn tiền...

- Anh quên rằng thím Hương, bây giờ là vợ tôi? Anh làm như vậy cũng như anh giết tôi!

- Nếu anh không giúp tôi làm ‘‘như vậy’’, tôi bắt buộc phải xài tới tờ giấy thú nhận kia, anh sẽ bị ở tù, bị lên máy chém, bị phanh phui

hết mọi chuyện lén lút với thím Hươug để sang đoạt của cái, mà chết theo lối xẻo từng miếng da miếng thịt. Anh nghe theo tôi thì anh vẫn sống ung dung, sống khỏe ru rồi hai đứa mình... ''công xi'' chia cái phần ''tình tiền'' của thím Hương đó... lẽ tự nhiên, anh có quyền hưởng trước, hưởng nhiều hơn tôi. Tôi chỉ vớt vát chút đỉnh cái nước ''dảo'' gọi là đủ để... làm tròn bổn phận một người anh em bạn của anh Ba Câu vậy mà!

- Anh thiệt là một tên tàn nhẫn vô nhơn đạo!

Chín Thuộc nghiêm mặt hỏi:

- Bây giờ anh hổng chịu hay sao đây?

Anh Tư ấp úng đáp:

- Không phải vậy... Nhưng đứng vào địa vị của tôi kẹt quá!

- Cái gì mà kẹt? Anh phải biết nếu thím Hương là vợ của anh thiệt thì không đời nào tôi dám bức bách anh chuyện như vậy đâu. Đàng này thím Hương là vợ chánh hiệu ''con nai'' của thằng cha Hương Quản, một kẻ tử thù của người anh em tôi, tức là Ba Câu đó... Đối

với người anh em khuất mặt ấy tôi có cái bổn phận phải làm cho tròn. Thời may, thím Hương còn mặn mòi quá và tiền của thím Hương cũng khá bộn. Anh hổng biết chớ hồi anh Ba Câu còn sống ảnh ngắm nghía các tủ sắt của thằng cha Hương quản hoài... Do hai cái lý lẽ đó tôi mới nghĩ ra một cách làm tròn bổn phận thiệt… êm ru, thiệt tiện lợi và thiệt… khoái chí tử nữa.

- Anh tính cái gì thì cũng chết cha chết mẹ người ta hết á!

- Coi, anh đừng nói vậy mích lòng lắm nghen anh Tư! Cái gì tôi cũng nương anh hết: phần anh nước ‘‘cốt’’, phần tôi nước ‘‘dảo’’ cái gì cũng phân minh hết! Đó là một cách ‘‘ơn đền oán trả’’ chuyện trước của anh và chuyện sau của anh bạn Ba Câu của tôi, hai cái tôi gộp làm một... Tôi nói rành rẽ như vậy một lần chót, anh nghe kịp rồi chớ hả anh Tư?

Nói đến đây, Chín Thuộc đưa tay quàng lên một bên vai anh Tư, vỗ nhè nhẹ rồi dịu giọng tiếp lời:

- Nè anh Tư, sau năm năm trời gặp mặt anh lại, tôi chắc lần này anh khôn ngoan chửng chạc hơn trước nhiều. Anh đừng để tôi phải

xài tới... bùa phép, dao búa thì phụ cái lòng tốt của tôi lắm, và uổng cái công của anh rị mọ o bế thím Hương từ trước cho đến bây giờ. Anh Tư, anh không nhớ cái câu người ta nói ‘‘ăn ít no dai’’... đó sao?

Anh Tư cúi gầm xuống mặt bàn:

- Nhưng rủi thím Hương thím... hổng chịu anh rồi làm sao?

Chín Thuộc vỗ mạnh vào vai anh ta một cái rồi reo lên

- Cái thằng cha này biết điều đa! Ê hai đứa mình ‘‘rua’’ nhau một cái đi! Tôi tính thế nào anh cũng nghe lời tôi mà!

Anh Tư miễn cưỡng chìa tay ra cho Chín Thuộc chụp lấy giựt giựt mấy cái liền, đoạn anh ta nhăn nhó nhắc lại câu hỏi cũ:

- Nè anh Chín, anh... ép buộc tôi quá thì tôi cũng phải chịu, nhưng anh nên biết rằng anh làm quá lố không được đâu nghen!... Và bởi vậy tôi mới hỏi anh rủi, thím Hương thím hổng chịu thì anh tính sao đây ?

Chín Thuộc ưỡn ngực ra:

- Cái đó là phần công việc của tôi. Anh chỉ cần giúp tôi ‘‘ra mắt’’ thím thì được rồi!... Sau đó tôi làm sao thây kệ tôi, mà nếu cùng lắm thím cứ khăng khăng một mực quyết giữ... trọn chữ ‘‘đồng’’ với anh thì tôi xin bái phục anh là ‘‘sư’’ và xin a la de lập tức chớ hổng cố nói oon-đơ (Un, deux=1, 2) gì nữa hết! Tụi nầy là dân chơi điệu nghệ mà anh Tư!... Đâu phải cái thứ ‘‘muốn’’ người ta rồi lôi càn ra lùm ra bụi chận hầu bóp cổ đó bạn!

Anh Tư xẻn lẻn hỏi lãng sang câu khác:

- Nhưng tôi biết cách nào đưa anh tới để giới thiệu với thím Hương cho thím tin đây? Tôi nói bậy anh đừng phiền, mặt mày anh... rằn ri và có cô hồn như kiểu đó thì ngay tôi đây là đàn ông con trai mà tôi còn ngán trân, huống hồ gì thím Hương!

Chín Thuộc nhăn mặt đưa tay lên sờ vết thẹo nhưng rồi cười xòa:

- Ậy anh đừng có lo cái khoản đó! Tôi đã nói thây kệ tôi mà! Anh không biết chớ mặt mũi tôi như vầy mà có duyên ngầm lắm đa! Đối đế lắm thì còn cả túi... bùa ngãi thuốc mê thuốc lú của tôi nữa chi? Để xong xuôi công việc hết,

anh nhớ nhắc tôi, tôi sẽ chỉ cho anh vài món để kiếm ăn về cái mặt nầy... Tôi coi bộ anh... có phần có số với các bà có tiền có của đa!

Anh Tư gượng cười:

- Thôi tôi xin cám ơn anh! Tôi có cái mình trơn đây cũng đủ xài rồi chớ không dám rớ tới ba món bùa ngãi của anh đâu. Bây giờ theo ý anh, anh muốn… giới thiệu anh với thím Hương ra sao anh nói phứt đi?

- À cái đó tôi để cho anh có toàn quyền mà! Anh muốn nói sao đó cho êm, cho xuôi thì nói.

- Tôi nói anh là người mới quen tới để bàn tính chuyện mua bán làm ăn có được không?

- Sao không giới thiệu tôi là bạn của anh dưới xứ nghe có phải tiện hơn không?

Anh Tư quay lại nhìn Chín Thuộc rồi chắc lưỡi:

- Bạn mốc xì gì mà như… ông Tiêu trong lúc cúng rằm tháng bảy vậy!

Chín Thuộc cười:

- Anh này kiếm chuyện chê bai tôi hoài ta!

Tùy anh, anh muốn giới thiệu sao cũng được hết, miễn tôi lọt vô nhà thím Hương là được rồi. Anh ráng lo xếp đặt đi, rồi có cái gì... hay hay nhớ lên cho tôi rõ liền. Tôi chờ anh dữ lắm nghe! Thôi bây giờ tôi xin mời anh về kẻo bà Hương đợi bả rủa tôi chết.

Anh Tư thẫn thờ gật đầu:

- Ờ...

Chín Thuộc lặng lẽ đứng lên bỏ đi ra trước.

Anh Tư vừa xô cửa bước vô là thím Hương đã chạy ùa ra:

- Mèn đét ôi, sao anh đi lâu dữ vậy anh Tư? Anh biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Em đợi anh buồn ngủ thấy mồ!

Anh Tư nắm lấy tay thím dắt vô:

- Ý thôi em ơi, tối hôm nay anh nhiều chuyện bê bối quá...

- Bộ việc anh nói mua bán làm ăn gì đó không xong rồi hả?

Anh Tư thở dài:

- Ối, việc đó xong hay không thì có quan hệ gì! Nhưng còn việc này... anh nói ra sợ em buồn em lo.

Thím Hương đứng khựng lại

- Sao anh? Việc gì anh nói đại đi?

Anh Tư dìu thím ngồi xuống ghế:

- Em đã biết lòng của anh đối với em như thế nào rồi, bởi vậy mới rồi khi… hay tin này anh phân vân chẳng biết có nên cho em hay, hay là dấu nhẹm luôn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh thấy cần phải cho em rõ. Tình nghĩa vợ chồng như hai đứa mình thì có điều gì mà phải dấu diếm với nhau, nhứt là cái chuyện về con Hạnh…

Thím Hương hớt hãi hỏi liền:

- Con Hạnh nó làm sao? Nó bị đau ốm gì hả?

Anh Tư lắc đầu:

- Không... Nếu nó đau ốm thì còn đỡ, đằng này… nó bỏ trường trốn mất rồi em à!

Thím Hương tái mặt

- Trốn hồi nào? Mà sao anh biết?

- Hổng nói dấu gì em, anh cũng mới vừa hay tin đây. Anh mới vừa gặp người quen ngoài chợ họ cho anh rõ như vậy. Anh bạn này đi thăm một đứa cháu gái cũng học trong trường đó, tình cờ hay biết được tin trên... Thiệt việc nầy anh ấy náy quá vì dầu sao anh cũng phải chịu trách nhiệm về vấn đề ăn học của hai đứa nhỏ...

Thím Hương đưa tay quẹt nước mắt:

- Vậy bây giờ anh tính sao đây? Em đã nói trước rằng mình gởi mấy đứa nhỏ đi học như vậy thế nào tụi nó chẳng nhớ nhà...

Anh Tư chắc lưỡi

- Em làm như anh không thương mấy đứa nhỏ đó bằng em vậy! Anh biết trước rằng thế nào cũng có lúc em sẽ cằn nhằn anh về việc nầy! Thiệt em phụ bụng anh...

Thím Hương vội chận ngang:

- Anh đừng nói vậy tội nghiệp em! Em đang rối ruột, rối gan đây nè anh hổng biết sao? Bây giờ đã lỡ như thế, anh... đã tính cách nào để đi tìm kiếm nó chưa? Hay là để ngày mai em đi tàu lên Cần Thơ...

Anh Tư nắm lấy tay thím:

- Nói thiệt với em, anh còn sốt ruột gấp mười em nữa, nhưng mình thương mình lo cho con Hạnh là một việc rồi nghĩ cách tìm chỗ ra nó lại là một việc khác và là một việc cần hơn hết. Em có lên trển thì bất quá cũng chỉ để hỏi thăm bà đốc trường và thế nào cò bót họ cũng mời em tới để hạch hỏi lôi thôi. Về việc này, anh khỏi phải nói, em cũng rõ là tình cảnh của hai đứa mình hơi... bất thường một chút, nếu mình để sơ hở điều gì cho cò bót họ phăng tới thì cũng hơi... phiền.

- Coi em có làm gì đâu?

- Thì anh nói là hơi phiền thì thôi, chớ chuyện của hai đứa mình thì có luật lệ nào cấm cản đâu! Nhưng theo anh nghĩ mình nên ráng giữ làm sao cho... ít ai biết tới chừng nào tốt chừng nấy. Riêng về chuyện nhờ cò bót kiếm con Hạnh thì chắc họ cũng không làm gì hơn là chạy giấy đi khắp nơi vậy thôi, chớ họ đâu có rảnh để rị mọ tìm cho ra dấu vết của đứa nhỏ!

- Nếu em hứa sẽ thưởng một số tiền lớn...

- Ý không nên! Thời buổi này mà em khoe tiền khoe bạc ra lại còn rắc rối thêm nữa.

Không phải anh sợ cái gì, nhưng nếu mình bộp chộp quá rủi ro có chuyện gì bất ngờ thì hối hận không kịp, chẳng hạn như... nếu có ai ở ngoài thừa dịp này kiếm con Hạnh đem về chứa chấp rồi xúi biểu nó thưa gởi về cái chuyện… gia tài điền sản của thầy Hương thì sao! Đó là anh nói chuyện phòng xa vậy thôi... em nghĩ coi có phải không?

Thím Hương thở dài:

- Thì gia tài của ba mấy đứa nhỏ để lại em cũng giữ y nguyên đó chớ có sứt mẻ chút nào đâu.

- Sự thật nó là như vậy, nhưng người ngoài họ dòm; ngó vô họ nghĩ... xiên nghĩ xéo chớ em!

Thím Hương có vẻ xiêu lòng:

- Vậy chớ bây giờ anh tính sao đây? Chẳng lẽ mình bỏ phế để con Hạnh nó muốn đi chừng nào đi, về chừng nào về, rủi có ai dụ dỗ nó hay rủi nó chết đường chết sá thì sao ? Bề gì em cũng là má của nó...

Anh Tư hăng hái nói liền:

- Em nói đúng. Bổn phận của mình là phải lo cho con Hạnh, nhất là anh, dầu cho lên non xuống biển gì anh cũng phải kiếm cho ra. Để nữa em coi, con Hạnh rồi sẽ về trường học lại... êm ru như không có việc gì xảy ra hết.

Thím Hương tươi nét mặt lại:

- Chưa gì mà anh nói chắc ăn quá vậy?

Anh Tư gật gù vui vẻ:

- Anh đã nói là anh lo cho con Hạnh còn hơn em nữa mà! Anh đã sắp đặt đâu đó xong hết rồi: số là cái người... bạn quen mà anh nói cho em nghe hồi nãy đó, anh bạn đó, anh sẵn lòng đi dọ hỏi tìm kiếm con Hạnh giùm mình...

- Sao họ tốt quá vậy anh?

- Thì... chỗ quen biết cũ, trước đây... anh có giúp đỡ ảnh nhiều, bây giờ anh nhờ nhõi ảnh lại vậy thôi...

- Nhưng anh bạn đó người thế nào mà họ lo việc này cho được? Em tưởng có cò bót đủ người rần rần rộ rộ mà chưa chắc biết con nhỏ đi đâu.

- Họ có nhiều nhưng việc nay, tuy đối với mình là việc quan trọng, nhưng đối với họ cũng là việc thường, còn anh bạn này ảnh là người... đi buôn bán tứ xứ, giao thiệp nhiều, chỗ nào ảnh cũng có người quen, ảnh chịu khó hỏi thăm lần hồi là phăng tới chỗ con Hạnh ở liền. Cái việc đó cũng chẳng khó khăn gì: con Hạnh nó còn nhỏ, tiền nong không có thì dầu có trốn bất quá cũng tấp vô đâu đó chớ đi xa sao được?

- Ở phải. Vậy anh có nhờ họ đi kiếm liền không?

- Có chớ! Nhưng mau lắm thì cũng phải đợi đến ngày mốt, vì anh bạn đó còn kẹt một mối buôn bán ở đấy. Anh có hối ảnh gắt mấu lắm. Và anh cũng tính bàn với em trước một việc này...

- Việc gì anh?

- Anh tính mời... anh bạn đó tới nhà mình dùng cơm một bữa để rồi sẵn dịp đó em cũng... nói vô một tiếng nhờ ảnh...

Thím Hương sốt sắng đáp:

- Tưởng chuyện gì chớ chuyện đó đáng lẽ

anh mời anh bạn đó luôn phải tiện hông. Thôi sáng mai anh chịu khó ra chợ kiếm người ta đi, còn em thì lo cơm nước.

Anh Tư níu tay thím Hương đứng dậy:

- Bây giờ em đã yên tâm về vấn đề con Hạnh chưa. Hổng sao hết em à, mình gặp anh bạn đó thì kể như đi hết bảy phần đường. Việc gì cũng vậy, em cứ tin chắc nơi anh là mọi chuyện êm ru hết.

Thím Hương thở dài:

- Em chỉ còn có anh mà em hổng tin anh thì tin ai nữa bây giờ!

Anh Tư vuốt nhẹ lưng thím:

- Thôi bây giờ mình đi nghỉ chớ em! Khuya lơ khuya lắc rồi

Thím Hương chép miệng:

- Chắc đêm nay em nhắm mắt không được đâu!

- Coi anh nói, em lo quá cũng chẳng ích lợi gì mà! Em để anh lo hết cho...

Và sau khi ngọn đèn dầu treo nơi buồng ngủ được vặn lu xuống, nằm gọn trong đôi cánh tay quen thuộc của anh Tư, thím không còn tỉnh táo để nhớ đến chuyện con Hạnh nữa... Và non một tiếng đồng hồ sau thím đã ngủ mê mệt...

Cúi xuống nhìn vẻ mặt thoải mái của thím Hương, tự nhiên anh Tư bắt mỉm cười. Anh nằm ngay lại, duỗi thẳng hai chân ra, bẻ mấy khớp lóng tay nghe răng rắc và lẩm bẩm một mình: ‘‘Chấp thằng Chín Thuộc nó làm gì đó thì làm! Nó có tài ba lỗi lạc gấp mười lần, cũng không rớ nổi cái móng chân của thím Hương!...

Như đã quá vững tâm, anh Tư ngáp dài một hơi rồi ngoẽo đầu ngủ lúc nào cũng chẳng hay...

Vừa thấy Chín Thuộc ló ra là anh Tư đi bươn tới:

- Cha sao lâu quá vậy tổ?

Chín Thuộc đưa cườm tay lên xem đồng hồ:

- Trễ khỉ gì đâu? Mới có mười giờ ba mươi sáu phút!

Anh Tư đi song đôi với hắn ta :

- Sáng nay anh đi đâu mà tôi lên phòng ngủ kiếm anh không thấy, vì vậy tôi phải để lại ba chữ và căn dặn anh bồi nói lại với anh.

- Thì tôi y hẹn đến nhà anh ăn cơm đây nè! Anh bảnh đa anh Tư! Tôi xin cho anh giáo ‘‘đít boon’’ (dix points =mười điểm) về cái chuyện đó!

Anh Tư nhăn nhó nói tiếp:

- Hồi sáng anh đi lâu quá tôi đợi hết sức. Tính bàn trước với anh một vài việc để lát nữa tôi với anh nói cho ăn ‘‘rơ’’ với nhau, chớ không thôi hai đứa mình chỏi xịa nhau thì lòi chành hết!

Chín Thuộc tươi cười vỗ vai anh Tư

- Thằng cha nầy biết điều quá ta! Tôi phục anh về cái chuyện nầy! Vậy anh muốn bàn tính cái gì thì nói đi. Mà tôi để cho anh... toàn quyền, bày mưu thiết kế đó!

Anh Tư lườm Chín Thuộc rồi miễn cưỡng đáp:

- Tôi tính giới thiệu anh là... bạn cũ của tôi...

- Vậy được đa!

- Bạn cũ đi buôn bán khắp tứ xứ và tôi tính mời anh đến để bàn thêm cái việc mà tôi nhờ anh lo liệu giùm...

Chín Thuộc lỏ mắt, hoài nghi hỏi

- Việc gì đó cha nội? Bộ cha tính đá ngược thằng này một cú tối tăm mặt mũi nữa sao đó cha?

- Thì để thủng thỉnh tôi nói rõ đầu đuôi mọi việc cho anh nghe... (đoạn anh Tư kể sơ cho Chín Thuộc nghe chuyện con Hạnh, con gái của thím Hương bỏ trường trốn đi, chính do Chín Thuộc đã hứa tận tình tìm kiếm cho ra con nhỏ...)

Kể xong, anh Tư kết luận:

- Đó, tôi sắp đặt đâu đó ngon lành để anh… ra mắt thím Hương. Cũng may là có chuyện con nhỏ trốn đi... Tôi chắc anh không mong muốn gì hơn như vậy nữa!

Chín Thuộc gật đầu:

- Đúng.

Rồi hắn ta đưa tay mân mê vết thẹo mặt, mơ màng:

- Mà có lẽ tôi cũng ráng tìm ra con nhỏ cho thím Hương! Chuyện đó đối với tôi chẳng khó khăn gì, số em út lâu la đệ tử của tôi ở hang cùng ngõ hẽm khắp lục tỉnh chỗ nào mà lại không có! Nhứt là cái tỉnh Cần Thơ nầy, nơi mà tôi đang ''cắm sào'' mần ăn thì... xin lỗi anh, ai ''tẹt'' ở đâu một cái tôi cũng hay liền!

Anh Tư vội chận lời hắn ta lại:

- Ý trời, tôi nói như vậy là cho anh tiện lại nhà tôi để gặp thím Hương một cách dễ dàng hơn, chứ bộ để nhờ anh làm thiệt sao?

Chín Thuộc cười rộ lên:

- Cái thằng dượng ghẻ này không biết lo cho con cái riêng của vợ chút nào hết. Bộ cha tính hưởng trọn gói cái gia tài của thằng cha Hương Quản sao cha nội?

Anh Tư nghiêm mặt lại:

- Nếu anh tính chuyện... lôi thôi đó thì tôi sẽ nghĩ ra cách khác để giới thiệu anh với thím Hương. Cách này dễ hơn nữa, tôi chỉ nói anh

là một khách thương buôn tôi mới quen nên mời về bàn tính chuyện làm ăn...

Chín Thuộc thúc nhẹ cùi chỏ vào hông anh Tư:

- Thôi cho tôi can chuyện đó đi cha nội! Tôi cá với anh là suốt một đêm qua anh đã bàn tính nát nước với con mẹ Hương về tôi. Bây giờ thử thời anh không chịu giới thiệu, tôi cũng chẳng cần. Nội cái vụ con nhỏ mất tích cũng đủ ''ăn tiền'' rồi đó anh!

Mặt anh Tư chầm dầm:

- Anh làm quá tôi... không nhịn nữa đâu nghen!

Chín Thuộc thân mật vỗ vai anh Tư:

- Cái cỡ của anh, bất quá chỉ đủ sức hãm hại ba con mẹ đàn bà góa có tiền có bạc, hay cùng lắm là mấy đứa con gái mười ba mười bốn tuổi thôi! Anh Tư, đằng nào anh cũng bị thiệt hại thì anh nên chịu thiệt hại cách nào êm nhứt, nhẹ nhứt... Đó là cách mà tôi đã nói với anh.

Ngừng một giây để tằng hắng lấy giọng, Chín Thuộc chậm rãi nói tiếp:

- Anh Tư, anh đừng quên rằng: bổn mạng của anh tôi cầm chặt trong tay đây nè! Anh muốn êm thì tôi cho êm mà muốn sóng gió thì tôi cho sóng gió… Đừng nói đâu xa, nếu anh chơi xấu tôi, tôi sẽ chưng sơ với thím Hương... tờ giấy thú nhận của anh kèm theo một vài câu chuyện về cuộc đời của anh thì anh kể như lúa rồi đó anh Tư!

Anh Tư nhìn lườm lườm Chín Thuộc rồi xẳng giọng giục:

- Thôi đi riết đi cha nội!

Chín Thuộc cười xòa:

- Vậy thì... chịu hết rồi phải không? Tôi biết anh điệu lắm mà! Nè, ngoéo tay một cái cho ăn chắc đi bồ tèo!

Vừa nói Chín Thuộc vừa chụp nghiến lấy ngón tay của anh Tư để ngoéo giựt mạnh một cái. Anh Tư nhăn nhó nhìn hắn ta rồi bĩu môi hỏi:

- Anh làm cái gì mà diện ngất trời vậy, bộ đi ăn đám cưới hả?

Chín Thuộc mau miệng đạp:

- Đi... hỏi vợ thì đúng hơn... Thì anh cũng phải cho tôi dàn giá một chút chớ!

Anh Tư xăm xoi nhìn từ đầu đến chân Chín Thuộc, từ chiếc nón nỉ nhung màu đỏ bầm, từ cái ''pát'' tóc để dài, đen chấn sắc lẻm, tới cái áo sơ mi lụa mới tinh khôi ủi sát rạt, tới cái quần ''tuýt xo'' vàng ngà có ''li'' chém gió và gấu quần quét sà trên mặt đất... tới đôi giày da đánh bóng, đóng ''móng ngựa'' nên kêu lách tách ở mỗi bước đi...

o O o

Anh Tư dắt Chín Thuộc về nhà. Hắn ta ngó quanh ngó quẩn rồi trầm trồ nho nhỏ:

- Cha, sướng quá ta! Thiệt đôi trái tim vàng trong một túp lều tranh dầu sao cũng hổng bằng... vài ba chục lượng vàng trong một ngôi nhà vách bổ kho lợp ngói!

Anh Tư chưa kịp cằn nhằn lại hắn ta thì thím Hương đã bước ra và đon đả lên tiếng hỏi anh Tư:

- Sao lâu quá vậy anh Tư? (Rồi thím day qua phía Chín Thuộc)... Chắc... ông bạn đây...

Anh Tư vội giới thiệu:

- Anh Chín đó em.

Chín Thuộc mân mê vành nón nỉ trong mấy ngón tay:

- Dạ tôi đây là bạn cùng xứ anh Tư đó thím Hương à!

Thím Hương xẻn lẻn đáp:

- Dạ… anh kêu tôi bằng... thứ Tư cũng được. Ở dưới nầy thì kể như đâu còn... thím Hương thím hiếc gì nữa!

Chín Thuộc niềm nở đỡ lời:

- Dạ... chị Tư biểu sao thì tôi xin nghe theo vậy.

Thím Hương mỉm cười:

- Ý trời ơi, bộ anh tính rủa tôi hay sao mà lại kêu ‘‘chị’’! Tôi với anh Tư đây chỉ đáng đứng vai em của anh Chín thôi mà!

Chín Thuộc gật gù:

- Phải, phải... vậy thì tôi kêu bằng... thím Tư

cho nó thân mật hơn...(và hắn ta day qua phía anh Tư hỏi đùa)... Vậy được hông... chú Tư?

Anh Tư chỉ cười khan.

Thím Hương rụt rè hỏi Chín Thuộc:

- Dạ thưa anh... còn về cái vụ con nhỏ của tôi?

Chín Thuộc làm ra vẻ thật sốt sắng:

- À, cái đó thím khỏi nhắc tôi cũng lo mà, sáng sớm hôm nay, tôi đã đánh một cái dây thép cho anh bạn của tôi trên Cần Thơ nhờ ảnh đi dọ hỏi liền về vụ nầy. Thím cứ vững lòng đi, hễ tôi mà nhúng tay vô thì kể như ăn chắc!

Thím Hương ấp úng nói thêm:

- Thiệt phiền anh quá... Còn về cái chuyện sở phí xe cộ trà nước thì... tôi luôn luôn sẵn sàng...

Chín Thuộc chắc lưỡi và kêu lên:

- Ậy, thím đừng nói vậy mà mích lòng lắm nghe! Tôi lo cái vụ nầy là để giúp thím, chớ một đồng xu nhỏ tôi cũng hổng dám rớ vô!

- Dạ nếu vậy tôi mang ơn anh nhiều quá!

Chín Thuộc lắc đầu lia lịa

- Hổng có ơn nghĩa gì ráo! Tôi nói đây là lần chót tôi không muốn nghe thím nhắc đến mấy cái chuyện đó nữa đâu nghen! Vì chỗ quen biết cũ với anh Tư đây, và nhứt là có thêm một lời nói của thím nữa nên tôi xin hết lòng tìm kiếm con nhỏ... con nhỏ tên chi vậy thím?

- Dạ con Hạnh.

- Ờ, tôi mới hết lòng lo kiếm con Hạnh, chớ thử thời gặp ai khác, dầu cho có bỏ ra bạc ức bạc triệu coi tôi có thèm không!

- Dạ tôi biết vậy rồi mà anh Chín!

Anh Tư có vẻ bực mình nên lên tiếng bảo thím Hương:

- Thôi em vô coi có món gì ăn trước thì biểu con nhỏ ở dọn lên liền đi để cho anh Chín ảnh nhậu lai rai và để anh bàn với ảnh coi ảnh có thể đi gấp lên Cần Thơ vào chuyến xe chiều nay hông.

...Đợi cho thím Hương đi khuất khỏi tấm màn nơi cửa buồng, Chín Thuộc liền khều anh Tư, hỏi gằn:

- Bộ anh tính tống khứ tôi đi cho sớm hả? Còn lâu! Anh làm như tôi ham đi kiếm con Hạnh lắm vậy! Nó trốn đi đâu thì thây kệ nói mắc mớ gì tới tôi để tôi xách... ‘‘xe không’’ đi rồi bỏ thím Hương nheo nhẻo lại đây cho anh hưởng độc quyền hả? Tôi mới có xáp vô mà anh!

Anh Tư gượng gạo trả lời:

- Coi, sao hồi nãy tôi nghe anh nói ‘‘chí thú’’ là muốn kiếm cho ra con Hạnh mà! Nhưng bộ anh tính... ăn dầm nằm dề ở Trà Ôn nầy hoài sao chớ!

Chín Thuộc như có vẻ không chú ý đến lời anh Tư, nheo nheo mắt liếc xéo anh ta và mỉm cười nói đùa:

- Mẹt ơi, thím Hương ở xa trông bóng sắc mà lại gần thì thêm ưa nhìn. Hồi ở Tân Thới, có đôi ba lần tôi thấy dạng… dạng thím mà còn chắc lưỡi hít hà, bây giờ lại gần... thiệt đi hết muốn nổi! Cha, cái cỡ này thì ‘‘bài bản’’ hổng chê được!

Anh Tư cau mày:

- Nói xàm hoài!

Chín Thuộc đưa mấy ngón tay mân mê vết thẹo, mắt lim dim:

- Anh Tư, tôi coi bộ lóng rày anh chao dao lắm đó nghen! Anh nên nghỉ xả hơi một thời gian... (rồi như chợt nghĩ ra điều gì, hắn ta mở choàng mắt ra hỏi vội)... Ý quên nữa, anh cũng nên cho tôi biết sơ sơ về hình dáng vóc vạc của con nhỏ, nó học trường nào, có bà con thân thuộc ở đâu không… để tôi liệu coi sau nầy mình có nên đi kiếm nó thiệt tình hông...

Anh Tư chắc lưỡi:

- Anh ba hồi vầy ba hồi khác không biết đâu mà rờ!

- Ậy, việc đời phải tùy cơ ứng biến. Nếu thím Hương, thím nằng nặc đòi tôi phải dẫn con nhỏ về thì chừng đó tôi phải ráng o bế thím chớ sao anh!

Cực chẳng đã anh Tư phải kể cho hắn ta nghe mọi điều cần biết về con Hạnh...

…Suốt bữa cơm, Chín Thuộc cười nói huyên thiên và không ngớt liếc mắt ‘‘đá bóng’’ với thím Hương. Điều này làm cho anh Tư… tím ruột bầm gan nhưng đành ngó lơ, còn thím

Hương thì cũng có vẻ khó chịu và chỉ tìm cách nói lảng sang chuyện khác mỗi lần Chín Thuộc đưa lời ve vãn xa xuôi bóng gió...

Sau khi tiễn khách ra khỏi cửa, thím Hương quay qua anh Tư nói liền:

- Cha, cái anh Chín đó... em coi bộ... hổng hiền đâu! Mỗi lần ảnh ngó em, thiếu điều em nổi óc! Nếu không có kẹt vụ con Hạnh vô, thì chắc em... chạy tét ảnh luôn!

Anh Tư trả lời xụi lơ

- Ờ, thì tánh của ảnh... như vậy. Mình nhờ nhỏi người ta thì cũng phải chịu đựng... một vài sự bất tiện!

Thím Hương lại nói thêm:

- Đàn ông gì mà mặt dữ dằn, mắt láo liên... hổng biết đàn bà con gái có ai dám mê ảnh nổi không!

Anh Tư hơi vững dạ đáp liền:

- Thì anh biết như vậy nên anh mới dám mời ảnh về nhà, chớ nếu không, để ảnh... rinh mất cục cưng của anh sao!

Thím Hương mắc cỡ tát nhẹ vào má anh ta:

- Nói bậy nà! Bộ hết người để em... mê sao!

Anh Tư bỗng thở dài:

- Nhưng dầu sao mình cũng phải nghĩ đến việc kiếm con Hạnh nhiều hơn hết..

Thím Hương vội nắm lấy tay anh ta, âu yếm kéo sát lại bên mình…

o O o

Một buổi chiều nọ. Thím Hương cùng anh Tư ra ngồi trên bực thềm ngoài hàng ba để hứng mát và bàn tính về chuyện con Hạnh.

Thím Hương có vẻ sốt ruột nên hỏi anh Tư:

- Sao anh Chín ảnh ở miết dưới này gần cả tuần nay và em không thấy ảnh đá động gì tới chuyện tìm kiếm con Hạnh hết ráo trọi vậy anh?

Anh Tư ấp úng đáp:

- Chắc ảnh còn.. chờ tin trên Cần Thơ. Hôm trước ảnh có đánh dây thép nhờ người quen ở trển dọ hỏi lần...

- Anh nhắm ảnh có thiệt tình tính giúp mình không... chớ sao em thấy ảnh càng ngày càng ló mòi…

Anh Tư nhăn nhó:

- Bộ em nói anh đây… vui sướng gì lắm sao! Nội bấy nhiêu đó em cũng đủ thấy rằng anh... lo cho con Hạnh nhiều!

Thím Hương bỗng ngẩng lên nhìn về phía đầu đường:

- Ủa, ai như anh Chín đi lại kìa!

Anh Tư đứng dậy:

- Thằng chả chớ ai!

Thím Hương có vẻ thắc mắc:

- Sao giờ này mà ảnh còn lọ mọ xuống đây để nói chuyện... năm trên năm dưới chớ gì!

...Chín Thuộc vừa ló mặt tới là nói bô bô lên:

- Chào thím Tư, tối hôm nay tôi phải bắt cóc anh Tư đi một lát nghen thím! Xin thím cảm phiền!

Đoạn hắn ta day qua phía anh Tư:

- Anh đi ăn cơm chiều với tôi, có mấy người bạn quen mới tới, tôi tính giới thiệu anh với họ để mình bàn chuyện hùn hạp mua bán mần ăn một chuyến coi! Với luôn tiện, tôi cũng tính nói riêng với anh về chuyện con Hạnh.

Thím Hương mau miệng hỏi liền:

- Bộ anh đã tìm thấy nó rồi hả?

Chín Thuộc lắc đầu:

- Chưa thím à. Nhưng tôi xin cam đoan với thím là không lâu nữa đâu! Tôi đã phăng lần tới rồi… và sở dĩ tôi muốn mời anh Tư đi tối nay cốt để cho mấy anh bạn của tôi hỏi thăm qua một vài chuyện dính dáng đến con nhỏ, dẫu sao anh Tư ảnh cũng rành hơn tôi...

- Sao anh hổng mời mấy ổng tới đây?

- Hổng nói dấu gì thím, mấy anh bạn của tôi cũng thuộc vào hạng... trời ơi đất hỡi lắm, nên tôi đâu dám dẫn họ lại đây! Hơn nữa, họ phải đi gấp và để anh Tư đây lên gặp họ tiện hơn.

Anh Tư bèn nói chen vô:

- Vậy để sáng mai hổng được sao!

Chín Thuộc quay qua anh ta, mắt quắc lên nhưng vẫn giữ giọng ngọt ngào;

- Ý đâu được, tối nay họ mướn đò đi trở về trển liền. Họ có công việc làm ăn của họ gấp lắm. Thôi vô thay đồ đi anh Tư!

Thím Hương liền nói vào:

- Anh Chín ảnh nói vậy thì anh đi, chớ để mai sao được! Mà nhớ về sớm sớm, em đợi đó nghen!

- Hơi sức nào đợi đó thím! Thím cứ đi ngủ trước đi rồi giao cho anh Tư cái chìa khóa cửa để chừng nào ảnh về ảnh mở ên thì tiện hơn. Tối nay gặp mấy cha nội đó thế nào cũng có nhậu nhẹt sơ sơ và như vậy ảnh làm sao về sớm được!

Thím Hương gật đầu rồi quay sang bảo anh Tư:

- Anh cầm chìa khóa theo đi để rủi anh về trễ em có ngủ quên thì cũng chẳng sao.

Bất đắc dĩ anh Tư phải vào trong thay bộ bà ba trắng rồi theo Chín Thuộc ra chợ.

o O o

... **Đ**ến nơi, Chín Thuộc dẫn anh Tư lên thẳng nơi buồng hắn ta ở trên lầu nhứt phòng ngủ. Hắn ta mạnh dạn xô cửa buồng mở bét ra và chưa gì đã kêu lên:

- Ủa mấy cha nội đó đi đâu mất tiêu rồi cà!... Thôi anh vô ngồi chơi để tôi chạy xuống hỏi mấy anh bồi ở dưới coi.

Anh Tư chưa kịp nói gì hết thì hắn đã tất tả chạy đi. Độ gần năm phút sau, hắn lại chạy trở lên, chắc lưỡi luôn miệng.

Anh Tư nhìn hắn, cau mày hỏi:

- Họ đi đâu rồi anh?

Chín Thuộc giơ hai tay lên trời:

- Mấy giả dong về trển mất mẹ nó rồi còn đâu! Bị anh cứ lần khần không chịu đi gấp nên mấy giả đợi không được...

Anh Tư cự nự liền:

- Coi, anh xuống kêu là tôi xỏ áo đi liền.. Mà tôi cần gì ai đâu mà gấp với chẳng gẩp hả? Thôi bây giờ anh cho tôi kiếu nghen!

Chín Thuộc cười hề hề rồi dịu giọng nói:

- Khoan đã bạn! Tuy mấy giả dông đi rồi, nhưng mấy giả có để lại tôi ba chữ dặn tôi cứ bàn thẳng với anh cũng được, nhứt là vì chuyện của con Hạnh thì mấy giả cũng... có cho tôi biết sơ sơ rồi.

Anh Tư bực dọc đứng dậy định bước ra cửa:

- Tôi bây giờ... đi về nhà! Còn cái chuyện mua bán mần ăn hay là chuyện con Hạnh gì đó... để đến mai hay mốt gì anh muốn nói gì thì nói...

Chín Thuộc đã đứng chận ở cửa buồng và đưa hai tay dìu anh Tư trở vô, ấn cho ngồi trở lại xuống ghế:

- Ậy sao anh nóng nảy quá hổng biết! Tôi đã lỡ đặt cơm bên tiệm ‘‘Tiên lầu’’, bây giờ chẳng lẽ anh bỏ về để một mình tôi bao giàn hết sao! Đằng nào anh đi tới đây rồi thì anh nán lại một chút, tôi đã kêu bồi dọn thẳng lại đây cho hai đứa mình một mâm...

Anh Tư dịu giọng một chút:

- Tôi có đói khỉ gì đâu.

Chín Thuộc chắc lưỡi:

- Thì gặp dịp vui, tụi mình cứ đập đuôi nhảy vô chớ bộ ai nói anh đói khát gì sao! Hai đứa mình cụng ly lai rai chơi rồi tôi sẽ phơi gan phơi ruột ra cho anh rõ bụng dạ tôi thế nào kẻo bấy lâu nay anh hay ''thành kiến'' đối với thằng bạn của anh đây quá!

Anh Tư cười mũi:

- Bữa nay anh tử tế quá há!

- Tôi tử tế với anh từ đời cố lủy nào chớ bộ mới bây giờ sao cha! Nói nào ngay tánh của tôi hay làm hùm làm hổ một chút vậy chớ thiệt hiền khô anh à.

Anh Tư hoài nghi nhìn kỹ hắn ta, rồi hỏi xẳng:

- Anh còn mưu tính ngoắc ngoéo cái gì nữa thì nói đại mẹ nó đi, thằng nầy giỏi chịu đựng mà!

Chín Thuộc nhún vai lắc đầu:

- Anh sao đa nghi còn hơn Tào Tháo! Tôi

nói đây có... Ông Lớn Duồng [1] làm chứng, tôi có bụng dạ nào hại anh thì cho tôi... hộc máu cả diệm đi!

Anh Tư mỉm cười:

- Vậy anh trả cái giấy ‘‘đó’’ lại cho tôi đi!

Chín Thuộc nhăn nhó:

- Trả thì cũng được lắm chứ chẳng phải không nhưng tôi còn ráng giữ lại đây cũng chỉ để... phòng thân vậy thôi... Rủi anh đá giò lái bất tử, tôi có sẵn ‘‘bùa’’ đó để đỡ, xin anh cảm phiền đợi một thời gian...

Anh Tư liền hỏi thêm:

- Còn cái chuyện… thím Hương?

Chín Thuộc thân mật vỗ vai anh ta:

- Ối chuyện... đàn bà đó mà ăn nhằm gì! Những cái thằng như tụi mình đâu phải thuộc vào cái hạng đâm chém nhau vì cái... cái mà ở khắp bầu trời thiên hạ đâu đâu cũng có hết! Cái chuyện tôi với thím Hương thì chẳng qua là chuyện... ù-ơ ví dầu cho qua ngày vậy thôi... Nhứt là dầu sao tôi cũng phải coi anh có nhiều... kí lô chớ! Đốn cây da trước đình thì dễ,

mà ngại còn có ông thần ở phía trong… là vậy đó anh Tư!

Anh Tư tươi cười hỏi lại:

- Chớ hổng phải tại anh ‘‘búa’’ hổng vô hả?

Chín Thuộc bắt cười xòa:

- Thì tôi cũng xin khen anh... khéo chọn thím Hương đa! Chuyện... trời đất còn dài, mình biết trước đâu được đó bạn!

Vừa lúc ấy, anh bồi dắt tên phổ ky bên tiệm ‘‘Tiên lầu’’ bưng mâm cơm lên tới. Chín Thuộc quay qua hỏi liền:

- Ủa sao không có đem rượu gì lên hết vậy ‘‘Tài lủ’’? Tôi có dặn mua cho tôi một chai «rum» vuông mà ?

Anh bồi vội đưa chai rượu ra:

- Tui cầm đây nè ông chủ!

Chín Thuộc đỡ lấy chai rượu xách lại gần bên anh Tư, mở nút ra rồi kề lên mũi ngửi sơ qua và tấm tắc khen:

- Cha thơm phức! Rượu này mà gặp buổi

mát trời như vầy, tụi mình nhậu bất kể quân thần đa anh Tư!

Anh Tư ừ ào cho xong chuyện:

- Ờ cái đó... chút chút thì được.

Chín Thuộc day bảo anh bồi và tên phổ ky:

- Thôi anh em để mâm cơm đó cho tôi, có cái gì cần thì tôi sẽ kêu sau.

Đoạn hắn ta bước lại cầm một cái ly đưa lên ánh đèn xăm xoi rồi kêu lên:

- Cha tụi này làm ăn dơ dáy quá! Ly cốc gì tụi nó để đóng nhờn đóng mỡ ghê quá! (rồi day qua Anh Tư) Anh ngồi đây, tôi đi rửa cho sạch cái ly nầy mới được.

Anh Tư ngồi thừ người không buồn để ý đến hắn nữa.

Chín Thuộc đem cái ly vô buồng tắm, rửa sơ qua cho có lệ, và sau khi đã ngó ngoái lại xem có ai ló mặt ra không, hắn mới đặt cái ly xuống, móc trong túi áo sơ mi ra một gói nhỏ bọc bằng giấy quyến. Hắn cẩn thận mở banh gói ấy ra rồi đổ một chút xíu bột trăng trắng trong gói vô ly.

Xong xuôi đâu đó, Chín Thuộc thản nhiên cầm cái ly đi ra, bàn tay nắm che khuất phần dưới. Đến bên cạnh anh Tư, hắn nhấc chai rượu lên, đưa răng cắn mở nút ra rồi rót vô một nửa ly rượu, kế đó hắn mới rót cho mình cả một ly đầy.

Sau khi đặt hai ly rượu khít bên nhau, Chín Thuộc bèn vỗ vai anh Tư tươi cười nói:

- Thôi quay vô nhậu chớ! Bây giờ việc gì cũng dẹp qua hết... Đây nè, hai ly anh muốn bắt ly nào thì bắt!

Anh Tư quay mặt lại lơ đểnh cầm lấy ly ít rượu hơn… Thấy vậy Chín Thuộc cười xòa:

- Cha nầy khôn quá ta! Nhưng hổng phải có bao nhiêu đó rồi thôi nghe! Đây mới là tua đầu và tôi chấp trước đó!

Anh Tư gượng cười đáp:

- Cái đó thì tôi xin chịu thua anh trước.

Chín Thuộc kéo ghế nghe cái ‘‘rột’’

- A lê, hai đứa mình bắt đầu ‘‘nhập tiệc’’ đi anh! Làm xăng xăng lên một chút chớ!

Anh Tư đưa ly rượu lên môi, uống một hớp nhỏ rồi nhăn mặt kêu lên:

- Rum khỉ gì mà đắng nghét vậy cà!

Chín Thuộc cũng đưa ly lên uống rồi chép chép miệng như để thử mùi vị rượu:

- Đâu có gì đắng hả anh... Chắc tại anh hút thuốc nhiều quá nên nó sanh ra như vậy, chớ thứ rum chai vuông nầy thì nhứt hạng bên tây mà!

Anh Tư chỉ ‘‘ờ’’ một tiếng xụi lơ rồi cầm đũa gắp thức ăn.

Suốt trong bữa nhậu, Chín Thuộc cười nói huyên thiên nhứt là hắn ta luôn luôn chêm vô một vài chuyện tiếu lâm...‘‘mặn’’ rất có duyên, khiến cho anh Tư cũng vui lây.

Và cố nhiên là hắn cũng không quên tiếp rượu liền liền cho anh Tư.

Một lúc sau, giọng của anh Tư đã trở nên lè nhè:

- Thôi anh Chín, tôi ‘‘đủ’’ rồi nghen! Cha cái điệu nầy, lát nữa tôi về chắc bị con vợ tôi cạo sát ván quá!

- Ôi anh đừng có lo khỉ gì hết, lâu lâu mình mới dám thả gà một chuyến chớ bộ ngày nào cũng... vui với anh em như vầy sao!

- Ê, làm thêm một chút nữa đi bạn, có cái gì tôi sẽ lãnh phần kè anh về nhà cho.

Anh Tư nhăn nhó:

- Say nhướng con mắt lên hết nổi như vầy, về nhà con vợ tôi nó còn... lằng nhằng trì kéo nữa… chớ nó có chịu... buông tha để cho mình ngủ yên đâu! Anh Chín anh nghỉ coi như vậy... chịu đời sao thấu hả anh!

Chín Thuộc giơ tay qua bàn vỗ nhẹ lên vai anh ta:

- Cha khổ quá há! Chuyện đó thì tôi xin... a la de chớ đâu dám phụ tiếp với anh… Được rồi, để kỳ sau tôi có trở về đây, tôi sẽ tặng anh một chai rượu thuốc, thứ đặc biệt có ngâm con ‘‘cắc kè bay’’ trên núi... Mỗi buổi tối anh làm bậy một ly nhỏ cho sần sần lên rồi thì cam đoan... bất kể quân thần, liên tu bất tận, tối trời tối đất đa anh!

Bỗng anh Tư lắc lắc đầu mấy cái rồi gục xuống bàn. Chín Thuộc xăng xái xô ghế ra đứng

dậy, bước lại sát một bên anh Tư. Hắn ta đưa tay lắc đầu anh Tư và gọi:

- Anh Tư, anh Tư! Tôi đưa anh đi về nghen!

Anh Tư ráng ngốc đầu lên ú ở một vài tiếng gì không rõ, rồi lại gục xuống như cũ.

Chín Thuộc lắc vai anh Tư mấy cái thật mạnh nhưng anh ta vẫn không hay biết gì ráo. Hắn ta bèn xốc anh Tư lên, lôi đặt cho nằm ngay trên giường, rồi đứng chống nạnh nhìn. Hắn ta nhích mép cười rồi gật gù lẩm bẩm:

- Nội chút xíu bột ‘‘đẻn cườm’’ đó cũng đủ ngủ li bì vài tiếng đồng hồ xeo không dậy, chớ đừng nói gì còn thêm ba bốn ly rum nữa!

Đoạn Chín Thuộc bước lại gần túi áo của anh Tư móc lấy cái chìa khóa rồi ung dung đi ra khỏi phòng sau khi đã khép kín cửa lại.

Nghe tiếng khóa cửa kêu lạch cạch phía đằng trước, thím Hương còn nằm thức trong buồng bèn lên tiếng hỏi:

- Anh Tư về đó phải hông? Sao trễ vậy?

Chín Thuộc không nói không rằng khóa trái cửa lại rồi rón rén đi thẳng vô buồng nơi có ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn chong...

Bước đến cửa buồng, Chín Thuộc chột dạ đứng khựng lại nhưng khi để mắt nhìn thấy qua một lần mùng lưới mờ ảo, hình vóc của thím Hương nằm dài trên giường với mớ tóc đen xõa trên gối, hắn ta thấy cổ như khô lại và lỗ tai thì lùng bùng...

Không bỏ lỡ thêm một giây nào nữa, Chín Thuộc bước gấp lại một bên giường, vén mùng chui vô.

Thím Hương vừa giơ tay định níu lấy cổ... nhưng bỗng thím hoảng kinh bò rột dậy, lết liền vô phía trong, và lập cập hỏi:

- Ai, ai đây?

Chín Thuộc cẩn thận ngồi ngay ngắn lại chớ không làm nồ tới sợ thím Hương la hoảng:

- Tôi đây mà thím … Chín Thuộc đây mà!

Thím Hương hơi lại hồn, vói tay bới sơ sịa đầu tóc vừa hỏi:

- Anh Chín, anh làm gì lạ vậy? Anh Tư đâu rồi hả?

Chín Thuộc dịu dàng đáp:

- Ối thím đừng có lo cho ảnh, ảnh uống quá chén nên về hết nổi rồi.. Và đêm nay chỉ có… mình tôi với thím...

Thím Hương nhíu mày suy nghĩ rồi ôn tồn nói:

- Anh Chín, anh là bạn thân của anh Tư, anh nên nghĩ lại kẻo sau này anh em hết ngó mặt nhau được. Tôi chắc đêm nay anh cũng… uống rượu hơi nhiều...

Nói đến đó, thím Hương vừa lấm lét canh chừng Chín Thuộc vừa lết sát theo thành giường để vọt ra phía ngoài.

Sợ thím Hương nhảy xuống giường mất, Chín Thuộc vội đưa tay chận thím lại… nhưng cũng quá say và quá… tự tin nên khi bị cái hất quá bất ngờ và quá mạnh của thím Hương, tay Chín Thuộc dạt qua một bên. Hắn ta nổi nóng vội chụp với trở lại nhưng thím Hương đã tuột ra khỏi mép giường bên ngoài.

Thím hớt hải chạy lại vặn cho ngọn đèn sáng tỏ lên, lẩy bẩy gài lại mấy cái nút bóp áo túi sút ra vì bị kéo ban nãy.

Chín Thuộc cũng đã bước chân xuống giường. Hắn cười rè và đưa mắt nhìn thím Hương như để dò xét thêm.

Thím Hương vội chạy đứng luýnh quýnh nơi ngưỡng cửa buồng nửa muốn kêu la cầu cứu nửa muốn tìm cách đuổi êm Chín Thuộc ra.

Chín Thuộc bước tới một bước:

- Thím ơi, bộ thím không hiểu rõ lòng tôi một chút xíu nào hết sao? Sở dĩ tôi còn nấn ná ỡ đây từ hôm nay là cũng vì ai thím có biết không?

- Anh Chín, tôi nể anh lắm nghen, nhưng anh đi quá lố thì nhứt định không được. Nếu anh không biết điều đi ra khỏi nhà này lập tức, lát nữa anh Tư ảnh về tôi nói với ảnh hết cho mà coi!

Chín Thuộc cười mũi

- Anh Tư ảnh mèm còn biết trời đất gì nữa mà về! Mà thím nên nghĩ lại: tôi đây với thằng

chả có kém sút gì đâu! Thím còn trẻ, đời thím còn dài mà thằng cha Tư nó cũng long bong lắm chớ bộ hiền lành gì lắm sao? Độ thím tưởng thằng chả mê thím chớ không phải ‘‘mặn’’ với cái gia tài của thầy Hương Quản để lại chắc! Nói thiệt với thím cái bổn mạng của thằng cha Tư tôi nắm trong tay đây nè! Tôi muốn giết lúc nào thì giết mà muốn buông lúc nào thì buông... có điều tôi còn dị tình thím nên tôi không nỡ thẳng tay đó thôi.

- Hứ, bộ anh nói anh Tư cũng... như anh!

Chín Thuộc cười rè. Hắn ta định móc lấy giấy thú nhận của anh Tư ra nhưng chợt nghĩ nếu mình làm thẳng cẳng quá thì cũng kẹt luôn vô nên chỉ đáp một cách mập mờ:

- Thím hổng tin tôi thì cứ hỏi ngay thằng chả ắc rõ việc đó dễ mà! Nhưng thôi, tôi đã nói tôi hổng muốn đá động tới chuyện đó nữa. Bây giờ... nè thím, thím không thương tôi chút nào hết sao? Tôi khổ công xắp đặt để gần gũi với thím trong giây lát... Chút nữa anh Tư ảnh có về thì... ai biết đâu là đâu.

Nói đến đây, Chín Thuộc lại bước tới thêm một bước nữa:

- Thím Hương... tôi nói như vậy có phải hông...

Thím Hương bước vọt ra khỏi ngưỡng cửa, hớt hải nói:

- Tôi nói anh lần chót! anh làm tới tôi la lên đa!

Chín Thuộc trừng mắt:

- Thiệt la hông? Tôi nói thiệt: tôi lọt vô đây thì hổng dễ gì về không đâu nghen!

Vừa nói Chín Thuộc vừa xâm xâm đi tới.

Thím Hương thở hào hển!

- Tôi la thiệt đa!

Chín Thuộc cười hô hố:

- La thì cũng rồi, mà thím có la làng giờ này cũng chẳng ai nghe… có nhà chòm xóm nào ở khít đây đâu hả?

- Tôi réo con nhỏ ở dậy hổng được sao?

Lần này thì Chín Thuộc cười ngất:

- Tính ‘‘Dạ hành tở’’ tôi phải không? Hôm

kia tôi lại đây có nghe thím nói chiều nay thím cho con nhỏ ở về thăm nhà dưới vườn mà! Tôi rành mọi việc trong nhà này hết… cưng ơi!

Dứt lời, Chín Thuộc nhảy bổ tới tấn thím Hương vô góc nhà. Thím Hương vừa xô đẩy vừa réo gọi thất thanh:

- Năm ơi, Năm! Ra đây mau!

Thím Hương kêu lên thêm vài tiếng nữa thì phía nhà trong có tiếng ú ớ của con nhỏ ở!

- Thím Tư kêu tui hả thím?

Chín Thuộc cau mày nới tay ra. Thím Hương mừng rỡ réo thêm:

- Mau ra đây Năm!

Có tiếng guốc lách cách vang ra... Chín Thuộc vùng vằng buông thỏng tay xuống rồi hỏi xẳng giọng thím Hương:

- Bộ con nhỏ ở hổng đi về thăm nhà hả?

Thím Hương hổn hển đáp:

- Nó bị trễ chuyến đò chót... Đó không, tôi nói tôi kêu mà!

Chín Thuộc lẩm bẩm:''Con nhỏ mắc toi.'' rồi bỏ đi ra ngồi ở ngoài bộ xa lông đằng trước trong lúc thím Hương bương bả đi tuốt ra phía sau để chận con nhỏ ở lại.

Nửa phút sau, thím Hương bưng một cây đèn chân đồng lớn ra và khi thấy mặt Chín Thuộc, thím nói liền:

- Bây giờ tôi xin mời anh ra khỏi nhà gấp giùm!

Chín Thuộc xẻn lẻn hỏi:

- Con nhỏ ở... bộ êm rồi hả thím?

- Chớ để nó thấy rồi nó lẻo mép đi học đầu này đầu nọ tùm lum lên sao?

Chín Thuộc cười gượng:

- Bộ thím cũng sợ tai tiếng lắm sao?

- Tôi đâu phải... mặt chai mày đá như ai mà không sợ thiên hạ dị nghị? Thôi bây giờ anh làm ơn đi ra giùm tôi, chớ đã anh Tư ảnh về kịp thì khó nói lắm đa! Và kể từ nay tôi không muốn thấy mặt anh ở đây nữa.

Chín Thuộc cúi đầu suy nghĩ, đoạn hắn

đừng dậy bước ra phía cửa cái. Nhưng đi được hai bước, hắn quay lại, vẻ mặt làm như thiểu não lắm:

- Thím Hương tôi... xin lỗi thím. Tối hôm nay tôi có phần quá chén nên mới làm những chuyện... tầm bậy đó, tuy rằng trong lòng tôi lúc nào cũng... quí mến thím thiệt không có chỗ nào để cho hết.

Nói đến đây, hắn thở dài:

-...Chắc thím cũng xét giùm tới chỗ đó, chớ đành đoạn nào đuổi xua tôi như vầy sao?

Thím Hương cười mũi:

- À cái đó không phải lỗi tại tôi đâu nghen!

- Thì tôi nhận hết rồi mà thím! Thím không cho tôi có một dịp nào khác để chuộc tội tôi sao hả thím?

Thím Hương thản nhiên đáp:

- Anh đừng trông thấy mặt tôi, đừng bước chân vô cái nhà nầy nữa là đủ.

Giọng của Chín Thuộc trở nên thống thiết:

- Thím cũng cấm luôn không cho tôi đi

kiếm con Hạnh giùm thím nữa sao? Anh em quen của tôi từ trên Cần Thơ mới xuống vừa cho biết đã dò hỏi ra dấu vết của con nhỏ...

Thím Hương nhíu mày lặng thinh.

Thấy thế Chín Thuộc tấn công tới:

- Nói là nói vậy, chớ dầu thím cấm cản tôi đi nữa, tôi cũng phải ráng tìm dẫn con Hạnh về cho thím. Tôi đã hứa thì phải giữ lời... (hắn ta chép miệng nói tiếp) và tôi mong rằng khi nào tôi làm tròn lời hứa ấy chắc thím cũng... hỉ xã cái lỗi vừa qua cùng ngó lại... thân phận tôi...

Giọng của thím Hương đã có phần hớt xẳng:

- Nếu anh có lòng... giúp như vậy thì tôi đâu dám quên ơn. Con người ta ai mà không có lúc lỗi lầm nhứt là như anh nói anh vì quá chén nên mới ra nông nỗi ấy… Và nếu anh còn quyết tìm kiếm con Hạnh nữa thì tôi đâu có thể viện lý lẽ gì nữa để xử ngặt với anh sau này được.

Chín Thuộc tươi hẳn mặt lên:

- Thôi thím nói bấy nhiêu đó cũng đủ rồi! Thiệt như... nước Cam lồ vậy! Tôi cam đoan sẽ đem con Hạnh về cho thím, rồi tới chừng đó

thím, muốn... rộng lượng với tôi như thế nào thì tôi ưng thế nấy chớ không dám kèo nài gì hết ráo.

Đoạn hắn xăng xái nói thêm:

- Để tôi đi gấp về phòng ngủ ‘‘lay tỉnh’’ anh Tư dậy kẻo thím đợi. Thím vô nghỉ đi thím Hương... Thím để tôi khóa cửa lại cho.

Thím Hương thở ra một hơi dài...

Nhưng Chín Thuộc vẫn còn xớ rớ ở đó. Thím Hương cau mày toan hỏi hắn ta, thì hắn ấp úng lên tiếng:

- Thiếu chút nữa tôi... quên dặn thím điều này! Chừng nào anh Tư ảnh về... Thím cũng đừng nói lại với ảnh… cái chuyện vừa rồi làm chi... Đã đành rằng mình... chưa có làm gì quấy nhưng nếu ảnh biết được ảnh đâm ra... thắc mắc nọ kia không tốt... Tôi lo đây là lo phần của... thím nhiều hơn chớ thân phận tôi thì... kể số gì!

Thím Hương làm thinh, Chín Thuộc rón rén đi lại mở cửa rút lấy chìa khóa để một khi ra ngoài có thể khóa lại y như cũ...

Còn lại một mình, thím Hương thẩn thờ nhìn sững ngọn đèn vặn tim quá cao nên khói đen táp lên tới trên miệng ống thông phong... rồi tự nhiên nước mắt trào ra lúc nào mà thím cũng chẳng hay biết...

...Độ nửa giờ sau, anh Tư lò mò về đến nhà.

Thím Hương vội lấy vạt áo lau kỹ hai khóe mắt và khi giáp mặt với anh ta thím chỉ lên tiếng oán trách chớ không cự nự như mọi khi:

- Anh Tư, anh bày đặt uống rượu say sưa rồi đi về trễ đêm hôm như vầy... có ngày em chết mà anh cũng chẳng hay!

Anh Tư xẻn lẻn đáp:

- Năm thuở mười thì mới có một lần nhậu "quắc" như vầy chớ bộ hoài hoài vậy sao? Mà cái gì chết, bất quá anh về hơi trễ một chút...

Thím Hương lắc đầu nhè nhẹ

- Ừ, thì một chút! Anh có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Anh Tư liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên vách gượng cười đáp:

- Ờ khuya dữ rồi há! Bị anh say rồi ngủ vùi anh Chín anh cũng ‘‘quắc’’ cúp bình thiếc nhưng anh tỉnh trước nên ảnh kêu anh dậy đi về đây chớ hông thôi anh dám ngủ quên luôn tới sáng lắm!

- Thiệt chẳng lẽ em cấm cản anh, chớ anh cặp bè cặp bạn chơi bời với anh đó, em không yên tâm một chút nào! Người như vậy mình quen thân rồi năng tới lui nhau quá không ích lợi gì hết mà còn sanh nhiều chuyện rắc rối nữa. Em nói để rồi anh coi...

Anh Tư nắm lấy tay thím Hương, chắc lưỡi:

- Em không nói anh cũng biết mà! Anh còn lạ gì cái thằng cha đó! Nhưng như anh đã nói: mình lỡ kẹt cái chuyện con Hạnh vô... À, sáng mai này thằng chả cũng đi tàu lên Cần Thơ sớm để lo về cái vụ đó em à! Em hết sợ thằng chả rủ rê anh và tới lui đây quấy rầy em nữa nghen!

Thím Hương cúi đầu thở dài:

- Em cũng vái trời cho việc con Hạnh xong xuôi phứt cho rồi, để mình đền ơn ảnh một số tiền rồi ảnh muốn đi đâu thì đi...

Anh Tư cười mỉm đưa tay âu yếm ôm lấy vai thím Hương như muốn tạ lỗi. Bỗng anh ta để ý đến ngọn đèn dầu sáng đặt trên bàn, và kêu lên:

- Em để đèn chi vầy nè!

Không đợi thím Hương trả lời, anh ta nhoai người kê miệng thổi mạnh cho tắt phụt ngọn đèn rồi quay qua hối thím:

- Thôi bây giờ mình vô ngủ chớ em!

Chợt nhận thấy thím Hương có vẻ lựng khựng trong vòng tay dìu đi của mình, anh Tư kề tai thím thủ thỉ:

- Bộ em giận lẫy hả? Để anh đền... phủ phê cho mà cưng!

Và khi vào đến buồng trong, nhìn thấy chiếu mùng xô lệch, thím Hương đâm ra ngượng ngùng, nhưng rồi sau đó, cũng cảnh tượng ấy lần lần gây cho thím một sự háo hức mới lạ bên tấm thân nóng hừng hực của anh Tư.

Thím nhoai đầu lên cắn nhẹ vào vai anh ta và nói rít qua hàm răng:

- Uống rượu cho dữ nó nghen quỷ!...

Bên cạnh anh Tư thím Hương vững tâm trở lại và quên bẵng cơn sóng gió vừa qua...

Vừa lên tới Cần Thơ, Chín Thuộc tìm ngay đến một thủ hạ thân tín để hỏi thăm về việc hắn ta nhờ dọ hỏi tin tức của con Hạnh. Đó là một tên thuộc giới ‘‘đóng cửa rút cầu’’ của thành phố nầy và có biệt danh là Năm Đen.

Gặp Năm Đen, Chín Thuộc hỏi liền:

- Sao mầy, cái việc tao nhờ mầy đó tới đâu rồi?

Năm Đen nhăn mặt đáp:

- Thiệt lạ quá, từ thuở tui quen biết anh tới bây giờ có lần nào anh nhờ tui một công việc... kỳ như lần này đâu! Kiếm đứa nhỏ đó chi vậy anh?

Chín Thuộc có vẻ bực mình:

- Bây giờ mầy bắt chước ai hạch hỏi lại tao đó mậy? Kiếm nó làm chi thì thây kệ mẹ tao!

- Anh đâu có biết cho những sự ‘‘trần ai’’ khổ nhọc của tui trong lúc tui chạy kiếm con nhỏ khắp bầu trời thiên hạ, sau cùng lại hóa ra

nó ở khít nách mình mà không hay: may cũng nhờ có mấy anh em trong giới "chụp giựt" ngoài nhà lồng chợ cho biết là có ông Sáu quét chợ ổng có một đứa con gái nuôi...

- Biết phải đứa nhỏ đó hông mậy?

- Sao hổng phải: ông nầy cũng là người miệt trong Tân Thới mà! Đứa con gái trạc tám chín tuổi, mặt mày sáng láng phải hông?

- Vậy mầy dẫn tao tới đó liền đi.

Năm Đen làm ra vẻ nghiêm trang

- Dẫn anh đi thì mau lắm, nhưng anh nghĩ kỹ lại coi: rủi anh tới đó gặp ông già ổng nhìn mặt làm khó dễ thì thêm mắc công mắc linh đa. Với lại tui cũng nghe ổng mến con nhỏ đó lắm.

Chín Thuộc vui vẻ vỗ vai anh ta:

- Mầy khỏi lo về vấn đề nhìn biết tao. Suốt mấy tháng tao mần ăn Tân Thới ban ngày tao có ló mặt ra chỗ nào đâu mà có người nhận ra tao được mậy!

Nói đoạn, Chín Thuộc xô Năm Đen đi và tiếp lời:

-... Với lại tao cũng chẳng cần gặp ông già đó làm gì. Mầy làm sao cho tao thấy mặt được con nhỏ rồi mầy để mặc kệ tao, tao tính sao xong thì thôi.

- Ờ, nếu vậy thì dễ ợt! mỗi bữa trưa con nhỏ đó hay xách cơm ra cho ông già tía nuôi nó ăn. Anh cứ việc canh chừng ở khoảng đường từ cầu Xéo lên nhà lồng chợ thì thế nào cũng gặp.

- Nhưng trước hết mầy phải chỉ sơ qua chuyến đầu cho tao biết mặt nó chớ!

- Được rồi. Nhưng... nè anh Chín, từ hôm nay chạy đôn chạy đáo kiếm con nhỏ... tiền xe pháo tốn nhiều quá lại bỏ phí hết công chuyện mần ăn.

Chín Thuộc đấm nhẹ vào lưng anh ta:

- Cho tụi bây ăn ngập mặt thì chẳng sao, lâu lâu nhờ nhỏi một chút, tụi bây nói thiếu điều nhức mình! Đây nè cầm bậy một voi uống nước chơi, tao đối với em út bao giờ cũng ngọt lắm mà mậy!

Năm Đen cười hề hề đưa tay đỡ lấy tờ giấy một trăm đồng rồi xăng xái bước đi lên trước...

Vừa thấy con Lụa tay xách gào mên cơm đi tới, Năm Đen khều Chín Thuộc bảo nhỏ:

- Con nhỏ đó anh Chín!

Chín Thuộc nheo mắt nhìn kỹ rồi hỏi lại:

- Chắc hông mậy? Thiệt tao cũng quên hỏi con mẹ Hương coi có tấm hình nào của con nhỏ hông để mình coi theo đó mà nhận diện thì dễ quá?

Năm Đen chắc lưỡi

- Chắc mẽm mà anh! Thôi đó, tui giao cho anh muốn mần gì đó thì mần, tôi lui nghen!

Chín Thuộc không rời mắt nhìn con Lụa đang đi gần tới.

- Ờ, mầy để đó cho tao, có việc gì cần tao sẽ kêu mầy sau...

Vừa nói Chín Thuộc vừa bước đi lần về phía bên kia lề đường để đón chận con nhỏ. Hắn ta lấy vẻ tươi cười gọi con Lụa:

- Cháu bé ơi, lại đây cho qua hỏi thăm một chút coi!

Tuy giọng nói của Chín Thuộc rất mực dịu dàng nhưng vì hờ cơ nên con Lụa cũng phải giựt mình. Nó ngó lom lom người khách lạ và đi bét bét ra ngoài giữa đường.

Chín Thuộc mỉm cười đưa tay ngoắc nó lại!

- Nè cháu, đừng sợ gì hết... Cháu lại đây qua hỏi thăm một chút mà!

Con Lụa lựng khựng đứng lại rụt rè hỏi

- Chú kêu tui hả?

- Phải... Bước xích lại đây, qua có ăn thịt ăn cá gì đâu mà cháu sợ hổng biết?

Cọn Lua bước vô lề đường nhưng đứng hơi dang xa xa:

- Chú muốn hỏi thăm tui cái gì!

- Cháu có phải là con nuôi của ông... ông Sáu gì đó không?

Con Lụa nhíu mày:

- Tui là con của ba Sáu tui.

- Vậy chớ ba ruột cháu đâu?

Con Lụa trả lời xẳng bâng:

- Chết rồi!

Chín Thuộc ‘‘à’’ một tiếng rồi hấp tấp hỏi thêm:

- Còn má cháu ở đâu?

- Hổng biết!

Chín Thuộc cau mày suy nghĩ một vài giây, rồi chậm rải hỏi nữa:

- Sao nghe nói... cháu ra ngoài này để đi học mà ?

Con Lụa nhìn Chín Thuộc một hồi rồi hoài nghi hỏi lại:

- Chú là ai? Hồi nào tới giờ tui có quen biết đâu...

Chín Thuộc niềm nở đáp

- Ậy, cháu còn nhỏ nên hổng biết chớ qua đây cũng là người bà con của thầy Hương mà!

Con Lụa mở to mắt:

- Thầy Hương nào!

Chín Thuộc cười rồi nói lảng đi:

- Thầy Hương quản đó! Đối với qua đây cháu dấu diếm làm chi... À bộ lóng rày cháu... hổng đi học nữa hả?

Con Lụa hỉnh mũi lên:

- Lúc nào vui đi học chơi, lúc nào buồn thì ở nhà vậy thôi!

Đoạn nó dợm bước đi và nói:

- Thôi tui đi đem cơm cho ba Sáu tui hông thôi ông đợi ông chưởi chết.

Chín Thuộc vội lên tiếng giữ nó lại:

- Ậy khoan đã cháu, qua muốn nói với cháu một việc nầy...

- Tui là con nít mà có việc gì... chú nói chớ? Chú muốn nói thì theo tôi ra chợ gặp mặt ba Sáu tui.

Chín Thuộc chắc lưỡi:

- Đã đành như vậy rồi, nhưng qua thấy cháu mồ côi mồ cút qua thương...

- Tui có ba Sáu mà!

- Ba Sáu của cháu tuy thương mến cháu nên sẵn lòng chứa chấp cháu, nhưng tội nghiệp cho ông già ổng cũng nghèo sặc gạch chớ bộ dư dả gì sao! Bởi vậy qua tính kêu cháu về ở với qua, qua nuôi cho ăn học cũng như mấy đứa con nhà giàu sang khác.

Con Lụa lắc đầu:

- Tui hổng ham đi học đâu.

- Thì qua cũng biết vậy, nhưng tại cháu học nhầm cái trường mắc dịch đó nên cháu mới dám bỏ đi như vậy. Chuyến nầy cháu về với qua, qua sẽ kiếm cho cháu một trường khác rồi qua sẽ may mặc cho cháu bốn năm bộ quần áo mới nè, cho tiền ăn bánh nè, dẫn đi coi hát bóng, hát cải lương lu bù nè...

Con Lụa vẫn lắc đầu:

- Tui quen ở với ba Sáu rồi, tui hổng muốn đi đâu hết!

Chín Thuộc vẫn giữ giọng ngọt ngào:

- Nhưng cháu nhắm ba Sáu của cháu nuôi cháu trọn đời được hông? Ông già khú đế như

vậy rủi ổng chết bất tử bỏ cháu bơ vơ rồi cháu ở với ai bây giờ?

- Ba Sáu mạnh giàn trời chết sao được!

Chín Thuộc thở dài rồi hỏi thêm:

- Nhưng bộ cháu hổng nhớ má cháu sao? Cháu theo rồi qua dẫn cho cháu gặp má cháu...

Con Lụa nhíu mày suy nghĩ rồi lại lắc đầu đáp một cách rất thản nhiên:

- Tui hổng biết... má nào hết.

Chín Thuộc nhìn sững con nhỏ... Bỗng nhiên hắn ta cười xòa rồi thấp giọng hỏi nó:

- Thôi qua biết rồi... Chắc cháu còn giận má cháu lắm phải hông? Giận vậy là… phải. Qua cũng để ý đến chỗ đó lắm nên mới tính rước cháu về nhà qua ở đỡ, rồi qua sẽ kiếm thím Hương để khuyên lơn thím nghĩ lại... Dầu sao cũng còn tình nghĩa mẹ con chớ cháu!

Con Lụa xẳng giọng hỏi:

- Tui đã nói hổng có má khỉ gì hết mà! Thôi tui đi đây, chắc chú nhìn lộn rồi đa!

Vừa nói con Lụa vừa te te bỏ đi trước.

Chín Thuộc cười rè:

- Cha, con nhỏ khôn lanh tổ mẹ! (đoạn hắn ta cũng tất tả bước theo và réo gọi). Cháu ơi cháu!

Con Lụa chỉ ngó ngoái lại:

- Gì nữa đó hả? Tui nói tui hổng biết gì hết...

Chín Thuộc vội móc bóp lấy ra một tờ giấy bạc năm đồng và lo le về phía con Lụa:

- Cháu đừng xí gạt qua làm gì tội nghiệp. Qua lo cho cháu thiệt tình mà! Đây nè qua cho cháu năm đồng, cháu cầm lấy ăn bánh chơi...

Con Lụa nhìn tờ giấy bạc một hồi rồi chậm rãi lắc đầu:

- Tui hổng lấy đâu! Ba Sáu biết ổng quánh chết!

- Biết khỉ gì được. Cầm lấy đi cháu...

Con Lụa chẳng nói chẳng rằng cắm đầu chạy đi thẳng và khi nó nghe có tiếng chân của Chín Thuộc rảo bước theo sau nó liền phát chạy luôn.

Chín Thuộc cũng chạy đuổi theo:

- Cháu ơi cháu! Đứng lại một chút cháu!

Con Lụa hoảng kinh cố sức chạy rút hơn nữa, còn Chín Thuộc chợt thấy người đi đường để ý đứng lại ngó theo và cùng một lúc đó, một thầy phú lít đạp xe máy cọt kẹt đi trờ tới nên hắn ta vội chậm bước lại, rồi làm tỉnh ngó thẳng về phía trước như không có việc gì xảy ra hết...

Trưa hôm ấy, sau khi mang cơm cho ông Sáu Giò ăn xong rồi trở về nhà, con Lụa liền lôi con Hạnh vào tuốt trong buồng sau:

- Hạnh ơi, vô trong nầy tao nói cho mầy nghe chuyện này kỳ lắm!

Con Hạnh ngoan ngoãn đi theo nó và một khi vào đến nơi, con Lụa hớt hải nói liền:

- Hạnh ơi tao gặp một chuyện quá xá, hồn vía gì bay bổng dìa trời hết!

Con Hạnh mỉm cười rồi nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Tôi đã nói bây giờ hai đứa mình là chị em với nhau, vậy mà chị cứ... mầy tao hoài!

Con Lụa nhăn mặt:

- Dẹp chuyện đó qua đi bà nội! Gấp thấy mồ đây mà ở đó chị chị em em! Để thủng thỉnh rồi tao bắt chước kêu lại, chớ bây giờ khỏi đi!

Con Hạnh vội bọc xuôi theo:

- Thì tôi nhắc chừng chừng vậy mà! Sao, chuyện gì mà tôi coi bộ chị quýnh lên vậy?

Con Lụa hăng hái đáp:

- Hồi nãy tao xách cơm cho ba Sáu ăn đó, bận đi tao gặp một thằng cha lạ quắc nó chận đường, cái thằng cha... mặt mày như chúa ôn, phải mầy thấy thằng chả mầy té chết giấc liền một khi... Tao thấy mặt thằng chả có một cái thẹo ở bên tai… ở bên này nè, cái thẹo dài thòn, sâu quắm …

- Sao chị hổng la lên?

- La khỉ gì mậy! Thằng chả có làm gì mình đâu mà mình la? Thằng chả còn o bế đòi kêu tao dìa ở với thằng chả, rồi móc tiền ra cho, và có nói sẽ mua sắm cho tao đủ thứ nữa!

- Vậy chị... có lấy hông?

Con Lụa vênh mặt lên:

- Tao đấm thèm đi! Bộ mầy nói tao ham lắm sao? Nội cái bản mặt của thằng chả thấy cũng đủ ớn rồi...

- Ờ, chị làm như vậy phải đa! Rồi sao nữa chị?

- Thằng chả cứ theo bên đít năn nỉ riết tới nhưng tao... chạy luôn.

- Bộ thằng chả rượt chị hả?

- Ừa. May mà tao chạy mau hơn thằng chả đó nghen.

Đến đây, nó đứng chống nạnh nhìn con Hạnh rồi nghiêm giọng nói tiếp:

- Có điều lạ là tao nghe thằng chả nói nhiều câu gì đâu như... điên khùng, mà thằng chả có nhắc lời ông Hương Quản bà Hương Quản nữa...

Con Hạnh hớt hải hỏi liền:

- Ý trời! Thằng chả nói gì đó chị?

- Tao cũng hổng nhớ nữa vì... kỳ cục quá mà!

- Vậy chị có... nói gì tới tôi không?

- Mắc mớ gì mà nói tới mầy hả?

Con Hạnh có vẻ lo âu:

- Cha, cái điệu này chắc tôi… nguy quá..

Con Lụa gạt ngang:

- Sao con này nhát hơn thỏ đế, tao nói không ăn nhập gì tới mầy hết!... À mầy ơi tao coi bộ thằng cha đó có tiền có bạc dữ lắm...

Con Hạnh chắc lưỡi:

- Thôi chị ơi, tôi lo thấy mồ đây nè, thằng chả giàu thì thây kệ thằng chả, hay lát nữa ba Sáu về mình nói lại cho ba Sáu nghe coi ổng tính sao!

- Ý không nên, tánh ổng nóng như lửa mình học lại cho ổng nghe rồi ổng làm tùm lum lên, rủi ro có chuyện gì xảy ra thì lòi chành ra mầy ở trỏng đó nghen!

- Ờ, phải há.

Con Lụa nắm lấy tay nó:

- Theo tao, bây giờ mầy cứ ở riết trong nhà đừng thèm ló mặt đi đâu hết. Còn tao, nếu tao

có gặp thằng cha mắc toi đó thì tao sẽ liệu cách, tao đâu có ngán thằng cha đó mậy.

Con Hạnh mỉm cười:

- Chị cũng coi chừng coi đổi chớ đừng ỷ y quá không nên đa.

Con Lụa không trả lời mà đưa tay kéo sợi dây chuyền vàng tây của con Hạnh ra khỏi áo (vì con này có ý tứ không muốn đeo lộ ra ngoài) và xăm xoi một cách rất mê thích.

Nhận thấy từ hồi ở chung với con Lụa, con này đã nhiều lần táy máy trầm trồ sợi dây chuyền ấy nên con Hạnh hiểu ý bạn ngay. Nó dịu dàng bảo con Lụa:

- Bộ chị ham thứ nầy lắm bả?

Con Lụa mỉm cười gật đầu.

- Chị muốn đeo hông, tôi nhường lại cho chị đó!

- Muốn thì... muốn lắm, nhưng cái nầy của mầy tao lấy đeo sao được!

- Gì hổng được! Của tôi là của chị mà. Tôi đeo nó lâu quá cũ xì cũ xịt nên cũng hết ham nữa rồi.

Vừa nói con Hạnh vừa đưa tay mở khóa sợi dây chuyền rồi đeo luôn vào cổ con Lụa.

Con nầy làm bộ cự nự:

- Kỳ quá mầy, tao hổng đeo đâu!

Nhưng thấy con Hạnh thật tình muốn tặng nó thiệt; nó xẻn lẻn nói thêm:

- Tao đeo đỡ đây thôi nghen, chừng nào mầy muốn lấy lại thì nói.

- Ờ, cha chị đeo nó vô coi ngộ lắm, bữa nào chị rảnh chị kiếm chanh đánh cho nó bóng lại chớ hông thôi đóng ''teng'' hết.

Con Lụa hăng hái đáp:

- Được rồi, để chiều tao ra chợ xin chanh dìa chùi đánh cho nó sáng rỡ cho mày coi! (rồi như nhớ trực lại điều gì, nó thấp giọng bảo con Hạnh)... Mà nè, mầy nhớ đừng rỉ một lời nào cho ba Sáu hay hết nghen. Thằng cha kia bự lớn lắm rủi ba Sáu nóng mũi kiếm, nó gây lộn nó quánh ổng chết!

Con Hạnh mỉm cười:

- Người ta biết rồi mà.

Sau khi bàn tính lại với Năm Đen, Chín Thuộc quyết ra tay hành động gấp. Nhưng vì quá bộp chộp nóng nảy và không dọ hỏi kỹ càng nên hắn ta không ngờ ông Sáu Giò lại có đến hai đứa con nuôi và cả hai cũng là gái vào một trang lứa như nhau!

Hắn ta cứ đinh ninh con Lụa là con của thím Hương, cho nên cố công rình rập nơi khoảng đường mà con nhỏ này hay đi lại để chận bắt.

Con đường này, từ Cầu Xéo ra thẳng ngoài nhà lồng chợ, nằm kế bên bờ sông Cần Thơ. Chín Thuộc đã bảo Năm Đen mướn trước một chiếc tam bản đò mui ống đem đậu sẵn ở mé bờ gần một trại cưa để khi bắt cóc được con Lụa là mang luôn xuống đò bơi liền.

Hắn ta canh chừng nhứt về khoảng xế trưa. Lúc ấy con Lụa đi đem cơm cho ông Sáu Giò trở về và ngoài đường thì cũng thưa hẳn người qua lại.

Mãi tới ba hôm sau, dịp may hiếm có đưa lại cho Chín Thuộc. Trưa hôm ấy, trời chuyển mưa dữ dội, mây kéo đen kịt, gió cuốn ào ào,

sét gầm vang rền... Con đường càng trở nên vắng vẻ thêm..

Con Lụa sợ mắc mưa nên cắm đầu cắm cổ chạy rút về nhà, nhưng không kịp: cơn mưa đã đổ ào tới. Nó vội phóng vô trú ẩn dưới cái mái de ra của cổng trại cưa, một chỗ gần nhứt.

Vừa tới nơi, nó đặt cái gào mên không xuống đất, hơi nghiêng người vô đằng trước rồi lắc lắc đầu để giũ nước mưa không cho thắm nhiều vào tóc.

Bỗng có thêm một người nữa chạy ùa vô đó. Con Lụa mừng thầm vì có người đục mưa cho có bạn? Nó ngước mắt lên tính bắt chuyện làm quen... Nhưng chưa chi, nó hốt hoảng kêu ‘‘ớ ’’ lên một tiếng rồi bước lùi về phía sau...

- Qua đây mà cháu! Cháu đừng sợ gì hết...

Người mới vào ẩn mưa đó không ai khác hơn là Chín Thuộc. Thấy con Lụa toan vọt chạy, hắn vội đứng chận trước mặt và ráng lấy giọng thật ngọt ngào ‘‘trấn an’’ con nhỏ?

- Bộ cháu hổng nhớ qua đây sao? Cha, mưa lớn quá há!

- Chú làm ơn xê ra cho tui dìa...

- Coi, trời mưa tối mặt tối mũi như vầy mà về sao được cháu! À, sẵn gặp cháu ở đây qua hỏi thăm cháu luôn: cái việc mà qua nói với cháu hôm trước… Chín Thuộc chưa nói dứt lời thì thình lình con Lụa co giò phát chạy, nhưng hắn đã quơ tay chụp vai nó kéo lại. Con Lụa không nghĩ suy gì nữa quay đầu cắn một cái thật mạnh vào bàn tay hắn để thoát thân.

Hắn phát kêu lên " ái da"! Rồi vói chụp liền cánh tay con Lụa kéo giựt lại. Con Lụa toan cắn nữa nhưng hắn đã bẻ lật cánh tay của nó khiến cho nó nhăn nhó rên rỉ và không sao xáp lại gần Chín Thuộc được.

Thấy, con nhỏ đã chịu phép, Chín Thuộc mới lên tiếng:

- Qua có làm gì hại cháu đâu mà cháu sợ qua như sợ cọp vậy? Để qua nói hết cho cháu nghe...

- Chú hổng buông tay tui ra tui la làng lên nghen?

Chín Thuộc cười ngất:

- Cháu đừng có dại như vậy, trời mưa trời gió ầm ầm như vầy dầu cho cháu có la lòi con trê đi nữa thì cũng chẳng có ma nào nghe.

Con Lụa đâm ra quýnh thêm. Tuy biết Chín Thuộc nói có lý nhưng nó cũng phát la lên:

- Bớ làng xóm cứu tui! Bớ làng xóm…

Chín Thuộc mỉm cười nhìn nó:

- Đó qua nói có sai đâu! Thôi sẵn dịp gặp cháu đây qua… rước cháu đi luôn …

- Tui hổng thèm đi đâu!

- Coi, đi về thăm má cháu một lát rồi lên mà!

- Hổng đi đâu.

Chín Thuộc quắc mắt, giựt mạnh cánh tay hỏi:

- Tao nói ngon nói ngọt mầy hổng chịu nghe thì đừng có trách nghen! Má mày giao cho tao bắt mày dìa đó!

Con Lụa tức quá đến phát khóc:

- Tui nói hổng có má tía ráo nạo gì hết mà! Tui hổng đi đâu hết...

- Mầy hổng chịu tao cũng lôi cổ mầy đi!

Vừa nói Chín Thuộc vừa quơ chiếc áo mưa đang khoác trên vai xuống và chụp phủ lên mình con Lụa. Mặc cho con nhỏ chống cự, hắn ta nhảy xổ lại liền theo đó và ôm xốc nó lên vác tuốt xuống đường hẻm bên hông trại cưa để đi thẳng ra bờ sông.

Năm Đen đã chực sẵn trong mui tam bản, và khi nghe Chín Thuộc réo gọi anh ta vội vã chạy ra trước mũi để đỡ con Lụa xuống. Chín Thuộc vừa chuyền tay con nhỏ cho anh ta vừa căn dặn:

- Mầy ôm siết cứng lấy nó, chớ hông thôi nó tống rớt xuống sông bây giờ! Thiệt cái con gì nhỏ như hột mít mà dữ quá tổ mẹ!

Tuy Chín Thuộc cẩn thận dặn dò như vậy nhưng Năm Đen vốn ỷ y nơi sức lực của mình và vốn khinh thường hình vóc bé bỏng của con Lụa, nên anh ta vừa đưa tay ẵm lấy thì bất ngờ bị con nhỏ vùng đạp một cái thật mạnh.

Năm Đen hốt hoảng quơ chụp lại nhưng

con Lụa đã văng sút ra rớt xuống, đầu chạm vào be tam bản rồi lăn ùm xuống mặt nước.

Chín Thuộc nhanh nhẹn nhảy xuống sông vớt con Lụa lên để cho Năm Đen bồng lấy đem đặt tuốt vô trong mui.

Chín Thuộc, quần áo ướt loi ngoi, leo lên tam bản thò đầu vô hỏi Năm Ben:

- Mày coi nó có sao hông? Nó bị đập đầu vô be ghe đó!

Năm Ben lay gọi con Lụa một hồi rồi kề tai lên ngực nó dò nghe.

Chín Thuộc lo lắng hỏi:

- Sao mậy?

Năm Ben mau miệng đáp:

- Hổng sao đâu mà anh Chín! Tim nó còn đập mạnh như trống chầu, chết chốc gì!

Chín Thuộc thở ra một hơi dài rồi lên tiếng cự nự:

- Tao mới dặn đó là mầy buông tuột con nhỏ liền theo tay! May mà nó còn sống. Thôi

mầy ra lo nhổ sào chèo đi mầy! Mà nhớ chèo bung ra giữa sông chớ đừng có cặp sát vào bờ nghen mầy!

Năm Đen vừa bò ra phía sau lái vừa càu nhàu:

- Trời mưa ầm ầm như vầy mà anh bắt tui chèo, sao anh hổng chịu để cho chủ đò họ lãnh hổng biết!

Chín Thuộc la lối:

- Để chủ đò họ tọc mạch biết hết, rồi tao với mầy ở tù thấy mụ nội hả!

- Nói xong, Chín Thuộc lui cui lo cởi quần áo ướt sủng của con Lụa ra, rồi lấy chiếc mền có sẵn trong đó đem ra đắp kín nó lại. Hắn ta móc hộp dầu cù là ông Phật ra thoa xức lên khắp mình mẩy của con nhỏ.

Một lát sáu, con Lụa cựa mình rồi từ từ mở mắt ra. Khi nhận thấy Chín Thuộc nó kêu lên một tiếng kinh hãi rồi lăn nép người sát vô vách mui đò.

Chín Thuộc mỉm cười vỗ về nó:

- Cháu đừng sợ gì hết. Qua đây lo... rước cháu về gặp má cháu ở nhà, cháu hổng biết nên cháu mới... dụt dặt lôi thôi.

Con Lụa không nói năng gì hết mà đưa mắt nhìn một lượt khắp khoảng trong mui đò, rồi ngó mong ra phía trước cửa... Một màn mưa trắng xóa trên một vùng nước sông cái mênh mông làm cho nó rủn chí thở dài.

Thừa đoán được tâm trạng của con nhỏ, Chín Thuộc bèn lên tiếng an ủi nó:

- À, qua nên nói với cháu nữa: qua có mướn chiếc đò này để đưa cháu về dưới đó. Cha, thím Hương gặp cháu thím mừng vô số kể!

Con Lụa nhíu mày nghe Chín Thuộc nói, rồi nó lại thở dài thêm một lần nữa...

Tuy cảm thấy bần thần mệt mỏi ghê nhưng nó cũng suy nghĩ lung lắm. Bây giờ dầu cho nó có la lên rằng mình không phải là con của thím Hương thì thằng cha kia cũng chẳng chịu tin. Đó là một...

Cái thứ hai nữa: nếu nó chứng tỏ mình không phải là con của thím Hương thì thằng cha kia thế nào cũng quay trở lại tìm cách bắt

con Hạnh - con Hạnh thiệt - và cũng chưa chắc thằng chả chịu tha nó ra liền!

Nghĩ đi nghĩ lại, con Lụa nó thấy cần... liều mạng một chuyến coi thế nào!... Mà nếu quả thật Chín Thuộc đưa nó về thẳng tới thím Hương biết cũng chẳng muộn! Chết chóc gì!...

Tự nhiên, con Lụa hết ngán Chín Thuộc và nó ngoan ngoãn nằm im luôn để rồi ngủ đi lúc nào chẳng hay...

...Thím Hương nhẹ gỡ cánh tay của anh Tư ra rồi lại gọi nho nhỏ:

- Dậy đi anh Tư!

Anh Tư ừ hử vài tiếng rồi lại quay qua... ngủ luôn. Thím Hương mỉm cười gọi anh nữa:

- Dậy đi cưng, trưa trờ trưa trật rồi!

Nhận thấy anh Tư không nhúc nhích gì hết, thím bèn ngồi rột dậy, gài vội lại mấy chiếc nút áo rồi đưa ngón tay chọc lét anh Tư.

Bị nhột, anh Tư nhảy nhổm, lăn mạnh qua

một bên, mở choàng mắt ra rồi càu nhàu, cự nự:

- Kỳ quá, hổng để người ta ngủ!

Thím Hương mỉm cười:

- Anh biết mấy giờ rồi hông? Ngủ suốt đêm chưa đã sao hả?

Anh Tư bực mình rướng cổ lên cãi:

- Thiệt ngủ suốt đêm hông? Vậy mà cũng nói!

Thím Hương cười lỏn lẻn nín thinh không trả lời.

Anh Tư vừa vặn vẹo mình mẩy vừa ngáp dài, anh ta nhăn nhó vươn vai rồi bẻ mấy lóng tay kêu răng rắc, đoạn liếc xéo thím Hương và làm bộ thở dài:

- Cha, cái điệu như vầy hoài chắc... chịu đời không thấu quá!

Thím Hương liền cúi xuống ôm chầm lấy anh ta và nói nựng:

- Tội nghiệp cưng tui quá hè! Thôi để em

đi pha sẵn một ly sữa, đập vô hai cái tròng đỏ cưng nghen!

Anh Tư đẩy nhẹ thím ra:

- Thôi để anh đi tắm một cái cho khỏe rồi thả ra chợ kiếm cà phê uống. Ờ, hay là em cũng sửa soạn đi luôn với anh, ở ngoài nhà lồng chợ có bà bán cháo lòng ngon hổng chỗ chê!

Thím Hương lắc đầu

- Bữa nay em khỏi đi chợ vì em tính làm gà ăn. Chút nữa em sai con nhỏ đi mua phụ thêm rau cỏ là đủ rồi.

- Thì em đi ăn lót lòng với anh!

- Thôi anh đi một mình anh đi! Sao tự nhiên hôm nay em thèm ăn xôi quá! Để dì Hai bán xôi đi ngang em kêu vô mua ăn cũng được...

Nói đến đây thím bỗng chép miệng than thở:

- Hồi đó, con Hạnh và thằng Long cũng ham ăn xôi lắm, nhứt là thứ xôi nếp than gói bánh phồng mềm... Nè anh từ hôm nay anh có được tin gì của anh Chín không? Sao ảnh hứa như vậy rồi biệt luôn...

Anh Tư ái ngại nhìn thím:

- Ối, em hơi sức đâu mà tin cái thằng cha trời ơi đất hỡi đó hổng biết! Thằng chả hứa càng mạng như vậy để rồi quất ngựa chuối dông luôn chớ gì!

Chợt thấy thím Hương có vẻ quá rầu rĩ, anh Tư vội tìm lời nói đỡ:

-... Mà hổng chừng thằng chả còn ở nán trên đó để tìm cho ra con Hạnh cũng nên! Anh tính để sáng mai đây anh cũng dông lên trển hỏi thăm hỏi nom về vụ này coi. Em đừng buồn phiền gì hết, thế nào anh cũng lo cho xong mà. Còn về chuyện ăn học của thằng Long thì êm lắm em à! Hôm qua nhà trường của nó có gởi thơ cho mình biết là tháng rồi thằng Long, được sắp vô bằng danh dự...

Cái thằng coi bộ lù khù như vậy mà học hành siêng năng lắm.

Rồi như sợ thím Hương sẽ hỏi dằng dai hoặc than thở thêm về hai đứa nhỏ, anh Tư vội ngồi dậy bước xuống giường và lôi thím Hương xuống theo:

- Thôi anh đi tắm rồi thả ra chợ đây. Em có dặn anh mua giùm cái gì không hả?

Thím Hương khẽ lắc đầu rồi bỏ đi thẳng ra nhà sau.

Sau khi anh Tư đi ra chợ uống cà phê, thím Hương ở nhà lui cui lo phụ giúp con nhỏ ở làm gà. Vừa lúc ấy có tiếng chân của người đi lẹp xẹp phía trước hàng ba. Thím liền bảo con Năm ở ra xem coi ai đến.

...Con Năm chạy vô báo

- Dạ có cái ông gì có thẹo mặt đó thím... à ông Chín, ổng nói đến thăm thím...

Thím Hương cau mày suy nghĩ, rồi quay qua bảo con nhỏ ở:

- Nè Năm, mầy chạy theo kêu chú Tư quay trở dìa gấp có chuyện cần lắm nghen!

Con Năm ấp úng đáp:

- Dạ, chú Tư đi nãy giờ cả tiếng đồng hồ rồi thím.

- Thôi được, mày lo coi chừng bếp núc để tao ra coi ổng đó muốn gì..

Thím Hương bước ra thì đã thấy Chín Thuộc chễm chệ ngồi sẵn trên ghế nơi bộ xa-lông.

- Chào anh Chín... anh Tư đi vắng rồi.

Chín Thuộc cười mơn:

- Tôi biết rồi thím ơi! Hổng dám giấu thím, tôi canh chừng cho ảnh đi ra khỏi nhà tôi mới vô đây...

Thím Hương cau mày:

- Anh... chứng nào tật nấy như vậy hoài khó coi lắm (rồi thím hỏi lảng ra) Anh trở về đây lâu mau rồi?

- Tôi mới tới là dông liền lại đây thăm thím...

Thím Hương rụt rè hỏi thêm:

- Còn cái vụ... anh hứa hôm trước?

Chín Thuộc vỗ đùi, vui vẻ đáp:

- À, cái vụ của con nhỏ phải hông? Cố nhiên là phải cho xong xuôi tôi mới dám vác mặt về đây chớ!

Thím Hương có vẻ không tin:

- Lo cho xong là làm sao? Anh đến đây có một mình...

- Ậy, thím đừng nóng!... Xong nghĩa là tôi hứa cái gì là tôi làm tròn cái nấy.

Thím Hương hấp tấp hỏi dồn:

- Nói vậy anh đã tìm thấy con Hạnh phải không ? Sao anh không dẫn nó về?... Hay là... anh tính xí gạt cho tôi mừng hụt nữa hả?

Chín Thuộc chẳng nói chẳng rằng, thò tay vô túi móc ra một sợi dây chuyền rồi cầm đông đưa trước mặt thím Hương:

- Thím có biết vật nầy chăng?

Thím Hương trố mắt nhìn sững rồi chụp lấy tấm mề đay nhỏ tòn ten dưới sợi dây vàng tây và lấp bấp kêu lên:

- Sợi dây chuyền của con Hạnh đây mà! Anh đã kiếm ra con Hạnh thiệt hả anh?

Chín Thuộc thong thả gật đầu:

- Thiệt chớ chơi sao được thím! Đó, chứng cớ ràng ràng mà thím chưa chịu tin hay sao?

- Vậy chớ con Hạnh bây giờ ở đâu anh? Nó có sao không?

Chín Thuộc chậm rãi đáp:

- Con nhỏ hiện có mặt tại Trà-Ôn nầy, nè nó vẫn mạnh cùi cụi chớ chẳng sao hết!

Thím Hương ràng rụa nước mắt:

- Vậy hả anh! Làm sao anh kiếm ra nó được? Sao anh không dẫn nó về đây luôn?

Chín Thuộc cười rè:

- Bây giờ thím mới chịu tin tôi há! Còn về cái việc dẫn con nhỏ tới đây thì... để thủng thẳng coi..

Thím Hương chưng hửng hỏi liền:

- Sao lạ vậy?

Chín Thuộc lại cười:

- Cũng thường thường thôi thím à! Cơn vui mừng đã qua rồi, bây giờ tôi xin thím... bình tâm trả lời giùm tôi câu nầy: Vậy chớ thím có biết tôi chịu gian lao khổ ải như thể nào để tìm cho ra con nhỏ hay không? Thím có biết,

con nhỏ nó hổng chịu về đây - vì nó ngán cái thằng dượng ghẻ của nó - khiến cho tôi phải liều mạng bắt đại nó đi, và nếu rủi ro có bề gì tôi dám lãnh đủ chớ phải lơ mơ sao hả thím?

Thím Hương ngượng ngập đáp:

- Tôi biết chớ sao không... thiệt tôi mang ơn anh hết sức...

Chín Thuộc cười lạt rồi hỏi lại:

- Bộ thím tính... mang ơn khơi khơi vậy hả

Thím Hương nhíu mày:

- Anh có lòng tốt giúp tôi thì tôi phải mang ơn chớ sao!...Ngoài ra, việc nầy tôi cũng đã tính từ trước với anh Tư, tôi sẽ xin... gởi anh chút đỉnh tiền nong, cái này không phải tôi dám trả công cho anh mà để bù đắp phần nào sở phí lên xuống tốn hao của anh...

Chín Thuộc vừa cười mũi vừa đổi bộ ngồi gác chân tréo lên nhau:

- Thím Hương thiệt thà quá đỗi! Xin lỗi thím, tôi đã nói hoài! Thử thời ai có bỏ ra bạc triệu biểu tôi đi kiếm cho ra con nhỏ coi tôi

ham không! Phải tôi ham tiền thì tôi đâu có để cho thím xài xể nát nước như trong đêm hôm nọ đó thím! Bộ thím quên rồi sao?

Thím Hương bực mình hỏi xẳng:

- Vậy chớ anh muốn cái gì nữa bây giờ? Anh đừng thấy tôi hổng nói rồi làm tới!

Chín Thuộc chắc lưỡi rồi thản nhiên đáp:

- Đối với một người như tôi, thím đừng xài cái giọng đó mà... mích lòng dữ đa! Thím hỏi tôi muốn cái gì à? Thím thiệt hổng biết hay sao? Bây tôi xin nói huỵch tẹt ra cho rồi: tôi muốn thím... sang xẻ cho tôi đôi chút cái gì thím đã... đổ trút hết cho thằng cha Tư. Tôi cũng xin nói luôn nếu được, tôi xin giao con nhỏ cho thím liền.

Thiếm Hương trợn mắt giận dữ:

- Anh dám đi tới cái nước đó hả anh Chín? Anh muốn tôi thưa lính không hả?

Chín Thuộc chậm rãi đứng dậy, quơ quơ sợi dây chuyền trong tay:

- Thím muốn thưa làng thưa lính gì đó thì thím cứ việc làm! Nhưng trước hết tôi khuyên

thím nên hỏi qua anh Tư coi có nên không đã... Thím ơi, tôi từng tuổi này mà đâu có dại, tôi đã tính toán đâu đó chắc ăn hết rồi tôi mới dám đàng hoàng bước vô đây để hỏi chuyện... phải quấy với thím chớ!

Liếc thấy thím Hương nín thinh, Chín Thuộc thấp giọng nói tiếp:

- Đó là tôi chưa nói tới trường hợp tôi với thím... không thuận nhau để cho con nhỏ sẽ… không bao giờ ló mặt về đây được...

Thím Hương ấp úng hỏi

- Vậy chớ anh giữ nó luôn làm gì...

Chín Thuộc cười xòa:

- Bộ thím nói tôi hết chuyện chơi hay sao mà tính giữ con nhỏ đó tế mồ tế tổ gì? Ối thiếu gì cách: tôi đem bán nó cho gánh hát tiều, đem đi đợ nó ở tỉnh khác, hay đem nó gởi cho mấy dì phước hổng được sao! Đó là tôi vị tình thím lắm, chớ hông thôi tôi buộc cho nó một cục đá xanh rồi gởi xuống cho bà thủy...

Thím Hương buột miệng kêu lên:

- Đồ khốn nạn! Quân tàn nhẫn!

Chín Thuộc tươi cười bước ra cửa:

- Ờ... thím có muốn chửi rủa hay la làng lên gì đó thì mặc tình. Tôi coi vậy mà không nỡ xử ngặt với thím, tôi cho thím có thời giờ suy nghĩ lại đó! Thôi tôi đi nghen!

Nói xong Chín Thuộc đi thẳng ra hàng ba.

Thím Hương hớt hải gọi lại

- Khoan đã anh Chín!

Chín Thuộc quay đầu lại, cau mày:

- Gì nữa đó? Tôi đã nói hết rồi mà!

Thím Hương van lơn:

- Bộ hổng có... cách gì khác nữa sao anh Chín?

- Không. Thím phải biết đây là lần đầu tiên tôi... ăn xài lớn vì một người đàn bà, chớ mọi khi tôi đâu có chịu khó mất công, mất của, mất thời giờ như vầy! Thím cứ bình tĩnh suy nghĩ lại đi, tôi không nài ép gì hết mà!

- Nếu thím nghĩ... không ra thì tôi khuyên nên bàn tính lại với thằng cha Tư. Thôi, chuyến này tôi đi về luôn đừng kêu réo gì nữa đó

nghen! À, nếu có cái gì... hay thì thím viết cho tôi ba chữ gởi cho anh bồi ở nhà ngủ Bá Huê ở xéo xéo bên hông nhà lồng chợ đó!

Và Chín Thuộc bước tới xô cửa rào đi thẳng.

Thím Hương ngồi phịch xuống ghế, nước mắt trào ra...

o O o

Độ nửa giờ sau anh Tư đi chợ về.

Thím Hương chạy ào ra níu tay anh ta lôi tuột vô trong buồng rồi mếu máo nói:

- Anh Tư ơi, sao anh không ở nhà mà coi...

- Việc gì vậy em?

- Thằng cha Chín Thuộc nó mới tới đây nè. Thằng chả kiếm ra con Hạnh rồi!

- Vậy hả, con nhỏ đâu?

- Trời ơi, anh hổng biết... thằng chả hổng chịu trả con nhỏ cho mình... Thằng chả đòi em phải... ưng thằng chả thì con Hạnh mới về nhà được!

Anh Tư thở ra rồi mỉm cười nói:

- Thôi em bị thằng cha mắc toi nó qua mặt rồi. Thằng chả bày đặt chuyện là đã tìm ra con nhỏ để bắt bí em đó!

Thím Hương chắt lưỡi :

- Thiệt mà anh! Thằng chả có đưa cho em coi sợi dây chuyền này do tự tay em mua cho nó nên em biết mà!

Anh Tư mím môi đứng yên.

Thím Hương lo lắng hỏi thêm:

- Sao anh nín thinh vậy hả? Bây giờ anh tính sao đây? Hay là mình nên đi thưa?

Anh Tư suy nghĩ một chút rồi lắc đầu thở dài:

- Đúng là thằng bà hại đó muốn sanh sự rồi! Thôi em à, bây giờ mình thưa gởi thằng chả cũng chẳng có lợi, nó dám đến đây nói... như vậy, thì nó đã rào đón đầu này đầu nọ đủ hết rồi. Đâu em kể sơ cho anh nghe coi nó đến đây nó nói cái gì.

Thím Hương bèn thuật lại cuộc gặp gỡ vừa rồi.

Nghe xong, anh Tư nói liền:

- Đó, anh nói đúng y mà! Nó là một thằng trời đánh thánh đâm, độc còn hơn rắn hổ nữa!

Thím Hương sốt ruột hỏi ngay

- Vậy chớ anh tính thế nào? Chịu thua nó hay sao? Anh Tư nắm chặt lấy tay thím, nghiêm giọng nói:

- Nè em, chắc em biết lòng anh thương yêu em đến bực nào, và anh lo con Hạnh ra sao. Bởi vậy anh xin em hứa với anh một điều, dẫu cho thế nào đi em cũng hết lòng hết dạ thương anh.

Thím Hương ngạc nhiên hỏi liền:

- Coi, anh nói gì lạ vậy! Nếu em không thương anh, không quý anh thì làm sao hai đứa mình ở chung nhau nhu vầy và làm sao lại có những chuyện rắc rối về con Hạnh làm cho em rối ruột rối gan như vầy hả?

Anh Tư gật đầu:

- Được lắm. Em cũng nên biết trước là việc nầy anh khổ tâm ghê gớm nếu nó... sai chệch đi thì chắc anh sống hết nổi...

- Việc gì anh cứ nói đại đi!

- Đây nè, em lấy giấy ra viết thơ trả lời cho thằng chả...

- Bộ anh điên rồi sao?

Anh Tư không trả lời đi thẳng lại bàn, mở hộc tủ lấy giấy viết ra đặt sẵn lên trên rồi dìu thím Hương lại:

- Em cứ viết theo lời anh đọc đây…

Thím Hương nhăn nhó hỏi:

- Anh Tư anh suy nghĩ chính chắn chưa mà bắt em làm như vậy…

Anh Tư đáp hơi xẳng giọng:

- Anh biểu em viết thì em cứ nghe lời đi mà! Bộ em nói anh chịu thua trí thằng cha Chín Thuộc hay sao!

Thím Hương kéo ghế ngồi xuống mở nắp cây viết máy ra:

- Viết sao đây anh?

Anh Tư chắp tay sau lưng đi tới đi lui rồi

thản nhiên đọc, giọng đều đều y như khi anh ta đọc ám tả học trò:

"Anh Chín.

Về chuyện anh bàn với tôi mới rồi, tôi đã suy nghĩ kỹ và xin trả lời liền kẻo anh nóng ruột! tôi bằng lòng...

Thím Hương buông viết xuống, ngước lên hỏi anh Tư:

- Bộ... anh chịu như vậy thiệt hay sao? Kỳ quá mà!

Anh Tư nghiêm mặt:

- Em cứ viết tới đi mà!

Thím Hương nhăn nhó cầm viết lên và anh Tư đọc tiếp: *"...tôi bằng lòng y như lời anh muốn miễn là anh giữ đúng lời hứa.*

Vậy tối ngày mai, vào hồi mười giờ xin mời anh lại chơi.

Điều cần nhất là anh nhớ dẫn con Hạnh theo. Con Năm ở sẽ đứng đợi sẵn để dắt con Hạnh đi ra nhà sau cho nó ngủ. Tôi đã dặn kỹ con Năm về việc nầy, và để cho nó khỏi nghi ngờ tôi nói

là anh mới xin cho tôi một đứa con nuôi. Tôi mới mướn con Năm từ hồi dìa ở dưới này nên nó không biết mặt mũi con Hạnh gì ráo.

Sau khi con Năm ra nhà sau rồi, anh cứ đi thẳng vô buồng, tôi đợi anh. Mọi sự tôi đã sắp đặt đâu đó đàng hoàng để cho việc này được hoàn toàn kín đáo…

Thím Hương ngừng viết ngước lên hỏi anh Tư:

- Sao anh bày vẽ chỉ cho rắc rối quá tổ mẹ như vậy hả?

Anh Tư mỉm cười:

- Ậy, thằng Chín Thuộc nó gian xảo lắm, mình phải bày ra cách... tiền trao cháo múc này mới được.

- Bộ anh tính... làm thiệt sao?

Anh Tư vuốt nhẹ má người tình:

- Hỏi gì hỏi hoài hà! Bộ em nói anh nhường cực cưng này cho thằng ôn hoàng dịch lệ ấy hưởng một cách dễ dàng lắm sao?

Thím Hương lại thắc mắc:

- Nhưng còn anh... trong lúc đó anh ở đâu? Không khéo thằng chả sanh nghi hổng dám tới.

Anh Tư đáp, nửa đùa nửa thật:

- Em sao cái gì cũng muốn hết à! Em vừa muốn khỏi sa vào tay thằng Chín Thuộc rồi lại e ngại, thằng chả động ổ dông mất không trả con Hạnh cho em! Mà thôi, anh đã nói em vững bụng làm y theo lời anh đi!

Nói đến đây anh ta cười lên khanh khách rồi dõng dạc tiếp lời:

- Đây nè, anh đọc cho em viết tiếp...

Thím Hương chăm chỉ đặt ngọn bút lên giấy:

"... Về phần anh Tư, tôi buộc lòng phải giấu nhẹm ảnh chuyện này, bởi vậy sáng ngày mai này tôi nhờ ảnh đi lên trên chỗ thằng Long học để thăm thằng nhỏ giùm tôi. Ảnh đi ít lắm hai ngày mới về, như vậy cho nó tiện hơn.

" Vài hàng gởi anh đặng rõ và xin hẹn anh đến tối ngày mai. Mong anh giữ đúng lời hứa cho mẹ con tôi sum hiệp thì tôi mang ơn anh lắm."

- Ký tên ở dưới đi em.

Tiếng nói của anh Tư làm cho thím Hương như sực tỉnh. Thím ngơ ngác nhìn lại tờ giấy rồi ngó lên phía anh Tư.

Anh Tư nhún vai hối thím thêm một lần nữa:

- Thì em ký tên đi rồi bỏ vô bao thơ, sáng mai đi chợ em ghé lại phòng ngủ đưa cho anh bồi như lời thằng chả dặn.

Thím Hương muốn hỏi anh Tư một vài điều nữa, nhưng khi thấy vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng của anh ta, thím đành... thở dài rồi đặt viết xuống ký tên.

Thừa rõ tâm trạng của người tình, anh Tư thấy cần phải vỗ về thím bằng một vài lời dịu ngọt, bùi tai:

- Em cứ làm y theo những lời anh dặn là mọi việc sẽ êm đẹp hết. Chuyện này mình mới vững bụng ăn đời ở kiếp với nhau đó em! Anh cho thằng Chín Thuộc nó lãnh cú này nó tởn tới già!

Thím Hương đáp một cách xụi lơ:

- Em cũng vái trời cho xong hết việc này rồi em với anh mới... nhẹ thở được…

Anh Tư nở một nụ cười đắc chí:

- Có bàn tay của anh vô là phải xong mà! Anh biết anh đủ sức lo cho hạnh phúc của hai đứa mình nên anh mới dám lôi em đi ở chung như vầy chớ nếu không, anh rút dù êm từ đời cố lũy nào rồi...

Mới có chín giờ đêm, Chín Thuộc đã chỉnh tề quần áo, một bộ bi-da-ma lục soạn ủi thẳng băng sát rạt, đứng xăm xoi trước tấm kiếng trong phòng ngủ. Hắn móc trong túi ra một chai dầu thơm Cô-ty (Coty) nhỏ, mở nắp nhểu mấy giọt lên lòng bàn tay rồi vuốt lên tóc, lên cổ, lên ngực.

Xong xuôi đâu đó, hắn nhe răng chép miệng mấy cái và lấy làm vừa ý vì mấy chiếc răng vàng chiếu sáng rỡ. Hắn cười duyên, liếc tình với bóng mình trên mặt gương rồi thong thả bước xuống thang lầu, miệng hút gió vang rân một điệu ‘‘Sơn đồng hướng mã ’’...

Chín Thuộc bước thẳng ra khỏi cửa nhà ngủ hối hả đi về phía bực thạch gần cầu tàu lục tỉnh để kiếm Năm Đen mà hắn đã giao cho trách nhiệm giữ con Lụa dưới chiếc tam bản đó...

Thấy ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn trong nhà lọt qua khe cửa hé mở, Chín Thuộc rón rén dắt con Lụa vào.

Hắn ta vừa xô nhẹ cánh cửa qua để lách mình vô thì thấy liền con nhỏ ở của thím Hương chực sẵn ở đó và chưa chi nó đã lên tiếng trước:

- Dạ con nhỏ đâu ông?

Chín Thuộc níu tay con Lụa lôi tới và xô nhẹ nó về phía con Năm. Con này vội nắm tay con Lụa và thân mật bảo nhỏ nó:

- Vô đây rồi hai chị em mình đi ngủ, chớ khuya lắm rồi!

Con Lụa quay đầu lại nhìn Chín Thuộc... Hắn ta vội mỉm cười và lấy tay hất hất bảo nó cứ yên tâm đi theo con Năm ở.

Con Lụa thản nhiên bước theo con Năm; nội cái việc khỏi thấy mặt Chín Thuộc nữa cũng đủ làm cho nó... vững bụng rồi!

Con Lụa và con nhỏ ở mới xây lưng là Chín Thuộc lấm lét nhìn vô phía cửa buồng của thím Hương: ngọn đèn chong ở trỏng chắc vặn thấp tim lắm nên hắn ta chỉ thấy có một vệt mờ mờ dưới chân cửa buồng.

Tự nhiên Chín Thuộc đâm ra nôn nao lạ thường. Hắn ta hơi bực mình khi chợt nhận thấy hơi thở của mình dồn dập đến như thở dốc và nghe rõ mồn một trong gian nhà im vắng!

Đợi cho con nhỏ ở dẫn con Lụa đi vừa khuất, Chín Thuộc mon men đi thẳng lại cửa buồng liền. Đến nơi, hắn ta lẫy bẫy đưa tay xô nhẹ cánh cửa cho đủ mở hé ra, lách mình vào rồi tiện tay khép kín lại.

Ngọn đèn chong trong buồng vặn thấp quá khiến hắn ta chưa nhận ra thím Hương ở đâu cả, và khi chợt nghe có tiếng động lịch kịch phía trên giường màn phủ kín mít, Chín Thuộc lên tiếng hỏi nho nhỏ:

- Thím Hương ơi... bộ em ở trong mùng đó hả?

Thay vì có câu trả lời, một người tốc mùng ra nhảy xuống đất nghe một cái ‘‘phịch’’, và liền theo đó ngọn đèn chong được vặn to lên soi sáng cả gian buồng.

Chín Thuộc hoảng kinh kêu ‘‘ớ ’’ lên một tiếng thụt lui vài bước rồi phát chửi thề om lên:

- Đ. m mầy hả thằng Giáo Tư! Mày làm gì ở đây hả?

Anh Tư (vì chính người ở trong mùng nhảy ra là anh ta) cười khanh khách rồi hất hàm về phía ChínThuộc:

- Anh Chín, bộ anh khùng ba trợn rồi hả? Câu đó đáng lẽ để tôi hỏi lại anh thì mới đúng chớ?

Chín Thuộc co tay quắc mắt lên:

- Ê Tư, mầy tính chơi cửa ông nội tao hả? Rồi bây giờ mầy lại muốn nói xóc óc tao nữa hả? Tao đập thấy mẹ mầy bây giờ!

Anh Tư chép miệng:

- Đừng nóng anh Chín! Tôi nói chuyện với anh đàng hoàng quá sao anh lại giở cái giọng

mầy tao đ.m, đ.bà ở trỏng... nghe kỳ quá! Ở đời thắng bại là lẽ thường, anh cũng là tay anh chị bự, sao còn… bết về cái chuyện đó quá!

Chín Thuộc gầm lên xông lại:

- Mầy lên giọng thầy đời với tao hả? Để tao quánh cho mầy gẫy hết mấy cái răng cửa cho mầy hết làm tàng dạy khôn người ta!

Vào lúc Chín Thuộc nhào tới thì thím Hương, tự nãy giờ đứng núp sau kẹt tủ quần áo vội chạy ra lôi anh Tư dang xa.

Anh Tư bực mình hất tay thím Hương xuống, cự nự:

- Anh đã dặn em đứng yên trong đó mà! Em cứ để thây kệ anh!

Thím Hương lại níu vai anh ta:

- Thôi mà anh Tư, anh hơn thua với ảnh làm gì hổng biết, rủi ảnh… nổi nóng quá sức giết chết anh thì sao?

Anh Tư cười mũi:

- Hứ thằng chả có giết anh được thì cũng còn lâu.

Thím Hương vội day qua Chín Thuộc xuống giọng năn nỉ:

- Thôi cho tôi xin việc nầy anh Chín ơi! Chuyện... dĩ lỡ ra thì xin anh nhắm mắt bỏ qua cho rồi, vì đầu dây mối nhợ gì cũng tại tôi hết... Tại tôi nóng lòng muốn gặp con Hạnh và bây giờ... dầu thế nào đi nữa tôi cũng mang ơn anh đời đời kiếp kiếp đó anh Chín à! Nhờ anh mà mẹ con tôi được sum hiệp...

Chín Thuộc đưa tay áo quét mồ hôi trán rồi cười lạt:

- Thôi đi! Mấy người a tòng nhau để gài bẫy tôi há! Được lắm, đường đời còn gặp gỡ nhiều bận nữa mà!

Thím Hương ái ngại nhìn hắn ta:

- Anh Chín, xin anh bớt giận và xin anh đi về nghỉ cho khỏe chớ cũng khá khuya rồi. Sáng mai tôi sẽ cho con Năm đem chút đỉnh tiền trà nước xin anh vui lòng nhận cho... Nói thiệt với anh, hồi nãy tôi nhìn qua khe vách thấy anh dẫn con Hạnh đi tới, nó đội khăn xùm xụp và lúc thúc đi sau con Năm, tôi thấy thương quá muốn chạy a ra ôm lấy nó nhưng...

Nói đến đây, thím Hương liếc nhanh về phía anh Tư rồi ngượng ngập tiếp lời:

- Thôi anh Chín ơi, tôi lạy anh… anh làm ơn cho con tôi chuyến nầy cũng như… để phước đức về sau...

Chín Thuộc cười thành tiếng:

- Đứt họng thì có! Mấy người tọa rập chơi tôi đã nư bây giờ mưu tính cho tôi uống nước đường đỡ tức phải hông? Cha, thím và anh Tư... vợ chồng xứng lứa vừa đôi lắm, nhưng tôi sợ hổng bền chớ!

Anh Tư bèn lên tiếng chen vô:

- Anh Chín, nếu anh đã nhận là mình... thua keo này thì tốt hơn hết anh chẳng nên ở đây làm gì nữa…

Chín Thuộc trợn mắt

- Ê, thua đâu mau vậy ta? Bộ anh quên rằng thằng này nắm chặt bổn mạng anh trong tay hay sao?

Dự đoán trước ý định của Chín Thuộc, Anh Tư vội níu thím Hương lại sát gần mình và nghiêm mặt nói

- Em ơi, thằng cha mắc toi nầy nó tính nói xấu anh để trả thù đó. Nó sẽ trút trên đầu anh đủ thứ tội, nhưng phen này anh quyết không nhịn nó nữa đâu. Thiệt cũng vì anh nóng lòng muốn kiếm con Hạnh nên anh mới đánh liều nhờ cậy nó, chớ anh dư biết nó độc hại lắm mà!

Trong lúc thím Hương còn đang ngơ ngác thì Chín Thuộc tấn công liền:

- Nè thím Hương, hổng phải tôi... ăn hổng được rồi phá đám chớ tôi thấy tình cảnh của thím tôi ái ngại ghê lắm, nhứt là thấy thím coi bộ mến chuộng thằng cha Tư gian xảo này hơi quá lố...

Chín Thuộc vỗ nhẹ vào chiếc bóp nơi túi trong của chiếc áo bi-da-ma rồi dõng dạc tiếp lời:

- Tôi nói đây là nói... có chứng cớ đàng hoàng: tôi con giữ một tờ giấy thú nhận tội hiếp dâm, giết người của thằng cha quỷ sứ này (vừa nói Chín Thuộc vừa giơ ngón tay điểm mặt anh Tư), tôi muốn cho nó vô khám lúc nào cũng được hết, nhưng sở dĩ bấy lâu nay tôi không nỡ làm như vậy là vì tôi thương nó còn

nhỏ tuổi, tương lai của nó còn nhiều... rồi kế gặp thím đây... Bây giờ hễ tôi bức mây là động rừng, tôi nghĩ có thím kẹt ở trỏng chớ hông thôi tôi cho nó đi luôn cho hết làm phách với tôi nữa! Thím hổng biết chớ trước đây nó phá hại gia cang của người ta biết bao mà kể, tôi có nói ra hết đây thì mang tiếng là đâm thọc nó, chớ chưa chắc gì nó thương thím thực tình. Thử thời thím hổng có cái gia tài của thầy Hương Quản để lại, coi nó có trọng như vầy không?... Mà nói chi cho xa, nội việc nó đem hai đứa nhỏ của thím ra đó cũng đủ biết mưu mô của nó sâu độc như thế nào rồi!

Thím Hương cau mày đứng dang ra nhìn anh Tư.

- Có thiệt vậy hông anh Tư? Sao anh làm thinh vậy?

Anh Tư cười mũi rồi lấy giọng thản nhiên đáp:

- Ối anh còn lạ gì thằng cha Chín Thuộc nầy! Tới chừng thằng chả nói thì ông già thằng chả thằng chả cũng chẳng từ!

Chín Thuộc gầm lên:

- Mày nói giọng đó nữa tao vặn cổ mầy ra sau lưng đa!

Thím Hương vội can thiệp:

- Thôi mà anh Chín! Anh để tôi hỏi anh Tư cho ra đầu đuôi thế nào...

Anh Tư nói gạt ngang:

- Em khỏi phải hỏi anh gì ráo! Anh thách thằng chả dám xách tờ giấy thú nhận khỉ khô gì đó thì đi thưa coi! Em sao dễ tin quá: em hổng biết thằng chả là một tên cướp của giết người lừng danh, hay sao? Chính thằng chả hãm rồi bóp cổ chết con người ta rồi tìm cách bắt ép anh phải viết tờ giấy cô hồn đó... Lúc ấy anh còn... khờ, chớ phải bây giờ mụ nội thằng chả cũng hổng dám rớ tới sợi lông chưn của anh nữa!

Nói đến đây, như được trớn, anh Tư day qua phía Chín Thuộc:

- Tôi nói anh nghe rõ chớ? Anh có ngon anh đi thưa tôi, tôi kêu anh bằng cha! Ra trước làng lính tôi sẽ nói như vậy đó, và thêm chút nữa là… anh còn chủ mưu bắt cóc con Hạnh để đem về đây làm tiền thím Hương, anh còn chứa chấp

tiền bạc vàng vòng của tên cướp Ba Câu để lại... Tôi kể sơ sơ như vậy cũng đủ... xài đó anh! Anh đừng tưởng tôi nhịn anh, lúc trước - vì thật ra tôi cũng nóng lòng muốn kiếm con nhỏ - rồi cho rằng tôi ‘‘phọt phe’’ luôn đâu nghen!

Chín Thuộc mím môi đứng nghe anh Tư nói.

Hắn ta bỗng phát cười to lên, đưa tay mân mê vết thẹo sâu lõm nơi gò má rồi gật gù nói:

- Cũng hay! Tao khen mầy lẻo mép già hàm đó Tư! Thôi tao xin chịu thua mầy keo này nhưng tao chống con mắt mà xem coi mày... sống đời tới chừng nào! Tao cũng nói luôn: sở dĩ tao chịu thua mầy một cách… êm ru như vầy là tao trọng thím Hương ở đây, đập chuột thì bể đồ, nhưng tao báo trước! Mầy liệu giữ mình, bận sau thì bà hú mầy nghen Tư!

Đoạn Chín Thuộc hướng về phía thím Hương khẽ cúi đầu chào:

- Thôi tôi xin kiếu thím tôi đi...

Nói xong Chín Thuộc khoan thai xoay lưng đi thẳng ra phía trước... Tiếng của cánh cửa ngỏ bị Chín Thuộc xô mạnh đập vào vách kêu

cái ‘‘rầm’’ làm cho thím Hương sực tỉnh, và tự nhiên anh Tư cũng đâm ra ngượng nghịu trước vẻ mặt lãnh đạm của thím.

Thím chép miệng bảo anh Tư, giọng rất thản nhiên.

- Thôi tối nay anh chịu khó bắt ghế bố ra phía đằng trước ngủ để cho hai mẹ con ‘‘tôi’’ ngủ trong buồng.

Anh Tư nhăn nhó hỏi lại thím:

- Coi, sao khi không em đốc chứng kỳ vậy? Bộ em tin lời nói bá láp của thằng chó đẻ đó hả?

Thím Hương cười:

- Xí, tôi hổng tin ai hết! Mà thôi dẹp cái chuyện lăng nhăng đó đi vì… không có lửa sao lại có khói được cả! Anh dang ra để tôi xuống dẫn con Hạnh lên cho nó ngủ… Cha, chắc tự nãy giờ nó mong lắm!

- Mong khỉ gì, chắc nó mệt mỏi ngủ khò hồi nào rồi…

Thấy thím Hương làm thinh bước ra khỏi buồng thì anh Tư vội vã chạy theo:

- Đợi anh đi với em!

Thím Hương đứng khựng lại, xẳng giọng đáp:

- Khỏi cần mà! Anh cứ đi ngủ trước, để mặc kệ hai mẹ con tôi đêm nay…

Dứt lời, thím Hương ngoe nguẩy bỏ đi vô nhà sau.

Anh Tư nhíu mày, đứng yên một chỗ ngó theo rồi khẽ thở dài...

Thím Hương đi thẳng xuống buồng con Năm ở khít bên bếp. Đến nơi thím bước lại vặn tỏ ngọn đèn lên và chưa chi con Năm đã vén mùng chun ra, vọt miệng nói liền:

- Con nhỏ ngủ rồi thím à. Nó dễ thương lắm và tui coi bộ nó hơi ấm đầu một chút.

Thím Hương buông hai tiếng ‘‘vậy hả’’ rồi vội vàng vén mùng lên nghẹn ngào gọi nho nhỏ:

- Hạnh ơi, con ngủ rồi hả? Má đây nè con!

Con Lụa trong mùng tốc khăn, hất mền ngồi rột dậy dáng điệu tỉnh khô.

Một khi đã đối điện nhau, thím Hương trợn mắt nhìn sững đứa nhỏ, lấp bấp kêu lên.

- Ủa, đứa nào đây chớ không phải con Hạnh!

Thím buông mùng xuống liền định chạy đi cho anh Tư hay nhưng rồi lại vén mùng lên hỏi dồn con Lụa:

- Mầy là ai hả? Sao mày để cho cái thằng cha đó dẫn về đây hả? Nói cho mau!... Mà sao tao trông mặt mầy ngờ ngợ... Mầy là con cái của ai hả?

Con Lụa thản nhiên nghe thím Hương hỏi, vì một khi lọt vô nhà nầy nó dư biết trước sẽ có lúc bị người ta hạch hỏi lung tung như vầy...

Thím Hương nổi nóng giơ tay lắc vai nó:

- Sao mầy hổng nói? Bộ mày á khẩu rồi hả?

Con Lụa bình tỉnh đáp:

- Ai biểu thím hỏi lăng xăng tui biết trả lời làm sao cho kịp! Cái chú có thẹo mặt bắt tui dẫn dìa đây thì tui phải đi theo chớ bộ tui ham ở đây lắm sao mà thím hỏi tui như vậy...

Thím Hương chắc lưỡi:

- Vậy sao hồi mới vô đây mày hổng la lên cho người ta biết hả?

Con Lụa trề môi:

- Trời ơi, ai có dặn tui làm như vậy hồi nào đâu mà tui biết! Tui la lên rủi chú mặt thẹo chú lôi cổ tui đi nữa rồi sao? Tui tính vô cái nhà nầy rồi nói rõ đầu đuôi...

Vừa lúc ấy anh Tư ló mặt vào hỏi lớn:

- Cái gì ở dưới này mà la lối um sùm vậy?

Con Năm đứng xớ rớ bên cạnh, chẳng hiểu ất giáp gì bèn vọt miệng đáp:

- Hổng biết chuyện gì mà thím với con nhỏ nầy nói lăng xăng...

Thím Hương, quay mặt lại nhìn anh Tư rồi lấy tay chỉ vào trong mùng:

- Đó anh giỏi vô mà coi! Anh nói anh lo đem con Hạnh về cho tôi là vậy đó hả?

Anh Tư chưng hửng bước lại ngó vô trong mùng rồi hốt hoảng kêu lên:

- Ý trời, con nhỏ nào đây!

Anh bước luôn chân lên giường, đưa tay lôi con Lụa ra, rồi quay qua hỏi thím Hương:

- Sao kỳ như vầy hả em?

Thím Hương cười lạt:

- Hứ, bây giờ anh hỏi ngược trở lại tôi thì trái cựa quá!(đến đây, giọng của thím trở nên đay nghiến)… Đó, anh có nói miệng tài nữa chưa? Từ rày sắp lên anh nói cái gì chó nó tin anh chớ hổng ai thèm tin anh hết!... Hay là anh toa rập với thằng cha Chín Thuộc để xí gạt tôi hả?

Anh Tư nhăn nhó rồi phát chưởi thề om lên:

- Cái này là thằng Chín Thuộc nó chơi xỏ lá đá trái mình đây! Chuyến này nó biết tay tôi!

Thím Hương vẫn chưa chịu buông tha:

- Đó, bạn thân của anh đó! Đó, anh giỏi bày mưu thiết kế đặt thơ đặt từ bắt tôi viết nữa hông? Cha, cũng may mà thằng cha Chín Thuộc nó chưa... đụng tới tôi, chớ phải chi nó... hưởng đã đời rồi nó trao con nhỏ nầy cho mình lãnh thì mới sướng nữa! Thiệt làm tài khôn tài khéo

hoài!. Tôi biết hết mà: anh cũng thuộc một phe một phồn với thằng chả chớ kém gì!

Anh Tư, mặt mày nhăn nhó, đáp lời thím Hương bằng giọng nửa như muốn cự nự, nữa như muốn van lơn

- Trời đất thánh thần ngó xuống coi: mình dại nên bị thằng Chín Thuộc nó chơi cho một vố này tức muốn trào máu mà em còn nói cái giọng bể đầu bể óc đó nữa chớ!

Thím Hương hơi dịu giọng:

- Chớ anh nghĩ lại coi: em đinh ninh là con Hạnh nên mừng rỡ chạy xuống dưới này... tới chừng tá hỏa ra mới biết là không phải con nhỏ. Như vậy anh biểu em hổng ức trong bụng sao được!

Nghe thím Hương đã xưng ‘‘em’’ trở lại, anh Tư biết không đến nỗi nào nên dịu dàng nắm lấy tay thím rồi tha thiết nói:

- Em ơi, anh gặp thằng Chín Thuộc phen nầy chắc anh dằn lòng hết nổi, anh... giết chết nó quá!

Thím Hương hốt hoảng nắm chặt lấy tay anh ta:

- Ý hổng nên! Anh đừng làm bậy như vậy ở tù chết đa!... Mà thằng cha Chín Thuộc cũng đâu phải là tay vừa, thứ đồ ăn cướp sát nhơn đó, em sợ anh chưa kịp làm gì nó đã xuống tay trước rồi...

Anh Tư chụp lấy câu nói ấy liền:

- Đó em coi, em biết thằng chả như vậy nên em hơi sức đâu tin những lời nói bá xàm của thằng chả! Thôi bây giờ cũng khuya quá rồi, mình nên đi nghỉ để rồi sáng mai mình mới đủ tỉnh táo bàn tính coi phải... ăn thua đủ với thằng Chín Thuộc như thế nào! Còn về việc kiếm con Hạnh, anh nhứt định chuyến nầy em nên để cho anh đích thân đi lùng bới tìm kiếm cho ra con nhỏ anh mới nghe!

Thím Hương có vẻ xiêu lòng nên hỏi lại anh ta:

- Còn con nhỏ này anh tính sao bây giờ? Em coi mặt mũi nó hình như cũng quen...

Anh Tư nói gạt ngang:

- Ối! cái thứ con nít thì đứa nào nó cũng giống hao hao với nhau. Em để anh lo cho nó (nói đến đây anh Tư quay qua mỉm cười với

con Lụa rồi dịu dàng bảo nó)... Nè cháu, thôi cháu vô mùng ngủ lại đi, rồi sáng mai qua đưa cháu về nhà...

Con Lụa tự nãy giờ chăm chú theo dõi câu chuyện giữa anh Tư thím Hương, và tuy nó không thấu rõ gì nhiều lắm nhưng cũng biết mang máng sự việc xảy ra giữa hai người lớn ấy. Và chắc vì nghe con Hạnh nói nhiều về anh Tư nên tự nhiên nó đâm ra ghét lây anh ta.

Thấy nó vẫn ngồi ra đó, anh Tư bèn quay qua bảo con Năm ở:

- Năm, thôi mầy cho con nhỏ nầy ngủ đỡ một đêm nay đi rồi mai tao sẽ tính.

Con Năm ngơ ngác hỏi lại thím Hương:

- Ủa, bộ… thím hổng tính nuôi nó nữa sao?

Thím Hương bực mình to tiếng:

- Vậy chớ tự nãy giờ mầy đứng như trời trồng ở đó mà hổng có nghe gì ráo sao?

Con Năm thật thà đáp:

- Dạ có... mà sao hồi chiều thím dặn...

Anh Tư nổi nóng nạt ngang:

- Thôi đi mầy ơi, tao biểu mầy cho con nhỏ ngủ, rồi mầy cũng cũng ngủ luôn giùm tao một cái, chứ đừng có nói lôi thôi gì nữa hết! Chuyện của mầy, mầy lo đừng có xía vô chuyện riêng của thím mầy với tao nghen!

Con Năm "dà" một tiếng rồi len lét leo lên giường xô nhẹ con Lụa nằm xuống:

- Chị em mình ngủ em!

Anh Tư đứng nhìn hai đứa nhỏ một hồi rồi bước lại thổi tắt ngọn đèn, đoạn níu tay thím Hương lôi nhẹ đi lên nhà trên.

Con Lụa nằm im thin thít, không dám lăn trở cốt đợi cho con Năm ở nằm bên cạnh ngủ say. Con này, sau khi anh Tư và thím Hương đi lên rồi, quay qua tò mò hỏi con Lụa láp giáp một vài câu, nhưng khi nghe con nhỏ trả lời ầm ừ không ăn đâu vào đâu hết, nó cũng đâm ra nản chí, ngáp một hơi dài rồi nằm co lại ngủ.

Đêm nay, con Năm thức khuya một cách bất thường như vậy nên một khi nó nhắm mắt là ngủ mê đi liền theo đó.

Con Lụa để ý nghe con Năm thở ‘‘pho pho’’ đều đều là ngốc đầu lên, gỡ nhẹ cái mền để qua một bên, rón rén ngồi dậy. Sau khi thử xô nhẹ vào vai con Năm một cái hơi mạnh mà không thấy con nầy hay biết gì hết, con Lụa bèn bước nhẹ xuống giường và mon men đi lên phía nhà trên, định mò ra chỗ cửa cái.

Ban nãy nó có đi ngang qua lối nầy một bận nên bây giờ nó không lấy làm gì bỡ ngỡ cho lắm. Nó cứ lần theo vách mò mẫm đi lên phía có ánh đèn mờ mờ rọi lọt qua phía lỗ hổng dưới cửa buồng.

Nó tính lẻn đi luôn ra nhà trước, nhưng khi nghe có tiếng người xầm xì ở trong buồng, nó bò lại kê mắt ngó qua một kẽ hở trong ván cửa.

Té ra đó là buồng của thím Hương và anh Tư. Dưới anh đèn lờ mờ con Lụa thấy hai người đang nằm song đôi trên giường, một tay của anh Tư đang gác choàng lên vai thím Hương.

Con Lụa cắn môi cố lắng nghe tiếng anh Tư rù rì ở trong buồng:

-... Anh đã nói em cứ coi như chuyện vừa rồi... hổng có đi, chớ hơi sức nào em nhằn nhằn hoài hổng biết!

Thím Hương đáp lẩy:

- Sướng hông! Đầu dây mối nhợ gì cũng tại anh hết á! Rồi bây giờ anh biểu người ta câm miệng lại hả?

Anh Tư vừa chắc lưỡi vừa kéo thím Hương lại sát gần mình!

- Thì… em cho thằng chả leo cây, thằng chả cho mình... vuốt mỡ bò lại... như vậy kể ra huề hết chớ gì!

Thím Hương ngoe ngoẩy nhích mình ra:

- Ừ huề! Rủi hồi nãy thằng chả... làm thiệt với em rồi thằng chả trao cho con Hạnh... giả thì bây giờ mặt ảnh hổng chầng vầng bằng cái nia anh chớ kể!

Anh Tư lại lôi thím gần lại:

- Bậy nà! Anh tính kỹ đâu đó hết chớ! Anh có cục cưng nầy thì anh phải giữ, chớ để cho thằng mắc toi đó nó nhảy vô... ăn một cách dễ dàng như vậy sao em! Nó mà đụng tới chân lông em, anh quyết ăn thua đủ với nó!

Sợ thím Hương nói xiêng nói xéo nữa, anh Tư vội tiếp lời:

-... Còn cái việc nó đem đứa nhỏ lạ hoắc nào đó đánh tráo vô thì theo anh, chắc nó tìm không ra con Hạnh rồi túng thế phải bắt ẩu con người ta để thế đại vô... mình cũng không dè lại có chuyện đó.

Thím Hương hỏi lại liền:

- Có anh ẩu tả thì có! Bộ anh quên rằng thằng chả đã có đưa ra cho em coi sợi dây chuyền của con Hạnh hay sao? Có món đó em mới tin chớ bộ khi không em nhắm mắt tin càng thằng chả sao?

- Ờ còn cái vụ đó nữa há! Nếu vậy để sáng mai anh dẫn con nhỏ đem lên nhà ngủ để trả cho thằng chả rồi nói phải quấy một chuyến nữa coi thằng chả tính sao... Nếu thằng chả khăng khăng không chịu thì... để anh ráng anh lo... Thiệt con nhỏ báo đời quá!

Có tiếng thím Hương cự nự:

- Anh nói gì kỳ vậy! Bộ tại nó không sao?

Anh Tư xẳng giọng lại

- Bây giờ em tính đổ thừa hết cho anh hả? Em phải biết: cũng vì yêu thương em mà anh

hết bị lời ăn tiếng nói nặng nhẹ đủ điều, bị nhục nhã đủ thứ, đến phải chạy đôn chạy đáo lo lắng trớt da trán...

Thím Hương ôm lấy anh Tư:

- Thôi em lỡ lời anh đừng chấp tội nghiệp. Em... thương con thì nói như vậy, nhưng bây giờ đằng nào sự việc cũng... lỡ ra rồi phải hông anh cưng? Nếu em có ý gì thì giờ phút này em đâu có... đeo dính cứng anh như vầy!

Giọng nói như nghiến răng của thím Hương làm cho con Lụa bắt nổi dóa.

Bắt đầu từ đó, tiếng rù rì ở trong buồng im bặt. Con Lụa ráng ghé mắt nhìn kỹ qua khe ván để canh chừng xem cặp ấy đã ngủ chưa... Và nó càng bực mình thêm! Thiệt kỳ quá... hèn chi con Hạnh hổng ưa thằng cha Tư và bây giờ, dầu con nhỏ bạn của nó có ghét luôn cả thím Hương nữa thì cũng... phải lắm!

Nó bậm môi lắc đầu, rời chỗ đó để lần ra phía cửa cái. Nó đứng yên nghe ngóng một hồi rồi đưa tay kéo từ từ cái chốt khóa.

Bỗng có tiếng lạch cạch trong buồng, con Lụa hoảng kinh ngồi thụp xuống, bò núp dưới

gằm bàn gần đó. Nó hồi hộp lắng đợi tiếng mở cửa buồng ở trong ấy nhưng rồi lại không thấy gì hết.

Nó định mon men bò trở vô để rình coi động tĩnh ra sao cho được vững tâm hơn, nhưng vừa lúc ấy có tiếng vật mình vật mẩy hay chòi đạp day trở gì của ai ở trên giường, rồi tiếp theo là tiếng ú ớ của thím Hương.

Con Lụa thở ra một hơi dài: cái điệu nầy ở trỏng họ đã ngủ mê rồi, và chắc thím Hương ngủ không nên nết nên mới day trở lung tung và chưa gì mớ la om sòm!

Vững bụng hơn thêm, con Lụa bước lại cửa, tiếp tục rút cái chốt khóa ra, nhè nhẹ mở hé cánh cửa, nhanh nhẹn lách mình ra ngoài rồi khép kín cửa lại như cũ.

Hơi lạnh đêm khuya làm cho nó rùng mình. Cũng may mà nó có quơ cái khăn bàn lông đem theo! Nó vội kéo cái khăn vắt nơi cổ đội lên đầu cho kín để khỏi bị nhiễm sương, rồi lật đật rảo bước thẳng ra đường.

Nó cứ theo lối Chín Thuộc đã dẫn nó tới nhà thím Hương mà đi trở lại để ra chợ.

Có ra tới đó nó mới hỏi thăm hỏi nom đường về Cần Thơ được.

... Đường xá vắng tanh, tối om trừ một vài khoảng cách xa xa có đặt đèn lồng kiến bên cạnh lộ. Con Lụa không sợ ma cỏ gì hết mà chỉ ngán mấy con chó thỉnh thoảng cứ xông ùa ra sủa rượt.

Nó vừa cắm đầu cắm cố đi rút vừa hít mũi rột rẹt liên hồi vì thấm lạnh...

o O o

Sáng bửng hôm sau, thím Hương giựt mình thức giấc. Thím uể oải vươn vai, ngáp dài, định nằm nướng thêm một chút nữa, nhưng chợt nhớ trực lại vụ ‘‘con nhỏ lạ mặt’’ hồi tối hôm qua.

Thím bò rột dậy và khi nhận thấy anh Tư vẫn còn ngủ mê, thím kéo mền đắp lại cho anh ta rồi rón rén bước khỏi giường. Thím vừa bới lại mớ tóc vừa đi thẳng xuống nhà dưới.

Đến nơi, chưa thấy bóng con Năm ở đâu hết thím bèn bước lại bên giường, vừa tốc mùng lên vừa gọi:

- Năm ơi, Năm! Trưa trờ trưa trật rồi bộ mầy hổng biết sao?

Con Năm ngồi choàng dậy, đưa tay dụi mắt lia lịa. Nó chưa kịp lên tiếng trả lời thì thím Hương đã níu vai nó lắc mấy cái và hớt hải hỏi liền:

- Còn con nhỏ tao giao cho mầy hồi tối đâu hả?

Con Năm hoảng kinh ngó vô phía trong giường, xô gối, giựt mền như tìm một vật gì nhỏ bé vậy! Nó ấp úng đáp:

- Dạ... mới hồi tối nó ngủ chung với tui đây nè.

Thím Hương la lớn:

- Ừ mới hồi tối! Còn bây giờ nó chui vào hang ngách nào hả?

- Dạ... nó đi tiểu đi tiện gì đâu đó...

Tuy nói thế, con Năm cũng nhảy tót xuống, chui đầu ngó xuống dưới sàng giường rồi te te chạy đi định ra phía sau cầu tiêu. Nhưng khi nhận thấy cánh cửa nhà bếp còn đóng chặt cứng, nó liền quay trở lại:

- Chắc nó ra chơi ở phía bờ sông đằng trước thím Tư à, chớ cửa nẻo gì ở phía sau đều còn đóng y nguyên.

- Mầy ngủ như con trâu chương nên có biết khỉ gì đâu! Đi ra ngoài kiếm nó coi!

Con Năm dợm bước đi rồi lừng khừng quay lại hỏi:

- Dạ, con nhỏ nó tên gì để tui réo gọi nó hả thím?

Thím Hương dậm chân chắc lưỡi.

- Con nầy kỳ hông! Tao nói tao hổng biết mà! Mầy đi kiếm đại nó hổng được hay sao mà cần phải hỏi tên hỏi tuổi!

Con Năm nhăn nhó tất tả chạy đi...

Thím Hương bèn bỏ đi lên nhà trên vào buồng ngủ gọi giựt ngược anh Tư dậy. Anh Tư mở mắt ra cự nự:

- Chuyện gì dữ vậy hả! Hổng để người ta ngủ một chút...

Thím Hương cau mặt:

- Sướng quá há! Con nhỏ mới tới hồi tối đó đi mất tiêu rồi!

Anh Tư trề môi

- Đi khỉ gì mà đi. Chắc nó thức sớm, lạ nhà lạ cửa chạy ra đứng trước chơi đâu đó.

Vừa lúc ấy, con Năm tốc chạy a vào và nói với thím Hương:

- Con nhỏ đi đâu mất biệt rồi. Tui chạy kiếm nó cùng trời cùng đất mà hổng thấy bóng dáng đâu hết.

Thím Hương day qua phía anh Tư:

- Đó anh nói giỏi nữa đi! Cái gì anh cũng nói hổng có, hổng sao hết rốt cuộc rồi để mình em gánh trọn hết à.

Anh Tư thản nhiên đáp:

- Ối có cái gì đâu mà em la bài hãi như vậy hổng biết! Con nhỏ đó, nếu nó nằm vạ tại đây thì mình còn phải tốn công tốn của đưa nó về nhà, bây giờ nó dông đi thì.. thây kệ mẹ nó, mình càng rảnh chớ gì. Tánh sao hay lo bao đồng quá…

Thím Hương chận ngang

- Xí, vậy mà anh nói anh lo! Lo mốc xì họ! Con nhỏ đó đi mất rồi làm sao em hỏi nó về tông tích của sợi dây chuyền của con Hạnh hả ?... Hay ít ra mình cũng biết cha mẹ nó ở đâu để phăng lần tới, vì cái điệu nầy thế nào nó cũng dính líu không gần thì xa đến con Hạnh, nhứt là em thấy mặt nó ngờ ngợ như có gặp ở đâu rồi...

Anh Tư khoan thai bước xuống giường, đi lại mở toang cửa sổ buồng ra rồi đứng dựa lưng vào thành cửa mỉm cười nhìn thím Hương

- Em nói như vậy... kể ra cũng phải, nhưng nay dầu cho con nhỏ nó đi mất tiêu hay chết bờ chết bụi gì nữa, thì em cũng khỏi phải lo quýnh như vậy.

Thím Hương vẫn còn xẳng giọng:

- Chuyện như trời như đất vậy mà anh nói tỉnh khô vầy hè! Anh giỏi anh tính thử coi!

Anh ta bước lại đưa tay âu yếm vén nhẹ mấy sợi tóc lòa xòa trên trán thím Hương:

- Anh hỏi em còn thằng cha Chín Thuộc đó

chi? Sợi dây chuyền đó thằng chả lấy của con Hạnh thì mình cứ hỏi ngay tệnh thằng chả có phải dễ hơn không?

Thím Hương hơi dịu giọng:

- Biết thằng chả có chịu nói thiệt hông mà anh hỏi? Thằng cha đó hổng... dễ dúng gì đâu nghen anh!

Anh Tư cười rất tươi:

- Không nói thì mình… nhờ làng lính hỏi thằng chả chớ sao? Tang cớ đành rành là sợi dây chuyền đó, thằng chả lật trái lật ngược gì nữa được!

Thím Hương có vẻ lo ngại:

- Nhưng còn cái vụ... gì đó của anh, anh đừng ỷ y quá rủi thằng chả làm tầy quầy ra thì...

Anh Tư chận ngay:

- Ối cái chuyện của anh, dầu có đi nữa thì cũng đã nguội tanh nguội ơ rồi, và anh đã sắp sẵn câu trả lời đâu đó hết. Còn cái chuyện của thằng chả sốt dẻo, nóng hôi hổi đây mà em!

Đến đây anh Tư cả giọng nói tiếp:

- Anh nói là nói phòng hờ như vậy, chớ anh đâu có dính dáp gì vô đó hết. Em quên rằng thằng Chín Thuộc là một tên chuyên môn đặt điều hãm hại người ta hay sao!

Thím Hương có dáng đăm chiêu:

- Thiệt em lo quá anh à. Bị có con Hạnh ở trỏng chớ hông thôi em chẳng muốn anh động chạm thằng cha Chín Thuộc làm gì, dầu thế nào đi nữa, em cũng chẳng vững bụng được!

Anh Tư níu lấy hai vai thím Hương thở ra:

- Đằng nào thì mình cũng phải rấn tới chớ thụt lùi hết nổi nữa rồi! Thôi để xong chuyện nầy đi, hai đứa mình kiếm coi có chỗ khỉ ho cò gáy nào đó về ở cho nó yên thân...

... **S**au khi hỏi thăm sơ qua anh bồi phòng; anh Tư đi thẳng lên lầu đến gõ cửa nơi buồng của Chín Thuộc trọ.

Vừa thấy mặt anh Tư, hắn ta đã tặng ngay cho một tràng chưởi thề.

Anh Tư mỉm cười thản nhiên hỏi lại:

- Ngủ gì mà ngủ dữ làm cho người ta dộng cửa thiếu điều rớt ván ra vậy cha?

Chín Thuộc đưa tay dụi mắt.

- Tụi bây chọt tao được một cú vừa rồi nên tụi bây mừng húm ngủ hông được chớ tao thì có việc gì đâu mà hổng ngủ cho thẳng cẳng hả.

Anh Tư cười mơn

- Thôi vuốt giận đi anh Chín! Dữ hông, cái chuyện đã qua một đêm rồi mà bây giờ anh còn… chạy máy nóng xưng hô mầy tao như vậy thì... ẹ quá!

Chín Thuộc hơi xẻn lẻn:

- Chớ... anh nói với con mẹ Hương đá giò lái tôi một cái vừa rồi… hổng đáng tức hay sao? Nhứt là về phần tôi, tôi xử đàng hoàng quá! Té ra tôi tốn công tốn của mạo hiểm đem con nhỏ về dưng không cho mấy người!

Anh Tư bình tĩnh đợi cho hắn ta dứt lời rồi mới bước đến vỗ vai hắn ta, ôn tồn nói

- Anh Chín ơi, anh làm như anh hiền khô

vậy! Anh nói anh đã dưng không con nhỏ, vậy chớ bây giờ tôi dẫn nó trả lại cho anh để anh hết... kêu rêu, anh có vừa lòng chăng?

Chín Thuộc quắc mắt nhìn anh Tư, hỏi gằn:

- Ê, bộ tính chơi cha người ta trong đêm qua rồi bây giờ lại tới nói xốc óc nữa hay sao đây?

Anh Tư chắc lưỡi:

- Vuốt giận đi mà anh Chín! Hay là anh tính lấy cớ cự nự lại để che lấp cái chuyện con nhỏ đó hay sao?

Chín Thuộc nhìn sững anh Tư:

- Ê, bộ con mẹ Hương nó cho anh uống cái đó hay sao mà tôi anh có vẻ khùng ba trợn quá! Tôi không kể công chớ mắc mớ mồ tổ gì lại phải che lấp hả ?

Anh Tư nheo mắt nhìn lại Chín Thuộc, mỉm cười hỏi thẳng:

- Thôi việc gì đó cũng đã qua hết rồi vì chỗ anh em mình tôi hỏi thiệt: vậy chớ anh đem con nào lạ hoắc tráo vô đó hả?

Chín Thuộc thụt lui lại một bước:

- Thì con nhỏ của thím Hương chớ còn tây con tàu gì vô đó nữa! Tôi có trao cho thím coi sợi dây chuyền của nó đúng y bon mà! Đ.m mình rị mọ cả tuần lễ, bỏ hết công ăn việc làm để dẫn con nhỏ đó về đây cho được, bây giờ lại nói... hổng phải chớ...!

Anh Tư ôn tồn giảng giải:

- Tôi có nói gian nói dối cho Bà hại tôi đi! Thiệt mà anh Chín! Con nhỏ đó không phải con Hạnh, con của thím Hương, hồi tối sau khi anh đi rồi thím Hương chạy xuống... mới tá hỏa ra, ối thôi thím rủa anh không còn ghe tàu nào chở cho hết. Nói thiệt với anh tôi cũng bị họa lây, và vì vậy thím mới hối tôi lên trên này kiếm anh để hỏi coi anh... lấy sợi dây chuyền đó ở đâu, sợi dây chuyền đó thiệt là của con Hạnh...

Chín Thuộc phát cười ré lên. Hắn ta chạy a lại vỗ mạnh vào vai anh Tư:

- Thiệt khoái chí tử! Đó là... trời hại mấy người, ai biểu mấy người tính gạt tôi chi? Thiệt tôi cũng không dè đã bắt lộn một đứa nhỏ khác... (đến đây, như chợt nhớ điều gì, hắn

ta nhíu mày lẩm bẩm)... Ủa lạ quá, sao con nhỏ lại có sợi dây chuyền đó cà?

Mình cũng lấy cầu âu để đem làm bằng cớ với thím Hương... À... à...

Hắn ta quay qua hỏi anh Tư

- Vậy chớ con nhỏ bây giờ ở đâu, anh... giao trả lại nó cho tôi được hông?... Tôi chịu khó đưa nó về chỗ cũ chớ anh với thím Hương giữ lại nó té vàng té bạc gì! Và rủi... cha mẹ nó hay được thưa kiện lôi thôi lắm!

Anh Tư cười phá lên, chậm rãi lắc đầu:

- Rất tiếc, tụi nầy thả con nhỏ ấy rồi...

Chín Thnộc hơi cau mày, đoạn lơ lửng đáp:

- Vậy hả! Cũng được. Tôi lại phải chịu khó cất công đi một chuyến nữa...

Anh Tư đâm ra nao núng và xuống giọng cầu cạnh:

- Anh Chín à, cái chuyện này thiệt ra cũng hổng đáng gì hết. Người như anh thiếu gì các bà các cô mến chuộng. Tôi bị lỡ kẹt lãnh phần gởi mấy đứa nhỏ của thím Hương đi học nên

tôi phải trần thân như vầy... Vậy anh làm ơn giúp tôi một chuyến chót này nữa: anh chắc dư biết chỗ anh lấy sợi dây chuyền đó cũng không xa gì chỗ con Hạnh ẩn trốn. Anh ráng... chỉ cho tôi biết chỗ ấy đi, rồi tôi sẽ tính phải quấy với anh.

Thấy Chín Thuộc làm thinh, anh Tư chép miệng thở ra:

- Tôi cũng vái trời cho tôi lo xong cú này rồi tôi xin rút êm đi xứ khác làm ăn chớ không dám đeo đuổi thím Hương nữa! Thiệt tôi ngán tới cần cổ rồi!

Chín Thuộc chắc lưỡi đưa đẩy thêm:

- Coi, sao dở vậy chú em!

- Thiệt mà anh Chín!... Bởi vậy tôi mới xin anh làm ơn làm phước chỉ tôi chỗ đó…

Chín Thuộc trả lời mội cách gọn khô:

- Rất tiếc, tôi không thể làm vừa lòng anh được.

- Sao vậy hả?

Chín Thuộc cười xòa:

- Vì tôi cũng hổng biết cái móc xì gì hết!

Anh Tư bực mình:

- Anh nói vậy chớ tôi hổng tin...

Chín Thuộc càng cười lớn lên

- Anh tin hay không thì đó là ''cái lẽ tự nhiên, cái quyền tự do'' của anh! Tôi cũng vậy, tôi bây giờ cũng không tin ai được hết ráo!

Tôi bị đá vô ba sườn ạch ạch tức bế phổi mà tin ai sao nổi nữa đó bạn!

Giọng của anh Tư trở nên gay gắt:

- Té ra anh nhứt định không chịu chỉ cho tôi chỗ ấy phải không? Được rồi, để coi tôi có kiếm được con Hạnh không!

Chín Thuộc nheo mắt nhìn anh ta:

- Ủa lạ dữ hông! Nếu anh kiếm được tôi còn mừng cho anh nữa! Đây nè! tôi xin chỉ mí mí cho anh: anh chạy kiếm con nhỏ hồi tối hôm qua đó, anh hỏi nó thì thế nào cũng lòi ra một hai điều dính líu đến con thím Hương.

Anh Tư hoài nghi hỏi lại:

- Sao khi không anh... chỉ cho tôi chuyện đó? Tính xí gạt cho tôi mất thì giờ và đi lạc hướng hết ráo hả?

Chín Thuộc xô nhẹ vai anh Tư ra:

- Thằng cha nầy sao đa nghi hơn Tào Tháo! Tôi chỉ anh như vậy là tôi muốn... chấp anh đi trước một nước đó! Sướng, thấy mụ nội mà còn làm bộ nữa!

Về phần con Lụa, sau khi từ nhà thím Hương lần mò ra tới chợ thì trời hãy còn khuya nên đâu đó đều vắng tanh.

Nó đứng ngó dáo dác một lúc rồi đi thẳng vô nhà lồng chợ tìm một sạp vải ở vào chỗ khuất gió nhất để nghỉ lưng chờ sáng.

Vì bị mệt mỏi trong hai ngày liền, con Lụa vừa đặt mình nằm xuống là ngủ mê say theo đó và mãi đến lúc sáng bét, khi bà chủ sạp vải ra dọn hàng lắc vai kêu thúc nó mới mở choàng mắt ra.

Thấy nó có vẻ ngơ ngác, bà này liền hỏi nó:

- Thôi đi chỗ khác để cho tao buôn bán mần ăn chớ nhỏ!

Rồi liếc thấy mặt mũi nó có vẻ sạch sẽ, quần áo lành lặn chớ không rách rưới lấm lem giống như mấy đứa ăn xin khác thường tấp vô mấy sạp vải và thớt thịt ngủ, bà ta tò mò hỏi thêm:

- Mà mày là còn cái của ai sao mà ngủ lang bang như vầy? Mầy có đi chung với ai không nhỏ?

Con Lụa không biết trả lời làm sao cho tiện nên ấp úng một cách lửng lơ:

- ...Tui đi dìa Cần Thơ

- Về Cần Thơ? Trời ơi, sao mầy hổng thức sớm một chút cho kịp chiếc tàu Phước Châu?

Con Lụa lo lắng hỏi lại:

- Bộ... tàu gì đó chạy rồi hả thím?

- Ừ.

Con Lụa tái mặt:

- Nó chạy rồi... mình dìa trển hết được sao thím?

- Sao hổng được! Mày ra bến đò, gần chỗ cầu tàu đó rồi sang bên kia sông kiếm xe đò đi, nhưng xe đò chỉ chạy tới Bắc Cái Vồn thôi hè.

Vừa lúc ấy, con Lụa chợt thấy anh Tư đang đi lơn tơn phía gần Nhà Việc nên nó vội vã chào bà chủ sạp vải để rảo bước lẫn vô mấy quán cốc trong chợ.

Chắc chắn là khuất hẳn tầm mắt của anh Tư rồi nó mới đứng lại, nép mình sát vô góc quán rồi ló đầu ra canh chừng coi anh kia đi đâu.

Sau đó nó thấy anh Tư bước vô cửa một căn phố lầu rồi mất biệt. Con Lụa vội vàng rời chỗ núp để đi thẳng xuống phía bến đò gần cầu tàu.

Đến nơi nó nhận thấy ngay chiếc đò ngang đậu cập bên cầu, khách quá giang lớp ngồi lớp đứng đông nghẹt dưới đò.

Con Lụa đi mon men lại gần đầu cầu, nhưng nó bỗng để ý thấy ai ai cũng lom lom nhìn về phía nó hết.

Vốn đã kinh nghiệm qua một lần bị bà chủ... sạp vải hạch hỏi lôi thôi, con Lụa hoảng kinh tháo lui. Nó ngán cà rà ở chỗ đó để thế nào cũng bị người nầy hỏi một câu, người kia hỏi một câu, mà toàn là những câu hỏi khó trả lời sao cho xuôi đuôc!

Và biết đâu chừng trong lúc nó còn lựng khựng ở đó, anh Tư đi trở tới tóm cổ nó lại thì sao! Thế nào má con Hạnh chẳng biểu anh đó đi lùng kiếm bắt nó lại để rồi... hạch hỏi nó lung tung về con nầy.

Nhớ trực lại những lời mắt thấy tai nghe tại nhà thím Hương trong đêm rồi, tự nhiên con Lụa lắc đầu một mình: Cái điệu này làm sao con Hạnh về ở cho yên được với má nó và thằng cha dượng ghẻ kia!

Nghĩ thế con Lụa hối hả lánh cho xa chỗ bến đò ấy và đi ngược theo bực thạch về phía chợ cá...

Qua phút hồi hộp ấy, con Lụa mới đâm ra lo dữ: bây giờ làm sao nó sang sông để kiếm xe đò đi lên Cần Thơ được? Mà dầu có sang bên bển được, làm sao nó có tiền để mua giấy xe?

Tuy nghĩ thế, con Lụa cũng liều mạng đi tới để kiếm cách quá giang qua bên kia sông.

Ở phía đó, xuồng ghe đậu chen nhau dưới bến, nhưng đa số chủ xuồng chủ ghe đều lên mua bán trên chợ hết, những chiếc nào có người thì họ lại đang lăng xăng, kẻ lo bưng cây

trái người lo xúc cá tôm lên bờ bán cho kịp buổi chợ sớm.

Con Lụa lại lần mò đi vô phía trong nữa...

Ở miệt nầy toàn là một thứ ghe thuyền lớn bỏ đỏi buông neo. Chiếc nào chiếc nấy cũng vắng hẳn bóng người và trên mui, ngọn đèn trong lồng kiến xanh đỏ vẫn còn để cháy.

Trời mỗi lúc mỗi sáng tỏ thêm...

Con Lụa càng thêm lo âu: mắt nó cứ ngó dớn dác hết đầu nay tới đầu nọ canh chừng coi có anh Tư, thím Hương hay Chín Thuộc, hay lính tráng gì theo đuổi để bắt nó lại chăng…

Thời may nó bỗng nghe có tiếng ho khúc khắc phát ra từ mũi một chiếc ghe chài "lớn", rồi có một người ốm tong ốm teo mặc áo thun lá chui ra khỏi chiếc nóp trải ở đằng trước mũi chiếc ghe chài ấy.

Con Lụa mừng rỡ bước lại gần và cất tiếng gọi hắn ta:

- Chú ơi chú, cho tui hỏi thăm cái nầy một chút...

Người trên mũi ghe đang chống nạnh một

tay lên hông ưỡn người ẹo qua một bên để ‘‘bẻ xương sống’’ vội ngừng lại ngó lên bờ.

Con Lụa lại lên tiếng:

- Chú cho tui hỏi thăm cái nầy coi chú!

Người kia nheo mắt nhìn nó:

- Hỏi gì đó nhỏ?

Con Lụa đưa tay kéo hai cái chót khăn bàn lông rủ xuống trước ngực, và ấp úng đáp:

- Chú ơi, hổng dám nào chú làm ơn... chở tui qua bên sông...

Người kia trợn mắt tròn xoe:

- Ý trời trời... Bộ mầy tính bắt tao chống trọn một chiếc ghe ‘‘từa náng’’ nầy để chở mầy qua bên kia bờ sông hả? Con nhỏ nầy bộ nó hết chuyện chơi hay sao mà!

Con Lụa nhăn nhó năn nỉ:

- Thiệt mà chú! Chú làm ơn chở tui qua bển cho kịp đi xe lên Cần Thơ...

Người kia nhìn nó, đầy vẻ hoài nghi:

- Sao mầy hổng lợi đằng bến đò gần ngoài vàm đó ?

Con Lụa dấu mặt ngó xuống đất:

- Tui có lợi rồi... Ở đó bị đông người ta quá...

Người kia bổng cười khan lên rồi thấp giọng hỏi nó...

- Ê nhỏ, có phải, mầy trốn mẹ cha bỏ đi một mình hông hả?

Con Lụa hấp tấp trả lời:

- Hổng phải vậy đâu! Tui muốn dìa nhà ba Sáu tui mà!

- Mà mầy đi đâu dưới nầy mà tính dìa nhà ba Sáu ba Bảy gì đó?

Con Lụa đâm ra lúng túng:

- Thì... có người quen dẫn tui đi chơi... lạc tuốt dưới này.

- Thôi mầy đừng dối quanh dối quẩn làm gì. Tao có ăn thua gì trong đó mà mầy sợ!

- Vậy chú chở tui qua bên kia sông hổng được hả?

- Tao đã nói không được rồi và khắp cái dãy ghe lớn nầy tao chắc cũng không ai làm chuyện đó được đâu!... Hay là mầy chịu khó đi xê xê vô phía trong một chút kiếm coi có chiếc xuồng hay tam bản gì khác hông...

Thấy con Lụa cứ đứng lựng khựng ở đó, người kia có vẻ ái ngại. Hắn ta bước theo cây đòn bắt vào bực thạch đi thẳng lên bờ, đến hỏi nhỏ con Lụa:

- Sao nhỏ, có chuyện gì nữa mà mầy chưa chịu đi?

Con Lụa rươm rướm nước mắt:

- Chú... làm ơn chỉ cách cho tui dìa ba Sáu...

Người kia nhún vai:

- Chỉ có cách là mày lợi đằng bến đò, nhưng tao coi bộ mầy ngán chỗ đó. Chắc ai chận bắt mầy hả?

Thấy con Lụa làm thinh hắn ta chép miệng nói tiếp:

- Phải chi mầy đi về miệt Vĩnh Long thì để tao nói với hai vợ chồng ông bầu chủ ghe giùm mầy…

Con Lụa hấp tấp hỏi lại:

- Ủa bộ ghe này đi Vĩnh Long hả chú?

- Ừ lát nữa đây, chờ bà bầu đi chợ xuống là mở đỏi khơi liền… mà mầy hỏi làm chi vậy ?

Con Lụa ngước mắt lên ấp úng:

- Giả tỷ bây giờ tui đi Vĩnh Long có được hông chú?

Người kia nhíu mày

- Sao ba hồi đi Cần Thơ, ba hồi mầy muốn đi Vĩnh Long?

Tự nhiên con Lụa bắt mỉm cười:

- Dạ... tui cũng có người quen ở bển...

Người kia chắc lưỡi:

- Cha sao con nhỏ nầy ăn nói lăng nhăng quá tao hổng biết đàng nào mà rờ!

Sở dĩ con Lụa bỗng đòi đi Vĩnh Long là vì trước ngày bị Chín Thuộc bắt đưa xuống dưới nầy nó có nghe ông Sáu Giò cho biết thêm một vài tin tức về thằng Long anh con Hạnh.

Ông Sáu tuy có lòng tốt chứa chấp con Hạnh trong nhà nhưng ông vẫn không yên tâm: thím Hương thì đi biệt tông biệt tích, giờ đây chỉ còn có thằng Long là may ra còn có liên lạc với gia đình…

Thời may, mới đây tình cờ ông giáo chủ nhà trọ cũ của thằng Long gặp ông Sáu ngoài chợ và cho biết có nhận được thơ của nó gởi về hỏi ông ta.

Ông giáo khen thằng nhỏ ăn ở ‘‘có hậu’’ và cho biết thêm: hiện nay thằng Long đang học ở bên Vĩnh Long và cũng ăn cơm tháng tại nhà một ông giáo nơi trường nam bên ấy.

Con Lụa từng nghe con Hạnh nhắc nhở đến anh nó hoài, bởi vậy nó mới nghĩ rằng: sẳn dịp hiếm có nầy nó dông tuốt qua bên Vĩnh Long để cho thằng Long hay tin tức về em nó, cũng như về việc đã xảy ra mới rồi giữa thím Hương và thầy Giáo Tư.

Nếu nó làm được chuyện này chắc con Hạnh vừa ý lắm, nhứt là nó định bụng sẽ rủ thằng Long về ở chung cùng con Hạnh tại nhà ba Sáu của nó, chớ đừng thèm về với thím Hương nữa. Thím Hương mê thầy Giáo Tư thì còn ngó ngàng gì đến hai đứa nó nữa!

Thầm sắp đặt sẵn những chuyện ‘‘phải làm’’ tài khôn tài khéo đó, con Lụa bèn hăng hái nói với người dưới ghe mà nó mới ‘‘làm quen’’ và coi bộ người này cũng có vẻ thắc mắc đến số phận của nó lắm.

- Chú ơi, chú thương tui, chú làm ơn làm phước nói với bà chủ ghe cho tui có giang đi Vĩnh Long một cái chú! Tui ở dưới này họ chạy bắt tui lại thì nguy lắm!

Người kia chậm rãi đáp:

- Cho mầy có giang thì dễ ợt. Tao nói với bà bầu một tiếng thì được. Nhưng mầy nói cái gì mập mờ sao tao nghi quá! Hay là tao chịu khó dẫn mầy đến nhà làng để nhờ mấy ổng xử sao đó thì xử…

Con Lụa lắc đầu lia lịa:

- Ý hổng được đâu. Tui làm gì mà họ ‘‘xử’’ tui! Nếu chú hổng cho tui quá giang thì để tui đi kiếm ghe khác! Thôi tui kiếu chú tui đi nghen!

Vừa nói con Lụa vừa quay lưng rảo bước đi…

Không biết nghĩ sao, người kia réo giựt ngược nó lại:

- Ê nhỏ, đợi chút xíu coi mậy!

Con Lụa ngừng bước, đứng dang ra xa.

- Gì nữa đó chú?

Người kia đưa tay ngoắc nó lại?

- Lợi đây nhỏ! Để tao nói với bà bầu chủ ghe cho mầy đi nhờ nghen!

Khi còn Lụa mừng rỡ bước nhanh tới, hắn ta thở dài ôn tồn bảo nó:

- Tao nghĩ kỹ rồi: tao cũng ráng làm phước cho mầy một chuyến chớ để mầy đi lang bang như vậy cũng tội nghiệp. Tao dư biết hổng ai hơi sức đâu, đưa đầu ra gánh cái chuyện bá vơ ở dọc đường dọc sá… Tao đố mầy kiếm được chiếc ghe nào khác chịu chứa chấp hay chở mầy đi!... Mà cái điệu mầy ăn nói… ấm ứ như vậy đố khỏi bị họ dắt đem giao cho làng lính… Biết đâu chừng mầy trốn cha trốn mẹ hay… ăn cắp ăn trộm, hay làm chuyện gì gian xảo thì sao ?

Con Lụa quắc mắt cự liền:

- Ê chú hổng được nói bậy đó nghen! Tui ăn

cắp ăn trộm hồi nào mà chú nói ẩu tả như vậy hổng sợ Bà bắn lọt tròng té nổ hay sao ?

Người kia cười xòa, đấu dịu:

- Tao nói là nói… giả tỷ như vậy. Cha, con nhỏ này coi lơ mơ mà dữ quá hé! Thôi lợi đây mầy nhỏ!

Con Lụa còn vùng vằng:

- Chú nói thiệt hay chơi đó?

Người kia thở ra:

- Ý trời, tao xí gạt mầy tế mồ tế tổ gì tao chớ! Mà mầy tên gì hả?

Con Lụa chậm rãi bước lại

- Tui tên Lụa.

- Lợi đây Lụa! Được rồi, để lát nữa tao nói với bà bầu... mà mầy có xuống ở dưới ghe bả có sai biểu cái gì thì... chịu khó nghe lời bả một chút nghen.

- Ừa, cái đó dễ mà! (rồi nó tò mỏ hỏi luôn) tự nãy giờ tui nghe chú nói bà bầu gì vậy chú?

Người kia cười xòa:

- Vậy chớ mầy hổng để ý biết ghe… này là ghe gì sao?

Bà Bầu là vợ của ông Bầu chủ gánh hát bội đây nè. Bộ mầy hổng thấy trên mui ghe có chất mấy cái rương đồ đạc sơn đỏ và mấy cái cuốn " sơn thủy" đó sao?

Con Lụa reo lên:

- Ý cha, đi theo ghe này chắc vui lắm hén! Tui khoái coi hát lắm!

Người kia nhăn mặt:

- Ừ cho mầy vui! Tụi này rầu thấy mụ nội đây nè! Bộ mầy hổng thấy thân tao ốm như cò ma đây sao?

Con Lụa như quên bẳn hết mọi việc, tò mò hỏi luôn:

- Vậy chớ chú hát chú đóng vai gì hả?

Người kia trề môi:

- Vai lạm xạm: vua, quân, tướng, hề, tiểu đồng… mấy cái vai đồ bỏ đó mà!

Con Lụa lại mò tò hỏi tiếp:

- Chắc chú đóng tuồng vui lắm hén?

Người kia mỉm cười chua chát:

- Ờ... vui lắm! Tụi bây ở ngoài đi coi hát nên thấy vui như vậy chớ có lâm vào cái kiếp vẽ mặt vẽ mày, mang hia đội mão như vầy mới biết đá biết vàng!

Liếc thấy con nhỏ có vẻ không hiểu, người kia thở dài rồi hỏi lảng đi

- Ờ mầy tên gì? Hồi nãy mầy có nói mà tao quên mất.

- Tui nói tên Lụa rồi mà! Còn chú, chú thứ mấy hả chú?

Người kia hơi tươi lại sắc mặt:

- Mày kêu tao bằng Ba Còm cũng được.

Con Lụa nhìn Ba Còm từ đầu đến chân, rồi cười mủm mỉm

- Chắc tại chú... ốm nhom, đi cà lòm khòm nên họ đặt tên chú như vậy phải hông?

Ba Còm xoa đầu nó

- Con này coi bộ... xạo dữ đa!

Bỗng Ba Còm quay đầu nhìn về phía đằng chợ và khều con Lụa:

- Bà bầu đi chợ dìa đó nhỏ!

Dáng người ‘‘bề thế’’ đẫy đà của bà bầu làm cho con Lụa đâm ra khớp và tự nhiên nó đứng lùi lại phía sau lưng Ba Còm.

... Bà bầu đặt phịch cái giỏ đi chợ xuống đất rồi vừa lấy khăn vắn lau mồ hôi trán vừa cất tiếng hỏi rổn rảng.

– Đứa nhỏ nào đó Ba Còm ?

Ba Còm níu tay con Lụa lôi qua một bên:

- À... con nhỏ này hả bà chủ ? Tui tính nói cho bà hay kế bà hỏi trước: con nhỏ này nó xin có giang đi Vĩnh Long... Bà chủ liệu coi được hông...

Thấy Bà bầu chống nạnh ‘‘hai quai’’ đứng nhìn châm bẩm con Lụa như muốn nuốt trộng,

Ba Còm ấp úng nói luôn:

- Bà Chủ à, theo tui thấy thì... mình cho nó đi theo cũng chẳng sao, vừa thương giúp nó vừa có lợi cho mình… Trong lúc chưa tới chỗ nó xuống, mình có thể cho nó… thay cái thằng nhỏ bỏ đi rồi đó… để phụ dọn đồ đạc và chạy hiệu…

Bà bầu có vẻ xiêu lòng nhưng còn ráng nói cứng:

- Thôi thôi, tao hổng thèm nuôi ba cái đồ trôi sông lạc chợ ôn dịch nầy nữa! Nuôi cho đã rồi nó muốn bỏ đi lúc nào thì đi.

- Ậy, con nhỏ này nó xin có giang tới Vĩnh Long mà bà chủ! Mình có nuôi nó luôn đâu, và trong lúc đó mình cũng nhờ nó làm việc đôi chút. Từ hôm nay cho nó phụ chạy hiệu và sai vặt như vậy cũng đỡ lắm bà chủ à!

Bà bầu trề môi đầy đỏ thẩm vì nước cốt trầu:

- Nó có giang thì sao, cũng tốn cơm chớ bộ

không sao?

Ba Còm chắc lưỡi:

- Ý trời ơi, con nhỏ chút tíu đó ăn được bao nhiêu mà bà chủ… thì cho nó chút cơm thừa cá cặn…

Bà bầu trả lời gọn bân:

- Cơm thừa cá cặn tao đi nuôi heo có lợi hơn không! Hồi sáng tao tính mua con heo lang nhỏ thiến rồi để bỏ nuôi ở phía đằng sau lái đó mầy!

Ba Còm thở ra:

- Ứ hự, bà chủ tính cái gì cũng... răng rắc như vậy hết thì thiên hạ chỉ còn nước cạp đất mà ăn...

- Ê bộ mầy rủa tao hả Ba?

Ba Còm nhăn nhó:

- Ai dám vậy bà chủ!... Thôi mà bà chủ, mình cho con nhỏ này có giang cũng như... để phước đức dìa sau... Bữa nay ba mươi, mai mùng một

bà chủ ăn chay...

Bà bầu cự nự:

- Bậy nà. Bữa nay tao ăn chay rồi nghen mầy! (nói đến đây bà ta thở ra như… chịu thua)... Mô Phật, thôi tao cũng nghe lời mầy. Tánh tao hay làm nhơn làm đức, mà hễ ai nói vô hoài tao cũng... cầm lòng hổng đậu...

Bỗng bà ta ‘‘sang số’’ rướn giọng lên:

-... Mà tao giao hẹn với mầy: nếu nó ăn cắp đồ đạc dưới ghe dông đi thì mày lãnh đủ, hay cha mẹ nó thưa kiện nói tao dụ dỗ con người ta đi theo gánh hát thì tao chỉ ngay mầy đa nghen Ba!

Ba Còm hớn hở gật đầu:

- Được rồi. Tui bảo lãnh hết mà bà chủ! (hắn ta xô con Lụa lên trước và bảo nó)... Xong rồi đó mầy! Mầy khoanh tay cám ơn bà chủ đi!

Con Lụa đành nghe lời làm theo.

Bà bầu nhíu mày nhìn nó một hồi nữa rồi

quay qua nói với Ba Còm:

- Tao coi bộ vó con nhỏ nầy hổng vừa đâu Ba Còm à!

Ba Còm mau miệng đỡ lời

- Hổng phải đâu bà chủ à. Con nhỏ nầy nó có vẻ… hơi lanh lợi, cái nghề của mình gặp đứa như vậy đỡ lắm chớ rủi rớ phải cái thứ lù khù lờ khờ như gà mở cửa mả thì còn mần ăn gì được!

Nhận thấy lời nói của mình nghe cũng khá xuôi tai bà bầu, Ba Còm vội khều con Lụa để hối nó:

- Nè nhỏ, thôi mầy xách giỏ đồ ăn của bà chủ đem lên ghe đi.

Con Lụa sợ đến phút chót bà bầu thay đổi ý kiến bất tử không cho nó đi nên xăng xái cúi xuống xách cái giỏ lên rồi te te nê đi.

Ba Còm vội chạy theo, đưa tay xách phụ cái giỏ với con Lụa vì hắn ta lo ngại con này không quen vừa xách nặng, vừa đi trên cây đòn nhúng

lên nhúng xuống theo mỗi bước chân, và do đó, không khéo con nhỏ quăng luôn cái giỏ đồ ăn của bà bầu xuống sông thì... đổ nợ!

[1] Tức là Điều Bác tướng quân, một bực công thần (gốc người Miên) của vua Gia Long, có lăng thờ tại địa phương và từng nổi tiếng là linh thiêng.

PHẦN THỨ III

Từ ngày con Lụa mất tích, ông Sáu Giò rầu rĩ không nguôi. Ông la rầy con Hạnh một trận nên thân vì con này đã a tòng với con Lụa dấu nhẹm chuyện bị kẻ lạ mặt chận đường, cho nên mới xảy ra nông nổi ấy!

Ông đi cớ cò cớ bót rồi đi hỏi thăm hỏi lung tung trong vùng nhưng rốt cuộc rồi chẳng đưa đến một kết quả nào hết,

Phần mắc kẹt sanh kế hằng ngày, phần sợ bỏ con Hạnh ở nhà rủi ro có chuyện bất trắc xảy ra nữa chăng, nên ông không dám rời đi kiếm con Lụa ở những nơi xa khác.

Thấy ông Sáu âu sầu con Hạnh cũng buồn xo. Hơn nữa, nó cũng thương nhớ và lo sợ cho con Lụa vì tuy mới sống gần nhau có một thời gian ngắn, hai đứa trẻ mồ côi ấy quấn quít nhau vô cùng.

Con Hạnh càng lo sốt ruột hơn nữa vì mấy

hôm nay ông Sáu đau nằm liệt giường liệt chiếu sau khi đi làm về bị trúng mưa.

Ban đầu, ông Sáu tưởng cũng chỉ ấm đầu sổ mũi qua loa thôi nên sai con Hạnh cạo gió cùng chạy mua mấy chai "Thối nhiệt tán" về cho ông uống.

Nhưng qua mấy ngày sau ông bỏ cơm bỏ cháo luôn rồi ngồi dậy hết nổi nữa...

Một bữa nọ, nhìn thấy vẻ mặt quá hốc hác và đôi mắt sâu trủng, trỏm lơ của ông Sáu, con Hạnh tự nhiên ngồi khóc thút thít.

Ông Sáu vói tay níu nó lại gần và phều phào hỏi:

- Cái gi mà mày khóc hả Hạnh?

Con Hạnh sịt mũi đáp:

- Con sợ ba Sáu.. chết!

Ông Sáu nhích mép cười:

- Bậy nà...

Con Hạnh mếu máo nói tiếp:

- Ba Sáu chết... chị Lụa hổng có ở đây rồi

con ở với ai... Để con đi rước ông thầy đến coi mạch hốt thuốc nghen Ba Sáu?

Ông Sáu gắng gượng làm tỉnh:

- Tao nói tao... hổng chết nổi mà! Tao nằm nghỉ ngơi đôi ba bữa nữa...

Vừa nói tới đó, ông ta vội ôm ngực nổi cơn ho sặc sụa rồi nằm sãi tay thở dốc. Con Hạnh quýnh lên kêu réo om sòm.

Khi ông Sáu đã tỉnh táo trở lại, nó nằng nặc đòi đi rước thầy về chẩn mạch, ông Sáu khẹ lắc đầu:

- Thôi đi mầy... Mấy bữa nay tao bịnh ở nhà nên có kiếm ra được đồng nào đâu... Còn chút đỉnh tiền để đành thì phải phòng xa…

Con Hạnh lo lắng hỏi:

- Nhưng ba Sáu... cứ để như vậy hoài sao?

Ông Sáu lặng thinh một hồi rồi đáp:

- Thôi tao nghĩ ra cách rồi: bây giờ chỉ có nước mầy chạy đi kêu một chiếc xe lôi chở tao vô nằm nhà thương thí.

- Nhà thương thí bộ... hổng tốn tiền sao Ba Sáu?

- Ừ! Ở trỏng người ta cho ăn uống đủ hết và ngày nào ngày nấy cũng có mấy thầy ‘‘phạm nhe’’(infirmière: y tá) đi chích thuốc hết, mà nếu đau nặng thì có quan thầy thuốc đốc tưa (docteur: bác sĩ) đặt ống nghe bịnh đàng hoàng.

Nói đến đây, ông ta nhìn con Hạnh gượng cười:

-…Mà rủi ro tao có... theo ông bà bất tử thì nhà nước họ cũng cho một cái hòm và đem đi chôn cất tươm tất...

Con Hạnh thở dài:

- Cha, phải chi con có tiền để dành, con chở ba Sáu đi hốt thuốc ở mấy tiệm thuốc bắc ngoài chợ hay đem lại ông đốc tưa cho ổng chích thuốc, chớ bây giờ đem ba Sáu gửi vô nhà thương thì con lo quá...

- Coi, lo cái khỉ mốc gì?

- Sao con nghe người ta hói hễ chở vô nhà thương thí rồi người ta sẽ đem quăng mình

xuống nhà xác, rồi... lột quần áo ra hết để cho... chuột cạp lòi thịt lòi xương, hết...

Ông Sáu ráng vói tay cú nhẹ vào đầu con Hạnh:

- Bậy nà! Mầy nghe thiên hạ họ nói bá vơ chớ biết khỉ gì! (Nhưng rồi ông ta lại chép miệng tiếp lời)... Người ta nói như vậy chớ hổng có đâu... Với lại trong lúc mình... kẹt đồng tiền, tao nghĩ mầy chở tao vô nằm nhà thương thí thì cũng đỡ ngặt lắm, chớ chẳng lẽ mầy để tao... nằm chờ chết ở đây sao!

Con Hạnh ngồi lên mép chõng, cúi đầu làm thinh.

Ông Sáu níu lấy bàn tay bé nhỏ của nó:

- Thiệt cái số của tao đã lận đận mà cái số của mầy cũng long đong! Ai biểu khi không mầy bỏ trường trốn đi làm gì... Mầy ở đó đi học luôn có phải… khỏe hơn không? Sướng hổng muốn sướng...

Chợt liếc thấy con Hạnh cau mày xụ mặt ông ta vội nói lảng ra chuyện đi nhà thương:

- Nè Hạnh, bây giờ cũng còn trong giờ làm

việc, mầy chạy ra kêu một chiếc xe lôi lợi đây đi chở tao vô trỏng, mình đi sớm được buổi nào đỡ buổi nấy...

Con Hạnh đành phải nghe theo.

o O o

Thầy Năm ''phạm nhe'', khám bịnh và lấy ''ống thủy'' cho ông Sáu xong rồi biên chép lia lịa trên một ''phích'' cầm trên tay.

Ông Sáu ấp úng lên tiếng hỏi:

- Dạ thưa thầy... tui có sao hông?

Thầy Năm hơi cau mày:

- Sao bác không vô nhà thương nằm cho sớm một chút, bác để trễ quá tôi sợ bịnh lậm thêm, phần bác cũng trọng tuổi...

- Dạ... tui tưởng đau sơ sơ nằm nghỉ vài bữa rồi bò dậy đi làm chớ có dè đâu nó... tui có sao hông để tui... còn tính việc nhà...

Thầy Năm vỗ nhẹ vào vai ông ta và bắt nằm yên xuống giường sắt, rồi nhỏ nhẹ đáp:

- Tôi nói là nói vậy chớ bịnh của bác mà ăn thua gì nếu so với mấy người khác... Ối thôi họ ở nhà chạy thầy chạy bà đã đời rồi mới chở vô đây... Người mình hay có cái tật lớn đó.

Chợt để ý đến con Hạnh đứng xớ rớ bên cạnh giường, thầy Năm với tay xoa đầu nó và quay qua vui vẻ hỏi ông Sáu:

- Cháu của bác đó hả? Cháu nội hay ngoại đó?

- Dạ hổng phải cháu... Nó là... con nuôi của tui đó thầy.

Thầy Năm trố mắt:

- Vậy hả? Hèn chi tôi để ý thấy con nhỏ ngộ quá mặt mày sáng rỡ...

Vô tình khen ‘‘hèn chi con nhỏ ngộ quá’’... sau khi được ông Sáu cho biết con Hạnh là con nuôi, thầy Nam phạm nhe biết mình lỡ lời. Thầy bèn vội hỏi trớ đi:

- À bác đau nằm đây rồi con nhỏ nầy ở với ai? Bác gái đâu sao tôi không thấy vô hả?

- Dạ, từ trước tới giờ tui ở một mình chớ không có vợ con gì ráo...

Thầy Năm vui vẻ nói vô:

- Tôi cũng giống bác ở chỗ đó đa! (nhưng rồi thầy nhíu mày nhìn sang con Hạnh)... Nếu vậy con nhỏ này ở nhà một mình à?

Ông Sáu ấp úng đáp:

- Dà phải. Bởi vậy tui tính nói với thầy nhờ thầy cho phép nó ở luôn trong này với tui...

Thầy Năm lắc đầu liền:

- Đâu được. Hổng phải tôi muốn làm khó dể gì đối với bà con cô bác, nhưng luật ở đây cấm nhặt người nhà của bịnh nhơn nằm phòng thí ở lại trong nhà thương. Hằng đêm, quan thầy Tây ổng đi rỏn hoài, hễ ổng bắt gặp ai mà như vậy ổng dám đuổi không cho nằm nữa, còn phần tụi tôi thì bị ổng... xạc cà rây hết chỗ chê!

Ông Sáu thở dài day qua phía con Hạnh:

- Bây giờ mầy tính sao đây Hạnh? Thôi sẵn dịp nầy tao gởi mầy đi qua Vĩnh Long kiếm thằng anh của mầy…

Chưa chi con Hạnh đã cự nự lại liền:

- Ba Sáu đau như vầy, con hổng đi đâu hết

á!... Mà biết chắc có anh Long ở bển hông, rủi con lạc mất như chị Lụa nữa thì sao!

Thầy Năm nghe lỏm chỏm câu chuyện, tò mò hỏi ông Sáu:

- Ủa còn con chị nào của nó nữa mà đi lạc mất đó?

Ông Sáu không rời nhìn con Hạnh, giọng rầu rầu:

- Hổng nói dấu gì thầy, tui có hai đứa con nuôi, con Hạnh nầy là một còn một con nữa tuổi cũng xấp xỉ nhau, con nhỏ này... hổng biết nó đã lạc hay ai bắt dẫn đâu mất cả tuần nay rồi..

Thầy Năm có vẻ chú ý đến câu chuyện:

- Sao bác không đi cớ bót?

- Dạ có chớ sao không. Sau đó tui cũng đi kiếm lung tung nhưng thầy nghĩ coi phần tui kẹt phải đi mần kiếm ăn hằng ngày chớ có rảnh rang gì... Lịch xịch lại đau ốm như vầy nữa...

Thầy Năm chép miệng rồi sốt sắng nói:

- Thôi được rồi, trưa nay tôi dẫn con nhỏ

nầy về nhà tôi ăn cơm và nghỉ trưa, đến buổi làm chiều tôi sẽ đưa nó vô lại cho bác. Nhà tôi ở cũng gần xịch đây nè!

Ông Sáu có vẻ cảm động:

- Thiệt tui phiền thầy như vầy cũng quá lắm rồi...

Thầy Năm gạt ngang:

- Ậy, tánh tôi thiệt tình. Tôi thấy tình cảnh của bác và con nhỏ nầy đây tôi thương lắm. Tôi…

Và không đợi cho ông Sáu nói thêm lời nào nữa, thầy Năm vừa rảo bước đi vừa quay lại căn dặn:

- Thôi tôi lên phòng thuốc nghen bác!

Còn em nhỏ kia ở đó chơi lát nữa tan sở qua dẫn đi nghen!

Con Hạnh vui vẻ gật đầu và ‘‘dà’’ một tiếng giọng vừa lễ độ vừa êm dịu khiến cho ông Sáu cũng cảm thấy hài lòng.

Đợi cho thầy phạm nhe đi khuất, con Hạnh tiến sát cạnh giường ông Sáu:

- Như vậy êm rồi đó nghen ba Sáu! Vậy mà còn biểu con đi đâu nữa hổng biết!

Ông Sáu quơ nắm lấy bàn tay nhỏ bé mát rượi của nó:

- Vậy chớ mầy hổng muốn gặp mặt anh của mầy sao?

Con Hạnh xụ mặt xuống:

- Dạ muốn chớ sao không, nhưng nếu ba Sáu còn mạnh kia kìa… và chị Lụa còn ở nhà hay về rồi cà...

Ông Sáu chụp nói chận ngang:

- Nếu tao còn sởn sơ, nếu con Lụa còn ở nhà thì khỏi phải nói. Hôm trước tao gặp thầy giáo cũ của thằng Long thẩy cho biết nó có gởi thơ qua thăm thẩy, tao tính để đưa mầy đi Vĩnh Long gặp thằng anh của mầy, vì thế nào nó cũng biết ít nhiều về chỗ ở của thím Hương và… thầy Giáo Tư.

Nói đến đây, ông Sáu thở dài:

-... Lụi đụi kế xảy ra vụ con Lụa đi mất biệt, rồi tao đau ốm như vầy.

Con Hạnh lại than thở:

- Hổng biết chị Lụa chỉ đi đâu mất tiêu… hay là chị bị thằng cha đó bắt bán cho chà và để đem cho xáng ăn hả ba Sáu?

Ông Sáu nhăn mặt:

- Bậy nà. Vì nó chưa dìa nên tao mới lo cho mầy, rủi ro tao có bề gì... còn một mình bơ vơ thì sao? Mầy có qua bên thằng Long tao mới yên tâm được. Tao ở đây thì yên phận rồi vì đã có... nhà nước bao cho hết và thầy phạm nhe hồi nãy coi bộ cũng tốt lắm.

Thấy con Hạnh có vẻ ủ ê, ông Sáu cũng xốn xang trong lòng. Tuy thế, ông ta ráng làm tỉnh nói thêm:

- Để chiều nay tao đưa tiền, mơi mầy đón xe đi qua bển sớm đi. Sau này, nếu trời còn để tao sống, mầy có dịp nào trở lại đây tới thăm tao cũng được.

Vừa lúc đó thầy Năm quay trở lại, chích cho ông Sáu một mũi thuốc, căn dặn ông ta một vài điều rồi nắm tay con Hạnh:

- Thôi tới giờ đóng cửa rồi. Cháu theo qua về nhà ăn cơm.

Con Hạnh nhìn ông Sáu thắc mắc:

- Còn ba Sáu... làm sao khuấy sữa hay nấu cháo cho ổng ăn?

Thầy Năm sốt sắng đáp:

- Cha con nhỏ này nó lo quá! Ở nhà thương nầy có đủ hết, với lại qua có dặn riêng mấy anh lao công phải chăm nom kỹ lưỡng mọi việc cho bác... bác Sáu.

Nhận thấy con Hạnh còn bịn rịn, thầy lôi nó đi:

- Chiều qua dẫn cháu vô nữa mà! (và quay sang bác Sáu) Thôi bác ở lợi nghỉ cho mau mạnh nghen!

Ông Sáu nhỏm đầu lên:

- Dạ cám ơn thầy, thiệt tui làm phiền thầy nhiều quá...

Thầy Năm gạt ngang:

- Ối chút đỉnh mà bác!

Con Hạnh vừa ngó ngoái lại ông Sáu, nước mắt rưng rưng...

Buổi chiều con Hạnh theo thầy Năm trở vô thăm ông Sáu. Ông ta muốn con Hạnh đi qua Vĩnh Long vào chuyến xe chiều nhưng thầy Năm nghe lỏm được liền ngỏ ý cản lại.

Theo thầy, con Hạnh đi chuyến xe chiều ấy có nhiều điều bất tiện: qua tới Vĩnh Long trời tối khó kiếm chỗ thằng Long ở trọ, hay chỗ trường nó học, và rủi kiếm chưa ra, con nhỏ phải chịu cảnh bơ vơ một thân một mình không nơi nương tựa trong suốt một đêm ấy thì tội nghiệp cho con nhỏ lắm!

Thầy Năm nói thêm: phải chi gặp ngày chúa nhựt thầy sẵn lòng đưa con Hạnh qua tới bển hỏi thăm đến chốn cho vững bụng hơn. Nhưng ông Sáu có ý không muốn nhờ nhỏi thầy quá nhiều, đồng thời ông ta cũng mong sao con Hạnh gặp được anh nó sớm ngày nào tốt ngày nấy...

Nếu ông ta bức rức về sự biệt tích của con Lụa bao nhiêu thì ông ta cũng lo âu cho số phận của con Hạnh bấy nhiêu.

Sợ không qua nổi cơn bịnh vì sức già yếu, ông Sáu mới hối thúc con Hạnh qua Vĩnh Long kiếm anh nó, tuy biết trước rằng một khi con nhỏ đi rồi ông ta sẽ trơ trọi biết bao nhiêu!

... Thấy mãn giờ cho thăm bịnh, ông Sáu móc túi mở gói giấy dầu nhỏ ra đếm bốn tờ giấy năm đồng trao cho con Hạnh:

- Đây nè, mày cầm lấy số tiền nầy mơi đi xe và mua bánh trái gì đó ăn lót dạ. Nhớ giữ cho kỹ đó nghen... mầy bỏ vô túi rồi lấy kim ghim miệng lại, chớ hông thôi nó rớt bất tử hay bị móc túi dọc đường dọc xá thì nguy đa!

Con Hạnh nhón chân ghé đầu nhìn kỹ vào phía trong gói giấy dầu trên tay ông Sáu. Nó lấy tay vạch moi ra để xem trong ấy còn lại bao nhiêu tiền.

Ông Sáu cất vội gói giấy xuống dưới gối, rồi làm bộ cự nự:

- Mầy làm cái gì vậy? Nè, cầm tiền cất đi chớ mầy bắt tao... bưng dưng như vầy hoài sao hả?

Con Hạnh ấp úng đáp:

- Ba Sáu còn năm đồng làm sao đủ xài...

Ông Sáu chắc lưỡi:

- Thây kệ tao mà! Mày lo phần mầy cho đủ đi đến nơi đến chốn là tao mừng rồi… Còn tao ở đây có thầy phạm nhe, tao coi bộ thẩy biết

thương người lắm, nếu sau nầy tao có thiếu hụt năm ba đồng tao sẽ cạy gỡ thẩy cũng chẳng sao. Cầm tiền cất vô túi đi mầy, hông thôi tao nổi nóng... chết bất tử đa!

Con Hạnh run run đỡ lấy bốn tờ giấy rồi cầm yên trên tay, một ít lâu sau nó mới cẩn thận gấp lại làm tư nhét vào túi.

Ông Sáu ngùi ngùi căn dặn nó them:

- Mầy đi thì cũng ráng coi chừng xe cộ, nếu hổng biết cái gì thì lựa người nào tử tế... à, mầy lựa mấy người nào trọng tuổi hay ông già bà cả gì đó hỏi thăm họ. Cần nhứt là đi cho đến nơi đến chốn chớ đừng nghe ai xúi biểu mời mọc gì hết... Thôi, mầy ráng chịu khó chuyến nầy để gặp mặt anh mầy, dù sao có anh có em vẫn vững bụng hơn...

Ngừng lại giây để thở, ông Sáu chép miệng nói tiếp:

-... Và biết đâu chừng mầy sẽ dìa sum hiệp với thím Hương.

Nghe nhắc đến thím Hương con Hạnh xụ mặt xuống, nó không quên má nó đã bỏ bê hai anh em, bán sạch hết đất vườn để theo thầy

Giáo Tư. Cái điệu đó, làm sao nó về ở chung với hai người lớn ấy cho êm ấm vui vẻ được!

Nó muốn nói hết những điều đó cho ông Sáu nghe nhưng rồi lại nín thinh.

Liếc thấy vẻ mặt của con Hạnh không có nét gì xao xuyến khi nghe nhắc đến chuyện về ở chung với thím Hương, ông Sáu cũng thấu hiểu phần nào tâm trạng của nó. Ông ta thở dài rồi nói bâng quơ:

- Thiệt kỳ... tao nuôi nhằm hai đứa bây, tánh nết đứa nào không giống đứa nào ráo, mà đứa nào đứa nấy tao coi bộ cũng… hổng vừa hết!

Thôi thầy Năm đã tới kia kìa, để tao nhờ thầy ''chứa'' mầy trong đêm nay để mai mầy đi sớm.

... Vừa tới nơi, thầy Năm đã bô bô lên tiếng:

- Cha, hai cha con dặn dò cái gì dữ vậy? Bác Sáu, bác thấy trong mình thế nào, có khoe khỏe hơn chút xíu nào hông?

Ông Sáu ráng ngồi nhổm dậy

- Dạ cám ơn thầy Năm, nhờ thầy chích cho một mũi thuốc hồi sáng nên bây giờ thấy đỡ

lắm. Và bởi vậy nên tui mới đủ sức nói ba điều bốn chuyện với con Hạnh tự nãy giờ đây...

Thầy Năm day qua phía con Hạnh:

- Còn con nhỏ nầy, mai đi sớm chớ?

Ông Sáu vội đỡ lời:

- Dạ tui cũng vừa bàn với con Hạnh đây... Dạ tui tính... cậy thầy một chuyện này nữa nhưng hổng biết thầy có rảnh rang...

Thầy Năm chắc lưỡi:

- Có cái gì thì bác nói đại đi hổng được sao! Bác đừng e ngại gì hết; đối với ai cũng vậy, hễ tôi giúp được điều chi là tôi làm liền chớ không so đo gì hết bác à... Bác quen tôi lâu rồi bác sẽ rõ bụng tôi.

Nghe thầy Năm nói chí tình như vậy, ông Sáu mới hết ngại ngùng:

- Hổng dám nào nhờ thầy, sáng mơi nầy thầy… làm ơn đưa con nhỏ nầy qua bến bắc Cái-Vồn giùm...

Thầy Năm sốt sắng chận lời:

- Vậy mà tôi tưởng cái gì! Được rồi, dầu

cho bác chẳng nhờ nhỏi tới tôi cũng tính mai này dắt nó qua bển mua giấy xe cho nó đàng hoàng, và gởi gấm nó luôn cho mấy anh lơ xe... như vậy mình mới vững bụng được phải hông bác Sáu?

- Dạ phải. Thiệt thầy tính toán kỹ lưỡng quá, trên đời tui chưa gặp ai vui vẻ bặt thiệp như thầy (ngừng lại một giây, ông Sáu rụt rè nói tiếp). Vậy mà sao thầy... vẫn ở trơ trọi một thân một mình, chưa chịu lập gia đình...

Thầy Năm có dáng trầm ngâm rồi nhún vai đáp

- Chẳng nói dấu gì bác, tôi cũng đã lập gia đình một lần rồi nhưng rốt cuộc rồi… không ăn thua gì hết, đường ai người nấy đi. Tôi bị một lần đó tới bây giờ còn thấy... ngán tới cần cổ. Rất may là hồi đó tôi chưa có con cái gì, chớ nếu lùm đùm lề đề ba bốn đứa thì khổ cho bầy trẻ lắm... Bởi vậy cho nên tôi thấy con nhỏ nầy tôi thương lắm (thầy chỉ con Hạnh)...

Ông Sáu ráng lựa lời để đẩy đưa câu chuyện:

- Thầy nói vậy chớ ở đời cũng có năm bảy hạng đàn bà, có kẻ xấu người tốt chớ bộ ai cũng xô bồ xô bộn như nhau hết sao! Người tử tế

như thầy thì thiếu gì nhà đàng hoàng người ta muốn đem con gái đến dưng, chắc thầy... còn nhắm nhía thiệt hơn chớ gì...

Thầy Năm mỉm cười:

- Bác nói làm như tôi còn trai tơ nheo nhẻo mới ra lò! Và cái thứ đàn ông... u trệ như tôi, đàn bà họ thấy dạng dạng cách năm sáu cột dây thép là họ chạy tét rồi!

Nói đến đây, thầy cúi mặt xuống xem giờ ở đồng hồ đeo tay rồi nhắc ông Sáu luôn:

- Thôi cũng gần mãn giờ làm chiều rồi. Bác có dặn em nhỏ cái gì nữa thì nói luôn đi, để lát nữa tôi trở lại dẫn nó về bên nhà cho nó nghỉ rồi sáng mai sớm tôi lãnh phần đưa nó qua bến bắc kiếm xe đi đàng hoàng, việc này có tôi thì bác kể như vững bụng đi!

Ông Sáu xuýt xoa

- Dạ cám ơn thầy Năm nhiều quá. Như vậy dầu cho tui có nhắm mắt tui cũng được yên tâm về phần con nhỏ này.

Thầy Năm trợn mắt làm bộ cự nự:

- Nói bậy hoài! Làm cái gì mà chưa chi bác

trối trăn nghe ghê quá vậy! Bộ bác không tin tôi... săn sóc chạy cho bác được mạnh như thường sao!

Rồi không đợi cho ông Sáu lên tiếng phân trần, thầy Năm tất tả bỏ đi đến thăm mấy con bịnh ở phía cuối phòng.

... Ông Sáu quay qua nắm lấy tay con Hạnh:

- Nè Hạnh, như vậy mầy khỏi phải lo gì hết về chuyện đi đường đó nghen. Thầy Năm phạm nhe thẩy lãnh phần đưa mầy đi tới bến xe... Mầy qua bển, gặp thằng Long rồi thì nhớ viết thơ qua cho tao hay...

Con Hạnh rưng rưng nước mắt:

- Con ở bên này, rủi Ba Sáu có chuyện gì thì làm sao con biết được.

Ông Sáu cau mày:

- Tao mà có... chuyện gì nữa! Mầy cứ lo phận mầy đi, có cái gì thì tao sẽ liệu sau chớ bây giờ tao cũng chẳng làm sao nói trước được.

Thầy Năm đã trở lại và đứng yên nhìn ông Sáu và con Hạnh. Thấy vậy ông Sáu bảo con nhỏ:

- Chắc tới giờ rồi, thôi mày ráng đi cho mạnh giỏi. Sau nầy nếu Trời Phật cho tao còn sống năm ba năm nữa thì thế nào mình cũng có dịp gặp nhau...

Thầy Năm bước tới níu tay con Hạnh:

- Cháu có cần nói gì với bác Sáu đây thì nói luôn đi, chớ hông thôi sáng ngày mai mình đi luôn chớ hổng kịp trở vô đây nữa đâu.

Con Hạnh nhìn trân ông Sáu mắt chớp lia, môi mấp máy nhưng không sao thốt được nên lời.

Thầy Năm thấy vậy cảm động lây và thầy vội hối con Hạnh:

- Ủa sao nín thinh vậy cháu? Bộ hai cha con hết chuyện ‘‘tâm sự’’ với nhau rồi hả?... Vậy cháu... từ biệt bác Sáu đi rồi qua với cháu đi về chớ đã tới giờ nhà thương đóng cửa đó cháu.

Con Hạnh mắt không rời ông Sáu, giọng nghẹn ngào

- Ba Sáu còn căn dặn con gì nữa hông..

Ông Sáu chớp mắt mấy cái, gượng nói đùa:

- Dặn gì nữa, nội bấy nhiêu đó cũng đủ rồi.

- Thôi con đi với thầy Năm, Ba Sáu ở lại dưỡng bịnh cho mau mạnh...

- Ờ, thôi mầy đi... mạnh giỏi nghen!

Thầy Năm thấy cần sớm chấm dứt cảnh lưu luyến ấy, thầy lôi con Hạnh đi và day qua nói với ông Sáu:

- Bác Sáu nằm nghỉ nghen. Sáng mai tôi đưa con Hạnh đi rồi về sẽ vô thăm bác liền. Bác cứ yên tâm lo dưỡng bịnh chớ đừng nghĩ ngợi bao đồng gì hết cho thêm lao tâm tổn trí. Việc con Hạnh thì đã có tôi đây rồi.

Ông Sáu chỉ lí nhí mấy tiếng cám ơn thầy Năm rồi ngồi dựa lưng vào thành giường sắt nhìn sững theo con Hạnh.

Con nầy cũng vừa bước vừa ngoái đầu trông lại phía ông Sáu.

Nó muốn khóc òa lên nhưng cố kèm giữ lại vì có thầy Năm đi bên cạnh.

... Rồi hình dáng nhỏ bé thân yêu của con Hạnh cũng khuất mất sau khuông cửa ở cuối phòng bịnh. Như không cần phải giữ gìn gì

nữa, ông Sáu đưa tay quẹt đôi dòng nước mắt bắt đầu tuôn lăn trên đôi gò má nhô xương…

Thầy Năm tất tả chạy đến phòng bịnh của ông Sáu và hớn hở đưa ra một phong thơ đã xé ra rồi:

- Bác Sáu ơi có tin mừng! Con nhỏ nó đã qua tới bển gặp thằng anh của nó rồi và nó viết thơ qua cho tôi với bác hay đây nè!

Ông Sáu bò rột dậy run run đưa tay đỡ lấy bao thơ, móc tờ giấy ở trong ra... nhưng rồi ông ta lại trao trả cho thầy Năm:

- Đâu thầy làm ơn đọc cho tui nghe coi nó nói, cái gì... Mắt mũi tui lem nhem như vầy nên ngó vô thấy như đám rừng...

Thầy Năm cầm lấy lá thơ, vui vẻ đọc một hơi cho ông Sáu nghe.

Đại khái, con Hạnh cho biết nó đã tìm ra anh nó và hỏi thăm coi "ba Sáu đã được mạnh chưa" cùng "gởi lời cám ơn thầy Năm ăn ở thiệt tốt".

Nghe xong, ông Sáu cảm động hỏi lại thầy Năm một câu quá thừa:

- Vậy ra con nhỏ nó qua tới bển bình yên rồi hả thầy? Cha làm mấy bữa nay tui lo quá cỡ...

Thầy Năm cười đáp, giọng pha đôi chút khoe khoan

- Đó tôi nói không sai bác giao nó cho tôi là êm hết. Con nhỏ coi vậy mà khôn ngoan và biết điều quá, nó qua tới bển là lo gởi thơ qua liền!

- Dạ bề gì nó cũng là con nhà khá giả được dạy dỗ và cho đi ăn học đàng hoàng... Bởi vậy, trước đây tuy tui chứa nó, mến nó nhưng tui nghĩ hoài là mình không thể nào đủ sức nuôi cho nó nên vóc nên người được!

Sợ ông Sáu kê lể lôi thôi nữa, thầy Năm vội trao trả lại bức thơ cho ông ta:

- Thôi bác cất đi rồi trả lời cho nó liền chớ hông thôi nó mong tin tức của bác tội nghiệp! Để tôi đi lấy giấy viết sẵn cho bác...

Ông Sáu lắc đầu cản lại:

- Khoan đã thầy Năm… Tui tính không nên trả lời cho nó làm chi...

Thầy Năm trợn mắt:

- Coi sao lạ vậy? Nó đợi tin bác mòn hơi mút con mắt ở bển á!

Ông Sáu cúi đầu thở dài:

- Tui cũng biết như vậy chớ chẳng phải không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tui thấy mình nín thinh luôn hổng chừng còn có ích lợi cho nó hơn. Như vậy con Hạnh nó tưởng đâu tui chết rồi và nó hết ham muốn qua bên nầy nữa để rồi bắt buộc phải dìa ở chung với má nó. Dầu sao, thím Hương cũng đủ sức nuôi cho nó đi ăn học hơn là tui đó thầy Năm à!

Thầy Năm có vẻ nghĩ ngợi ;

- Bác nghĩ như vậy cũng có chỗ phải… nhưng cái điệu này, tôi cũng… nín thinh luôn như bác, chớ chẳng lẽ tôi viết thơ qua trả lời cho con Hạnh mà không đá động gì đến bác một hàng một chữ nào hết thì... kỳ lắm. Cha, chắc con nhỏ ở bển nó trách tôi hung lắm đa!

Ông Sáu chắc lưỡi:

- Thiệt cái gì tui cũng làm phiền thầy Năm hết...

Thầy Năm nói lấn át đi:

- Ối thôi dẹp cái chuyện đó qua một bên, phải chi con Hạnh nó không đi đâu hết, sau khi bác mạnh rồi tôi dám xin bác cho nó ở luôn với tôi lắm. Tôi thấy con nhỏ dể thương quá...

Đến đây, thầy có vẻ trầm ngâm rồi rầu rầu nói tiếp

- Chắc bác Sáu biết rồi là tôi cũng đã có một đời vợ rồi, nhưng sau đó con vợ tôi... không biết nó chê bai tôi điều gì hay là say mê một người đàn ông nào khác mà nó cuốn gói dông mất không nói một lời một tiếng...

Ông Sáu tò mò hỏi vô:

- Sao thầy hổng cự nự bên đàng gái coi sao họ để kỳ vậy?

Thầy Năm nhún vai:

- Thôi bác ơi, tôi nghĩ đến cái nước đó dầu mình có làm tầy quầy ra thì thêm buồn, thêm xấu chớ ích lợi gì... Với lại bên nhà cha mẹ vợ tôi họ cũng... chưng hửng như tôi chớ bộ họ a

tòng xúi biểu con gái làm bậy hay sao mà mình trách người ta được!

- Thiệt thầy dễ dãi quá!

Thầy Năm hăng hái nói tiếp:

- Bởi vậy bây giờ tôi như... chán ngán sự đời! Thôi con đàn bà nó dang mình ra thì mình sống cu ky cho... khỏe vậy! có điều bây giờ tôi thấy đứa nào mồ côi không cha không mẹ, hay là bị gia đình hất hủi tôi thương lắm. Bác Sáu nghĩ coi: nếu trước đây tôi ăn ở với con vợ tôi có một vài đứa con... rủi tôi chết đi bất tử rồi lại gặp thứ đàn bà trời ơi đất hỡi đó, thì thử hỏi mấy đứa nhỏ ra sao ?

- Thầy nói quá lố như vậy chớ đâu có đến nỗi tệ như vậy, dầu hèn cũng thể...

Thầy Năm không để ý đến lời ông Sáu nên cứ nói lướt tới

- Nếu ông trời ổng khiến cho tôi lâm vào cảnh đó thì mấy đứa nhỏ kia có phải sống cù bơ cù bất hay không. Và tụi nó cũng sẽ như con Hạnh và con gì... cũng con nuôi của bác mà đi mất đó?

Ông Sáu thở ra, đáp nho nhỏ

- Con Lụa.

- Ờ con Lụa. Có phải tụi nó sẽ bị nguy nan khốn đốn hay không?

Rồi sau này tụi nó lớn lên thì chỉ có nước đi móc túi, đi ăn cắp ăn trộm, đi làm điếm... cả ngàn đứa mới có một vài đứa được... ông trời ngó ngoái lại nên gặp được người tốt bụng cứu vớt nuôi nấng như bác đã đùm bọc con Hạnh và con Lụa, chớ bộ đứa nào đứa nấy cũng may mắn như vậy hết sao? Đọ, tôi thường nghĩ điều ấy nên tôi thấy con Hạnh là tôi... để ý liền.

Ông Sáu não lòng thở dài

- Thầy nhắc tới làm cho tui thêm lo thêm... rầu. Con Hạnh đi rồi mơi chiều tui ra khỏi nhà thương nay dìa… quanh đi quẩn lại có một mình! Thiệt có hai đứa nó thì lo, mà hổng có hai đứa nó thì... xốn xang trong bụng quá, nhứt là một khi con Hạnh đã yên phận còn con Lụa hổng biết nó ra sao...

Thầy Năm sốt sắng nói:

- Chuyện nầy tôi tính để hôm nào bác mạnh

khỏe hẳn hòi, khi sắp ra nhà thương tôi mới bàn với bác, nhưng thôi sẵn dịp nầy tôi nói luôn.

- Cha, chuyện gì sao tui coi bộ thầy đắn đo quá vậy? Tui đội ơn thầy quá nhiều, vậy có điều gì thầy cứ nói đại hổng sao đâu mà!

- Chắc bác dư rõ tánh của tôi hay... thiệt tình lắm. Tự hổm nay được biết hoàn cảnh của bác như tôi vậy lấy làm… ái ngại, bởi vậy một khi bác đi về rồi bác có cần… chút đỉnh tiền nong bác cứ hỏi tôi. Đây là chỗ anh em mình giúp đỡ nhau...

Ông Sáu lắc đầu lia lịa:

- Ý thôi thầy Năm...

- Bác để tôi nói hết cái đã: mặt khác, nếu sau nầy bác có tính buôn bán làm ăn cái gì mà cần chút đỉnh vốn thì bác cứ hỏi tôi. Nhiều thì hổng có chớ đôi ba ngàn trở lại thì lúc nào tôi cũng sẵn sàng.

Ông Sáu lại lắc đầu:

- Thầy giúp tui quá đổi rồi tui đâu dám thọ lãnh thêm nữa...

Thầy Năm gạt ngang

- Chưa hết đâu, tôi còn tính cách dò la tìm kiếm con Lụa cho bác nữa.

Ông Sáu ngồi thẳng người lên, hấp tấp nói

- Dạ cái đó thì khỏi nói tui cũng chịu liền. Mà thầy mắc đi làm việc nhà nước như vầy thì làm sao có rảnh...

Thầy Năm vui vẻ đáp

- Tôi có cách nầy đem bàn với bác coi được hông: tôi tính gởi thơ lên nhà báo "Điền-Tín" nhờ họ đăng giùm tin kiếm con nhỏ để coi bà con cô bác ở khắp nơi có ai thấy nó không...

- Dạ đăng nhựt trình như vậy... hổng biết có tốn tiền hông thầy?

- Tốn chút đỉnh mà ăn thua gì! Tôi còn tính treo một số tiền thưởng, tiền sở phí xe cộ thì đúng hơn cho người nào đưa con nhỏ về hoặc chỉ điểm mình tìm ra con nhỏ…

-Thầy nhắm đặt tiền thưởng đó bao nhiêu vậy?

- Đáng lẽ thì phải kha khá người ta mới chú

ý nhưng mình chỉ đứa ra một số ‘‘phải quấy ’’ độ tám chín trăm một ngàn đồng...

Ông Sáu le lưỡi lắc đầu:

- Sao nhiều dữ vậy thầy? Tui tưởng mình phải quấy người ta chừng đôi ba trăm tiền xe pháo là được. Thầy đặt tiền thưởng in ít thì sau này tui mới đủ sức huờn lại...

Đến lượt thầy Năm cự nự ông ta:

- Bác sao kỳ quá! Việc này xin bác để tôi lo hết ráo trọi, chớ bộ tôi bắt bác phải trả tiền lại cho tôi hay sao mà bác phải thắc mắc nhiều hay ít...

Ông Sáu có vẻ thiểu não:

- Thầy Năm, thầy đừng cằn nhằn tui tội nghiệp. Tui biết cái bụng thầy muốn lo lắng cho tui, nhưng nếu sau nầy tui hổng có huờn cho thầy đồng xu cắc bạc nào hết đi nữa thì lại càng... xốn xang vì số tiền kia. Khi không thầy phải chịu tốn hao như vậy...

- Sao bác lại nghĩ lạ lùng vậy? Bộ số tiền ấy quá mắc hơn con nhỏ hay sao?

Ông Sáu thở dài chịu thua:

- Thầy hỏi như vậy thiệt tui hết đường trả lời! Nhưng thầy liệu coi mình đăng nhựt trình như vậy rồi có kiếm ra con Lụa hông thầy?

Thầy Năm cười đáp:

- Thì... bây giờ chẳng lẽ mình khoanh tay ngồi chịu trận, bởi vậy tôi mới nghĩ ra cách... cầu âu đó. Nói là nói vậy chớ khi có báo đăng rồi thì có cả trăm cả ngàn người ở khắp lục tỉnh đọc biết và chú ý tới, như thế đó có phải hơn là chỉ có vỏn vẹn tôi với bác... ngồi một chỗ dò kiếm con nhỏ hay sao?

- Mà thầy Năm à, mình đăng nhựt trình cách nào cho thiên hạ họ biết mặt mày vóc vạc con Lụa được hả thầy?

Thầy Năm chắc lưỡi vỗ trán:

- Thiếu chút nữa tôi quên hỏi bác điều đó! Bác còn giữ tấm hình nào của con Lụa không bác?

Ông Sáu thở dài

- Dạ cái vụ đó thì không ngơ rồi! Thầy nghĩ coi nó còn con nít mà lại ở nhà quê nhà vườn, quần áo còn hổng có mà bận cho lành lặn thì

làm sao ông già nó dám tính tới chuyện dẫn nó ra chợ chụp hình chụp hiếc để đem dìa lộng kiến treo chơi! Ở trong tui, chỉ có nhà nào dư ăn dư để thì mấy ông già bà cả người ta mới tính tới chuyện chụp hình để sau này có hình cho con cháu nó thờ vậy thôi...

Thầy Năm mỉm cười hỏi thêm:

- Vậy chớ bác có nhớ mặt mày hình dáng của con Lụa có cái gì đặc biệt mà người ngoài họ dễ nhận được, chẳng hạn như nó có mục ruồi, có thẹo, có tật… hay có điểm gì mà mình cho là... không giống ai hết?

Ông Sáu ấp úng đáp:

- Cha thầy hỏi bất tử quá nên tui cũng hổng biết đường đâu trả lời... Thầy để thủng thẳng tui nghĩ lại coi... chớ từ hồi trước, tuy là nuôi nấng nó trong nhà nhưng mình dè đâu có ngày phải ‘‘tả’’ hình dáng nó để đăng nhựt trình như vầy mà để ý để tứ!

Thầy Năm cười xòa:

- Thôi bác ráng nhớ kỹ lại đi rồi cho tôi biết gấp đó nghen. Mình gởi đăng báo sớm được ngày nào tốt ngày nấy và tôi tính cho đăng

luôn ba bốn ngày liền để cho bà con cô bác xa gần họ có dịp đọc thấy lời rao của mình.

Ông Sáu ngồi thừ mặt ra như không chú ý đến lời của thầy Năm, bổng ông ta vỗ tay xuống đùi rồi hấp tấp kêu lên:

- Thầy Năm ơi, tui nhớ ra rồi!

- Nhớ sao đó bác?

- Tui nhớ con Lụa có một mục ruồi nhỏ ở gần… ở gần chót môi, chỗ gần dưới càm đây nè (vừa nói ông ta vừa đưa ngón tay chỉ nơi mặt mình).

Thầy Năm gật gù:

- Ờ như vậy cũng là một điểm đặc biệt rồi. Bác ráng nhớ kỹ nữa coi còn cái gì là lạ khác không?

Ông Sáu lắc đầu cười:

- Dạ... chắc hết rồi thầy Năm! Hay là ngoài ra con Lụa còn có đồng tiền nơi gò má, mà khi nào nó cười mình mới thấy, với lại hồi còn ở đây khi thì nó buông tóc xỏa, khi thì nó bới đầu tóc ‘‘trứng cu’’. Tui lại nghe nó nói sẽ mua kẹp, kẹp tóc bắt chước theo con Hạnh...

- Ý cha, cái điệu đó ai biết đường đâu mà nhận! Thôi để tôi đăng lên báo đại khái như vầy: bà con cô bác ai thấy một đứa gái trạc độ mười tuổi tên Lụa, có nốt ruồi gần nơi khóe miệng, má lúm đồng tiền, xin vui lòng cho tin hoặc dẫn đến… v.v… sẽ xin hậu tạ một ngàn đồng. Tôi để chỗ ở của tôi cho họ dễ gởi thơ hoặc tìm tới... bác nghĩ như vậy có được hông?

Ông Sáu gật dầu lia lịa:

- Dạ như vậy được quá cỡ rồi! Thôi trăm sự tôi nhờ thầy hết. May ra nhờ phước đức của thầy, con Lụa dìa đây được tui... đội ơn thầy hổng biết đâu mà kể...

Thầy Năm gạt ngang:

- Bác mà nói cái mửng đó nữa tôi giận lắm nghen! (rồi thầy nói lảng ra). Theo tôi vài ba bữa nữa bác có thể ra về được rồi, chừng ấy tôi sẽ kiếm sẵn ba mớ thuốc bổ, để bác phục sức lại cho mau.

Ông Sáu cảm động, giọng run run:

- Thiệt chuyến này tui tưởng xui xẻo cùng mình té ra lại hóa ra hên, nếu tui không gặp được thầy thì giờ nầy có lẽ tui ra nằm ngoài

kia rồi! Ông ta vừa nói vừa hất hàm chỉ về phía nghĩa địa công ở gần bên cạnh nhà thương...

o O o

Chính lời đăng tìm con Lụa trên mặt báo "Điển Tín"đã được anh kép Hai trong gánh hát bội đọc thấy và anh ta đã nhận diện được ngay con nhỏ.

Kép Hai liền bàn tính cùng vợ để đưa con Lụa sang Cần Thơ lãnh thưởng, luôn tiện hai vợ chồng anh ta cũng dông luôn để trốn số nợ của bà bầu và kiếm gánh khác nhập vô rồi... tới đâu thì tới!

Bởi vậy khi đoàn hát đi gần tới Vĩnh Long, nơi con Lụa định xuống ghe, hai vợ chồng kép Hai liền theo o bế sát con nhỏ, nhứt là khi họ đã nghe bà Bầu quyết làm khó dễ con nầy chớ chưa chịu thả cho nó đi như lời nó yêu cầu.

Liền ngay hôm sau ngày con Lụa và Ba Còm bị bà Bầu cự nự một trận nên thân, kép Hai bảo vợ đi gọi con Lụa ra chỗ vắng nói nhân dịp chiếc ghe ghé lại một xóm nọ để đông gạo và mua thức ăn.

Tự hổm nay thấy vợ chồng kép Hai để ý săn sóc tới mình, khi thì hỏi thăm hỏi nom, khi thì đãi cho ăn một vài chén bánh lọt hay tàu hủ nên con Lụa vui vẻ đi theo liền.

Vợ kép Hai dắt con Lụa đến một chỗ khuất sau đám chuối rồi bức lá chuối lót dưới đất lôi nó ngồi xuống.

Con Lụa lấy làm lạ hỏi liền:

- Cái gì mà thím dẫn tôi vô kẹt như là chơi trốn kiếm vậy?

Vợ kép Hai ngó dáo dác về phía ghe chài lớn đậu nơi mé sông:

- Qua có việc nầy cần nói với em nên phải dắt em ra đây...

- Bộ nói dưới ghe hổng được hay sao?

Vợ kép hai trợn mắt:

- Ý sao được! Qua muốn bàn với em về chuyện… em muốn xuống ghe để đi đó! Nói dưới ghe để cho bà bầu bả ăn thịt hả? Qua lo đây là lo cho em vì qua thấy em còn nhỏ lại một mình nên qua thương, chớ phần qua thì

ăn thua gì! Chắc em thấy qua đâu có ngán con mẹ già đó!

Con Lụa gật đầu, nhìn vợ kép Hai với cặp mắt khâm phục:

- Ừa, cái đó tui thấy hoài, thím bảnh lắm đa! Còn cái việc của tui làm sao đó thím? Bộ cái gì khó nữa hả?

Vợ kép Hai làm mặt nghiêm

- Mà qua bàn với em chuyện nầy, rồi em hổng được học lại cho người thứ hai nào biết nữa nghen!

Con Lụa hăng hái nhận liền:

- Tui học với ai cho Bà bắn tui lọt tròng té nổ đi!... Mà giả tỷ như tui... nói lại cho chú Ba Còm biết có được hông thím? Chú cũng thương tui lắm...

- Trời ơi, nếu vậy thì qua còn căn dặn em làm chi! Thằng Ba Còm có thương em là thương em qua cái lỗ miệng của nó, em cho nó hay rủi nó thèo lẻo đi học lại với con mẹ bầu thì làm sao? Mà em nói cho nó biết thì có ích lợi gì chớ?

Con Lụa đáp xụi lơ:

- Ờ nếu thím căn dặn gắt như vậy thì thôi.

Vợ kép Hai nắm lấy tay nó:

- Đây nè, qua tính nói với em về cái việc em tính xuống Vĩnh Long. Đáng lẽ ra con mẹ bầu hổng được làm ngang giữ riết em như vậy, nhưng hoàn cảnh của em lỡ kẹt, em không có bà con thân thích gì để ra nói chuyện với con mẻ, bây giờ con mẻ có thể làm trận làm thượng mà ai cũng hổng làm gì con mẻ được... Mà nếu mình đi thưa lính thì... em sẽ bị họ hạch hỏi lôi thôi, qua chắc em cũng hổng muốn như vậy phải hông?

Con Lụa ngồi nhích lại thêm một chút nữa:

- Ừa, thím nói đúng đa.

Vợ kép Hai tươi cười:

- Qua bề gì cũng... lớn, cũng rành việc đời hơn em, bởi thấy bà bầu bả làm khó dễ em cái chuyện hổng đáng, hai vợ chồng qua nóng mũi quá, bây giờ chẳng lẽ mình đi cự lộn lại bả hả em?

- Ý thím thương tui để bụng chớ đừng có

xía vô, bà bầu bả mần thịt luôn. Thím hổng thấy bả hăm siết lương, chú Ba Còm đó sao?

Vợ kép Hai cười mũi

- Xí, qua đã nói qua đâu có ngán thứ con mẽ, nhưng qua nghĩ đến em nhiều hơn. Thời may có lẽ số phần của em còn hên, mới đây anh Hai ảnh đọc nhựt trình thấy có người nào bên Cần Thơ họ đăng lời rao tìm em đó...

Con Lụa nhíu mày:

- Ủa, ai vậy cà?... À, thôi phải rồi chắc ba Sáu của tui chớ gì!

Vợ kép Hai cũng đáp bừa:

- Ờ chắc ông đó chớ ai. Có điều đáng... chú ý hơn hết là trong lời rao đó, người ta có hứa thưởng một ngàn đồng nếu ai đem em dìa tới bển... À nghe nói em đi lạc cũng đã lâu ớn rồi phải hông?

- Phải. Mà sao ba Sáu thưởng chi nhiều quá vậy? Thôi để tui lén bà bầu trốn dông dìa bển cho ổng đỡ tốn tiền, chắc ổng nóng lòng nên đi mượn nợ đâu đó...

Vợ kép Hai chắc lưỡi chận ngang:

- Ý hổng được đâu! Em bỏ trốn đi như vậy là gây họa cho em và nhiều người nữa đa! Trước hết, thế nào bà bầu bả cũng la hoảng lên và đi thưa là em ăn cắp đồ đạc, tiền nong của bả dông đi, kế đó vợ chồng qua với thằng Ba Còm nè, đều sẽ bị kết tội là đồng lõa hay xúi dục em nầy nọ... qua nói vậy em nghe có phải hông?

Con Lụa mặt mày buồn hiu

- Ờ phải há! Vậy bây giờ... theo thím thì thím tính sao?

Vợ kép Hai niềm nở đáp

- Qua có cách nên qua mới kêu em ra đây. Với em qua biết là người thiệt thà nên qua cũng hổng giấu diếm làm gì: số là qua với anh Hai có tính bỏ gánh hát mạt rệp nầy để đi chỗ khác khá hơn...

- Bộ hai vợ chồng bỏ đi, bà bầu bả chịu sao?

- Vậy chớ hổng chịu rồi bả làm gì tụi nầy? Tới chừng bả hay thì qua với anh Hai cũng đi mất đất rồi...

Con Lụa tò mò hỏi liền:

- Vậy chớ hai vợ chồng chú thím tính đi đâu?

Vợ kép Hai ngó canh chừng một vòng chung quanh chỗ hai người ngồi, thấp giọng đáp:

- Qua nói thiệt với em hai vợ chồng qua sang bên Cần Thơ trước rồi mới tính chuyện nhập vô gánh khác sau. Bởi vậy sẵn dịp đó, qua liền nghĩ tới em và tính rủ em đi qua bển luôn. Tiền xe cộ gì qua bao hết và sẽ đưa em tới nhà ông gì đăng trên nhựt trình đó.

Con Lụa ngồi xê ra một chút:

- Nói vậy thím định dẫn tui qua bển để lãnh thưởng hả?

Vợ kép Hai chắc lưỡi:

- Thì một công hai việc, chớ em nghĩ coi hai vợ chồng qua đây rời khỏi ghe của bà bầu không còn đồng xu dính túi, qua phải ráng chạy ngược chạy xuôi kiếm mớ nhấm để bọn mình đủ đi xe. Việc này, qua có lợi chút đỉnh mà em cũng được sum hiệp với gia đình, nhứt là em thoát khỏi bàn tay con mẹ bầu.

Con Lụa nhướng mắt hỏi lại:

- Sao hồi nãy thím nói nếu tui đi, bà bầu sẽ thưa tui ăn cắp này nọ?

Vợ kép Hai trả lời trơn trụi:

- Đọ, cũng vì chỗ đó mà qua mới rủ em đi với qua, vì rủi ro con mẹ bầu có thưa gởi điều gì thì có qua đây làm chứng cho em. Cái gì qua cũng suy tính thiệt hơn hết chớ bộ khi không dắt em đi càng mạng sao!

- Ờ phải há... Mà qua bển thím lãnh chi tới một ngàn đồng lận?

- Coi, em sao em thiệt thà quá! Người ta đặt thưởng số tiền đó thì công mình, mình lãnh chớ bộ ăn cắp ăn trộm gì của ai sao!

Con Lụa ngồi lặng thinh đưa tay bức mấy ngọn cỏ đuôi gà như suy nghĩ điều gì lung lắm. Một lát sau nó ngước mặt lên ngần ngừ hỏi vợ kép Hai:

- Tui nói với thím điều này, thím có chịu tui mới khứng đi.

Vợ kép Hai tươi cười ôm lấy vai nó:

- Em nói đại đi. Qua chịu liền mà!

- Qua bển thím lãnh được một ngàn đồng rồi thím phải... chia cho tui hai trăm...

Vợ kép Hai chận ngang:

- Coi, em dìa tới nhà rồi còn cần tiền nong làm chi nữa! Em cũng phải để cho vợ chồng qua hưởng trọn số tiền ấy đấp đổi qua ngày trong khi chưa kiếm được gánh khác nhập vô chớ.

Con Lụa trả lời châm bẩm:

- Tui cần số tiền đó tui mới hỏi. Tui cần... xài ở bên này nè!

- Sao? Qua có thấy em thiếu nợ thiếu nần gì ai đâu cà?

- Hổng phải tui thiếu nợ ai... thím có thấy hồi nào tới giờ tui có ăn xài đồng xu cắc bạc nào đâu mà phải thiếu nợ? Bộ thím hổng nghe bà bầu bả bắt tui phải… thối lại cho bả tiền cơm nước rồi bả mới cho đi sao !

Vợ kép Hai thở ra một hơi dài :

- Mèn ơi, sao em đi… tin lời con mẽ làm gì cho mệt. Mình đi rồi thì thối cho con mẽ cái mốc xì họ ! Con mẽ giỏi thì qua bển mà đòi !

Con Lụa nhăn nhó :

- Hổng phải vậy đâu ! Tui đi rồi thì xong phận tui nhưng tui lo đây là lo chú Ba Còm còn ở lại. Bộ thím hổng nghe bà bầu bả hâm xiết lương chú Ba đó sao ? Bả lại còn giao chú Ba lãnh phần giữ riết tui nữa !

Vợ kép Hai gạt ngang :

- Ôi thôi em ơi, bà bầu bả có xiết lương ai thì thây kệ mồ họ. Mình lo công việc mình cho xong, cho êm đi em !

Con Lụa thản nhiên đáp :

- Nếu thím hổng chịu như vậy thì chú Hai với thím đi một mình chớ tui nán ở đây coi có cách gì khác hông.

Vợ kép Hai cau mày

- Qua thương em mà bây giờ em nói như vậy sao phải ! Phải qua dè như vầy…

Con Lụa đứng dậy :

- Thím thương tui thì tui cám ơn, chớ tui… như vậy đó.

Vợ kép Hai chắc lưỡi, đứng theo :

- Nhưng nếu em không đi thì qua cũng ngán lắm !

- Sao vậy hả thím ?

- Rủi em ở đây… em học lại cho bà bầu biết hết chuyện này thì… lôi thôi lắm.

Con Lụa rán gân cổ lên

- Sao thím nói tui vậy !

Vợ kép Hai cười giả lả :

- Thì qua nói phòng hờ như vậy… Mà nè, thôi qua sẽ nhường lại cho em một trăm nghen !

Con Lụa lắc đầu.

- Hổng phải qua tiếc gì đôi ba trăm đồng nhưng qua thấy khi không em đút cho con mẹ bầu ăn hai trăm khỏe ru như vậy qua tiếc lắm, mà bằng chứng con mẽ còn chê mình dại nữa.

Con Lụa mỉm cười :

- Thì thím cứ đưa cho tui hai trăm đi tui làm gì thây kệ tui.

- Rồi một khi qua bển làm sao em giáp mặt được bà bầu nữa mà em trả ?

- Ậy, tui nói thây kệ tui. Tui qua bển tui nhờ ba Sáu tui gởi qua trả cho bả hổng được sao ? Tui nghe bà bầu nói gánh mình còn ghé ở Vĩnh Long lâu lắm mà.

Vợ kép Hai níu tay nó lôi đi :

- Thôi được. Qua cũng bằng lòng đưa cho em đúng hai trăm. Điều cần nhứt là em phải giữ kín chuyện này rồi khi nào đến bên Vĩnh Long có dịp thuận tiện là tụi mình ngoéo tay nhau dông liền nghen !

Con Lụa nắm chặt lấy tay vợ kép Hai

- Ừa mà thím !

- Thôi tụi mình đi xuống dưới ghe hông thôi thiên hạ sanh nghi khó lòng lắm ! ...

o O o

Từ ngày qua tới Vĩnh Long và tìm được thằng Long, con Hạnh vẫn lóng ngóng ở trọ nhà của thầy giáo nuôi cơm tháng anh của nó. Thầy nầy cũng dám tạm chứa nó thôi chớ không hứa hẹn gì thêm nữa.

Một buổi sáng chủ nhựt, hai anh em nó lúc thúc ở nhà chớ không buồn đi chơi đâu hết.

Con Hạnh sốt ruột hỏi anh:

- Sao kỳ quá anh Hai, em viết thơ cho ba Sáu và thầy Năm hơn một tuần lễ nay sao không thấy trả lời gì hết, hay là ba Sáu... chết rồi cũng nên!

Thằng Long lắc đầu

- Chết thì cũng phải có tin, chắc là cái thơ của em đi không tới rồi.

Con Hạnh lại hỏi thêm:

- Còn anh viết thơ về cho má hay về cái vụ của em sao cũng đi ăn trớt vậy? Anh nhắm bữa nay có thơ lên chưa?

Thằng Long ấp úng một hồi rồi đáp:

- Ờ sao cũng lạ quá! Nếu má không hay quen viết thơ thì thầy Giáo Tư thẩy cũng trả lời cho mình chớ!... Mà bữa nay nhằm chúa nhựt nhà dây thép họ đâu có làm việc.

Con Hạnh chép miệng:

- Hổng biết má tính làm sao, chớ để em

lóng ngóng bên nầy như vậy hoài sao được! Bây giờ em có muốn đi về thẳng ở dưới... em cũng hông dám... Với lại, thiệt tình thì trong bụng của em, em không muốn gặp mặt cha thầy Giáo Tư nữa!

Thằng Long nói lãng ra

- Thì em để thủng thỉnh một vài ngày nữa coi, chớ em không muốn về dưới rồi em tính đi đâu nữa bây giờ? Nếu thầy Giáo Tư chịu gởi tiền lên thêm cho em ăn học ở đây luôn thì... khỏe quá...

Con Hạnh cau mày.

- Tiền của má mình chớ bộ tiền của thẩy hay sao mà anh nói như vậy hả?

Thằng Long có vẻ lúng túng:

- Nhưng... từ hồi nào tới giờ, việc ăn học của hai đứa mình đều do một tay của thẩy lo liệu hết, chớ má có biết chút xíu nào đâu! Bởi vậy... anh ngán ở chỗ đó... kẹt nỗi là khi không em lại bỏ trường bên Cần Thơ, phải chi em ráng chịu khó một chút...

Con Hạnh ‘‘xí’’ một tiếng rồi xụ mặt xuống

Thằng Long biết mình lỡ lời nên vội tìm cách an ủi em:

- Mà thôi, như vầy kể ra cũng... có phước Ịắm rồi. Có hai anh em mình ở chung một chỗ bề gì cũng có lợi phải không em?

Con Hạnh ‘‘ừa’’ rồi nín thính luôn.

Thằng Long đưa tay lôi em nó đứng dậy:

-Bữa nay Chúa nhựt, anh không có bài vở gì làm nhiều, thôi hai đứa mình vô xin phép thím Giáo, thả đi chơi một vòng rồi về ăn cơm cũng kịp. Tự hổm nay, em qua bên nầy cứ ở ru rú trong nhà hoài buồn chết!

Con Hạnh tuy không muốn ló mặt đi đâu hết nhưng cũng ráng chìu ý anh nó:

- Đi thì đi, nhưng anh vô xin phép một mình chớ em mới lợi ở chưa có đóng tiền cơm tiền nước gì, em ngán gặp thím Giáo lắm!

Thằng Long ái ngại nhìn em:

- Em nghĩ vậy chớ thím tử tế lắm, thím không phải cắc rắc từ đồng xu cắc bạc như người ta đâu! Thôi được, em đợi anh một chút nghen!

Một lát sau, thằng Long chạy ra tay xách chiếc nón tây đánh phấn trắng, và vui vẻ kêu lên:

- Được rồi. Đây giờ anh em mình đi em!

Ra tới ngoài đường con Hạnh thẫn thờ hỏi anh nó

- Bây giờ mình đi đâu đây?

Thằng Long chỉ về phía chợ:

- Thì đi... ba đồng bảy đỗi ngoài chợ chơi chớ còn đi đâu nữa!

Con Hạnh nhăn mặt, đứng lại:

- Thôi em hổng thèm đi chợ đâu.

Thằng Long chắc lưỡi:

- Cha, sao con nhỏ này rắc rối thấy tổ mẹ! Vậy chớ bây giờ muốn đi đâu thì nói phứt coi!

Con Hạnh cự nự lại nó:

- Anh ở bên này anh rành chớ em mới chưn ướt chưn ráo…

Thằng Long thở dài

- Thì anh tính đi ra chợ chơi em lại không muốn! Thôi được rồi, bây giờ em có giỏi lội bộ hông, anh dẫn đi coi chỗ này vui lắm!

- Chỗ nào đối với em cũng hổng vui hết á! Mà đi có xa hông?

- Độ một cây số thôi. Anh tính hai anh em mình thả rề lên miệt đình Tân Giai xem họ cúng kiến, rước sắc thần chơi, nghe tụi bạn học trong lớp nói có gánh hát bội mới tới nữa.

Con Hạnh có vẻ lạnh nhạt:

- Ối cúng đình mà có gì lạ mà phải dang nắng lên tới tận ở trển!

- Bậy nè, em lấy nón của anh đội đỡ đi. Đám cúng đình này bự lắm, cũng như đám cúng Kỳ yên ở đình Bình Thủy bên mình mà hồi đó ba có dắt hai đứa mình đi coi đó!

Con Hạnh cầm lấy chiếc nón tây ngắm nghía rồi trao trả cho anh nó:

-Thối em lấy khăn mui xoa đội đỡ cũng được, chớ dệnh cái nón con trai này lên đầu mắc cở chết!

- Trời ơí, bà nội này khó quá! (rồi sợ con Hạnh cự nự lôi thôi nữa, nó vội lôi con nhỏ nầy đi)... Xăng xăng lên, một chút em! Mình cứ cà rịch cà tang hoài, trưa trờ trưa trật tới nơi rồi còn gì!

... Đến nơi, nhìn thấy ngôi đình đồ sộ cùng không khí tưng bừng nhộn nhịp của lễ cúng Kỳ Yên, mặt con Hạnh tươi rói. Nó nắm chặt tay thằng Long và kêu lên:

- Cha, chắc đám cúng đình này lớn lắm anh hén! Mà ẹm coi bộ ngôi đình này cũng bự hơn đình Bình Thủy nữa!

Thằng Long hả hê nhìn em:

- Sao hồi nãy anh rủ đi, mặt mày em chừ bự bằng cái nia vậy?

Con Hạnh xẽn lẽn đáp:

- Thì ai biết nó... vui như vậy nà! Thôi mình vô coi phía trong đình đi anh.

Thằng Long, vốn được bạn bè trong lớp học đưa nó đi xem qua các nơi một lần rồi nên hăng hái dẫn em nó bước vô đình. Đi đến đâu, nó giảng giải rành mạch đến đó, nào là Thần

Lầu, Long Trụ, các bộ Bao Lam thần vọng, giàn lễ bộ, mấy đôi liễng chữ phết bằng vàng thiệt, sắc thần từ đời vua Minh Mạng, mấy thứ lục bình xưa, mấy bộ lư cao khỏi đầu...

... Nghe thằng Long giảng giải liên tu bất tận như trả bài thuộc lòng, con Hạnh nhìn anh nó với cặp mắt thán phục:

- Sao em coi bộ cái gì anh cũng rành hết vậy?

Thằng Long nở mũi đáp:

- Thì cái gì mình hổng biết, mình hỏi người rành hơn. Cái chuyện đó dễ ợt mà! Em thấy hông, nếu em cứ co rút như con rùa thụt đầu vô mai hoài thì... thấy trời đất khỉ gì được!

Con Hạnh bĩu môi

- Cha, người ta mới khen một chút mà làm bộ thầy đời rồi đa!

Thằng Long mắc cở nên kiếm cách cự lại:

- Còn em, em giỏi bắt bẻ tổ mẹ!... Thôi bây giờ mình thả rề lại phía buồng hát coi họ rước gánh hát của bầu nào đó.... Mà em có nhớ hồi mình qua Bình Thủy coi cúng đình, thấy họ

rước gánh hát Tiều về hát chớ hổng phải gánh hát bội như mấy đình khác hông?

Con Hạnh gật đầu:

- Ờ kỳ quá há! Tại sao lại có chuyện... tréo ngoe vậy anh? Em tưởng mấy anh ‘‘cắc chú’’ họ cúng ông Bổn, họ mới rước mấy gánh hát Tiều hát Quảng chớ?

Thằng Long có vẻ lúng túng:

- Ối tục lệ xưa năm bảy đời vương của đình Bình Thủy mình đâu biết được!... Chắc ông Thần làng đó... khoái xem hát Tiều hay là ổng thuộc dân... các chú lai cũng hổng chừng!

... Khi vô đến buồng hát thấy con Hạnh trầm trồ chỉ chỏ mấy ông ‘‘tướng’’ trên trang thờ Tổ của gánh hát mà nó cứ nói là ngộ, là giống mấy con ‘‘cúp bế’’, thằng Long lôi tuột nó đi và rầy em:

- Em làm cái điệu đó người dưới gánh hát họ thấy họ quở chết, kỵ nhứt là mình đi vô đây coi mà đem theo những thứ trái có mùi thơm phứt như trái đào, trái thị, trái lê...

Con Hạnh thật thà hỏi lại:

- Bộ mấy ông... ‘‘tướng’’ trên trang thờ hổng ưa mấy thứ trái đó hả?

Thằng Long chắc lưỡi:

- Em thiệt hổng biết gì ráo!

Con Hạnh cười mủm mỉm:

- Coi, hồi nãy anh biểu hễ hổng biết cái gì phải hỏi đàng hoàng...

Thằng Long nhăn nhó:

- Con này sao hư quá! Chuyện nầy là! chuyện… thờ phượng cúng quải của người ta, em có hỏi thì hỏi nho nhỏ chớ em... la um sùm như vậy họ nghe lọt họ quánh cho lọi cẳng!

Con Hạnh thấy bộ điệu của anh nó như vậy không khỏi cười thầm, nhưng ráng xuống nước bọc xuôi theo:

- Thì người ta hổng biết mà! Sao mấy ông ‘‘tướng’’ hổng ưa mấy thứ trái có mùi thơm hả anh?

- Ưa gắt chớ sao không! Và cũng vì chỗ ấy mà mấy người trong gánh hát họ cấm ngặt không cho ai vô buồng trò chơi mà đem theo

mấy thứ trái thơm phứt đó. Họ sợ mấy ông Tổ trên trang thờ đánh hơi thấy mùi thơm rồi khoái chí tử hay rà rà theo…

- Mấy ổng bay theo rồi sao mà họ cấm hả anh ?

- Em hổng biết thì để cho người ta nói hết cho mà nghe, chứ hỏi xịa vô hoài!... Thì mấy ông Tổ mà bay đi như vậy, rủi mấy ổng chưa về kịp ở nhà đào kép lên làm tuồng sẽ quên hết vở hát chớ sao!

- Ủa, bộ họ hổng có học thuộc lòng tuồng hát trước hay sao mà phải để quên lú ruột lú gan như vậy cà?

Thằng Long nhìn em nó, lắc đầu:

- Em hổng biết khỉ khô gì hết! Thuộc thì thuộc; chớ mấy ông Tổ ổng dông mất thì... cũng như không. Bộ em nói họ học lẹt xẹt một vài bài như mình học trong lớp hay sao mà nhớ cho xuể hết! Họ phải học cả chục tuồng, lớp nói lớp hát, lớp điệu lớp bộ, lớp làm cho ăn rập với kèn, đờn, trống, lớp chữ nho, chữ tàu lung tung, ở trỏng, chớ bộ em nói họ chỉ... ự ự, ải ải mấy câu trơn hay sao?

- Vậy hả! Nhưng anh có thử đem trái cây có mùi thơm bay nồng nực để nhử mấy ông Tổ gì đó lần nào chưa, mà anh lại biết rành như vậy?

Thằng Long lúng túng không biết Irả lời làm sao cho xuôi, nên đâm ra bực mình, nhăn nhăn nét mặt rồi phát nạt ngang:

- Em hỏi sao… trật chìa quá! Mình thử để họ đập mình bể đầu rồi còn thưa làng bắt đóng trăn nữa hả!

Con Hạnh vẫn chưa chịu buông tha:

- Chớ sao anh biết hay quá vậy?

- Coi, thì mấy thằng bạn của anh nó nói như vậy...

Tiếng con Hạnh cười rộ lên làm cho thằng Long chợt nhận thấy câu trả lời… lố bịch của mình. Nó vội vàng lôi tuột con Hạnh đi và nói cho khỏa lấp:

- Em còn muốn coi cái gì nữa hông để rồi mình về cho sớm, hông thôi ở nhà thầy Giáo thím Giáo đợi cơm thì... kỳ lắm nghen!

Nghe nhắc đến chuyện về nhà trọ, con Hạnh sa sầm nét mặt. Nó trả lời một cách xuôi xị:

- Ờ về thì về...

Hai đứa nó dắt tay nhau theo cửa buồng bên hông để ra ngoài.

Bỗng con Hạnh đứng khựng lại, nhìn trân trân về phía đằng trước và lấp bấp kêu lên:

- Ủa... ủa ai vậy cà!

Thằng Long ngó về phía ấy rồi nhìn em

- Bộ em gặp ai quen hả?

Con Hạnh không trả lời mà rút vội tay ra rồi chạy a đi. Nó vừa chạy vừa réo:

- Chị Lụa ơi, chị Lụa!

Ở đầu đằng kia, một đứa nhỏ gái- chính là con Lụa - đang khệ nệ ôm một mớ gươm, dáo, đao, roi bằng cây nghe tiếng kêu quen quen cũng đứng sững lại...

Nó dáo dác nhìn quanh và khi nhận thấy con Hạnh nó buông tuốt mớ binh khí phường hát ấy rơi xuống đất lổn ngổn, rồi cũng chạy riết lại phía con Hạnh.

Đến nơi, nó nắm chặt Iấy hai bàn tay con

Hạnh như sợ con này biến mất rồi vừa thở vừa kêu lên:

- Mèn đét ơi, mầy đây hả Hạnh?

Còn Hạnh nghẹn ngào gật đầu

Con Lụa lại hỏi luôn:

- Mà mầy làm gì ở đây?

Con Hạnh, như đã lấy lại sự bình tỉnh, hấp tấp hỏi lại một hơi:

- Còn chị, đi đâu mất biệt vậy? Chị làm ba Sáu và em mong hết chỗ nói! Chắc thằng cha có thẹo mặt gì đó nó bắt chị hả? Mà sao chị lại đi tới đây?

Con Lụa hết biết trả lời câu nào trước, câu nào sau, mà chỉ nhớ đến hai tiếng ba Sáu!

- Cha, chắc hồi tao đi rồi ông già ổng chưởi tao thục sình phải hông mậy! Lóng ray ổng còn đi mần ở ngoài chợ hông? Nhà của mình còn ở chỗ cũ hông mậy?...

Con Hạnh chưa kịp trả lời ra sao cả, thì nó lại hỏi bồi luôn một câu nữa:

- Mà ba Sáu ở đâu lại để mầy đi lang bang qua bên nầy như vậy nè!

Con Hạnh chợt thở dài, nhưng rồi nó gượng cười đáp:

- Em hổng đi lang bang qua bên nầy thì làm sao được gặp chị như vầy!

- Hứ, mầy hổng gặp tao thì vài ba bữa nữa tao cũng lội dìa bển.. (nói đến đây nó hất hàm chỉ về phía đằng trước và thấp giọng hỏi)... Thằng nhỏ nào đứng rề rề phía sau lưng mầy đó? Bộ cũng quen hả?

Con Hạnh mới nhớ trực lại thằng Long. Nó quay lại níu tay anh nó lôi lên và day qua hỏi con Lụa:

- Bộ chị hổng nhớ ai đây sao? Em đố chị biết ai đó, em khen chị giỏi?

Con Lụa nheo nheo mắt nhìn thằng Long làm thằng nầy mắc cở day mặt nhìn đi chổ khác.

- Mày hỏi cắc cớ như vậy tao biết đường đâu trả lời! Tao coi bộ… thằng cha nầy cũng hơi quen quen, tao nhớ mài mại là có gặp một hai lần...

Con Hạnh tươi cười ngắt ngang:

- Anh Long em đó!

Con Lụa nhìn sững thằng Long rồi gật gật đầu:

- Hèn chi tao thấy quen quá! Té ra anh của mầy đây hả? À, chắc mầy qua bên này kiếm thăm… anh của mầy phải hông?

- Phải đó!

Đoạn con Hạnh day qua hỏi anh nó:

- Chắc anh biết ai đây rồi chớ?

Thằng Long liếc nhìn con Lụa rồi rụt rè đáp nho nhỏ:

- Biết chớ sao không... Chắc... cái chị gì em nói đi lạc mất đó...

Con Lụa trả lời xớt ngang:

- Tui đi chơi luôn chớ lạc khỉ gì!

Chợt nhớ tới mớ gươm dáo nằm ngổn ngang dưới đất, nó bèn chạy nhặt ôm lên, ngó dáo dác một vòng rồi khẽ bảo con Hạnh:

- Thôi mầy với... anh mầy chịu khó lại đằng chỗ... tấm vách đó (nó chỉ về phía tấm hình phong gạch có đắp nổi hình ông Hổ) đợi tao một chút. Tao đem dọn cất ba thứ mắc toi này vô trỏng rồi tao quay trở ra liền nghen!

Thấy điệu bộ bổng nhiên có vẻ sợ sệt ấy của con Lụa, con Hạnh cũng đâm ra lo ngại. Nó đưa tay dắt thằng Long đi và căn dặn con Lụa nho nhỏ:

- Chị nhớ ra cho mau nghen.

Con Lụa khẽ gật đầu rồi tất tả ôm mớ đồ đi thẳng vô buồng trò...

Một lát sau, nó chạy đến tìm con Hạnh và thằng Long. Liếc thấy vẻ mặt ái ngại của hai đứa nầy, nó vội xuống giọng phân trần:

- Bà bầu ở đây bả khó giàn trời mây. Hổng phải mình sợ gì bả nhưng bị... ‘‘tui’’ có tính chuyện riêng... (Sở dĩ con Lụa tự xưng ‘‘tui’’, chớ không dùng tiếng ‘‘tao’’ nữa vì nó có ý phân trần luôn với thằng Long)

Con Hạnh ấp úng hỏi:

- Chị theo... gánh hát này lâu mau rồi?...

Con Lụa cau mày, mím môi đứng lặng thinh.

Con Hạnh lại hỏi:

- Thằng cha đó nó đưa chị về tới đâu mà ba Sáu chạy hỏi thăm hết hơi hết sức cũng không ra hả?

Con Lụa thở ra

- ỐI chuyện của tao... dài lắm (nói đến đây nó lại đưa mắt nhìn hai anh em con Hạnh rồi chậm rải tiếp lời)... Thằng cha thẹo mặt đó nó đưa tao đi lung tung nhưng rồi tao trốn theo gánh hát này được, kế dìa tới trên này. Tao tính để vài bữa nữa tao sẽ dông dìa bển chớ hông thôi ba Sáu đợi hoài hủy tội nghiệp ổng! À, sao ổng dám để mầy đi qua bên nầy hả?

Con Hạnh cúi đầu thở dài:

- Ba Sáu... hổng được mạnh chị à!

Con Lụa hớt hải hỏi lại:

- Mầy nói sao? Bộ ổng đau hả? Sao mầy hổng ở săn sóc ổng lại bỏ đi qua bên nầy?

- Thì cũng tại... Ba Sáu đau nên ba Sáu mới hối em qua bên nầy kiếm anh Long...

Con Lụa nhíu mày nhìn con Hạnh, rồi nó ấp úng hỏi thêm:

- Bộ ổng... hổng êm phải không mậy? Sao hồi nãy mầy hổng cho tao biết liền?

- Bị chị hỏi lăng xăng nên em chưa kịp nói. Ba Sáu tuy đau... ''kha khá'' nhưng em đã chở ổng vô nhà thương nằm rồi. Vô đó có thầy Năm phạm nhe tử tế lắm, thẩy chích thuốc lu bù nên hồi em đi đây, ba Sáu có mòi khoẻ khoắn lại nhiều rồi. Chị hổng biết, ổng nằng nặc bắt em phải qua kiếm anh Long chớ em có muốn đi đâu?

Con Lụa mím môi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Cái điệu nầy tao chắc thầy Năm gì mà mầy nói đó đặt tiền thưởng trên nhựt trình để kiếm tao chớ hổng phải ba Sáu đâu!

Con Hạnh chưng hửng hỏi lại

- Tiền thưởng gì đó chị?

Con Lụa bèn thuật sơ lại cho nó nghe câu chuyện của vợ kép Hai đã đem ra bàn tính hôm nọ.

Nghe xong, con Hạnh hớn hở kêu lên:

- Đó, em nói có sai đâu, thầy Năm thẩy muốn giúp ba Sáu chớ ai vô đó nữa! Nè chị Lụa, nếu mình biết rõ như vầy, chị dông êm về bển đi để cho thầy Năm thẩy đỡ cả ngàn đồng bạc!

Con Lụa khẽ lắc đầu:

- Tao cũng đã nghĩ nát nước hết rồi, hổng được mầy à, Bà bầu này bả ác nhơn sát đức lắm, tánh tao lại không muốn để liên lụy cho ai hết. Thôi để tao dìa bển trước với vợ chồng kép Hai, rồi chừng nào tao gởi tiền qua trả cho bà bầu tao sẽ nhắn tin cho mầy hay...

Con Hạnh day qua hỏi thằng Long:

- Hay là anh chịu khó hỏi thím Giáo mượn đỡ hai trăm đồng bạc để chị Lụa, chỉ thối lại cho bà bầu được hông anh?

Thằng Long chưa kịp trả lời ra sao thì nó lại nói tiếp:

-... Rồi sau đó mình đem chị Lụa về nhà ở tạm… hay là thôi, để em với chị đi qua bển luôn. Em có đi một lần rồi nên em rành chuyện lên xe xuống cộ lắm!

Thằng Long liếc nhìn con Lụa rồi chắc lưỡi đáp:

- Cha, cái chuyện nầy khó dữ đa! Tiền cơm của mình chưa trả, bây giờ đi mượn thêm hai ba trăm đồng nữa thì cũng... ngặt cho thím Giáo quá, nhứt là lúc gần cuối tháng nầy!... Bộ em không đợi thơ dưới nhà gởi lên sao?

Con Hạnh xụ mặt xuống:

- Đợi hoài đợi hủy rồi em long chong bên nầy như vầy hả? Thôi để em đi qua bển với chị Lụa, ở bển bề gì cũng có thầy Năm thẩy sẵn lòng lo cho em... Ờ, hay là anh cũng dông theo luôn đi! Qua tới bển em sẽ nói với thầy lo cho anh luôn!

Thằng Long thở dài:

- Hổng được đâu em à. Em nói sao nghe dễ quá vậy! Bề gì mình cũng ngóng coi ở dưới nhà, má và thầy Giáo Tư trả lời ra sao rồi mình mới tính được. Chớ bây giờ em rũ anh bỏ đi ngang thì thế nào thằng cha thầy Tư cũng òm ĩ nói với má... bứt đỏi luôn hết hai đứa mình đa. Thiệt anh nóng ruột chờ cho bãi trường để về dưới gặp má coi ra sao!

Thấy con Hạnh mặt chầm dầm, con Lụa bèn lên tiếng chen vô:

- Nè Hạnh, anh của mầy nói như vậy tao nghe cũng phải lắm...

Con Hạnh bực mình nói lẩy:

- Ảnh... nhát hít, mình bàn cái gì ảnh cũng bát ra hết, vậy mà chị còn binh ảnh nữa hả?

Con Lụa nhìn thằng Long xẻn lẻn nói để phân trần:

- Tui ẩu mà gặp con nhỏ này nó còn ẩu bạt mạng cô hồn nữa!

Thằng Long muốn nói đẩy đưa theo:

- Ối cái chuyện đó tôi.. biết lâu rồi! (chợt liếc thấy con Hạnh trợn mắt có vẻ định sân si nữa, nó vội xuống giọng bảo em). Nè em, hay là em để... chị Lụa về bển trước đi, sau đó nếu ở bển mọi việc đều... êm chị nhắn tin sang rồi em qua sau cũng được mà.

Con Lụa nắm lấy tay con Hạnh nói vô:

- Chỉ có cách đó thôi mầy à. Dầu mầy có muốn đi chung với tao cũng hổng được, bộ mầy quên rằng tao... lén trốn bà bầu đi với vợ chồng kép Hai sao! Mày đòi đi lôi thôi, vợ chồng kép Hai nó đâu chịu, mà rủi ro có rắc rối

để cho bà Bầu bả hay được thì... chết tao một cửa tứ đa! Ba Sáu hay thầy Năm gì đó có qua đây lãnh tao ra được thì tao cũng bị... bầm vập vì con mẹ bầu đó mày ơi!

Con Hạnh thấm ý thở dài.

Thằng Long quay đầu ngó ra bóng nắng ngoài sân đình rồi rụt rè nhắc em:

- Coi bộ trời hơi... trưa trưa rồi, mình liệu đi về hông thôi trễ đa em.

Con Hạnh hốt hoảng níu chặt tay con Lụa:

- Như vậy... chị về bển trước một mình sao?

Con Lụa mỉm cười gật đầu.

-... Chị về tới bển nhớ nhắn tin hay là chị nói với ba Sáu, với thầy Năm làm cách nào cho em về bển sớm nghen! Anh Long ở bên này yên rồi, còn...em.

Con Lụa sốt sắng chận ngang:

- Tao biết rồi. Mày khỏi lo gì nữa ráo. Tao dìa bển trễ lắm là hai bữa sau mầy có tin.

Con Hạnh nghẹn ngào hỏi:

- Nói vậy, bây giờ tới ngày chị đi, tụi mình không còn gặp mặt nhau nữa sao?

Con Lụa thở dài:

- Thì phải ráng chịu chớ sao!... Hay là tối nay mầy với anh mầy lội ra đây coi hát chơi, để tao dọ hỏi coi vợ kép Hai tính chừng nào đi...

Thằng Long trả lời hộ em:

- Cha, chắc hổng được chị à. Chủ nhà chỗ tôi ở gắt lắm, tối không cho đi đâu khỏi nhà hết.

Con Hạnh cũng nói theo anh:

- Em cũng muốn đi lại đây chơi lắm nhưng bị mình mới tới ăn nhờ ở đậu nhà người ta nên mình không thể làm ngang.

Con Lụa mỉm cười

- Ờ uổng quá há! Chớ nếu mầy đi được mầy sẽ thấy tao đóng tuồng ngon lành lắm!

- Chị đóng vai gì vậy?

- Thì... mấy vai lạm xạm, chạy hiệu, thế nữ...

Con Hạnh cười xòa:

- Ý trời ơi, vậy mà em tưởng chị đóng vai đào dồi phấn thoa son, áo xiêm có thêu kim tuyến lấp lánh và trên đầu đội mão có dắt hai cái lông trỉ dài thượt chớ!

Thằng Long liền đỡ lời cho con Lụa:

- Em nói vậy không đúng. Chị Lụa đây... còn nhỏ xíu mà đóng vai đào sao được.

Con Lụa nhìn thằng Long với cặp mắt đầy vẻ biết ơn và ngập ngừng nói:

- Anh kêu tui bằng tên cũng được. Tui mà chị khỉ gì ai! (đoạn nó day qua cặp kè con Hạnh bước ra sân đình)… Thôi mầy chịu khó đợi đôi ba bữa nữa nghen! Chết chóc gì mà sợ. Bây giờ tao phải dông đi lo bưng dọn đồ đạc lên, hông thôi bà Bầu bả thấy vắng mặt tao lâu bả nự chết!... Anh Long đi dìa mạnh giỏi nghen!

Nói xong nó buông tay ra, cắm đầu chạy một mạch xuống bến sông...

Sáng hôm nay trời cứ ui ui hoài. Ánh mặt trời như không đủ sức lóe lên giữa những đám mây đen ùn ùn kéo về mỗi lúc một thêm dày đặc.

Gió từ ngoài sông cái thổi vô nghe lành lạnh.

Thím Hương xách giỏ định đi chợ nhưng rồi lại quay trở vô đứng dựa cột nơi hàng ba ngóng nhìn ra phía mặt sông. Một dề lục bình trôi mau trên dòng nước và trồi lên hụp xuống theo những lượn sóng dồi liên miên làm thím bất giác thở dài...

Anh Giáo Tư từ trong nhà đi ra, rón rén đứng phía sau lưng thím lúc nào thím cũng chẳng hay. Thấy vậy, anh Tư kề miệng gần sát vào tai thím hù một tiếng làm thím giựt mình quay phắt lại.

Anh Tư cười xòa:

- Em làm cái gì mà đứng... chết trân ở đó vậy? Người ta ra cả tiếng đồng hồ mà cũng không hay!

Thím Hương cau mày cự nự:

- Anh quỷ nầy làm người ta hết hồn hết vía! (Nhưng rồi thím lại dịu giọng nói tiếp)... Em tính đi chợ cho sớm nhưng thấy trời chuyển mưa đen nghịt nên ngán quá hết muốn đi.

Anh Tư cúi xuống lấy cái giỏ xách, liệng vô nhà:

- Mưa gió sắp tới ầm ầm mà đi chợ nổi gì! Thôi bữa nay trong nhà có mắm ăn mắm có muối ăn muối chớ anh hổng cho em đi đâu hết.

Thím Hương nhìn anh ta cười mỉm:

- Rồi tới trưa ngồi trước mâm cơm anh hổng được phép rên gì hết đó nghen! (chợt thấy anh Tư vận độc có cái xà rong lụa, với chiếc khăn bàn lông vắt nơi cổ, thím chắc lưỡi kêu lên)... Trời, sao anh dám ở trần trùi trụi vậy! Rủi trúng gió cảm rồi sao! Vô lấy áo bận thêm đi anh,

Anh Tư cười dòn

- Ối hề hấn gì mà em lo hổng biết! Sức anh... thiên lôi đả bảy búa cũng trấm trơ trấm trất chớ đừng nói gì thứ trời giông gió như vầy...

Vừa lúc ấy cơn mưa đã ào tới.

Ngoài đường, bốn năm đứa học trò nhỏ đội cặp sách lên đầu vừa chạy vừa kêu réo nhau ríu rít.

Thím Hương nhìn miết theo bày trẻ, nét

mặt bỗng trở nên ủ ê. Anh Tư liếc thấy như vậy cũng đâm ra ngượng ngập đứng im chớ không dám cười nói bô bô như lúc nãy nữa.

Lũ trẻ đi khuất rồi mà thím Hương vẫn còn thẫn thờ ngó mong ra khoảng trời mưa gió.

Anh Tư rụt rè lên tiếng:

- Thôi em bước xê vô chớ hông thôi gió lớn mưa tạt vào ướt mình mẩy hết.

Thím Hương lặng lẽ bước lùi vào phía trong vách.

Bỗng thím ngước mặt lên hỏi anh Tư:

- Sao anh, tự hổm nay... anh có được tin gì của mấy đứa nhỏ hông? Chắc anh chưa dò ra manh mối gì về chuyện con Hạnh bỏ trường đi hết hả?

Anh Tư có vẻ lúng túng:

- Thì anh cũng... lo hỏi thăm hỏi nom gắt lắm và mười phần thì kể như đã nắm được... sáu bảy phần kết quả rồi lận. Anh tính để khi nào biết chắc chắn chỗ ở của con nhỏ anh sẽ nói cho em rõ, chớ bây giờ... xì trước cho em hay, em chộn rộn chẳng ích gì.

Thím Hương hỏi liền:

- Nói vậy anh đã phăng ra rồi hả? Sao anh nầy ác quá, anh hổng cho em hay để em yên lòng.

Anh Tư, vốn đã nhận được bức thơ của thằng Long báo tin con Hạnh đã tìm qua ở chung với nó nên trả lời một cách… tỉnh khô:

- Ác khỉ gì! Anh thương em nên anh mới lặng thinh như vậy đó. Em nên tin anh đi: hễ khi nào anh nói có là có chớ không sai chạy chút xíu nào hết!

Thím Hương tươi mặt lại, đưa tay véo nhẹ vào vai anh ta:

- Đến nước nầy, dầu thế nào đi nữa thì em cũng phải… ráng mà tin anh chớ sao!

Anh Tư nhích người ra, cự nự:

— Em nói cái giọng đó... mích lòng lắm nghen! Sao anh... hổng ưa em nói câu đó chút xíu nào hết. Em làm như anh là tay... điếm đàng, còn em là con gái mười sáu mười bảy tuổi bị anh rù quến dụ dỗ bỏ nhà ra đi vậy!

Thím Hương sấn tới cú nhẹ lên đầu anh ta!

- Cái anh mắc toi nầy hễ em nhắc tới là anh kiếm chuyện đặt điều nọ kia thấy ghét quá!

Anh Tư chép miệng thở dài:

- Thiệt anh đeo đuổi theo em hoài như vầy nhiều lúc anh thấy... xấu hổ với lương tâm quá. Người ngoài họ hổng biết họ nói chắc anh sung sướng lắm! Anh nói có đất trời làm chứng,..

Thím Hương vội đưa tay bịt miệng anh ta lại, nói một hơi:

- Tại em, tại em hết! Tại em mê anh, theo anh... em chịu hết mà!

Anh Tư thở ra, nửa như trút bỏ một gánh nặng, nửa như tỏ vẻ chán ngán.

Thím Hương vô tình lại nhắc hỏi về mấy đứa con:

- Còn thằng Long nó vẫn đi học như thường chớ anh?

Anh Tư bực mình đáp xẳng:

- Chớ bộ em vái nó bỏ đi như con kia nữa sao!

Thím Hương vội nói đỡ:

- Thì... lâu quá không biết tin tức gì về nó nên tiện việc em hỏi thăm luôn vậy mà. Anh sao hay nổi nóng quá hà. Vuốt giận đi cưng...

- Anh đã nói cả ngàn cả muôn lần là em khỏi phải lo gì hết. Thằng Long nó vẫn ăn học như thường. Trong hai đứa nhỏ, anh coi bộ thằng đó được và vì vậy anh càng phải ráng săn sóc nó cho nên thân nên người với thiên hạ.

Thím Hương nói đẩy đưa theo

- Ờ thằng đó tự hồi nào tới giờ nó siêng năng dễ dạy lắm...

Vừa lúc ấy, một cơn gió lớn thổi hắt cả loạt mưa vào. Anh Tư vội ôm lấy thím Hương đẩy vào trong nhà, tiện tay đóng luôn cửa lại.

Thím Hương nhìn tóc tai mình mẩy anh Tư ướt đẫm nước mưa nên kêu lên:

- Mèn ơi, anh ướt mẹp hết trơn hết trụi đây nè. Anh mau mau vô đây để em lau cho hông thôi lỡ cảm chết.

Vừa nói thím rút chiếc khăn lông nơi cổ anh Tư xuống và vừa chậm vừa lau lia lịa trên mặt trên tóc anh ta, miệng thì chắc lưỡi hít hà liền liền.

Anh Tư mỉm cười vuốt nhẹ lưng người yêu:

- Còn em, em cũng ướt áo... dính da đây nè! Thôi em vô thay áo đi (rồi anh ta nheo mắt cười rất tình) và nếu em có thấm lạnh thì để anh... ủ cho!

Thím Hương háy xéo anh ta:

- Bộ anh tính bữa nay... hổng ăn cơm hả?

Anh Tư làm mặt nghiêm:

- Cơm nước gì giờ này hả?

Đoạn hai người cặp kè đi vô phía trong nhà, mắt không rời nhìn nhau.

Đến cửa buồng chợt thấy con nhỏ ở lui cui quét dọn trong ấy, anh Tư liền hối bảo nó:

- Mầy làm gì đó Năm? Ối trong này rác rến gì đâu mà mầy quét hổng biết! Thôi xuống dưới bếp lo nhúm lửa vo gạo nấu cơm ăn sớm một bữa đi...

Con Năm xách chổi đứng dậy, day qua hỏi thím Hương:

- Dạ, thím hông đi chợ sao thím?

Tự nhiên thím Hương đâm ra xẻn lẻn và để đỡ ngượng thím trả lời dặt một:

- Mưa gió ầm ầm vậy mà đi đâu?

Thấy con Năm tính hỏi nữa, anh Tư lên tiếng chận trước:

- Thì mày cứ lo phần việc cùa mày đi. Bộ thím mày hổng đi chợ một bữa rồi cả nhà nhịn đói hay sao mà sợ. Lát nữa nếu mưa hơi dứt hột, thím mầy đi chợ cũng hổng trễ, mà cùng lắm dỡ ba cái mắm cá lóc ra chưng ăn cũng được.

Con Năm ‘‘dà’’ một tiếng rồi len lét xách chổi đi ra.

Anh Tư còn ráng dặn vói theo:

- Nè Năm, mầy khỏi quét nhà trước nữa nghen! Bữa nay trời mưa, nghỉ quét nhà nghen!

Con Năm lại ‘‘dà’’ một tiếng nữa, rồi đi quẹo tuốt xuống dưới bếp.

Thím Hương nhìn anh Tư, cười lỏn lẻn:

- Coi bộ anh... căn dặn, sai biểu con Năm rành quá!

Anh Tư nhún vai:

- Chớ để nó... lằng nhằng ở đây hoài sao!.. Thôi em thay áo đi chớ hông thôi thấm lạnh chết.

- Còn anh, anh ở trần như vậy hoài hè!

- Ối, trong này kín mít mà lo gì.

Chợt thấy một cánh cửa sổ còn để mở anh Tư vội chạy đến khép lại. Đằng này, thím Hương cũng rón rén xô nhẹ cánh cửa buồng đóng lại và đẩy luôn cái chốt gài. Xong xuôi thím bước lại chiếc tủ đứng mở ra lấy áo thay.

Khi anh Tư quay lại thì thím đang cầm chiếc áo túi mới lấy trong tủ ra che nơi trước ngực chớ chưa kịp mặc luôn vô.

Auh Tư mỉm cười đưa tay ngoắc thím:

- Lại đây em! Mau mau nghe!

Thím Hương vùng vằng cự nự:

- Thì để em xỏ áo vô một chút hổng được sao!

Anh Tư chắc lưỡi:

- Em sao... rắc rối quá. Để chút nữa bận luôn vô hổng được sao? Em không biết tính toán gì ráo...

Thím Hương vừa bận áo vô vừa bước mau lại, nói át đi:

- Anh thiệt là quỷ dịch! Anh làm như chết thèm chết khát từ bảy mươi đời vương vậy!

Anh Tư ngồi xuống mép giường, làm bộ cự nự lại

- Ờ hổng biết ai vậy đó! Em muốn anh.. khai hết không? Em muốn anh la lớn lên… (đến đây, anh ta ướn giọng to lên)… Hồi tối có người...

Thím Hương đã chạy a tới xô mạnh anh ta té ngửa xuống giường, đoạn thím chồm lên vừa giơ tay tát vô mặt anh Tư vừa đả đớt nhiếc móc:

- Để tui vả tét cái miệng... hay nói bậy nầy nè! Đồ quỷ, đồ ôn... phá người ta, hổng cho người ta ngủ nè!

Anh Tư vừa la ái ái vừa cười phá lên. Bỗng anh ta nín bặt. Lấy làm lạ, thím Hương ngừng tay chống xuống giường rồi nhíu mày hất hàm hỏi:

- Sau khi không anh á khẩu vậy hả?

Anh Tư lắc đầu lia lịa và trả lời một cách tỉnh khô:

- Hông, hông… hổng có sao hết mà.

Thím Hương ngoái đầu ngó ra phía sau lưng xem có cái gì lạ không: cửa nẻo vẫn đóng chặt, không có một tiếng động gì khác ngoài tiếng mưa đổ ào ào trên mái ngói...

Thím quay đầu lại và mãi đến lúc này thím mới bắt gặp hướng nhìn của anh Tư... Thím đứng rột dậy, hấp tấp gài lại hàng nút áo mà ban nãy vì quá vội thím quên khuấy không chú ý đến...

Xong, thím lườm anh Tư và lên giọng trách móc:

- Anh, thiệt... oái oăm hết chỗ chê!

Anh Tư cười mơn đưa tay rị mạnh thím nằm xuống bên cạnh làm cho mớ tóc đen nhánh của thím xỏa tung trên mặt gối tai bèo trắng tinh...

Cơn mưa mỗi lúc một to thêm.

Cánh cửa sổ bị gió giật mở ra đóng vô sầm sập...

Thiếm Hương ráng nghểnh đầu lên kêu anh Tư:

- Nè anh, gió tung cửa sổ mưa tạt ướt nhẹp hết trơn kía kìa!

Anh Tư vói tay lấy chiếc gối nằm nghiêng nơi mép giường và trả lời gạt ngang

- Ối gió mưa gì thây kệ nó mà!...

o O o

Bị thím Hương hối thúc ngày một ngày hai vì chuyện của hai đứa nhỏ nên anh Tư phải đi Vĩnh Long rồi sang luôn bên Cần Thơ. Đành phải đi bên ấy vì thật ra anh ta đã rõ hết mọi chuyện về thằng Long con Hạnh.

Khi đi về, anh ta hớn hở thuật lại mọi việc:

- Thôi êm hết rồi em ơi! Cả hai đứa nó đều đi ăn học như thường...

Thím Hương hấp tấp hỏi lại:

- Bộ anh được tin con Hạnh rồi hả?

Anh Tư thản nhiên đáp:

- Thì anh đã nói với em làm sao hả? Lẽ dĩ nhiên là anh phải kiếm nó cho ra và đã gởi cho nó đi ăn học lại bên Cần Thơ và lần này thì... êm lắm. Con nhỏ có mòi mến chỗ ở mới lắm.

- Chỗ nào vậy anh? Liệu có chắc hông, chớ em sợ rủi ro như kỳ rồi để anh phải mất công nhọc trí...

Anh Tư mỉm cười:

- Cha, bây giờ nói ngọt xớt, chớ hồi đó... ối thôi, em rứt từng miếng da miếng thịt người ta ra!

Thím Hương véo nhẹ vào vai anh ta:

- Cái anh mắc toi này sao hay nhắc tới chuyện cũ quá hà!

Anh Tư nghiêm mặt lại:

- Thôi để anh nói hết chuyện con Hạnh cho em nghe, chỗ ở mới của nó đàng hoàng lắm. Thầy Năm phạm nhe chủ nhà là người không vợ không con nên coi bộ thẩy mến con nhỏ dữ

đa! Thẩy nói để xin mình cho con nhỏ ở luôn với thẩy làm con nuôi...

- Ý đâu được!

- Thì anh cũng biết như vậy, nhưng bề ngoài mình cũng phải nói đẩy đưa kẻo mích lòng người ta. Thẩy... tốt thiệt tình, với lại anh cũng nghĩ đến chỗ mai mốt gì đây thế nào mình cũng phải chạy xuôi chạy ngược lo buôn bán làm ăn chớ bộ ở không ăn hoài như vầy được sao!

Thím Hương cự nự:

- Ai biểu anh tài khôn đó hả? Bộ em không đủ sức... lo một mình sao?

Anh Tư lắc đầu chán ngán:

- Bị em nói cái điệu đó mà ở ngoài người ta ngó vô người ta cười anh thúi óc! Nhưng điều đó chẳng ăn thua gì, đáng kể hơn hết là làm sao số vốn của mình có sanh lợi, chớ ngồi không ăn hoài thì… tới nhà băng cũng sụp đừng nói gì tới ba mớ của cải em đem theo đó.

Thím Hương thở dài:

- Em cũng biết như vậy nhưng để thủng thỉnh rồi mình sẽ tính, chớ anh nghĩ coi từ

hồi nào tới giờ mình chỉ sống nhờ huê lợi của ba miếng đất đai, vườn tược, ngoài ra có biết buôn bán làm ăn gì khác nữa đâu!

Anh Tư cười đáp:

- Ý trời ơi, chuyện làm ăn mà em nói.. đẩy đưa coi bộ có vẻ thông thả quá sao được! Thời buổi nầy cái gì cũng bắt đầu khó khăn hết, em hổng thấy thiên hạ chợ đen chợ đỏ rầm rầm đó sao? Mình muốn kiếm ăn thì phải nhào vô xông xáo bương chạy với người ta chớ em cứ tính để mai để mốt hoài thì có nước ngồi đó mà… ngáp gió!

Thím Hương cười theo, nhưng rồi lại phụng phịu cự nự:

- Đã đành như vậy rồi, nhưng anh cũng phải để cho em nghĩ... xả hơi một vài năm chớ! Bây giờ bày đặt ra buôn bán mần ăn rồi ngày này qua tháng kia, hai đứa mình mắc lo túi bụi thì còn thì giờ đâu để... thong dong, sung sướng như vầy nè!

Anh Tư chắc lưỡi:

- Coi, lo thì lo chớ cũng ăn ở với nhau chớ bộ em nói hễ mắc làm ăn là… là bỏ tuột luôn

cái chuyện vợ chồng yêu thương với nhau hay sao mà em sợ dữ vậy?

Thím Hương tuy có vẻ bẻn lẻn, nhưng vẫn ngoe ngoẩy đáp lại:

- Xí, anh nói như vậy chớ để nữa rồi anh coi! Hồi ba thằng Long con Hạnh còn sống, ổng lo chuyện làng chuyện nước đi dông đi dài hoài bỏ vợ con ở nhà lên mốc lên meo hết... em ngán cái cảnh ấy quá rồi. Bây giờ hai đứa mình về đây sống chưa ấm chỗ, anh lại tính đi buôn bán để bỏ bê em nữa hả? Em hổng chịu như vậy đâu!

Anh Tư kéo nhẹ thím Hương lại gần mình:

- Coi, làm ăn là làm ăn, còn... hai đứa mình thì... vẫn còn hai đứa mình chớ bộ...

Thím Hương giụi mặt lên vai người tình:

- Dẫu sao đi nữa cũng không bằng như vầy!

Anh Tư vuốt nhẹ một bên vai tròn mát của thím:

- Bộ anh không muốn hai đứa mình... hoài hoài như vầy sao! Nhưng nếu mình không biết nghĩ đến đường dài một chút, để cho ba số vốn

liếng em đem theo thâm thủng hết đến chừng đó, đố khỏi có chuyện xào xáo, cắn đắng với nhau.

Nói đến đây anh Tư đưa hai bàn tay nâng mặt thím Hương ra, mỉm cười tiếp lời:

- Mà dầu cho không có cảnh đó đi nữa, anh xin hỏi em: đến cái nước mình không còn đồng xu dính túi, ăn cơm nguội với muối hột và bận quần áo bằng thứ vải bố tời thì liệu có sức ngồi đó mà ôm xà nẹo với nhau không? Hay là đứa thì đứng đầu đường, đứa thì chực ở xó chợ...

Thím Hương võng hai tay ra sau lưng anh Tư ôm siết cứng, nhúi đầu vô ngực anh ta và rùng mình nói ngắt ngang:

- Ghê quá anh! Làm gì mà có chuyện đó được!

Anh Tư cười dòn:

- À, em thử một chuyến coi có hông!

Thím Hương ngửa mặt ra, cự nự:

- Nói bậy nữa đi!

Anh Tư tươi cười trả lời:

- Cái gì mà bậy! Vậy chớ em không thấy có những cặp vợ chồng đi ăn xin đui mù, cùi phong rách rưới, lở lói ốm đau... mà họ vẫn đẻ con năm một đứa nào đứa nấy mới ra đời đỏ lói như con chuột lột đó sao!

Thím Hương lại vội dấu mặt xuống ngực anh Tư và nói như hét lên:

- Anh nói ghê thấy mồ hà!

Anh Tư hơi nhún vai:

- Chuyện đời nó như vậy đó em!

Thím Hương dậm chân xuống đất:

- Như... khỉ gì vậy! Anh nói sao tệ lậu quá vậy? Em mà như vậy, em lên cầu sắt đâm đầu xuống sông tự vận còn sướng hơn!

Nhưng rồi thím lại dịu giọng hỏi anh Tư

- Vậy chớ bây giờ anh tính sao đây?

Anh Tư dìu thím ngồi xuống ghế và tươi cười đáp:

- Anh biết ý em lắm nên mới nghĩ đến cách làm ăn nầy. Nó vừa chắc chắn, vừa khỏe ru, vừa... thuận tiện cho mọi cặp vợ chồng son...

Thím Hương lấy ngón tay điểm vào mặt anh ta:

- Anh lại kiếm chuyện nói bông lơn nữa phải hông?

Anh Tư làm mặt nghiêm:

- Ê, chuyện làm ăn thiệt tình chớ bộ giỡn sao em! Để anh nói hết cho em nghe rồi tùy ý em liệu định: Anh tính mình nên bán phứt ngôi nhà nầy đi...

- Coi, sao lại bán đi?

Anh Tư thản nhiên đáp

- Phải. Mình bán ngôi nhà nầy để kiếm mua một chiếc tam bản bốn chèo nào còn khá đem về sửa sang, o bế trét dầu chai lại rồi thả đi buôn bán…

Thím Hương ngắt ngang:

- Em có quen buôn bán bao giờ đâu?

- Thì có anh đây làm chi? Với lại nghề dạy nghề mà em lo gì! Anh tính mình đi kiếm mua một mớ hàng vải Nhựt Bổn, thứ này trong miệt vườn khan hiếm lắm ngay ở trên Cần Thơ họ

còn bán ‘‘bông’’ thiên hạ chen lấn rách áo trầy vai hết mới mua được một khúc.

- Như vậy, anh làm sao mua được hả?

- Dễ ợt. Anh có quen với mấy chú ba, chú bảy trên Cần Thơ, hễ mình có tiền và biết chỗ đi cửa sau thì thiếu gì! Mình mua về ba mớ trữ sẵn dưới tam bản rồi thả rề vô miệt làng xóm nào dân cư đông đúc bán lần bán hồi... rồi lại chèo đi chỗ khác. Chỗ nào vui vui thì đậu lại chơi lâu, thong dong ngày tháng… Như vậy vừa kiếm thêm tiền, vừa không ai để ý quấy rầy đến hai đứa mình nữa...

Thím Hương hăng hái gật đầu:

- Ờ như vậy thì được! (Thím mỉm cười liếc xéo anh ta)... miễn là... anh hổng rời em thì thôi! Tiền bạc em không màng, em chỉ cần có anh hè!

Anh Tư ôm choàng lấy người tình:

- Chớ bộ anh không cần đến em sao, hả cưng!

Sau khi bán nhà cửa, sắm một chiếc tam bản với hai người bạn chèo, cùng đi bổ hàng

xong xuôi, thím Hương và anh Tư bắt đầu đi bán dạo hàng vải ở những vùng dân cư trù phú.

Ban đầu thím Hương nằng nặc đòi cho con Năm ở theo để đỡ đần cơm nước nhưng anh Tư gạt ngang viện cớ rằng: trong tam bản chật hẹp nếu để con Năm ở chung nữa thì... mất sự thân mật giữa hai người.

Đó là một "lý do" quá vững chắc khiến thím Hương vui vẻ nhận ngay, nhứt là hai người bạn chèo ghe còn có thể nấu cơm làm cá được, nghĩa là rất thạo chuyện, bếp núc thông thường.

Trước hết, anh Tư cho tam bản thả về mấy vùng gần đó như trong miệt Ngãi Tứ, dưới Rạch Chiếc, Mương Điều hay bên vùng Cù Lao Mây, gặp chỗ nào có xóm nhà giàu hay khá giả một chút là tấp vô xách một bao oin vải lên, đi vào các nhà mời mua…

Cả tháng đầu công việc làm ăn rất trôi chảy.

Thêm vào đó, gặp chỗ nào ưng ý, oin mát, vườn rậm hai bên bờ là anh Tư cho tam bản đậu lại để nghỉ ngơi.

Thím Hương rất hài oin với cuộc sống mới đó. Ở những vùng xa lạ không ai biết mặt mình là ai trong một khoang tuy chật hẹp nhưng kín đáo và ấm cúng, cùng với anh Tư, thím sống những giây phút say đắm mặn nồng chỉ có ở những cặp vợ chồng son…

Mới đi bán sơ sơ một vòng như thế mà số oin mang theo đã hết sạch. Anh Tư phải cho chèo tam bản thẳng lên Cần Thơ bổ oin oin, và lần này anh ta không thể còn viện cớ gì nữa để cản trở không cho thím Hương đi thăm con Hạnh. Đó là điều mà anh ta ngại nhất, tuy vẫn yên tâm phần nào vì dầu sao thím Hương cũng không thể ‘‘na’’ con nhỏ theo ghe được. Như thế làm sao nó tiếp tục học hành!...

Khi tam bản cập bực thạch bến Cần Thơ, thím Hương hối anh Tư liền:

- Bây giờ anh kêu xe lôi dẫn em đến thăm con Hạnh một chút nghen!... Và để em còn cám ơn thầy gì chủ nhà của nó đó..

Anh Tư có vẻ ngần ngại:

- Thôi để mình lo bổ oin trước cho xong đã em à! Chuyện làm ăn phải lo trước hết rồi mới tới chuyện… nhà cửa…

Thím Hương ngắt ngang:

- Trời ơi, cả mấy tháng trời em không thấy mặt mũi con đâu hết mà anh! Thôi, anh đi lo bổ oin phần anh, rồi anh chỉ biểu đường đi nước bước cho em để em đi thăm con Hạnh một mình cũng được.

Anh Tư hấp tấp nói:

- Thôi được, để anh đưa em đi tiện hơn. Bề gì anh cũng đã đến thăm người ta một lần rồi… (anh ta đưa cườm tay lên xem đồng hồ), À mình đi liền giờ nầy phải lắm, đúng lúc tan sở của… Thầy Năm.

Thím Hương mừng rỡ kéo tay anh ta đi:

- Em phải ghé lại chợ mua một vài thứ gì cho con Hạnh và thầy Năm cái đã.

Anh Tư miễn cưỡng gật đầu:

- Em mua cho thầy Năm chai rượu, hộp bánh gì đó cũng được. Còn con Hạnh thì… để rồi vô đó oin ó cần cái gì mình sẽ sắm sau cũng chẳng muộn…

o O o

Anh Tư tiến lại xô cửa hàng rào nhà thầy Năm phạm nhe. Thím Hương hồi hộp đưa tay giữ anh ta lại, đưa mắt nhìn qua ngôi nhà rồi ấp úng hỏi nhỏ, một câu rất thừa:

- Bộ con Hạnh ở đây hả?

Anh Tư nhíu mày hỏi lại:

- Ờ... Mà có chuyện gì nữa đó?

Thím Hương luống cuống lắc đầu:

- Không... không, em hỏi... cho chắc vậy mà! (rồi thím kiếm cách nói lảng ra) Cha, em coi bộ thầy Năm đây cũng khá giả lắm phải hông anh?

Anh Tư xô mạnh cánh cửa rào qua một bên rồi vừa vùng vằng bước vô, vừa càu nhàu:

- Tự nãy giờ em hỏi câu nào câu nấy cũng chẳng ăn nhằm đâu vào đâu hết! Thẩy làm việc nhà nước mà hổng khá sao được! Với lại nhà cửa người ta sờ sờ như vầy, người ta còn đòi nuôi không con Hạnh nữa thì... giàu nữa chớ đừng nói tới chuyện "khá"!

Thím Hương xẻn lẻn nín thinh và rón rén bước theo sau anh ta, mắt nhìn lom lom về

phía trong nhà.

... Thầy Năm mặc một bộ đồ bà ba lụa lèo đang nằm đọc báo nơi ghế xích đu nghe động vội ngẩng mặt lên. Nhận ra anh Tư, thầy mừng rỡ hấp tấp đứng dậy, quăng tờ báo lên mặt bàn kế bên rồi bương bả chạy ra:

- Ý trời, thầy Tư, thầy lên hồi nào vậy?

Chợt thấy có một người đàn bà mới ló ra phía sau lưng anh Tư, thầy Năm vội đưa tay gài lại cái nút áo để hở cổ, rồi luống cuống gật đầu chào.

Anh Tư chưa kịp nói năng gì hết, thấy vậy cũng đâm ra lúng túng. Anh ta ấp úng giới thiệu:

- Dạ đây là... thím Hương, má của con Hạnh...

Thầy Năm nhìn sững thím Hương trong một giây rồi đon đả lên tiếng:

- À, té ra đây là... ''bà thân'' của con Hạnh.. Cha, con nhỏ nó nhắc đến thím hoài.

Thím Hương hỏi liền:

- Dạ, con Hạnh có ở nhà hông thầy?

Thầy Năm niềm nở đáp:

- Dạ có, xin mời thím và thầy Tư vô ngồi chơi để tôi chạy kêu nó. Chắc nó lúc thúc đâu ở phía sau nhà.

Vừa nói xong, thầy tất tả chạy vô nhà sau, miệng réo gọi om sòm:

- Hạnh ơi Hạnh! có thím Hương... má của cháu lên thăm đây nè! Hạnh ơi Hạnh...

Con Hạnh cuống quít chạy ra, hớt hải hỏi lại:

- Má cháu lên thiệt hả? Đâu, má cháu bây giờ ở đâu hả thầy?

Thầy Năm níu nó lại:

- Khoan đã! Thím Hương đang đợi cháu ở đằng trước kìa. Mà cháu nên… sửa sang quần áo lại cho đàng hoàng, tóc tai cho suông sẻ, chớ hông thôi ra ngoải thím Hương thấy cháu... u tệ quá thím phiền qua chết!

Con Hạnh lật đật kéo vạt áo cho ngay ngắn, vuốt sơ mái tóc rồi tông chạy ra. Thầy Năm mỉm cười lặng lẽ bước theo sau.

Vừa vén bức màn che nơi cửa buồng, thò đầu ra phòng khách, con Hạnh nghẹn ngào kêu lên:

- Má ơi má! Con đây nè!

Thím Hương đứng rột dậy:

- Hạnh hả Hạnh... má đây nè con!

Con Hạnh chạy a lại, nhưng nó bổng dưng khựng liền theo đó: nó vừa chợt thấy anh Tư đứng xê ra một bên phòng khách và anh ta như đang mải mê ngắm nhìn mấy bức tranh sơn thủy lộng kiến treo trên vách tường.

Thấy bộ điệu của con Hạnh và nhứt là để ý đến nét mặt bỗng nhiên chầm dầm xuống của nó, thầy Năm liếc nhanh về phía thím Hương rồi bước tới xô nhẹ nó đi lên:

- Thím Hương đó... sao từ hổm nay cháu nhắc luôn mà bây giờ gặp mặt cháu lại đừng chết trân ở đó hoài vậy! Chạy bương ra cho má cháu mừng đi cháu!

Con Hạnh lúc thúc đi tới.

Thầy Năm, dự đoán được và ngượng nghịu bất thần của thím Hương nên niềm nở tiếp lời

liền theo đó, như để bào chữa cho... êm đẹp về thái độ ‘‘kỳ cục’’ của con Hạnh:

- Dạ thưa thím, chắc cháu lâu ngày không gặp thím nên nó... mắc cỡ đó mà!

Thím Hương nhìn thầy Năm với vẻ biết ơn rồi vừa mỉm cười hỏi lại con, vừa đưa tay ngoắc nó:

- Có như vậy hông Hạnh?

Con Hạnh bước tới nhưng đứng lại cách thím Hương một khoảng, tay vịn vào thành ghế xa lông rồi bỗng nhiên nó phát khóc tức tửi.

Thầy Năm vội tiến lên rút khăn mu xoa vừa lau mặt cho nó vừa chắc lưỡi cự nự:

- Coi sao cháu... làm gì kỳ quá vậy? Nín đi cháu! Có thầy Tư lên đây thăm cháu nữa đây nè, sao cháu không chào hỏi gì cả hết vậy ha? Cháu làm như vậy qua... giận lắm nghen!

Con Hạnh đưa cánh tay áo lên quẹt mắt, day qua lí nhí chào hỏi anh Tư rồi cúi gầm mặt xuống.

Anh Tư, tự nãy giờ đứng yên như một kẻ bàng quan, mới lên tiếng hỏi con Hạnh:

- Ai làm gì mà mày khóc hả Hạnh? Tao có công đưa thím Hương lại đây thăm mầy, mầy chẳng mừng rỡ thì chớ lại còn làm phiền người lớn...

Thím Hương cuống quít chận lời anh Tư:

- Ối, thì con nít nó hay... tủi thân...

Anh Tư cắt ngang, giọng hơi sừng sộ:

- Ai làm gì mà nó tủi thân cà? Con nít con nôi mà mình buông thùa như vậy rồi có ngày nói nó hết nổi!

Thầy Năm ngượng nghịu nói chen vô

- Dạ thầy Tư, thầy nói như vậy cũng phải, nhưng xin thầy cũng châm chế cho nó một chút... Bị con Hạnh lâu quá không gặp thím Hương đây, hôm nay thím và thầy lên thăm nó bất tử nên nó... cầm lòng không đậu. Thầy hổng biết chớ ở đây, tuy tôi bận đi làm bên nhà thương tôi cũng chằng chằng chỉ bảo nó hoài và nói nào ngay nó cũng dễ dạy lắm chớ không phải giống như nhiều đứa khác đâu!

Anh Tư cười nhẹ

- Thì từ nay trở đi, việc lớn việc nhỏ gì tôi xin nhờ thầy trông nom dạy dỗ nó giùm... Tôi chỉ nhờ vậy thôi chớ thiệt tình tôi cũng chẳng... có quyền gì vô đó hết...

Thím Hương bực mình trừng mắt nhìn anh Tư khiến cho anh ta nín bặt. Thấy vậy, thầy Năm liền lên tiếng bảo con Hạnh:

- Nè Hạnh, cháu chạy ra sau kêu bà Ba rót nước bưng lên đây nghen cháu! À, hay là cháu... dẫn má cháu đi xem qua nhà cửa cùng chỗ nghỉ ngơi của cháu, cháu nhớ lấy tập vở bài học ra cho má cháu coi luôn nữa nghen!

Day qua thím Hương, thầy tươi cười khoe sức học của con Hạnh:

- Dạ, con nhỏ coi lơ mơ vậy mà học khá lắm. Ban đầu bị nó... nghỉ đứt đoạn vô học trễ, lại học trường khác nữa - tôi xin cho nó vào học trường nhà nước đó thím - tôi cũng ngại rằng nó theo không kịp chúng bạn trong lớp, nhưng sau đó tôi thấy nó học rút tới, và nói nào ngay tối nào tôi cũng kèm sát bài vở của nó nên bây giờ thì… khỏe rồi! Lẩm đẩm mà tháng rồi nó leo lên hạng mười và có đứng trong bảng danh

dự của lớp nó nữa thím à!

Thím Hương cảm động nhìn con, mắt đỏ hoe. Thấy con Hạnh cau mày ngó thầy Năm như thầm trách sao "khoe tài" của nó chi vậy, thím Hương mới nhớ trực lại người đã săn sóc con mình. Thím vội day qua phía thầy Năm, ấp úng lên tiếng:

- Thiệt... khi không tôi làm phiền thầy nhiều quá…

Thầy Năm vội chận lời thím lại:

- Dạ có chi đâu thím.

Đoạn thầy day qua hối con Hạnh:

- Dẫn má cháu... xem nhà đi cháu, để qua ở ngoài này tiếp chuyện với thầy Tư, anh em lâu ngày mới gặp mà tự nãy giờ mắc lu bu chưa kịp hỏi thăm hỏi nom gì nhau hết.

Anh Tư gượng cười bước lại ngồi xuống ghế.

Thầy Năm hướng về phía hai người nói thêm:

- ... Hay là sẵn đây, tôi xin mời thầy và thím Hương ở lại dùng cơm trưa với tôi.

Thím Hương toan nhận lời nhưng rồi lại đưa mắt dò ý tứ anh Tư. Anh này nghiêm mặt đáp:

- Cảm ơn thầy Năm. Xin thầy Năm để cho khi khác chớ hôm nay cả thím Hương lẫn tôi đều mắc công kia việc nọ hết, hông nói giấu gì thầy tụi nầy phải lo đi bổ hàng...

- Ủa bây giờ hai ông bà... bây giờ thầy và thím Hương đây sang nghề buôn bán rồi à?

- Dạ phải, bởi vậy tôi và thím Hương phải lo bổ hàng đem xuống tam bản cho xong xuôi đâu đó để đi cho kịp con nước.

- Nếu vậy thì tôi không dám ép nữa... À Hạnh cháu nhớ nói với bà Ba chạy mua giùm vài ba chai la ve đem ra đây liền nghe.

Con Hạnh dà một tiếng rồi níu tay thím Hương dẫn đi. Thím quay lại ngượng ngập nói với hai người đàn ông

- Thôi thầy Năm và... anh Tư ở ngoài nầy nói chuyện chơi để tôi vô trong một chút..

Thoát vô nhà xong con Hạnh hối má nó liền:

- Sao lâu quá má hổng lên trên này thăm con hả má?

Thím Hương có vẻ lúng túng:

- Má nóng ruột muốn lên thăm con lắm chớ, nhưng tại con... đi đâu đó. (rồi thím nói lảng ra) Nè, con lo dặn biểu bà Ba bà Tư gì đó hông thôi thầy Năm thẩy đợi ở ngoài nghen!

Con Hạnh chỉ vô một cái buồng nhỏ:

- Buồng con ngủ đó, má vô ngồi đợi một chút để con chạy xuống bếp nói với bà Ba...

Thím Hương vui vẻ níu tay nó:

- Thì con dẫn má xuống luôn ở dưới. Con ở đây thì bề gì má cũng cần gặp qua bà Ba một chút...

Con Hạnh gật đầu:

- Nếu má muốn đi thì đi... nhưng gặp bã má đừng có nói chuyện gì dông dài nghen!

- Sao vậy?

Con Hạnh ngó đi chỗ khác:

- Chẳng có sao hết má à, nhưng..., nếu má

nói chuyện với bả lâu thì còn đâu thì giờ để... trò chuyện với con. Hồi nãy con nghe thầy giáo Tư nói là má với thẩy mắc đi mua hàng gì đó gấp lắm.

Thím Hương thở dài

- Ờ phải. Thôi má con mình xuống gặp bà Ba cho mau đi...

o O o

- **S**ao, hồi đó sao con bỏ đi như vậy? Rồi con đi đâu khiến... má kiếm hết hơi hết sức vậy?

Con Hạnh ngó lên trần nhà, rồi cúi gầm mặt xuống và đến khi thím Hương nhắc hỏi lại lần thứ hai nó mới chậm rãi kể lại mọi chuyện đã xảy ra, cố nhiên là nó giấu bớt những sự việc nào có thể làm cho thím Hương phải phiền lòng.

Nghe xong thím Hương đưa tay vuốt tóc con nói như để tạ tội:

- Thiệt má cũng không dè... xảy ra cớ sự như vậy thôi bây giờ mọi việc kể như êm hết rồi má cũng mừng. Con và thằng Long, hai đứa

bây ráng học hành... bề gì hai đứa bây cũng lớn rồi chớ không còn nhỏ nhít gì như còn ở Tân Thới.

Ngừng lại một chút, như để lựa lời, thím ấp úng nói tiếp:

- Má tới thăm con chuyến nầy chắc còn lâu lắm mới trở lại... Bây giờ má mắc lo đi buôn bán xuôi ngược chớ đâu còn ở yên một chỗ... Ba con mất rồi thì... má phải lo bương chải làm ăn chớ ở không hoài sao được.

Con Hạnh hớt hải hỏi:

- Nói vậy má… đi luôn sao?

Thím Hương chắc lưỡi:

- Làm sao mà đi luôn? Nhưng lâu lâu má mới về thăm mấy con được. Còn về cái chuyện tiền cơm tiền nước tiền bánh trái thì con khỏi lo, má nhờ... thầy Giáo Tư gởi đều đều...

Con Hạnh xụ mặt xuống:

- Chuyện tiền nong... dầu hổng có hay chậm trễ cũng chẳng sao... Thầy Năm ở đây tử tế lắm...

- Người ta tử tế là một lẽ, còn mình phải lo cho đàng hoàng là một lẽ khác.

- Nhưng...

- Nhưng sao?

Con Hạnh ngước mắt lên, giọng thảm thiết

- Nhưng bộ... má hổng thương tụi con sao?

Thím Hương không dám ngó thẳng mặt con.

- Coi, sao con nói vậy! Má mà hổng thương mấy con thì... thương ai? Nhưng hoàn cảnh của má... khác, con còn nhỏ dầu... má có cắt nghĩa thế nào đi nữa con cũng không hiểu được. Để con lớn rồi con mới rõ, mới thấy thương má...

Con Hạnh vùng vằng:

- Sao hồi nãy má nói là tụi này đã lớn rồi!

Thím Hương cười xòa

- Má nói lớn là lớn… nên không còn nhỏng nhẻo như hồi đó nữa! (liếc thấy con Hạnh vẫn còn chầm dầm thím nói lảng ra)… Con có cần dùng món chi hông, quần áo, tập vở… để má đi mua cho.

- Thứ đó, thầy Năm lo cho con đầy đủ hết!

Thím Hương ngập ngừng hỏi thêm:

- Thôi con còn nói chuyện gì nữa không để má ra đằng trước hông thôi… mấy ổng đợi.

Con Hạnh rầu rầu đáp:

- Hết rồi má à.

Thím Hương ngượng nghịu đứng lên:

- Thôi má con mình đi ra con! Con Hạnh bỗng níu tay thím lại, hỏi ngay:

- Má đi như vầy rồi… ai lo cúng quảy cho ba ?

Thím Hương ngó lơ sang chỗ khác:

- Ờ… thì má cúng chớ ai. Má nhớ mà con!

Con Hạnh lại hỏi thêm:

- Lát nữa má có rảnh để ghé thăm… ba Sáu ngoài chợ hông? Để con dẫn má đi.

Thím Hương có vẻ do dự.

Con Hạnh nói tiếp, giọng năn nỉ:

- Ba Sáu cũng tốt lắm, như con đã kể cho má nghe hồi nãy, nếu không có ba Sáu thì hổng biết con ra sao!

Thím Hương chép miệng:

- Má đây cũng biết ơn người ta lắm chớ con! Nhưng để má hỏi… để má nói qua cho thầy giáo Tư biết coi thẩy có … nhượng cho chút ít thì giờ… phải biết má còn lo đi bổ hàng nữa.

Con Hạnh thở ra, chán ngán:

- Thôi, má nói như vậy thì để khi khác cũng được.

Thím Hương có vẻ vừa ái ngại vừa xẻn lẻn:

- Thì để má… tính lại coi.

Con Hạnh thản nhiên bước lên trước:

- Thôi, mình ra đằng trước đi má…

Anh Tư vừa bán hết chuyến hàng vải ở miệt Ba Mít thì đã nghe tin Việt Minh ‘‘lên’’ ngoài Cần Thơ. Anh ta vội vã hối hai người bạn ở chèo rút tam bản ra đấy bất kể nước lớn nước ròng.

Sở dĩ anh ta phải hấp tấp như vậy là cốt ra ngoài chợ Cần Thơ cho kịp vơ vét ba mớ hàng vải trong một chuyến cuối, chớ để rồi đây Nhựt ‘‘xuống’’ thì hàng vải Nhựt cũng chẳng còn sang nữa.

Thấy anh Tư lo lắng làm ăn như vậy thím Hương cũng yên tâm, nhứt là thím lại có dịp ghé lên Cần Thơ thăm con Hạnh.

Lần nầy cũng như lần trước, anh Tư sắp đặt thì giờ thật khít khao khiến cho thím không thể nào dây dưa ở nán lại với con Hạnh thêm một ngày một buổi nào hết.

Một khi hàng hóa chất khẩm tam bản, anh Tư cho chèo về Trà Ôn để nghỉ xả hơi một thời gian. Nói là nghỉ chớ thật ra anh ta muốn đợi cho dân tình… êm thắm trở lại, và nhắm chờ giá cả hàng vải lên thật cao rồi mới bắt đầu ‘‘rỉ rả’’ chở đem đi bán.

Sự dự tính của anh Tư chỉ đúng có một phần. Nếu giá vải sồ có vọt lên cao thật thì trái lại thời cuộc mỗi ngày mỗi... lung tung thêm lên.

Lần quần mấy tháng dưới Trà Ôn, anh Tư và thím Hương chẳng có mua bán làm ăn gì

được cả. Kế đến, lại có tin Tây bắt đầu nổ súng trên Saigon... Và cặp ''vợ chồng son'' ấy cũng bắt đầu kém vẻ mặn nồng...

Đó là điều làm cho thím Hương phiền muộn nhứt.

... Một đêm nọ; sau một buổi cơm chiều khá thịnh soạn với món lươn om lá cách và nửa ly cối rượu thuốc bổ. Anh Tư có vẻ vui tánh trở lại.

Đêm ấy, nước sông Bassac lớn đầy, trăng sáng tỏ, gió thổi hiu hiu... Anh Tư trải chiếu trước mũi tam bản rồi lên tiếng gọi thím Hương:

- Em ơi, em làm gì lục đục ở trỏng hoài vậy? Ra đây ngồi chơi cho mát em!

Từ trong mui, thím Hương trả lời vọng ra:

- Để em dọn dẹp cho xong ba cái nồi niêu chén dĩa nầy cái đã!

Anh Tư bụm hai tay che gió quẹt diêm đốt thuốc hút, rồi hỏi trở lại:

- Ủa, còn hai cái thằng chèo ghe đâu mà tụi nó hổng chịu dọn vầy cà?

Vừa lúc ấy, thím Hương đã chui ra ngoài, lẳng lặng đến ngồi bên cạnh anh Tư, rồi đưa hai tay lên xõa tóc cho rủ xòa xuống hai bên vai như để hong gió.

Dưới ánh trăng sáng vằng vặc anh Tư bỗng để ý đến đôi cánh tay no tròn, trắng mát ló ra ngoài chiếc áo túi ngắn phong phanh... đến mớ tóc xum xuê đen nhánh... Anh ta thầm trách mình mấy tháng nay đã quá... bỏ bê con người đàn bà vẫn còn đẹp lồ lộ, vẫn còn đa tình một cách... não nùng thế kia!

Thím Hương bỗng mỉm cười hỏi ngang:

- Bộ người ta lạ lắm sao mà nhìn dữ vậy?

Anh Tư như sực tỉnh, cười đáp:

- Ờ... bữa nay cọi bộ em... tươi lắm!

Thím Hương trề môi một cách thật khiêu khích:

- Dữ hông!

Anh Tư xẻn lẻn nằm xuống chiếu, đoạn đưa tay quàng ra sau lưng thím

- Thì em tươi anh nói... em tươi chớ cái gì đâu mà ‘‘dữ hông’’?

- Xí, đợi anh khen một câu như vậy cũng đủ mòn hơi múc con mắt, đủ thành... ông già bà cả hết đây nè

Anồ Tư cười xòa

-Thì người ta khen đó còn gì nữa!

- Ờ phải há? Cả mấy tháng nay anh có thèm ngó ngàng gì đâu! Chẳng bằng hồi đó cố... xô anh, anh cũng hổng dang ra! Phải dè như vầy em ráng ở góa phứt luôn cho rồi để khỏi… bận bịu cái khỉ khô gì nữa ráo!

Anh Tư chắt lưỡi, kéo thím ngồi nhích lại gần:

- Em sao... thù dai quá hổng biết! (rồi anh ta hỏi lảng ra)… À, hai thằng chết dầm đó đi đâu mất rồi hả em?

- Hai đứa nó mới vô Thanh Niên nên đêm nay bắt đầu đi canh đi gác gì đó... Mà tụi nó đi đâu thây kệ tụi nó, chớ bộ anh muốn ban ngày cũng như ban đêm lúc nào tụi nó cũng theo tò tò khít bên hai đứa mình hay sao cà?

Anh Tư đẩy đưa cho xuôi theo:

- Ờ phải há... (đoạn anh ta nhích người

qua một bên để nhường chỗ cho thím Hương nằm)... Ngã lưng xuống đây một chút em!

Thím Hương lắc đầu:

- Em ngồi đây được rồi.

Anh Tư rít một hơi thuốc dài, lồm cồm ngồi dậy như mới chợt nhớ ra điều gì:

- Nè em, để anh vô trong mui bưng dàn hát máy ra đây mình hát lai rai vài dĩa mùi mẫn nghe chơi nghen em?

Thím Hương gạt ngay:

- Ý thôi thôi, em hổng muốn nghe gì nữa hết (rồi sợ anh Tư phật lòng, thím mỉm cười tiếp lời). Đêm khuya thanh vắng như vầy mà lại đem xen tiếng hát máy vô, dầu anh lựa cái dĩa nào mùi mẫn gắt củ kiệu đi nữa thì cũng là như... xọc rằn, xọc dưa hết.

Anh Tư cười dòn đưa tay vuốt nhẹ mớ tóc mướt rượt chạy dài xuống quá thắt lưng và để xòa lên trên mặt chiếu:

- Thôi em nói anh hiểu rồi!... Nghĩa là em không muốn có một tiếng động gì khác làm

xáo trộn, làm chỏn lỏn đi cái không khí tĩnh mịch nầy chớ gì?

Thím Hương vồn vã nắm lấy tay anh ta:

- Anh nói đúng ý em đa!

- Thôi hai đứa mình nằm xuống... hứng mát vậy!

Thím Hương rùng mình, co ro đưa tay giữ lấy hai vai:

- Lạnh thấy mồ đây nè mà hứng mát nổi gì! Thôi em vô ngủ trước đây...

Anh Tư vội níu thím lại:

- Coi, rồi bỏ anh một mình ở ngoài này à?

Thím Hương cười mũi:

- Chớ cả mấy tháng trời nay em nằm chèo queo một mình đó thì sao!

Anh Tư chắt lưỡi, nói bỡn:

- Cha, bà nầy bả... nhớ dai quá ta! Thôi, anh cũng đi ngủ nữa chớ đêm nay dầu cho... mình đồng gan sắt anh cũng chẳng dám ở ngoài này nữa!

Thím Hương trề môi:

- Hứ, hổng ai nài ép anh đó nghen!

Nói đoạn thím xoay người chui vô trong mui tam bản.

Anh Tư vội réo giựt ngược:

- Đợi anh vô với em!

Thím Hương không nhịn được cười:

-Trời ơi, đó với đây mà đợi chờ gì nữa hổng biết! (rồi thím làm mặt nghiêm) Anh coi chừng đa, anh bắt em đợi quá nhiều rồi, lần này mà anh... lôi thôi, ơ thờ nữa thì đừng có trách người ta đó nghen!

Anh Tư so vai rút cổ:

- Ý trời trời... làm gì mà em hăm he dữ quá vậy! (anh ta đứng lên chỉ về phía mũi tam bản)... Anh kêu em đợi là đợi anh nhổ sào chống chiếc tam bản dang ra khỏi cầu để mình đem lại đậu khuất dưới lùm me keo đằng kia kìa. Như vậy, em hổng ưng ý hay sao?

Thím Hương làm bộ hỏi lại:

- Anh đậu như vậy, lát nữa rủi hai chú chèo ghe về rồi làm sao người ta xuống ngủ hả?

- Thì mình đậu dang ra khỏi cầu như vậy cốt để cho hai đứa nó xuống... phá đám bất tử hổng được... Có chút xíu đó mà em cũng hỏi!

Thím Hương mắc cỡ chui tọt vô trong mui:

- Anh muốn làm gì đó thì làm, em vô trước đây nghen...

Anh Tư mỉm cười bước lại nhổ sào.

Sau khi chiếc tam bản đậu yên chỗ khác rồi anh Tư vội vào với người tình. Thấy trong mui tối lờ mờ vì tàn mấy cây me keo chận bớt ánh trăng soi, anh Tư lên tiếng hỏi nho nhỏ:

- Em đâu em?

Thím Hương cựa mình:

- Đây nè, Anh làm gì ở ngoải lâu dữ vậy? Thôi vô nằm xuống đây đi.

Anh Tư bò vào đưa tay quờ quạng và kêu lên:

- Làm gì mà da thịt em nóng hừng hực như vậy nè?

Thím Hương quèo tay quơ lấy ngang lưng anh ta kéo nằm xuống.

- Bậy nà! Tại anh ở ngoài thấm sương lạnh mới vô nên thấy vậy... Mà thôi hổng nói chuyện gì nữa hết!...

Ngoài bóng rợp của đám me keo, trăng vẫn sang vằng vặc.

Nước sông vẫn lớn đầy, có điều là cơn gió ban nãy chỉ thổi hiu hiu bây giờ lại ùa ùa đến ào ào, liên tiếp đẩy những lượn sóng từ mặt sông cái vào bờ làm lắc lư không thôi chiếc tam bản của hai người không cần đến trăng sáng, gió lộng và... sóng dồn...

… Thím Hương rút nhẹ cánh tay ra khỏi cổ anh Tư rồi kề sát mặt anh ta, thủ thỉ:

- Anh Tư... bộ anh ngủ rồi sao hả? Em muốn bàn với anh việc nầy...

Anh Tư như sực tỉnh, lấy chân khều chiếc mền lại gần rồi vói tay lấy đắp lên bụng, giọng hơi cằn nhằn

- Thôi thôi, việc gì cũng dẹp đến sáng mai chớ bây giờ buồn ngủ thấy mồ đây nè!

Nói đoạn anh ta day mặt vô bên vách mui định ngủ, nhưng thím Hương vịn vai anh lại:

- Sao em thấy tỉnh khô hà?

Anh Tư thở dài:

- Thiệt tôi chịu thua mấy bà... Thôi em muốn bàn cái gì đó thì nói phứt đi chớ giờ nầy cũng khuya lắc khuya lơ rồi.

Thím Hương ngồi rột dậy, anh ta nhăn nhó kêu lên:

- Ý trời, bộ câu chuyện của em... dài dòng lắm sao hả?

Thím Hương mỉm cười đáp:

- Sao cưng rên quá vậy cưng? Em muốn bàn với anh về chuyện buôn bán làm ăn của hai đứa mình...

Anh Tư chận ngang:

- Cha sao bữa nay em bốc chứng muốn bàn tính chuyện làm ăn ngang xương nửa đêm nửa hôm như vầy nè!

Thím Hương vỗ nhẹ vai anh ta:

- Thì tại bữa nay anh vui vẻ nên em mới dám nói, chớ mọi khi thấy anh chầm dầm hoài em ngán thấy mồ! Vừa ngán mà lại vừa lo nữa.

Anh Tư bực mình ngồi dậy và lấy điếu thuốc ra hút đoạn hỏi xẳng lại:

- Em lo cái gì hả!

Thím Hương kéo gối nằm xuống thản nhiên bảo anh ta:

- Thôi anh muốn ngủ thì ngủ đi, em cũng ngủ đây!

Anh Tư quăng mạnh điếu thuốc đang hút dở xuống mặt nước, nói như quát:

- Sao ba hồi em bắt anh thức, ba hồi em biểu anh ngủ?

- Chớ ai biểu anh cự nự đó chi? Thôi bây giờ anh có ngủ thì ngủ đi em hổng nói gì nữa đâu.

Anh Tư cằn nhằn:

- Ngủ khỉ gì nữa được. Em làm người ta bực mình bực mẩy, tỉnh ngủ hết trơn đây nè!

Thím Hương bật cười, ngồi dậy bới tóc cho gọn lại:

- Anh sao dễ bực mình quá. Phải hồi nãy anh chịu khó nghe em nói chút thì êm ru hết và vui vẻ cả hai hén anh?

Anh Tư thở dài:

- Ờ phải. Chuyện chi đó em?

Thím Hương nhích lại gần anh ta

- Em thích hỏi anh coi... việc mua bán làm ăn của mình rồi ra sao… chẳng lẽ mình cứ neo tam bản nằm dầm nằm dề ở đây hoài sao? Nếu anh coi hổng êm thì tốt hơn hết mình nên bán phứt chiếc tam bản nầy đi lên bờ coi nhà nào kha khá mua lại ở đỡ, chớ lúc thúc dưới này tù túng quá!

Anh Tư chắc lưỡi:

- Sao em nóng quá! Làm ăn thì cũng phải có khi kẹt chớ em biểu phải xuôi chèo thuận mái luôn luôn được sao! Mà em nghĩ lại coi: mình dè đâu thời thế nó biến đổi lung tung như vầy?

- Ờ sao kỳ này... lộn xộn lâu quá vậy anh? Anh nhắm coi chừng nào yên yên được hả anh?

Anh Tư nhún vai

- Thời buổi nầy mụ nội ai cũng hổng biết đâu mà nói trước được! Thì ban đầu mình tưởng Tây đi, Nhựt lại, Nhựt xuống, Việt Minh lên... nghĩa là ''ông lên bà xuống'' rồi êm cho dân gian người ta mua bán làm ăn, chớ có dè đâu Tây trở lại, rồi đánh giặc cù cưa cù nhầy như vầy nè!

Thím Hương lo lắng hỏi:

- Nói vậy, lộn xộn hoài sao?

- Ai biết đâu... mấy cha nội trên Ủy Ban mấy chả là... nhà nước bây giờ mà coi bộ mấy chả cũng không biết trời trăng gì ráo! Có hỏi, mấy chả cũng trả lời mờ ớ rằng mình ''thắng'' tứ tung nhưng coi bộ cha nội nào cũng lo cho vợ con tom góp tiền bạc của cải rục rịch tản cư hết!

Thím Hương hốt hoảng:

- Trời ơi, nếu vậy hai đứa mình đi đâu anh? Còn cả đống hàng vải trong ghe rồi làm sao? Hay là mình thả vô mấy miệt gần gần đây để bán cho hết đi, vừa tránh trước chuyện giặc giả...

Anh Tư lắc đầu:

- Thả vô mấy miệt đó nguy lắm. Bề gì mình cũng có chút đỉnh tiền bạc, ở đây gần Quận nên còn có luật lệ chớ đi ra khỏi chỗ nầy thì lớp mấy cha nội cò ke lục chốt ở mấy ủy ban dòm ngó, lớp mấy cha hồ chú nhẩn ở phe này phái nọ rình rập, lớp trộm cướp lền trời lền đất hết! Em hổng biết chớ ở mấy miệt đó, có người mới bán con heo buổi chiều là buổi tối có mấy cha nội tới… vặn họng bẻ hầu rồi...

Thím Hương chép miệng than thở:

- Hèn chi ông già bà cả họ nói thời buổi quỷ vương làm lộng cũng phải lắm mà!

Anh Tư thản nhiên nói tiếp:

- Đó là chưa kể cái nạn thổ dậy, rủi ro mình đi vô mấy miệt đó và gặp cái luồng mấy cha ‘‘ông trời hổng sợ’’ đó đi thì kể như... mạng vong dĩ tuyệt! Họ mà gặp em thì chỉ có nước... nát bấy như tương tàu hết!...

Thím Hương rùng mình

- Anh nói sao nghe ghê quá hà!

- Sự thiệt nó là như vậy.

- Bây giờ mình tính sao đó anh? Chẳng lẽ chịu chết ở đây sao?

Anh Tư nhún vai:

- Thì... ai sao mình vậy, thời buổi nầy ông trời kêu ai thì người nấy dạ,

- Thôi em hổng chịu ở đây nữa đâu!... Hay là mình lên trên... Cần Thơ ở hả anh?

- Trời trời... Tây nó đang nhắm mấy cái tỉnh lớn, cái điệu này đây sớm muộn gì nó cũng đi tàu binh xuống, thiên hạ ở trển họ đang rục rịch tản cư mà mình lên đó để... cho cơm súng đạn hả?

Thím Hương chụp hỏi liền:

- Nếu vậy rồi con Hạnh với thằng Long, hai đứa nó đi đâu?

Đã nói lỡ lời rồi nên anh Tư lúng túng tìm cách đáp cho xuôi:

- Thì... người lớn đi đâu mấy đứa nó theo đó chớ gì... Em đừng lo, chủ nhà của hai đứa nó ở tử tế lắm!... Mà anh nói là chuyện... xa vậy chớ dễ gì Tây nó xuống liền được.

Thím Hương suy nghĩ một hồi rồi níu tay anh Tư, giọng rắn rỏi:

- Anh Tư, đằng nào mình cũng không thể ở lì một chỗ dưới nầy được, vậy em tính mình nên thả lên Cần Thơ để em thăm qua con Hạnh, còn anh, anh vọt sang Vĩnh Long thăm thằng Long... Nếu mình không thể rước tụi nó đi theo được, thì ít ra mình cũng gởi gắm tụi nó lại cho người ta và đưa trước chút đỉnh tiền nong.

- Để thủng thẳng hổng được sao em?

- Em nói thiệt nếu anh không chịu đi thì em để chiếc tam bản này cho anh giữ, em đi một mình đa!

Thấy thím Hương đã không đòi rước hai đứa nhỏ và có vẻ quyết liệt muốn đi, anh Tư đành nhân nhượng. Anh ta làm như… sốt sắng tán thành:

- Em tính như vậy cũng... gọn. À phải rồi, sau đó mình thả vô miệt Ba Mít, ở mấy chỗ mà lúc trước mình có đi qua rồi đó em. Ở miệt đó, dân tình coi bộ hiền lương dễ chịu...

Thím Hương ôm choàng lấy cổ anh ta:

- Vậy mai mình sửa soạn rồi đến sáng mốt mình đi nghen anh?

- Cũng được.

Thím Hương hôn như mưa bấc lên má, lên cổ lên tai anh ta:

- Cưng ơi cưng, em... cưng cưng quá!

Anh Tư vừa ngáp vừa nhoai đầu ra:

- Thôi bây giờ mình... đi ngủ chớ để quá giờ quá giấc mệt chết!

Thím Hương càng xiết chặt vòng tay và đã đớt hỏi lại:

- Sao em hổng thấy buồn ngủ khỉ khô gì hết, hổng thấy mệt chút bẻo nào hết vậy anh?

Anh Tư nhẹ gỡ cánh tay của thím ra và đáp bằng một giọng quá... thê lương:

- Thôi mà em! Tội nghiệp mà em!

Thím Hương bực mình xô mạnh anh ta ra:

- Ngủ! ngủ! Hể rớ tới anh là anh... ngủ hè!

Nói xong, thím nằm vật xuống chiếu quay mặt vô vách mui.

Anh Tư xớ rớ ngồi đó một hồi: anh ta muốn năn nỉ vuốt ve thím một vài lời nhưng lại ngán thím... làm lành trở lại bất tử thì cũng... hơi phiền!

Anh ta rón rén nằm xuống ở sát bên nầy vách, lắng tai nghe ngóng... Thấy ở bên kia, thím Hương có vẻ êm rơ, anh ta thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhắm mắt lại và ngủ mê đi liền theo đó...

PHẦN THỨ IV

Khi chiếc tam bản của anh Tư và thím Hương chèo lên tới Thục Nhân thì nghe nói trên Cần Thơ đã có lịnh tản cư triệt để.

Đằng nào cũng phải đi lên trên ấy rồi mới thả vô miệt Phong Điền được nên thím Hương hối hai anh bạn ở chèo rút.

Khi chiếc tam bản ló mũi vô vàm, cả thím Hương lẫn anh Tư đều hoảng kinh trước vẻ "hoang vu" rờn rợn của thành phố: bến sông vắng tanh, đường phố trống trơn, hàng tiệm đóng cửa...

Thím Hương bồn chồn hỏi anh Tư:

- Sao... kỳ quá vậy anh?

Anh Tư giơ tay chỉ lên bờ, nhún vai:

- Kỳ khỉ gì! Bộ em hổng nghe nói sao; họ tản cư triệt để mà!

- Vậy mình ghé lại để em lên thăm con Hạnh coi ra sao...

Anh Tư trợn mắt:

- Ý trời, giờ phút nầy em lên trển cũng vô ích, vì còn có ai ở lại đâu!... Mà không khéo mình mới xớ rớ tấp vô bờ, ba cha nội du kích phá hoại còn ở lại dám thộp cổ rồi hô lên là Việt gian thì nguy lắm đa em! Nhằm cái lúc găng như vầy mà lọt vô tay mấy chả thì mấy chả bất kể quân thần, bất chấp luật lệ.

- Mình ghé vô không được, rồi con Hạnh ra sao?

- Ối, anh đã nói: thiên hạ tản cư thì thầy Năm thẩy cũng phải đi theo và chẳng lẽ thẩy bỏ con Hạnh lại sao em sợ! Ai anh không dám nói chớ đối với thầy Năm thì mình khỏi lo gì hết... Thôi bây giờ chỉ có nước là mình cùng thả vô miệt trong, vô phía đó thế nào mình cũng gặp cái đám tản cư ở ngoài nầy dồn đùn cục ở trỏng chớ họ chạy đi đâu nữa!

Thím Hương thắc mắc hỏi thêm:

- Cái điệu nầy rồi làm sao anh sang thăm thằng Long được?

- Chuyện nầy thì anh xin chịu thua rồi. Bên nầy mà họ còn như vầy thì bên Vĩnh Long họ đã cuốn gói dông đi từ... khuya rồi! Coi vậy chớ không sao hết em à! Thế nào thằng Long nó cũng tấp vô đám con của thầy Giáo chủ nhà nó ở đậu để đi tản cư luôn.

Thím Hương nhìn lên hàng dương trơ vơ trên bờ sông chợ rồi chép miệng thở than:

- Cha, hổng biết rồi đây hai đứa nhỏ... có sao hông. Phải dè như vậy, em hối anh đi sớm sớm một chút nữa, tại mình cứ lần khần ở dưới hoài...

... Vô đến Phong Điền, anh Tư thấy ghe thuyền của dân tản cư đậu đặc nghẹt trong ấy, và làn sóng người lánh nạn bắt đầu đổ dồn vô miệt Đa Mít.

Anh Tư cũng cho tam bản thả rề theo để tấp vào mấy cái chợ ''tản cư '' bán hàng và cứ thế đi lần vô miệt Bà Đầm, Thác Lác.

Ngày tháng trôi qua, tiếng súng mỗi lúc mỗi nghe lan tràn. Mấy ''Ủy ban'' Tỉnh trước còn thấy đóng chỗ nầy chỗ kia, bây giờ rút đi đâu mất.

Dân thành tản cư xài hết tiền hết bạc đem theo, bơ vơ nơi chỗ ruộng rẫy lạ, không phương kế làm ăn nên bắt đầu lục tục hồi cư.

Thừa dịp "xả cảng"... không làng không lính, không ủy ban, không du kích, trộm cướp nổi lên như ong không có đêm nào là không có tiếng mõ hồi một, khiến cho dân thành ở mấy đoàn ghe tản cư lên ruột lên gan hối hả cho chèo rút về miệt chợ bất kể nước lớn nước ròng.

Chiếc tam bản của thím Hương và anh Tư cũng ở trong số đó và ngặt hơn nữa, vì muốn bán cho hết hàng, anh Tư còn nấn ná ở miệt Thác Lác nên chiếc tam bản của anh và thím Hương đi lẹt đẹt ở sau cùng.

Trước tình thế ấy, thím Hương lo ngại hỏi anh Tư:

- Nè anh, rủi ro ăn cướp bơi xuồng ra chận tam bản mình thì sao? Chẳng lẽ xuôi tay để cho tụi nó vơ vét hết tiền bạc vàng vòng hay sao?

Anh Tư nghiêm nghị đáp:

- Anh cũng tính bàn với em một chuyện đó, chớ lóng rày anh có nghe tin, tụi cướp hay

chận đánh các ghe thuyền tản cư lắm. Tốt hơn hết là mình nên phòng xa, em chịu khó may một cái dây lưng lớn có từng ngăn theo kiểu cái ruột tượng của mấy ông già xưa đó, rồi tiền bạc vòng vàng mình thồn vô trỏng may kín lại, buộc luôn vô lưng. Như vậy rủi có Tây bố, hay có trộm cướp gì thì mình cứ liệu mà dông trốn cho tiện...

Thím Hương hỏi lại:

- Như vậy rủi Tây hay cướp nó bắt được mình thì sao?

Anh Tư nhăn mặt:

- Nói như em vậy hết chuyện! Chớ em để tiền bạc trong mấy cái hộp bánh xâm banh, rủi có động tịnh gì, em ôm lình kình làng càng theo được phải hông? Tới chừng đó luýnh quýnh em dám để sót lại hoặc làm văng rớt dọc đường dọc xá nữa, đó là anh chưa nói tới chuyện em mà ôm của cái vàng bạc kè kè như vậy càng mau chết nữa!

Thím Hương thấm ý gật đầu:

- Ờ phải há.

Anh Tư hăng hái nói tiếp:

- Còn mình dồn nó vô ruột tượng buộc chặt quanh bụng vừa gọn vừa tiện, có việc gì là phóng đi liền, mà nếu rủi ro có bị kẹt cái gì mình cũng dễ quăng dấu ở đâu đó được.

Thím Hương chợt hỏi ngang:

- Nhưng rủi nó bắt được mình rồi đánh đập tra khảo biểu chỉ chỗ dấu của thì sao?

Anh Tư mỉm cười trả lời như đã có sẵn trớn:

- Em thiệt thà quá đỗi! Cố nhiên là mình phải phòng xa trường hợp đó bằng cách làm bộ dấu nhét năm sáu trăm một ngàn đâu ở phía kẹt lá trên mui, đồng thời em lựa một vài món bông tai, dây chuyền, chuỗi hổ, cẩm thạch… gì đó đem gói để ở dưới khoang... Mình cũng lựa một kẹt một hốc nào cho có vẻ thiệt kín để mà con mắt tụi cướp nếu rủi ro một trong hai đứa mình bị kẹt lại.

Thím Hương vói tay lấy cái rổ may để trên kệ xuống:

- Thôi để em may cái ruột tượng ấy liền nghen anh!

- Ờ, nhớ lựa thứ vải nào dày chắc nó nghen em, và nếu… đồ đạc của mình nhiều, em nên may luôn hai cái để nữa hai đứa mình phân chia nhau mỗi đứa lãnh một cái.

Thím Hương tươi cười lắc đầu:

- Thôi để em may một cái thiệt bự, có bao nhiêu… đồ đạc mình dồn hết vô trỏng cho gọn rồi anh lãnh phần mang đa nghen! Em mang theo nặng bụng lắm, em chịu hổng nổi đâu!

Anh Tư cười xòa:

- Có vậy mà cũng sợ nặng. Được rồi để anh lãnh phần mang nó cho! Cái điệu nầy phải cho em... mang bầu một chuyến để coi em kêu nhẹ nữa hông!

Thím Hương nhăn mặt kêu lên:

- Ý thôi thôi đi! Lúc nầy mà em khệ một cái bụng lớn bằng cái trống chầu nữa thì... mệt đúng đa!

Nói đến đây, thím Hương đưa tay véo nhẹ vào bắp vế non anh Tư, và liếc xéo anh ta:

- Mà em biệt có sợ, nếu có thì đã có... từ đời

cố lủy nào rồi! Anh Tư ơi, em chịu cái... nết đó của anh lắm nghe!

Anh Tư có vẻ mắc cở:

- Nói bậy nà. Em hổng lo may vá rút đi chứ ở đó nói cà rởn hoài! Mà nhớ giữ gìn kín đáo đừng cho hai thằng bạn ở thấy nghen. Thời buổi này hổng nên tin ai hết; hai thằng đó dám tối mắt tối mũi vì vàng bạc lắm, và biết đâu tụi nó hổng đợi tới khúc nào vắng, hè nhau đập đầu mình bằng cột chèo rồi chuồi xác luôn xuống sông...

Thím Hương chắc lưỡi chận ngang:

- Anh nầy nói sao nghe ghê thấy mồ! Anh làm em lo sợ quýnh đây nè!

Anh Tư cười đáp:

- Sợ cái lỗ miệng á! Thiệt nói ra đây xấu hổ ông bà, chớ nhiều đêm, nghe tiếng mõ hồi một đuổi cướp mình teo... ruột teo gan hết trơn hết trọi mà em vẫn coi như không, vẫn... chèo kéo như thường... Thiệt phục em sát đất!

Thím Hương vênh mặt lên, trân tráo đáp:

- Xí, có vậy mà cũng than! Đàn ông gì dở ẹt!

Em hỏi anh: mõ đánh cách xa năm bảy cây số còn mình thì gần... Vậy chớ hồi còn ở trong Tân Thới, hồi còn thầy Hương Quản, lúc nào thẩy cũng có thể tông cửa vào bất tử được hết, mà sao em hổng thấy anh... run chút xíu nào vậy!

Anh Tư xẻn lẻn gãi đầu:

- Em sao hay hỏi cắc cớ quá! Thì mỗi thời, mỗi lúc mỗi khác, chớ em biểu lúc nào cũng vậy hết sao!

Thím Hương cười mũi rồi ngoe nguẩy quay mặt đi, đoạn vùng vằng kéo rột cái rổ may lại để lục tìm kim chỉ...

o O o

... Thấy mặt trời đã khuất dần sau đám bần rậm rạp mọc liền một dãy ở mé kinh và lại gặp cơn nước ngược nữa, anh Tư liền miệng hối hai người bạn ở:

- Ráng lên một chút mấy cha ơi! Mình phải ráng vọt qua cái khoảng vắng vẻ này để kiếm chỗ nào có nhà cửa tắp vô nghỉ, hãy ít ra cũng theo kịp mấy chiếc ghe đi trước chớ hông thôi... mệt đa.

Hai anh kia nghe nói vậy và nhìn thấy từ bề vắng tanh nên cũng đâm ra ngán, cong lưng chèo miết.

Chẳng mấy lúc mà trời đã tối mò.

Bầy đom đóm đã bắt đầu lập lòe trên đám bần, đám tràm mọc nối liền nhau ở hai bên bờ kinh.

Trên tam bản, mọi người đều lặng thinh và người ta chỉ nghe có tiếng chèo kẽo kẹt cùng tiếng nước chảy ồ ồ trước mũi.

Thấy xa xa về phía trước có ánh đèn, thím Hương mừng rỡ khều anh Tư:

- Coi bộ êm rồi anh Tư, có ánh đèn ở phía trước mũi đó!

Anh Tư nghểnh người lên nhìn:

- Êm khỉ gì, chắc là đèn của chiếc xuồng câu tôm câu cá gì đó...

Thím Hương cười gượng:

- Nhưng dầu sao em thấy có người, có ánh đèn em cũng vững dạ đôi chút, chớ tự nãy giờ vắng hoe... nhìn đom đóm chiếu và nghe mấy

con nhạc sành kêu hoài, mình mẩy em mọc ốc mọc gai hết...

Thím Hương chưa dứt lời thì bỗng ở phía bờ bên trái có tiếng người quát to:

- Tam bản của ai đó ghé lại!

Thím Hương nín thở, anh Tư thì bò ra phía trước mũi đứng ngóng lên trên bờ, trong lúc hai anh bạn ở rà xuôi mái chèo...

Anh Tư vội hạ giọng bảo họ:

- Cứ chèo bương tới đi chớ sao ngừng lại vậy!

Đoạn anh ta lên tiếng hỏi vọng lên bờ:

- Dạ, ai ở trên kêu tam bản tôi ghé lại đó?

Trên bờ có tiếng cười gằn, rồi tiếng cò súng lên lách cách:

- Biểu ghé lại thì ghé chớ ở đó hỏi lôi thôi hả?

- Dạ mấy ông kêu tam bản tôi chi? Ghe đi tản cư mà mấy ông...

- Tản gì tản cũng phải tấp vô cho người ta…

kiểm soát! Bộ mấy cha là Việt gian hay sao mà cứ chèo rướn tới hoài vậy cà? Đếm một hai ba, hổng chịu ghé thì tụi tao ria xuống bỏ mạng hết đó nghen!

Thím Hương thò đầu ra khỏi cửa mui:

- Anh Tư, anh liệu ghé vô cho mấy ổng xét...

Anh Tư không trả lời thím Hương mà xì xào căn dặn hai anh bạn ở:

- Mấy anh cứ lái bê sang phía bờ bên kia rồi chèo rút đi thẳng cho tôi. Tụi này là ăn cướp chớ hổng phải du kích du kiết gì đâu!

Thấy chiếc tam bản chèo dang ra chớ không chịu ghé lại, mấy người lạ mặt trên bờ chưởi thề vang rân và liền theo đó, một phát súng nổ chát chúa, lằn đạn bay véo trong không khí.

Thím Hương cuống quít réo anh Tư

- Anh Tư ơi, làm sao bây giờ anh Tư!...

Anh Tư vừa đưa tay sờ nắn lại chiếc ruột tượng đã buộc sẵn nơi thắt lưng vừa dỏng dạc hối hai anh bạn ở chèo riết đi.

Một phát súng nữa nổ vang lên, có lẽ lần

nầy bọn người trên bờ bắn bằng súng săn, thứ một hai lòng gì đó, nên có một ít đạn ria ra chạm vào mui ghe nghe rào rào.

Thím Hương la lên bài hãi:

- Mấy ông ơi, để tôi ghé, để tôi ghé!

Anh Tư bực tức quát hối hai người bạn ở:

- Tôi biểu mấy anh cứ chèo thẳng cho tôi! Tầm nầy, với thứ súng bắn chim đó tụi nó bắn trúng khỉ gì được mà sợ hổng biết!

Anh vừa nói dứt lời thì nghe có tiếng xuồng bơi ồ ồ phát ra từ ở phía bên bờ này. Anh ta định thần nhìn kỹ thì thấy lờ mờ hai ba chiếc xuồng gì đó xông ra, dưới xuồng lố nhố bóng người.

Anh bạn ở chèo trước mũi tam bản lo lắng lên tiếng:

- Xuồng gì kỳ vậy cà!

Liền theo đó có tiếng đáp vọng lại:

- Xuồng đón tụi bây chớ xuồng gì mà hỏi hả em bậu!

Anh kia hoảng kinh kêu lên

- Chú Tư ơi, tụi nó bơi xuồng ra để chận lại đó anh!

Anh Tư chưa kịp nói gì hết thì ba chiếc xuồng ấy đã trờ tới đụng mạnh vào hông chiếc tam bản rồi cặp xuôi theo be liền theo đó.

Không kịp nghĩ suy gì nữa, anh Tư xốc lại chiếc ruột tượng nặng trề xuống bụng rồi nhanh nhẹn nhảy ùm xuống kinh lặn trốn.

Người dưới mấy chiếc xuồng tranh nhau nhảy ùa lên tam bản, kẻ thì nhào tới câu cổ hai anh bạn ở, kẻ thì đứng chận ở cửa trước cửa sau và số còn lại đứng hờm sẵn dưới xuồng.

Có tiếng quát to lên

- Mấy người trên tam bản, ai ở đâu ngồi yên đó! Rục rịch bắn nát óc đa!

Rồi có tiếng truyền lịnh tiếp theo đó:

- Đốt vài cây đuốc lên coi bây!... Tụi nào dưới xuồng đó làm ơn đi rà hết cái khoảng gần gần đây coi thằng mắc toi nào nhảy xuống kinh hồi nãy đó!

Khi mấy ngọn đuốc dầu chai được thắp sáng lên, anh bạn ở chèo mũi, tuy bị thúc ké và

sợ hết hồn cũng phải khẽ đưa mắt tò mò nhìn tên đã ra lịnh này nọ tự nãy giờ.

Đó là tên đầu đảng, hắn ta người khá cao lớn dình dàng mặc một bộ bà ba đen, áo để phạch ngực và đội sùm sụp trên đầu một chiếc nón rơm rộng vành, thứ kiểu nón của Thanh Niên Tiền Phong trước đây.

Mấy tên bô hạ, đứa nào đứa nấy ở trần trùi trụi, hầu hết đều quấn khăn tắm rằn trên đầu.

Tên đầu đảng bước lại gần anh chèo mũi. Hắn ta lo le trên tay một khẩu súng lục Chiêu Hòa và dùng mũi súng điểm vào mặt anh nầy:

- Ê tụi, tại sao hồi nãy bọn ta gác ở phía bờ bên kia kêu tụi bây, tụi bây hổng chịu ghé lại hả? Bộ tụi bây tính đi bét qua bờ bên này là có thể dông luôn được hả?

Anh kia lập cập đáp:

- Dạ... tại chủ tui biểu vậy...

- À, thằng chủ mầy biểu vậy hả? Đâu, thằng chó chết đó đâu rồi?

Anh kia liếc nhanh về phía mặt nước kinh, nơi anh Tư lặn trốn:

- Dạ... chủ tui... nhảy xuống sông hồi nãy đó...

Tên đầu đảng gầm lên, tiện tay dùng ngay nòng súng lục đánh tạt xéo vô cằm anh kia một cái "bốp" làm cho anh này muốn ngã ngửa nếu không sẵn bị tên cướp câu cổ ghịt chặt từ trước.

Tên đầu đảng liền lớn tiếng gọi mấy tên bộ hạ đang vừa bơi xuồng vừa soi đuốc lần quần ngoài phía giữa dòng kinh:

- Tụi bây ở ngoải phải kiếm cho được cái thằng nhảy xuống nước hồi nãy đó nghen! Thằng chủ ghe đó! Chắc nó lặn trốn vô mấy đám lục bình, mấy bụi ô rô cốc kèn gì đó chớ chưa đi xa được đâu. Tụi bây cứ lấy dầm lấy sào đập tưới vô mấy đám cây cối rậm rạp đó thì thế nào nó cũng trồi lên!

Đoạn hắn ta day qua ôn tồn hỏi anh chèo mũi:

- Vậy chớ còn mấy mạng đang ở trong mui đó?

Anh này đang le lưỡi liếm vết máu nơi góc môi bị đánh vập, vội trả lời:

- Dạ, có một mình bà chủ thôi hè.

- Con mẹ chủ ở trỏng? Nếu vậy thì tốt lắm. Có con mẻ ở lại thì tụi này... hỏi càng mau ra, chớ chẳng can gì phải kiếm thằng chủ của chú mầy làm chi cho mất công nữa!

Tên đầu đảng định bước vô mui nhưng không biết nghĩ sao hắn quay lại hỏi anh chèo mũi thêm:

- Nè bạn, vậy chớ bạn có biết hai vợ chồng ông chủ bà chủ... cất tiền bạc, vòng vàng ở đâu không?

Anh kia lắc đầu lia lịa:

- Dạ, cái đó làm sao tui biết được!

Tên đầu đảng, chắc lưỡi:

- Bạn hổng biết được thì... hơi mệt cho bạn đa! Bạn có muốn nếm mùi… váy lỗ tai bằng đinh mười phân, không?

Anh kia mếu máo đáp:

- Dạ tôi hổng biết thiệt mà! Nếu tôi nói gian xin cho súng đạn ăn tôi đi!

Một đứa trong bọn cướp bèn cười bảo tên đầu đảng:

- Chắc nó nói thiệt mà đại ca. Nếu thằng này nó biết chắc chỗ dấu thì nó ‘‘mần’’ trước anh em mình rồi! Đại ca nên hỏi ngay con mẹ chủ ghe coi bộ chắc ăn hơn, nhứt là đại ca... biết nhiều mánh lới trị đàn bà lắm!

Tên đầu đảng cười lên hô hố:

- Phải đa, tụi bây có thằng nào nặng bóng vía thì cầm theo cho tao một cây đuốc dầu chai để lát nữa tao nhẩu dầu sôi vô rún con mẻ cho tụi bây coi chơi cho sướng con mắt!

Cả bọn cười ồ lên.

Nói xong tên đầu đảng hạ lịnh trói ké hai anh chèo ghe lại, cho kè chiếc tam bản vào đậu trong bờ, rồi khoan thai bước lại thò đầu vô mui, dõng dạc lên tiếng gọi:

- Đâu, mời bà chủ tam bản ra ngoài này nói chuyện cho được rộng rãi… Sao đèn đuốc đâu mà để tối thui vầy nè!

Thím Hương mếu máo đáp:

- Trăm ngàn lạy mấy ông, tội nghiệp tôi thân phận đàn bà...

Tên đầu đảng la át đi:

- Ra đây mau hay còn đợi tụi này vô thỉnh nữa hả?

Thím Hương run lên lập cập bò ra phía cửa. Thím vừa tới nơi thì tên đầu đảng đã đưa tay thộp lấy đầu tóc lôi mạnh lên để bắt đứng dậy. Hắn ta ghịt đầu thím ngửa ra phía sau để xem mặt và chưa chi hắn phải buông vội ra, lùi lại một bước, miệng lấp bấp kêu lên:

- Ý trời... thím Hương đây mà! Sao thím lại… lên đây?

Thím Hương chưng hửng ngó sững tên cướp.

Hắn ta vội đưa tay hất cái vành nón rơm trật lên phía chỏm đầu:

- Bộ thím... quên tôi rồi sao?

Ánh đuốc chập chờn soi gương mặt của tên đầu đảng và đến lượt thím Hương kinh ngạc kêu lên:

- Ủa, anh... Chín đây mà! Trời ơi, tôi cứ tưởng ai...

Rồi thím sượng lại đó vì chẳng biết nói như thế nào nữa!

Chín Thuộc (tên đầu đảng chính là hắn ta) cũng đâm ra lúng túng lây.

Mấy tên đồng đảng của hắn không biết ất giáp gì nên cũng đứng trân ở đó, ngạc nhiên đưa mắt nhìn hai người.

Một tên trẻ tuổi có vẻ là thủ hạ thân tín nhứt của Chín Thuộc khều hắn ta hỏi nhỏ:

- Bộ quen hả đại ca?

Chín Thuộc khẽ gật đầu.

Anh trẻ tuổi nhăn mặt chắc lưỡi:

- Cha, mần ăn cái nghề này mà gặp khách hàng…quen thì... phiền quá trời!

Thấy Chín Thuộc vẫn còn làm thinh, anh ta thắc mắc hỏi thêm:

- Bây giờ đại ca tính sao đây?... (anh ta liếc nhìn thím Hương)... Mà người quen đây là người quen... nhiều hay là sơ sơ, nếu quen...

nhiều thì mình thả cho người ta đi cho rồi để anh em mình dìa ngủ cho khỏe chớ em coi bộ đêm nay bọn mình lỗ sở hụi bộn đa!

Chín Thuộc cau mày đáp:

- Thì tao có dè đâu gặp người quen như vầy! Thím Hương đây là chỗ... ơn nghĩa cũ tao hồi tao còn làm ăn trong miệt Tân Thới.

Anh trẻ tuổi vội nói đỡ:

- À, như vậy là quen nhiều, quen gắt cũ kiệu rồi!

Chín Thuộc gãi đầu:

- Thiệt tao khó nghĩ quá Sơn Nhỏ à.

Sơn Nhỏ (tên cướp trẻ tuổi và là thủ hạ "ruột" của Chín Thuộc) cười đáp:

- Có gì đâu mà đại ca xốn xang thắc mắc! Nếu quen ắt như vậy thì mình cũng nên để... thím Hương đây đi,chớ giữ lại coi sao được. Tụi mình đang kẹt vô cái nghề này - chớ bộ ai cũng ham hết sao - nhưng anh em mình, vẫn trọng cái chuyện "ơn đền oán trả" phải hông đại ca?

Chín Thuộc gật đầu thở dài:

- Phải đó em.

Thím Hương mừng rỡ nói chen vô:

- Thiệt đội ơn anh Chín và anh đây hết sức (thím hướng về phía Sơn Nhỏ).

Chợt nhớ trực đến điều gì, Chín Thuộc vội quay sang hỏi thím Hương:

- Ý tôi quên phứt nữa, anh Tư đâu mà tôi không thấy ở đây?

Thím Hương vừa liếc về phía mặt nước kinh vừa đáp:

- Dạ, anh Tư... hồi nãy ảnh tưởng... ai, nên ảnh mhảy xuống kinh lặn trốn đó anh Chín.

Chín Thuộc cười xòa nhìn ra mặt nước:

- À quên nữa há ...Thiệt thằng cha nhát như thỏ đế!

... Thằng chả tánh nào tật nấy, hồi nào tới giờ vẫn y nguyên vậy! Lúc lâm chuyện thì dông một mình bỏ đàn bà lại chịu trận?

Cả bọn cùng cười ồ theo.

Thím Hương bực mình nên lên tiếng trả lời Chín Thuộc, giọng hơi xẳng:

- Mấy anh hổng biết, chẳng phải anh Tư ảnh lo trốn một mình để rơi tôi lại đâu, tôi giao cho ảnh...

Nói đến đây, chợt nhận thấy mình lỡ lời, Thím Hương nín bặt..

Chín Thuộc tằng hắng bước nhích lại gần Thím Hương, nheo mắt hỏi

- Thím giao thằng chả cái gì vậy?

Thím Hương ấp úng nói trở đi:

- Dạ... hổng phải tôi giao mà… anh Tư ảnh có nói trước, hễ có chuyện gì... lộn xộn thì ảnh lãnh phần đi kêu cứu...

Chín Thuộc cười lạt:

- Thằng chả đi kêu cứu cái mốc xì gì! Thằng chả ngu dại gì mà không biết rằng lúc này có ủy ban, bộ đội nào ở đây đâu mà đi kêu cứu! Nè thím Hương, có lẽ thím hổng rành về thằng chả bằng tôi đâu. Hứ, thằng chả khôn cải trời mà!

Thím Hương trả lời một cách xụi lơ:

- Tôi nói thiệt mà anh Chín.

Chín Thuộc nghiêm mặt hỏi ngang:

- Có phải thím giao cho thằng chả đeo tiền đeo bạc trong mình hông?

Thím Hương sửng sốt nhìn hắn ta nhưng rồi lại cúi gầm mặt xuống, ấp úng trả lời:

- Hổng có đâu... Nếu anh không tin để tôi vô trong mui tôi lấy ra cho anh xem, còn chút đỉnh tiền bạc vòng vàng tôi đem dấu ở trỏng...

Chín Thuộc lắc đầu:

- Thôi khỏi. Tôi làm cái nghề này, tôi phải biết, thím đừng tính chuyện qua mặt tôi được.

Thím Hương cố nói thêm:

- Tôi có dám dấu anh cái gì đâu anh Chín...

Chín Thuộc không buồn để ý đến câu nói đó, đưa mắt nhìn sang bên kia bờ kinh và hỏi Sơn Nhỏ:

- Sao tụi nó đi lùng kiếm thằng cha nhảy

trốn xuống nước từ nãy giờ mà qua thấy tụi nó còn lẩn quẩn ở bển hoài vậy cà?

Sơn Nhỏ nhìn theo về hướng ấy:

- Chắc chưa kiếm ra thằng cha đó nên tụi nó chưa dìa chớ gì! Có chuyện chi vậy đại ca?

Chín Thuộc đáp gọn bân:

- Thằng cha đó đem đi hết vòng vàng tiền nong của thím Hương đây nè!

Sơn Nhỏ ấp úng hỏi lại:

- Nhưng... đằng nào mình cũng để cho thím Hương đây đi mà đại ca?

Chín Thuộc chắc lưỡi:

- Ối em hổng biết chuyện nầy đâu! Thằng chả mà mang tiền và vàng đi như vậy thì hổng dễ dàng gì chịu... quay trở lại. Cả cái gia tài của thầy Hương để lại ngon lành lắm mà! Chính qua đây hồi đó cũng ngấm nghé dòm ngó dữ lắm nhưng không dè đã có tay tổ đó bợ trước một cách... êm ru và (hắn ta liếc sang phía thím Hương) ngon lành như vậy!

Sơn Nhỏ kề tai Chín Thuộc hỏi:

- Té ra thằng cha nhảy xuống sông đó là... chồng thứ hai của thím Hương đây à?

Chín Thuộc thì thầm đáp:

- Ối thằng cha Tư đó nó cập xách với thím Hương để bòn rút của cái chớ chồng vợ khỉ gì! Nó được cái... trẻ tuổi, lịch sự trai, ăn nói theo điệu tiểu thuyết nên thím Hương đây gặp nó là cắn câu liền... Còn thằng cha thầy Hương thì già ba xồn, ba xực...

Tự nhiên cả Chín Thuộc lẫn Sơn Nhỏ cùng quay đầu nhìn sang thím Hương. Sơn Nhỏ mỉm cười ghé tai Chín Thuộc trầm trồ:

- Thím Hương coi cũng được ớn... chắc đại ca cũng... mặn với thím Hương phải không? Mọi khi em thấy đại ca làm cái gì cũng mau lẹ chớ đâu có… cà rà như vầy nè!

Chín Thuộc cười xòa vỗ vai anh ta

- Thằng quỉ này sáng suốt quá ta! Thôi được rồi, để em coi, qua sẽ có cách xử trí.

Sơn Nhỏ nhíu mày

- Nói vậy đại ca... hổng thả cho thím đi sao?

Chín Thuộc mỉm cười suy nghĩ một vài giây rồi nghiêm giọng nói:

- Việc này không phải là chuyện... mần ăn của anh em mình nữa mà là chuyện riêng của qua, em để thây kệ qua. Nè Sơn Nhỏ, bây giờ em lấy một chiếc xuồng bơi qua bển kêu anh em trở dìa hết đi.

Sơn Nhỏ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa, bộ đại ca muốn dang ra để cho thằng cha đó mang tiền của đi êm sao?

Chín Thuộc điềm nhiên đáp:

- Ậy, em đừng có lo. Qua đâu có khờ gì, qua đã nói việc này là việc riêng của qua mà!

Sơn Nhỏ gật gù:

- Đại ca nói vậy thì em... biết vậy. Thôi em đi nghen!

Dứt lời, Sơn Nhỏ nhảy phóc xuống xuồng quơ dầm bơi rút qua phía bên kia bờ kinh...

Chín Thuộc khoan thai bước lại gần thím Hương

- Thím Hương, bây giờ xin thím chịu khó ở nán lại đây...

Thím Hương hốt hoảng hỏi ngang

- Bộ mấy anh không để tui đi, không tha tui sao!

Chín Thuộc ôn tồn hỏi lại:

- Bộ thím hổng đợi anh Tư à?

Thím Hương nhìn sang phía bên kia bờ rồi nói

- Nhưng mấy anh ở đây rần rần như vầy làm sao anh Tư ảnh dám trở qua. Anh Chín nếu anh có... rộng lượng với tôi thì xin anh giúp cho trót...

Chín Thuộc cười đáp:

- Gặp lúc như vầy mà tôi không hết lòng hết dạ với thím thì còn gì nữa! Nhưng tôi nói ra đây chắc thím không được vừa ý tôi dám cá ăn chắc là chuyến nầy anh Tư ảnh… không trở lại đâu thím à.

- Mấy anh như vầy...

Chín Thuộc giơ xòe bàn tay ra trước mắt với một cử chỉ nửa như muốn chận lời thím Hương, nửa như muốn phân bua:

- Ậy, thím để tôi nói hết lời đã. Chẳng phải vì tôi... kỵ với anh Tư nên thừa lúc nầy tôi đặt điều nói xấu ảnh trước mặt thím. Không đâu thím Hương à! Tôi tuy, không được lương thiện chân chất gì, nhưng cũng không đến nỗi tệ lậu lắm, và tôi kỵ nhứt cái lối không đường đường chánh chánh.

Thím Hương sốt ruột hỏi chen vô:

- Vậy chớ anh tính sao bây giờ?

Chín Thuộc cười đáp:

- Thím sao nóng quá! Lát nữa đây, chờ cho mấy anh em kia qua tới thì tụi này sẽ rút đi hết để cho thím có dịp... thử coi bụng dạ thành thật của anh Tư như thế nào, cũng như lời nói trước của tôi... dóc láo ra làm sao!

Thím Hương gượng cười nói đỡ:

- Tôi mang ơn anh hết sức chớ đâu dám nói gì anh đâu.

Vừa lúc ấy, mấy chiếc xuồng ở phía bên kia bờ cũng trở qua tới nơi. Chín Thuộc cất tiếng hỏi lớn:

- Bộ kiếm không ra thằng cha đó hả?

Sơn Nhỏ mau miệng đáp:

- Không có đại ca à! Thiệt thằng cha đó nó lủi trốn tài dách quá! Anh em quần nát hết từ đầu trên tới đầu dưới mà cũng chẳng ăn thua gì ráo!

Chín Thuộc vui vẻ xoa hai bàn tay vào nhau:

- Càng tốt chớ chẳng sao! Nè Sơn Nhỏ, biểu anh em dìa trong hết đi nghen, còn em thì để một chiếc xuồng lại cho hai anh em mình.

Đợi cho đám bộ hạ đi hết và Sơn Nhỏ cập xuồng leo lên tam bản để chờ mình, Chín Thuộc mới quay sang thím Hương, ngọt ngào lên tiếng:

- Đó thím coi, tôi nói cái gì là tôi giữ đúng cái nấy...

Thím Hương không mấy chú ý đến lời của hắn ta mà lo lắng hỏi lại:

- Bộ... mấy anh em đó kiếm hổng ra anh Tư sao anh Chín? Hổng biết anh trốn ở đâu vậy cà?

Chín Thuộc cười khan:

- Cái đó thì tôi xin chịu thua! (rồi hắn ta nheo mắt hỏi luôn)… Nhưng bộ thím muốn cho tụi nầy kiếm được thằng chả lắm sao?... Nếu thím muốn như vậy thì… hổng tốt đâu: một là mấy đứa nó sẽ làm cho anh Tư, bầm vập hết, hai là... lời tôi nói với thím từ hồi ‘‘đầu mùa’’ hóa ra chẳng ‘‘linh’’ hay sao! Thôi thím chịu khó ở đây đợi ảnh cho biết đá biết vàng một phen!

Đoạn Chín Thuộc quay sang bảo Sơn Nhỏ:

- Bây giờ em chịu khó ra mở trói cho hai thằng cha chèo ghe, rồi em dụi tắt đuốc đi, và sau đó hai anh em mình lui.

Dứt lời, Chín Thuộc ung dung bước xuống xuồng trước.

Thím Hương cuống quít gọi Chín Thuộc lại:

- Anh Chín, bộ anh với anh này (thím chỉ Sơn Nhỏ) đi hết sao?

Chín Thuộc cười dòn:

- Coi, tụi nầy phải rút đi để cho anh Tư ảnh bò về chớ! Từ trước tới nay, có lẽ thím nghĩ quấy về tôi nhiều lắm nên tôi muốn thừa dịp này... cho thím rõ lại bụng dạ của tôi như thế nào.

Thấy thím Hương còn đứng lựng khựng ở đó. Chín Thuộc niềm nở nói thêm:

- Đó, tôi đã biểu thằng em nuôi tôi đây mở trói cho hai anh chèo ghe rồi, vậy thím có muốn ở đây đợi ảnh thì đợi hay chèo đi đâu tùy ý... Nhưng theo ý tôi, thím nên đậu luôn tại đây thì tốt hơn...

Nói đến đây, hắn ta nhích mép cười rồi thản nhiên tiếp lời:

- Như vậy, nếu anh Tư ảnh còn chung tình chung thủy và hổng giống như lời tôi nói hồi nãy thì ảnh cũng dễ trở lại hơn. À, thím nhớ đốt đèn lên cho sáng tỏ nghen.

Sơn Nhỏ sau khi đã cởi trói xong cho hai người bạn ở của thím Hương liền nhảy xuống xuồng cầm dầm lên ngồi sẵn ở phía sau lái. Đợi Chín Thuộc dứt lời, anh ta bèn rụt rè lên tiếng hỏi:

- Bây giờ mình... đi chưa đại ca?

Chín Thuộc xô nhẹ mũi xuồng ra:

- Thì... đi chớ còn chờ gì nữa!

Đoạn, hắn ta hướng về phía thím Hương, nói lớn

- Thôi thím ở lại mạnh giỏi bình an và... khi nào anh Tư về nhờ thím nói tôi có gởi lời thăm ảnh… nhảy gấp quá chớ phải ở nán lại găp tôi thì êm rơ hết rồi! Mần ăn là mần ăn, còn anh em là anh em chớ bộ ai tôi cũng… cắt đầu lột da hết sao!

…Ê Sơn Nhỏ, em chào thím Hương rồi anh em mình lui đi.

Không nghe Sơn Nhỏ lên tiếng gì hết, Chín Thuộc cười hối anh ta:

- Cha, chú mầy sao lạ quá! Thím Hương đây chớ phải... con Tư con Tám nào nay sao mà chú mày cũng quíu lưỡi lại vậy!

Sơn Nhỏ cự nự:

- Đại ca sao kỳ quá!

Tuy nói thế anh ta cũng lúng búng trong miệng mấy tiếng chào thím Hương như cốt để ‘‘trả nợ quỷ thần’’ rồi quơ dầm bơi rút.

Không biết nghĩ sao thím Hương lại réo giựt ngược hai người

- Khoan đã anh Chín ơi!... Chú Sơn Nhỏ ơi, chú làm ơn quẹo lại để tôi hỏi thăm anh Chín chút xíu nầy nữa...

Sơn Nhỏ vừa rà dầm lại vừa lầm bầm cằn nhằn:

- Cha, sao con mẹ này rắc rối tổ bà!

Chín Thuộc xuống giọng vỗ về anh ta:

- Em ráng giùm qua một chút Sơn Nhỏ. Đàn bà thì họ hay rắc rối như vậy đó.

Sơn Nhỏ bắt tức cười:

- Biết vậy mà đại ca cũng nhào vô! Thiệt năm thuở mười thì mới gặp một chuyện như vầy chớ nếu đi mần ăn theo cái kiểu tụi mình mà đại ca... đụng hoài hoài hết bà này tới con mẹ nọ thì có nước... treo mỏ cả đám!

Chín Thuộc cười xòa theo...

Khi chiếc xuồng cập trở lại bên chiếc tam bản xong xuôi mà chưa nghe thím Hương nói năng gì hết, Chín Thuộc mới lên tiếng hỏi:

- Có chuyện chi mà thím kêu tụi nầy trở lại vậy a thím Hương?

Thím Hương ấp úng đáp:

- Dạ... tôi muốn hỏi thăm anh Chín chuyện nầy...

Nói đến đó, thím lại nín bặt, Chín Thuộc nhỏ nhẹ nói vô

- Chuyện chi thím cứ nói đại chớ đừng e ngại gì hết. Ở chỗ xa lạ này, dầu sao tôi cũng là người quen biết cũ, không giúp thím được nhiều thì cũng giúp được ít đó thím à!

Thím Hương đỡ lấy chiếc đèn ‘‘ve chai’’ của một anh chèo ghe từ trong mui trao ra để đem treo lên phía trước mui tam bản. Xong xuôi đâu đó thì mới quay sang Chín Thuộc ngượng ngập lên tiếng:

- Anh Chín, tôi muốn hỏi anh một chuyện nầy... rủi anh Tư ảnh... đi lạc không về đây được thì sao hả anh.

Chín Thuộc cười đáp:

- Ở đây chớ phải trên Saigon, Chợ lớn gì mà đi lạc! Thím để đèn và đậu tam bản y nguyên như vầy thì dễ kiếm lắm mà! Như tôi dặn thím...

Thím Hương chận ngang:

- Hổng phải vậy đâu anh Chín. Tôi nói đi lạc đây là... đi lạc... mất tiêu (chợt nghe tiếng Chín Thuộc cười khẩy, thím vội nói đỡ)... Tôi nói phòng xa vậy mà anh Chín!

Chín Thuộc chẩm bẩm đáp

- Thím đừng lo, tôi nói hổng lạc đâu mà!

- Nhưng, rủi ảnh... kẹt đâu đó trở về hổng được thì anh liệu tính giùm tôi coi ra sao...

Chín Thuộc đưa tay mân mê vết thẹo trên mặt rồi trả lời một cách lơ lửng:

- Thì... để tới đâu hay tới đó.

Thím Hương chắc lưỡi:

- Thiệt rầu hết sức! Lần nào tôi gặp mặt anh thì cũng có chuyện rắc rối hết!

Chín Thuộc mỉm cười nhìn thím:

- Coi, chưa chi thím đã gieo tiếng oán cho tôi rồi! Thím may mà gặp tôi chớ rủi gặp tụi ba trợn nào khác thì một là thím không tránh khỏi đòn bọng, hai là đụng phải ba thằng chết thèm chết khát, cả đời và… cả giòng họ tụi nó chưa bao giờ hửi tới cái gót chưn của mấy bà mấy cô ở chợ ở thành thì trời cản tụi nó cũng cho thím… mệt cầm canh đa!

Thím Hương chép miệng than thở:

- Thiệt cái xứ gì kỳ quá! Phải dè như vầy... (đến đây thím nhìn ChínThuộc đổi giọng khẩn cầu) Anh Chín, anh đừng chấp nhứt tôi làm chi... Bị tôi lo cho anh Tư quá đỗi nên ăn nói... hổng ăn nhằm vào đâu hết! Anh Chín ơi, rủi anh Tư ảnh... đi lạc luôn hổng trở về thì tôi phải tính sao đây?

Chín Thuộc mỉm cười nhìn thím Hương một vài giây rồi nghiêm mặt hỏi trở lại:

- Thím Hương, thím hỏi xốc óc tôi hay là hỏi thiệt đó vậy?

Thím Hương nhăn nhó đáp:

- Trời ơi, tôi hỏi thiệt mà anh Chín! Tôi hỏi... phòng xa vậy mà!

Chín Thuộc gật gù

- Tôi tin lời thím rồi... nhưng ở vào cái chỗ của tôi, tôi chẳng biết mình nên chỉ bảo thím sao đây! Tôi lỡ để mang tai mang tiếng nhiều quá rồi bây giờ tôi ngại cái chuyện nói vô nói ra về anh Tư quá!

Chợt nghe thím Hương chắc lưỡi, hắn ta vội vã tiếp lời:

-... Như hồi nãy tôi có nói với thím: để đến đâu rồi mình sẽ tính đến đó... Chỗ của tụi tui cũng ở gần đây, vậy để sáng mơi sớm tôi sẽ quay trở lại thăm thím. Nếu từ bây giờ đến lúc đó anh Tư vẫn chưa về thì... mình sẽ bàn sau, bằng đến sáng mơi tôi ra đây mà không thấy chiếc tam bản này nữa thì kể như... mọi việc êm rơ hết rồi...

Thím Hương thở dài:

- Anh tính như vậy cũng phải... Dầu thế nào đi nữa tôi cũng rất đội ơn anh...

Chín Thuộc chận ngang:

- Ối ơn với nghĩa gì đó thím! Chỗ quen biết với nhau thì nhờ nhõi trong mấy lúc này mới

quý, chớ khi bình thường thì ăn thua gì! Tiện đây tôi cũng dặn thím luôn: thời buổi lộn xộn không làng không lính, không vua không quan nầy thì... chuyện gì cũng có thế xảy ra được hết...

Thím Hương lo lắng hỏi:

- Cái gì đó nữa hả anh Chín?

Chín Thuộc điềm nhiên đáp:

- Không, tôi nói đây là nói phòng xa để thím liệu mà tránh trước được phần nào đỡ phần nấy. Thím phải biết cái khoang đường nầy nếu đem so với mấy chỗ ngoài kia... hiền nhiều lắm đó nghen! Chẳng nói dấu chi thím, tôi làm cái nghề này đã lâu rồi nên bề gì cũng có... luật lệ phép tắc, có ơn có nghĩa, có chỗ nào đáng chỗ nào không, chớ ba tụi nhỏ mới tấn lên ở miệt ngoài thiệt can hổng nổi.

- Sao vậy anh Chín?

- Thì tụi nó hồi nào tới giờ có biết chuyện đập đầu lấy của cái khỉ mốc gì đâu! Đây giờ sẵn có ba cây súng trong tay, lại thấy sao không có ai cấm cản ngăn trở gì ráo, tụi nó tùng tam tụ ngũ, tác yêu tác quái đến đỗi thứ cứng bóng

vía như tôi đây mà nhiều lúc thấy cũng phải ngán trân!

- Họ làm cái gì mà anh nói nghe ghê quá vậy anh Chín?

- Ghê đây là ghê cho những người lương thiện làm ăn. Thím nghĩ coi: cái thứ gì mà, vài trăm đồng nó cũng giết, mà chục đồng nó cũng… lụi luôn! Ối thôi, còn nói gì đàn bà con gái rủi ro lọt vô con mắt tụi nó thì... tụi nó hổng chê ai hết ráo trọi: xồn xồn cũng hốt mà mới cứng cạy cũng vùa....

Thím Hương rùng mình:

- Trời ơi, sao họ lộng quá vậy anh Chín?

Chín Thuộc thản nhiên nói tiếp:

- Phải chi tụi nó làm đã đời rồi thả con người ta đi thì cũng kêu tụi nó bằng ông nội, đằng nầy nhiều khi, hổng biết ông bà ông vãi bắt hay là buồn buồn rồi bày đặt chuyện chơi, tụi nó... thẻo mũi, lắt vú rồi liệng xác xuống sông cho trôi lên trôi xuống mới hết chỗ nói chớ!

- Thiệt cái quân gì ác nhơn quá sao trời còn để mạng tụi nó hổng biết!

Chín Thuộc cười nhẹ:

- Trời để hay không để thì tui hông biết, chớ chiếc tam bản của thím đây mà xớ rớ ra miệt ngoải thì có đường lọt vô tay tụi nó lắm... Mà nếu tránh khỏi cái truông đó, dầu có mọc cánh cũng khó qua huốt được mấy cửa ải của mấy ông nội lính bạc-ti-dăng đầu đỏ...

Thím Hương nhăn nhó kêu lên:

- Nói như anh vậy thì tôi chịu chết ở trong này luôn hay sao!

Chín Thuộc nhún vai:

- Cái chuyện đó thì tôi chẳng dám nói... Mà thôi để anh Tư trở về ảnh tính... (đến đây, hắn ta dịu giọng lại) Thím Hương, nếu sáng mơi, tôi ra mà không thấy chiếc tam bản nầy thì... tiện bây giờ đây, tôi xin có lời kiếu thím trước và chúc cho hai ông bà đi đường được mạnh giỏi bình an, tôi mừng.

Thím Hương ấp úng lên tiếng:

- Dạ... cám ơn anh Chín. Anh Chín và anh (thím Hương hướng về phía Sơn Nhỏ)... ở lại mạnh giỏi...

Chín Thuộc vừa trìu mến nhìn Sơn Nhỏ vừa cười nói:

- Thím kêu Sơn Nhỏ bằng chú em cũng được rồi!

Thím Hương có vẻ cảm động nhìn hai người đàn ông ấy, rồi thím bỗng hấp tấp hỏi ngang:

- Ý quên nữa, mấy anh đi rồi rủi có... tốp nào khác tới đây kiếm chuyện lôi thôi nữa thì làm sao?

Chín Thuộc cười xòa:

- Thím đừng lo gì ráo, ở đây ngoài cái bọn của tụi nầy ra thì còn ai vô đó nữa! Hơn nữa, anh em bộ hạ của tôi không xô bồ xô bộn đâu.

Đoạn hắn ta dõng dạc bảo Sơn Nhỏ:

- Ê Sơn Nhỏ, em nhớ về căn dặn tụi nó hổng có một ai được phép léo hánh làng chàng ra phía ngoài này nữa nghe hông! Thằng nào lộn xộn cứ quất sụm nó cho qua!

Sơn Nhỏ ‘‘dà’’ một tiếng rất gọn rồi tự nhiên đứa tay xốc lại bao súng lục đeo xề xệ ở phía trước bụng. Mũi cây ru-lô thò ra ngoài đầu bao

chạm vào ván sạp xuồng nghe một tiếng ‘‘cộp’’ khô khan.

Chín Thuộc xô mũi xuồng ra và bảo Sơn Nhỏ bơi đi.

Thím Hương thẩn thờ nhìn theo chiếc xuồng biến mau vào bóng đêm và lắng nghe tiếng mái dầm khua trên mặt nước mỗi lúc mỗi nhỏ dần rồi im bặt...

Hai anh chèo ghe tự nãy giờ rút tuốt vô trong mui mới lọ mọ chui ra. Anh bị Chín Thuộc hành hung lúc bọn cướp mới xáp lên tam bản cất tiếng hỏi thím Hương:

- Bộ mấy ổng đi luôn hết rồi hả thím Tư?

Thím Hương ngó mong qua phía bên kia bờ kinh, lơ đãng đáp:

- Ờ, đi hết rồi.

Anh kia đưa tay bịn lấy cằm, giọng than thở:

- Cha, phải chi lúc ban đầu thím Tư mau miệng lên tiếng nhận mấy ổng thì đỡ biết mấy!

Thím Hương chắc lưỡi:

- Ý trời ơi, lúc đó rối ruột rối gan hết hồn hết vía nên tôi có biết ai là ai đâu! Ví dầu cho có biết đi nữa, mình có rõ họ tính sao đâu mà dám bộp chộp nhận liền! Thôi hai chú chịu khó chèo tam bản qua phía bên kia kinh rồi mình hú gọi anh Tư để ảnh nghe tiếng ảnh mới dám chui ra;

Anh chèo lái vừa quơ chèo nạy cho chiếc tam bản bung ra khỏi bến vừa lên tiếng

- Tui vái trời cho qua bển mình kêu hú một tiếng, là chú Tư chú vọt ra liền để coi chú tính làm sao, chớ tui hết ham chỗ nầy rồi!

Thím Hương làm như không nghe biết câu than thở ấy mà lại xẳng giọng hối hai anh bạn ở:

- Hai chú chèo bương qua bển và liệu lên tiếng kêu anh Tư lần lần đi!

Sơn Nhỏ ngừng dầm nghe ngóng rồi cười bảo Chín Thuộc:

- Đại ca có nghe hông? Ở đằng nọ kêu réo thằng cha gì om sòm đó!

- Ừ... Mà em liệu thằng chả có còn lẩn quẩn ở đâu đó hông?

- Cam đoan với đại ca là không còn. Hồi nãy anh em mình đã quần nát nước hết rồi mà! Chắc thằng chả lủi vô miệt trong và nếu đại ca không kêu anh em dìa thì thế nào họ cũng theo sấn tới túm cổ thằng chả được liền.

Chín Thuộc cười nhẹ:

- Thì qua độ chừng như vậy nên mới dám kêụ mấy em về: thằng cha Tư đó chưa đi đâu xa được vì tháng này đường sá gì ngập nước hết; quanh vùng này lèo tèo chỉ có ba cái nhà ở gần đây thôi và thế nào thằng chả cũng lò mò tấp vô một trong ba cái nhà ấy để hỏi thăm đường đất hay kiếm xuồng kiếm bọng để đi...

- Đi đâu đại ca?

- Một là thằng chả đi kiếm chiếc tam bản của con mẹ Hương...

Sơn Nhỏ ngạc nhiên hỏi chận ngang:

- Ủa, sao hồi nãy em thấy đại ca có ý nói với thím Hương là thằng chả bê vàng bạc tiền nong quất ngựa chuối dông luôn mà?

Chín Thuộc cười xòa:

- Chú mầy sao khờ khạo quá! Qua phải nói

như vậy để cho con mẹ kia, nó mới nao núng được chớ! Mà để rồi em coi, thằng cha Tư nó khơi luôn chớ không có quay trở lại đâu, qua rành về thằng chả lắm mà!

- Nhưng rủi thằng chả... quay trở lại thiệt thì sao?

Chín Thuộc vươn vai đáp:

- Đối với qua chẳng có gì là rủi là may hết ráo trọi. Em đi theo qua em cũng nên… tập cái ‘‘tánh’’ đó của qua... Đây nè, nếu thằng cha Tư còn có ý trở lại với con mẹ Hương thì mình làm cho thằng chả... trở lại hết được chớ có khó khăn gì!

Sơn Nhỏ vừa quơ dầm bơi tới, vừa cười nói:

- Đại ca tính điệu... quỷ khóc thần sầu đó thì mụ nội thằng chả cũng chết hết!... Nhưng sao đại ca biết chắt mẽm như vậy mà đại ca còn biểu thím Hương đó ở lại đợi thằng cha Tư, rồi còn hối anh em mình rút đi gấp gấp để cho thằng chả thấy vững bụng mau trở dìa nữa?

Chín Thuộc làm bộ chắc lưỡi:

- Thiệt, chú mầy bết quá! Ở đời mình phải biết… huê dạng một chút chớ cứ ăn thẳng nói ngay như chú mày thì chỉ có nước chết lên chết xuống!... Thì qua phải nói cho màu mè, cho có nhơn nghĩa như vậy thì con mẹ Hương nó mới… ngán mình chớ! Đàn bà nó chịu như vậy em à.

Sơn Nhỏ buông thỏng một câu ‘‘đàn bà rắc rối tổ mẹ!’’ rồi thản nhiên bơi tới.

Chín Thuộc chậm rãi nói tiếp:

- Trong trường hợp thằng cha Tư khơi luôn thì mình cũng phải ráng bắt nó lại...

Sơn Nhỏ cười hỏi:

- Bộ đại ca tính bắt thằng chả đem nạp cho thím Hương để lập công hả?

- Bậy nà! Làm như vậy chẳng khác gì đem thịt về nạp cho cọp! Qua tính một công đôi ba việc mình đi kiếm thằng cha Tư là vì số tiền bạc vòng vàng nó mang theo đó, chớ để nó hưởng số đó thì cũng uổng. Đó em coi, qua hổng để mất sở hụi mấy em đâu!

Sơn Nhỏ gục gặt đầu:

- Ờ nếu như vậy thì có cái nầy mà cũng có cái kia… nghĩa là tình tiền gì cũng bợ hết ráo nạo phải hông đại ca?

- Ừ. Vậy thì khi vô tới trỏng em tức tốc cho ba bốn chiếc xuồng đi bua khắp đầu trên xóm dưới để chận đón thằng cha Tư, mà nhớ đi lẻ tẻ, mỗi xuồng một đứa thôi để cho thằng chả thấy được khỏi sanh nghi. Thế nào thằng chả cũng kiếm xuồng quá giang chớ không có cách gì khác được... Riêng phần em, qua giao cho em canh chừng sạt cái vụ nầy, chắc thằng cha Tư sẽ lò mò đi về phía Giồng-Riềng vì ở đó Tây u chưa tới. Một khi tóm cổ được thằng chả thì em liệu mà cho thằng chả... biệt tâm tích luôn, qua nói sơ sơ vậy chắc em rõ rồi chớ?

- Dạ rõ.

- Em cũng nhớ trông chừng đừng để cho mấy thằng chết dầm của mình... ngắt đầu bẻ đuôi số vàng và tiền đó nghen! Qua sống với tụi nó lâu qua biết: tay chơn của tụi nó nhám lắm! Và hễ có thằng nào thấy tiền của tối mắt tối mũi tính làm ẩu thì em cứ bắn mẹ nó hết cho qua.

- Dạ được.

- Còn phần qua... qua mắc ở đây... coi chừng coi đổi thím Hương... Đời qua chẳng biết sống nay chết mai nên chỉ có những cái lúc... hiếm hoi như vầy thôi em à.

- Dạ... có sao đại ca.

Chín Thuộc bỗng đâm ra ngượng nghịu trước lối trả lời gọn trơn ấy của người em út thân tín. Hắn ta lúng túng hỏi thêm:

- Sơn Nhỏ, em có cần... căn dặn hay hỏi han qua điều gì nữa chăng?

Sơn Nhỏ cười đáp:

- Em mà ''căn dặn'' đại ca khỉ gì được! Đại ca biểu cái gì là em làm cái nấy chớ khỏi phái nói on đơ hay hỏi han lôi thôi gì hết.

Chín Thuộc lộ vẻ cảm động:

- Sơn Nhỏ, chắc em hổng biết, em thiệt là một người tốt... qua chịu em lắm... Nhưng nhiều khi qua nghĩ rằng em theo qua đây thiệt cũng... uổng lắm, đáng lẽ em phải sống một cách đàng hoàng hơn, êm thấm hơn chớ không phải thèo kiểu... trời ơi đất hỡi nầy... Phải hồi đó qua dè em như vầy, qua cũng chẳng rủ rê em nhập bọn làm chi!

Sơn Nhỏ cười lớn lên và nói đùa:

- Cha, hổng biết bữa nay tại có... hơi hám đàn bà sơ sơ vô đó hay sao mà đại ca ăn nói coi bộ... lảng quẻ quá! Mọi khi bặm trợn lắm mà!

Chín Thuộc ôn tồn đáp:

- Qua nói thiệt chớ hổng phải giỡn đâu! Qua tuy kẹt vô cái nghề nầy chớ qua cũng sành đời biết người và hiểu qua nhiều lắm. Thôi để xong xuôi chuyến nầy, qua liệu kiếm đường rút lui về lo tu dưỡng làm ăn chớ qua cũng có tuổi rồi… Còn em thì để em về gầy dựng lại cuộc đời n hem… giống như mọi người khác. Mấy n hem kia thì mạnh ai nấy lo. Lộn xộn thét rồi cũng có lúc bình yên chớ bộ cứ lung tung hoài để cho n hem mình làm… giặc trọn đời mãn kiếp hay sao!

Sơn Nhỏ quơ dầm múc mạnh xuống mặt nước, buông một câu lửng lơ:

- Bộ tính… "xên non" rồi sao đại ca?...

o O o

Sáng bữa hôm sau, Chín Thuộc thủng

thỉnh bơi xuồng ra chỗ chiếc tam bản của thím Hương đậu. Cố nhiên là hắn ta dò biết chắc anh Tư đã đi luôn và thím Hương bắt buộc phải cho chiếc tam bản đậu nán lại đó.

Bơi vừa gần tới tam bản, hắn ta đã lên tiếng gọi:

- Thím Hương ơi, bộ thím... chưa đi sao?

Thím Hương đang nằm dài ở trong mui vội ngồi dậy chui tọt ra:

- Ý trời ơi anh Chín! Thiệt từ hồi sáng tới giờ tôi có ý mong anh hết sức!

Chín Thuộc cặp xuồng lại, thò đầu nhìn vô phía trong mui rồi quay sang hỏi anh bạn ở đang ngồi vo gạo phía sau lái:

- Ê tụi, bộ anh Tư... chưa trở về sao?

Anh kia chưa kịp trả lời thì thím Hương đã lên tiếng:

- Sao kỳ quá anh Chín, trưa trờ trưa trật rồi mà hổng thấy tâm hơi anh Tư đâu hết! Chẳng lẽ ảnh... đi lạc luôn sao?

Chín Thuộc nhíu mày nhìn qua phía bên kia bờ kinh:

- Mà thím có cho chèo chiếc tam bản rà lên rà xuống năm lần bảy lượt và kêu hú anh Tư không?

- Có chớ sao không anh Chín! Tôi làm đúng y như lời anh dặn và biểu hai chú bạn ở chèo lên chèo xuống suốt một đêm qua thiếu điều thụt con mắt, rồi hai chú đó và tôi thay phiên nhau kêu hú anh Tư thiếu điều khan cổ bể hầu hết mà cũng chẳng ăn thua gì ráo!

Chín Thuộc chắc lưỡi

- Lạ quá há! Ban đầu tôi cũng nghĩ anh Tư ảnh sẽ khơi luôn, có lẽ vì tôi... suy bụng ta ra bụng người, tôi quen làm cái nghề ác nhơn này nên lầm tưởng rằng ai cũng như mình... Sau đó, tôi suy nghĩ kỹ lại thì thấy... chẳng lẽ anh Tư ảnh đành đoạn làm vậy coi sao được? Tôi biết ảnh đeo đuổi và nặng tình với thím từ lâu rồi mà!

Thím Hương thở dài làm thinh.

Chín Thuộc lại than thở:

- Thiệt hổng biết anh Tư ảnh đi đâu mà hay quá vậy? Đường đất ở đây lạ hoắc lạ quơ, ảnh có biết chỗ nào là chỗ nào mà anh ta cũng lội càn đi cà!

Thím Hương bỗng hỏi ngang:

- Anh Chín, anh có chắc anh Tư ảnh... hổng có ở chung quanh đây hông?

Chín Thuộc ôn tồn đáp

- Thì thím nghĩ coi, nội xung quanh đây toàn là lùm bụi, chớ có nhà cửa hàng xóm gì đâu mà mình cho rằng anh Tư ảnh sẽ tấp đỡ vô đó để nghe ngóng. Bằng ảnh không có ý đi xa thì thế nào ảnh cũng lần quần đâu đây... Mà nếu thiệt như vậy thì: một là hồi tối bọn tụi nầy quần kiếm ra ảnh được, hai là nếu ảnh núp kín ở đâu đó thì thế nào ảnh cũng nghe tiếng kêu réo dưới này, và tới sáng thì cũng phải thấy chiếc tam bản của thím thả lên thả xuống chớ!

Thím Hương xụ mặt xuống, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ anh Tư ảnh đi luôn…

Chín Thuộc thở dài:

- Thiệt tôi cũng không dè như vậy! Tôi nói đây có súng đạn làm chứng, tôi tuy không ưa gì ảnh - nguyên do cũng vì nhiều chuyện giữa hai đứa tôi - nhưng lỡ kẹt thím vô trỏng nên tôi cũng phải nể trọng thím chớ! Tôi nói đây

hổng phải để than tiếc than uổng, chớ cái công của tôi cản trở ba thằng em út không cho tụi nó làm hỗn chiếc tam bản nầy, cũng bắt tụi nó bỏ rơi cuộc quần kiếm anh Tư hồi tối, rốt cuộc rồi cũng chẳng ăn nhằm gì ráo! Thím hổng biết chớ mấy thằng chúa ôn của tôi, khi về trỏng tụi nó xầm xì hoài và có đứa còn cằn nhằn nữa chớ! Cha, cái chuyện anh Tư dông mất nầy mà thấu tai tụi nó, tụi nó dám chửi tôi thục sình lắm chớ chẳng phải chơi đâu!

Nghe Chín Thuộc kể lể như vậy, thím Hương cũng, đâm ra ái ngại cho hắn ta:

- Bộ mấy hema đó hổng sợ anh hay sao mà họ dám… cự nự anh?

Chín Thuộc nhún vai:

- Thì thím nghĩ coi: tại tôi làm cái chuyện tréo ngoe, tréo nguẩy và đi ăn trét hết như vậy nên cũng phải bóp bụng ngó lơ để cho tụi nó… xài xể mình đôi chút chớ! Thím Hương nhìn Chín Thuộc chép miệng thở than:

- Thiệt tôi làm phiền anh Chín nhiều quá! Mà bây giờ tôi hổng biết tính sao đây nữa!

Chín Thuộc vồn vã đáp:

-… Hay là thím ở nán một ngày nữa hema sao.

Thím Hương nhăn nhó!

- Đành vậy rồi, nhưng sao tôi ngán cái cảnh long chong nầy quá!

Chín Thuộc phụ họa theo:

- Ai mà hổng vậy! Thời buổi loạn lạc lung tung nầy, làm thân đàn bà mà bơ vơ một mình nơi chỗ xứ lạ thì… mệt lắm, nhứt là chỗ xứ lạ ấy là vùng khỉ ho cò gáy nầy thì càng dễ ngán nữa! Thiệt bây giờ tôi nghĩ

không biết thím nên đi đâu bây giờ: đầu nào giặc nó cũng đánh tới; ngỏ nào cũng có Tây đóng chận, chỗ nào cũng có… những thứ chúa ôn coi mạng người còn rẻ hơn một con gà, nhứt là cái mạng người ấy lại là một người đàn bà có bóng sắc như thím… Tôi nghĩ tới đó tôi cũng thấy… lo giùm thím rồi thím Hương à!

Thím Hương thở dài

- Tôi cũng lo rối ruột đây mà bị… cái gì cũng chưa ra cái gì hết nên chẳng biết sao mà tính, mà… lo!

Chín Thuộc có vẻ chí tình:

- Tôi hiểu tình cảnh của thím nhiều lắm. Thím định đi chỗ nào khác thì tôi chẳng dám nói chớ ngày nào, giờ nào thím còn ở đây, tôi xin hết hem hết dạ lo giúp thím được phần nào tốt phần nấy. Tánh tôi không ưa nói nhiều và nói những chuyện huê mỹ, nhưng để rồi đây thím sẽ có dịp thấy rằng tên Chín Thuộc nầy tuy mang tai mang tiếng nhiều nhưng suy đi gẫm lại thì cũng… không đến nỗi tệ lắm đâu!

Thím Hương gượng cười đáp

- Tôi biết rồi mà anh Chín. Nếu tối hôm qua tôi vô phước gặp tay nào khác thì giờ nầy đâu có được ngồi yên đây để thong dong nói chuyện như vầy! Ngày nào tôi còn kẹt chưa đi đâu được thì thế nào tôi cũng còn làm rộn anh Chín nhiều, nữa!

Tự nhiên Chín Thuộc đâm ra bẽn lẽn

- Ối chút đỉnh mà thím… Thôi để tôi trở về trỏng biểu mấy đứa nó bơi xuồng tủa ra khắp nơi dò la tìm kiếm anh Tư coi quả thiệt ảnh có đi đâu hay là còn kẹt ở chỗ nào đó. Tôi tính như vậy thím có chịu hông…

Thím Hương gật đầu lia lịa:

- Được, được mà anh Chín! Nói nào ngay tôi cũng tin cậy anh giúp cho chuyện đó mà còn ngần ngại chưa dám…

Chín Thuộc chắc lưỡi chận ngang:

- Cái đó thím hổng… thiệt bụng đối với tôi đa! Từ rày sắp lên nếu có chuyện gì cần thím cứ việc nói đại với tôi nghen!

Thím Hương mỉm cười, khẽ gật đầu,:

- Dà…

Một tiếng ‘‘dà’’ dịu dàng, gọn hem mà đầy đủ làm sao khiến cho Chín Thuộc hởi hem mát dạ và cứ muốn đứng cà rà ở đó chớ chưa chịu đi về liền.

Hắn ta đưa tay mân mê vết thẹo và ngập ngừng hỏi thím Hương:

- Nè thím, từ lúc gặp thím cho tới hôm nay mắc… lu bù công kia việc nọ nên tôi quên khuấy không hỏi thím coi… hai đứa nhỏ bây giờ ra sao?

Thím Hương càng hem buồn xo:

- Dạ, trước khi tản cư hai đứa nó cũng… bình yên ăn học như thường. Con Hạnh… nó cũng trở lại ở trên Cần-Thơ, thằng Long ở luôn bên Vĩnh-Long, nhưng trong lúc lộn xộn nầy không biết tụi nó ra sao nữa! Anh Tư ảnh nói mấy đứa nó theo chủ nhà tản cư.

- Chắc là như vậy rồi. Nói thiệt với thím, hồi đó tuy tôi có phần quấy, nhưng nếu thím hiểu cho tôi thì thế nào thím cũng châm chế, tôi lo kiếm con nhỏ hết sức… dè đâu có sự lầm lộn kỳ cục.

Thiếm Hương vội đỡ lời hắn ta

- Chuyện đó tôi rõ rồi anh Chín. Con Hạnh nó kể lại cho tôi nghe hết đầu đuôi. Thôi cái gì đã qua thì mình hổng hơi sức nào nhắc lại chi anh Chín à.

Nói đến đây, thím nhíu mày đưa mắt nhìn sang bên bờ kinh rồi thấp giọng hỏi luôn :

- À, còn cái việc hồi nãy anh nói anh… lo cho tôi đó anh Chín ?

Chín Thuộc vỗ trán kêu lên :

- Ý quên nữa ! Thôi để tôi về trỏng lo hối ba

đứa nó đi liền, có cái gì thì chiều nầy tôi sẽ trở ra… mà thím đừng đi đâu hết nghen !

Thím Hương nhoẽn miệng cười gật đầu :

- Tôi đi đâu nữa bây giờ !

Chín Thuộc dật đật bước qua xuồng bơi rút đi, tuy hắn ta đã riêng bảo Sơn Nhỏ lo việc tìm kiếm anh Tư từ hồi tối…

o O o

Sơn Nhỏ đang nằm lim dim trên sạp xuồng dưới bóng mát của đám tàng cây chưn bầu mọc de ra bờ kinh thì chợt có tiếng xuồng bơi nghe ồ ồ tới.

Anh ta vội nhổm đầu lên và nhận ra một tên đồng đảng đang chèo một chiếc xuồng hai chèo tiến phăng phăng về phía anh ta.

Sơn Nhỏ đứng rột dậy dụi mắt hỏi lớn:

- Cái gì đó mầy?

Tên kia rán chèo rút một hơi cho tới nơi rồi vừa thở vừa đáp:

- Anh Sơn Nhỏ ơi... thấy nó rồi!

- Thấy... thằng cha nhảy xuống kinh hồi tối hả?

Tên kia gật đầu:

- Phải, nó đó.

- Mầy thấy ở đâu? Mà có chắc hông?

Tên kia rút khăn tắm quấn nơi cổ ra lau mồ hôi trán, rồi giơ tay chỉ về phía miệt trong

- Tui hổng thấy nhưng tui mới gặp bác Chín gái có nhà ở trong này nè... Bác nói hồi gần sáng có một thằng cha lạ hoắc, hổng phải người xứ nầy, quần áo lấm lem bùn đất...

Sơn Nhỏ sốt ruột chửi thề om lên

- Mầy nói mẹ nó là tại sao mầy biết chắc rằng nó, chớ mày cứ ở đó kể lằng nhằng chuyện Nam Tào Bắc Đẩu nghe mệt quá!

- Ậy, thì tui phải kể cho có ngọn ngành anh mới biết được chớ!... Bác Chín gái bác nói thằng cha đó bị ăn cướp đánh hồi tối, giựt của nó hết của cải và luôn cả chiếc tam bản của nó, dóc tổ mẹ...

Sơn Nhỏ gạt ngang:

- Nó dóc thây kệ tía nó! Rồi sao nữa? Bộ hồi mầy vô nó không còn ở đó nữa hả?

- Còn sao được! Nếu còn tui đã cho chả dìa đây luôn cho anh rồi.

Sơn Nhỏ dịu giọng:

- Ừ, thôi kể tiếp đi mầy.

- Rồi thằng chả hỏi bác Chín gái có xuồng ghe và có ai rảnh đưa chả đi Giồng-Riềng liền để trở dìa nhà bà con ở trển...

Sơn Nhỏ dậm chân làm chòng chành chiếc xuồng rồi kêu lên:

- Nếu vậy thì nó đi mất đất, mụ nội tao bây giờ cũng hổng theo nó kịp!

Tên kia ôn tồn nói:

- Dư sức kịp (liếc thấy Sơn Nhỏ quắc mắt nhìn, anh ta vội giải thích)... Lúc đó bác Chín trai mắc đi câu chưa dìa nên thằng chả đành phải ở nán lại... Hổng phải, ban đầu thằng chả tính lội đại đi chớ! Nhưng bác Chín gái nói nước ngập minh mông hổng có đường đất gì hết hên thằng chả mới thôi đó anh.

- Vậy tới chừng nào ông Già Chín ổng mới dìa ?

- Cũng hên cho n hem mình là bữa nay bác dìa trễ hơn mọi khi : giàn câu của bác bị mắc gốc nên bác phải lo gỡ cho xong… Bác mới dìa hồi sáng bét đây nè. Thằng cha kia có mướn bác năm chục đồng để chở nó đi Giồng-Riềng… Bác mừng quýnh chịu liền, nhưng bị hồi tối bác lặn hụp gỡ câu suốt đêm nên đói run… Bác phải hối vợ nấu liền một nồi cơm để bác ních cho chặt dạ rồi mới chịu…

- Sao nữa mậy ?

- Bởi vậy nên bác mới đi ràng ràng đây nè ! Tui thấy vậy, tui tức tốc chèo xả ga dìa cho anh hay liền… Anh nhắm có đúng là thằng cha nhảy xuống kinh hồi hôm hông ?

- Đúng nó chớ ai vô đó nữa ! Đâu mày đưa chiếc xuồng chèo của mầy cho tao rồi mầy lấy chiếc xuồng của tao bơi kêu n hem gom về trỏng và mầy báo tin cho đại ca biết luôn nghen.

- Ừa (anh ta đổi xuồng cho Sơn Nhỏ rồi thắc mắc hỏi lại)… Mà anh nhắm theo kịp xuồng bác Chín hông ?

Sơn Nhỏ vừa vói lấy chiếc gàu bằng mo cau múc nước lên tưới cho êm hai cái quai chèo vừa đáp :

- Tao biết xuồng của ông già Chín là xuồng bơi, bây giờ bất quá là có thêm một dầm nữa của thằng cha đó, nhưng xuồng của mình là xuồng hai chèo, xuồng của dân "bối" mà mậy !

Đoạn anh ta tháo cái bao súng lục ra đem để khuất dưới khoang xuồng. Thấy vậy, tên kia vội lên tiếng :

- Tui còn cây Vanh-đơ-long (hai mươi hai lọng) đút dưới nóp kia anh có đem theo thì đem !

Sơn Nhỏ lắc đầu :

- Mầy lấy đem qua bển đi ! Tao thì nội sáu viên đây cũng dư sức nói chuyện với thằng cha đó rồi. Thôi tao dông nghen !

Dứt lời, theo thói quen, Sơn Nhỏ nhổ nước miếng trên lòng hai bàn tay rồi quơ cầm lấy đầu chèo, chèo miết tới…

o O o

Đi được một khoảng chừng hai cây số mà Sơn Nhỏ chưa thấy bóng dáng chiếc xuồng của ông già Chín chở anh Tư đâu hết. Anh ta bắt đầu lo dữ: Nếu theo không kịp chiếc xuồng trước để cho nó đi huốt tới Giồng-Riềng thì anh ta chỉ có nước bó tay.

Nơi đó dân cư đông đúc, lại có các ủy ban và bộ đội còn đóng, anh ta đi cu ky một mình thì đâu dám xông xáo vào chỗ khác vùng ấy.

Ánh mặt trời đã bắt đầu thấy nóng và mồ hôi của Sơn Nhỏ đổ ra như tắm. Anh ta thở dốc buông chèo cúi xuống mặt kinh bụm tay khoác nước tưới lên mặt lên cổ, đoạn vớ lấy đôi chèo rán sức chèo miết tới nữa.

Anh ta rủa thầm tên đồng đảng kia, chắc tên ấy đặt điều nói láo chớ làm gì mà tự nãy giờ anh ta vẫn chưa thấy tăm hơi chiếc xuồng đó đâu hết!

Vừa lúc ấy chiếc xuồng của Sơn Nhỏ cũng bắt đầu bọc qua khỏi một cái voi và anh ta buột miệng kêu khẽ:

- Dữ hông! Tao tưởng mày bay lên trên trời rồi chớ!

Chiếc xuồng của ông già Chín đã xuất hiện trước mặt anh ta và rõ ràng có thêm một người ngồi bơi mũi nữa!

Sơn Nhỏ toan cất tiếng réo kêu ông già Chín ngừng lại nhưng kịp nghĩ nếu làm như vậy sợ anh Tư sanh nghi báo ông Chín tấp vô bờ, để anh ta dông trốn thì lại càng thêm… mệt nữa! Xuồng của Sơn Nhỏ hãy còn cách xuồng phía trước khá xa.

Anh ta hí hửng đưa một tay lên quẹt mồ hôi trán, ưỡn ngực hít một hơi dài rồi mím môi nhìn thẳng về phía chiếc xuồng kia chèo rút tới...

Khi đến gần xuồng ấy, Sơn Nhỏ vội chèo chậm lại, tay đưa đẩy khoan thai, chân hất nhún nhịp nhàng. Anh ta tằng hắng một tiếng thật to rồi cất giọng niềm nở gọi ông già Chín:

- Bác Chín ơi, bác đi đâu đó? Bác đợi cháu đi chợ có bạn!

Ông già Chín gác dầm quay đầu lại:

- Sơn Nhỏ đó hả mậy? Bữa nay bộ mầy rảnh rang hay sao mà đi đâu có một mình đó? Chèo rút lên mầy…

Anh Tư cũng quay lại hỏi nhỏ ông già:

- Đứa nào đó vậy bác?

Ông già có vẻ lúng túng rồi gượng cười đáp:

- Dạ… cũng dân trong xóm đó chú à.

Anh Tư cau mày, cất dầm xuống khoang xuồng:

- Thôi bác rà lại nhường cho nó qua mặt mình đi.

Ông Chín thở dài:

- Cũng được.

Sơn Nhỏ đã chèo xuồng tới và cho cặp sánh đôi với chiếc xuồng của ông già Chín. Anh Tư thấy vậy nên dấu mặt nhìn về phía trong bờ.

Sơn Nhỏ tươi cười hỏi ông Chín:

- Bác đi đâu đó bác Chín? Sao bác không ở nhà nghỉ cho khỏe để tối còn thả câu nữa mà!

Ông Chín liếc nhanh phía anh Tư rồi tìm cách nói lảng ra:

- Thằng em nầy sao kỳ quá, hồi nãy qua hỏi

chú em đi đâu, chưa trả lời chú lại hỏi ngược lại qua...

Sơn Nhỏ cười lớn:

- À, tui đi tới cái chỗ mà bác... đi đó!

Ông Chín, vốn dư biết Sơn Nhỏ ở trong cái đám "lục lâm" trong chỗ mình ở nên lo lắng đưa mắt nhìn xéo anh Tư rồi lại gượng cười, lựng khựng đáp:

- Nói giỡn hoài chú em... Thôi chú em... đi xuồng chèo thì dong trước đi chớ hơi sức đâu đợi qua... Qua cho ông khách nầy quá giang lên trên nầy một đổi, cũng gần tới rồi nên qua thả cà rịch cà tang cũng được...

Sơn Nhỏ mau miệng nói theo:

- Tui cũng vậy.

Ông Chín nhìn sững Sơn Nhỏ như để dò xét. Thấy vậy Sơn Nhỏ nghiêm mặt hất hàm chỉ về phía anh Tư.

Ông Chín tái mặt, ấp úng hỏi nhỏ:

- Bộ chú em...

Sơn Nhỏ gật đầu.

Ông già nhăn nhó rồi thấp giọng năn nỉ:

- Tội nghiệp người ta mà chú em... Người ta nhờ qua...

Sơn Nhỏ thản nhiên ngắt lời:

- Bác đừng có nói gì nữa mắc công. Chuyện này là chuyện của tụi tui, nhưng tôi hổng để bác lỗ sở hụi. Sau khi xong việc này tui sẽ thay ông bạn đây trả cho bác năm chục đồng đủ chẵn chòi chớ hổng có thiếu đâu!

Anh Tư quay phắt lại nhìn Sơn Nhỏ, lấp bấp lên tiếng hỏi:

- Xin lỗi anh, bộ anh đây... theo kiếm... ai hả?

Sơn Nhỏ trả lời gọn bân:

- Kiếm ông bạn đó.

Anh Tư làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Coi, chắc anh lầm rồi đa!

Sơn Nhỏ sốt ruột hỏi ngay:

- Anh có phải là anh Tư hông?

Anh Tư liếc nhanh về phía bờ kinh rồi làm tỉnh đáp:

- Tôi thứ hai mà.

Sơn Nhỏ cười mũi rồi quay qua bảo ông Chín:

- Cảm phiền bác cập xuồng sát vô xuồng tui để cho ông bạn đó leo qua bên nầy, bác để tui lãnh phần chở ổng cho.

Ông Chín lúng túng chưa kịp quyết định ra sao thì ở đằng mũi, anh Tư đã nhảy ùm xuống nước, lặn một hơi xa rồi mới trồi đầu lên lội sãi miết vô phía bờ.

Sơn Nhỏ chủi thề rồi quát đuổi ông già Chín:

- Bác lui liền để thằng này lại đây cho tui. À, dìa trỏng mấy thằng bạn của tui có hỏi thì bác nói giùm: tui đã theo kịp thằng mắc toi mới nhảy xuống kinh nữa đó nghen!

Không đợi ông Chín trả lời, Sơn Nhỏ quơ chèo chèo rút theo anh Tư.

Theo đến nơi, anh ta tháo tuột một chèo ra định quơ đập ngay lưng anh Tư một cái cho đã nư giận, nhưng rồi lại cất tiếng cười vang lên, tra chèo vô cột như cũ. Sơn Nhỏ sợ anh

Tư lãnh cú đó sẽ chìm mất và mang luôn theo số vàng bạc tiền của bọc trong mình theo thì... mệt lắm!

Anh ta bèn chèo rà rà theo sau lưng anh Tư như cốt để hưởng cái khoái cảm của... một con mèo đùa giỡn với con chuột trước khi vồ lấy.

Anh Tư ngó ngoái lại thấy Sơn Nhỏ theo khít bên mình nên hoảng kinh vừa lặn vừa lội riết vô bờ cách đó chừng mười sải nữa để mong lủi vô đám lùm bụi trốn thoát.

Như đoán được ý của ‘‘con mồi’’, Sơn Nhỏ vội quơ chèo bơi sấn lên trước. Anh ta để mũi xuồng rướn tuốt lên mé cỏ, lẹ làng cúi xuống lấy bao súng lục lên rồi nhảy phốc lên bờ.

Anh ta chạy vòng lại để chận đầu anh Tư trong lúc anh này vừa nhào vô đám lác mọc ở ven bờ.

Sơn Nhỏ nhìn dò theo phía đầu lác xao động là dư biết anh Tư muốn lần về hướng nào rồi. Anh ta nhẹ nhàng bước mau lại chỗ ấy, móc súng ra hờm sẵn trên tay.

Anh Tư vừa bươn khỏi đám lác, mọp người xuống và khi mới ngước mặt lên để tìm chỗ lủi

trốn nữa thì sửng sốt thấy một đôi chân đen trùi trụi sừng sững chấn ngang tầm mắt của mình.

Anh ta ngẩng lên để thấy tiếp theo đó một mũi súng, lục đen ngòm... rồi gương mặt ngạo nghễ của Sơn Nhỏ.

Anh ta vừa toan thụt lui thì Sơn Nhỏ đã quát lên:

- Khoan đã ông bạn! Biết điều lên chỗ trống trải khô ráo nầy nói chuyện chơi! Hổng nói dấu gì ông bạn tôi bắn ít có sai lắm và thứ ru lô nầy cũng khỏi lo cái chuyện đạn lép hay kẹt đạn gì hết!

Anh Tư vẫn ngồi mọp y chỗ, giọng thảm thương:

- Anh ơi, tôi có làm gì đâu... hồi tối tôi bị ăn cướp đánh chận bắt luôn chiếc tam bản, tôi phải đi trốn để về cho nhà hay...

Sơn Nhỏ cười đáp:

- Tụi tui đó!

Tự nhiên, anh Tư cũng bắt giật mình:

- Mấy anh hả? Nếu vậy mấy anh đã... lấy sạch bách chiếc tam bản rồi, vợ tôi cũng không biết sống chết ra sao, bây giờ xin anh... tha cho tôi đi chớ anh!

Sơn Nhỏ thản nhiên lên tiếng:

- Anh Tư, tui biểu anh lên đây hổng chịu nghe phải hông?

Anh Tư nhăn nhó hỏi lại:

- Mà sao anh biết tôi là... anh Tư?

- Tui biết như vậy... bộ hổng trúng sao? Thôi chịu khó lên đây đi bạn!

Anh Tư đành ríu ríu đứng dậy đi lên.

Sơn Nhỏ dùng nòng súng ngoắc anh ta lại gần

- Xích lợi đây cho tui hỏi thăm một chút xíu này coi!

Anh Tư lựng khựng đứng lại cách Sơn Nhỏ độ năm sáu bước. Anh ta ngượng nghịu đưa tay vắt hai vạt áo cho ráo bớt nước đoạn làm tỉnh lên tiếng hỏi Sơn Nhỏ:

- Dạ anh đi theo kiếm tôi có việc chi vậy?

Mà từ hồi nào tới bây giờ tôi có gặp anh lần nào đâu, sao anh lại biết rõ tên thứ của tôi hả anh?

Sơn Nhỏ cười nhẹ:

- Tui biết hết mà! Hổng phải tui chỉ biết anh là anh Tư thôi, tui còn biết tới cái gì nữa là khác! (đến đây, Sơn Nhỏ bỗng đổi giọng nghiêm và đưa tay trái ra ngoắc ngoắc anh Tư) Ê, tiền của đâu đưa ra đây!

Tự nhiên anh Tư lùi lại một bước, lấp bấp hỏi lại:

- Coi, anh hỏi cái gì lạ vậy... Tiền nào đâu? Có bao nhiêu tôi để trọn dưới tam bản hết... bộ mấy anh... hổng thấy sao?

Thấy Sơn Nhỏ làm thinh một cách dễ sợ, anh ta vội lấy tay giũ giũ hai cái túi áo:

- Anh coi đây nè: hai cái túi tôi sạch trơn... chớ đến giấy tờ hộ thân tôi cũng đem theo chẳng kịp nữa là...

Sơn Nhỏ chắc lưỡi chận lời anh Tư, đoạn châm bẩm hỏi anh ta:

- Tui xét trong mình anh nghen?

Anh Tư lại thụt lùi mấy bước. Sơn Nhỏ cười lạt:

- Bộ anh tính qua mặt tôi dễ lắm sao? Tiền bạc vòng vàng cha nội đeo trong mình như người ta đeo giây bì súng, bộ tui hổng biết sao! Tui rành hết mọi chuyện như vậy thì chắc anh dư hiểu là bận nầy anh hết đường... tương chao rồi!

Đến đây Sơn Nhỏ dịu giọng bảo anh ta:

- Thôi chịu khó tháo hết đưa ra để tui đem dìa cho người ta, chớ hông thôi trễ lắm rồi!

Anh Tư tìm cách tranh thủ thời gian để liệu chước đối phó. Anh ta bèn ra vẻ ân cần hỏi lại Sơn Nhỏ:

- Bộ ai sai biểu anh ra đây kiếm tôi phải hông anh?

Sơn Nhỏ cười đáp:

- Thì... cũng là người quen của anh chớ ai vô đó nữa!

Anh Tư trợn mắt:

- Người quen nào?

- Đại ca Chín Thuộc của tui, chắc anh dư biết mà!

Anh Tư sửng sốt nhìn Sơn Nhỏ:

- Trời trời... Chín Thuộc! Chín Thuộc có ở đây?

Sơn Nhỏ gật đầu:

- Anh quen với ảnh nhiều mà hén!

Anh Tư hấp tấp hỏi luôn:

- Nếu vậy thằng chả bắt mất thím Hương... vợ tôi rồi còn gì?

Sơn Nhỏ cười đáp:

- Anh lầm dữ rồi đa! Thím Hương vẫn mạnh giỏi bình yên như thường, và vẫn đậu tam bản y nguyên ở chỗ... hồi tối.

- Nếu vậy thì tốt quá. Vậy anh làm ơn chở tôi trở lộn về trỏng đi. Thiệt gặp anh... may quá!

Liếc thấy vẻ mặt Sơn Nhỏ bỗng trở nên lạnh như tiền, anh Tư rụt rè nói thêm:

- Thôi mình... xuống xuồng đi chớ đứng ở đây làm gì nữa...

Sơn Nhỏ chắc lưỡi:

- Cha, chuyện nầy... kẹt dữ đa!

- Sao vậy anh?

Sơn Nhỏ nhún vai:

- Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt: hổng nói giấu gì anh, tui chỉ được lịnh lấy tiền, lấy vàng của anh đem dìa không thôi hè!... Nghĩa là tui khỏi dẫn anh trở vô trỏng làm chi nữa.

- Coi, nếu anh Chín ảnh có lòng... nhận người quen cũ, không động chạm gì tới thím Hương hết, tôi quay trở về với thím Hương, với vợ tôi chớ có sao đâu? Tôi trở về tức nhiên là đem tiền bạc về cho thím luôn, thím giao cho tôi giữ mà anh!

- Điều đó tui biết rồi, nhưng cảm phiền anh trao lại cho tui số của cải ấy. Đại ca tui... tức là anh Chín Thuộc đó, căn dặn tui như vậy thì tui làm đúng theo răng rắc, tui xin nói trước cho anh biết kẻo mích lòng lắm!

- Tôi bằng lòng đem vô trỏng trả lại mà anh! Chớ tôi giao cho anh, tôi nói câu nầy xin anh cảm phiền, rồi có biết chắc số tiền của ấy đi tới tay thím Hương hông?

Sơn Nhỏ mỉm cười:

- Anh nói cũng có... lý. Nhưng nếu tui theo không kịp anh, thì số tiền của ấy cũng… theo anh mà biến luôn chớ gì!

Anh Tư sượng sùng tìm cách nói cho xuôi:

- Thì anh nghĩ coi, tôi có dè đâu thím Hương được bình yên... đến nước cùng tôi đành tìm cách lặn lội đi ra Giồng Riềng...

Sơn Nhỏ nói vuốt theo:

- Ra ngoài để khơi luôn... một cách êm ru chớ gì!

- Đâu có vậy! Chắc anh không biết rằng thím Hương, còn có hai đứa con của đời chồng trước, tôi có đi đây là cũng để lo cho hai đứa nó, nếu rủi ro thím ở trỏng gặp chuyện chẳng lành xảy ra...

Sơn Nhỏ chận ngang:

- Thôi đi anh ơi, chuyện đó có trời đất biết chớ tui hổng dám ngó vô đâu! Vậy anh làm ơn trao lại số tiền bạc vòng vàng ấy cho mau mau để tui dìa trỏng cho sớm. Tự nãy giờ tui với anh lần quần ở đây cũng lâu ớn rồi...

Anh Tư đưa tay sờ lên phía lưng quần rồi bổng thấp giọng bảo Sơn Nhỏ:

- Nè anh, bây giờ tôi muốn bàn riêng với anh việc nầy...

Sơn Nhỏ nhướng mắt lên:

- Cái gì mà lại có chuyện bàn riêng nữa đó cha nội?

Anh Tư niềm nở tiếp lời:

- Không nói giấu gì anh, tôi có mang theo đây một số tiền và vòng vàng kha khá... Tôi nghĩ nếu anh lấy hết đem về trỏng thì anh cũng chấm chút vậy thôi chớ ăn thua gì, chi bằng bây giờ tôi với anh nên tính cho... êm với nhau là hơn. Tôi bằng lòng nhường cho anh phân nửa số tiền và vàng đây nè (vừa nói anh ta vừa vỗ nhẹ vào chỗ thắt lưng).

Thấy Sơn Nhỏ làm thinh, anh ta hăng hái nói tiếp:

- Chỗ nầy vắng vẻ trước sau gì cũng chỉ có tôi với anh, bất quá về trỏng anh đổ thừa là tôi đã nhảy trốn mất... hay là anh vọt đại đi luôn, sẵn có vốn anh lo kiếm kế khác làm ăn chớ tội

tình gì chui rúc ở đó hoài! Không phải tui muốn trù ẻo gì chớ tui xin hỏi anh rủi ro mai kia mốt nọ anh Chín, anh gặp tai nạn bất thường gì thì có phải anh bơ vơ không nơi nương tựa đó sao?... Tôi khỏi nói chắc anh cũng dư biết, cái... nghề đó đâu có bền!

Sơn Nhỏ mỉm cười, đoạn ôn tồn hỏi lại anh ta:

- Anh nói hết chưa? Nếu hết thì... làm ơn đưa hết số tiền vàng lại đây cho mau đây tía nội!

Nghe câu nói ấy, anh Tư lặng người như đứng chết trân một chỗ.

Mãi một lúc sau, anh ta mới lên tiếng bảo Sơn Nhỏ giọng nửa như van lơn, nửa như bực tức:

- Anh đành đoạn nào xử gắt với tui như vậy hả anh? Suy đi gẫm lại tôi với anh có thù oán với nhau hồi nào đâu! Anh làm như vậy... anh có lợi đồng xu nhỏ nào không hả?

Sơn Nhỏ nhún vai:

- Thời buổi nầy cần gì phải thù oán nhau

mới... sanh chuyện được! Còn cái việc có lợi đồng xu cắc bạc nào hông thì... thây kệ tui, ai biểu anh lo?

Anh Tư nhìn thẳng vào mặt Sơn Nhỏ, nói dằn từng tiếng:

- Tôi nói thêm một điều này nữa chắc thế nào cũng mích lòng anh lắm nhưng tôi xin anh nghĩ lại có đúng không: chắc anh Chín Thuộc ảnh xúi biểu anh... chơi ngặt với tôi như vầy để ảnh dễ bề o bế thím Hương chớ gì?

Sơn Nhỏ chắc lưỡi:

- Cha nội nầy rắc rối quá!

Anh Tư thản nhiên nói tiếp:

- Tôi nghĩ cũng lạ, thiên hạ thiếu chi người nhưng không biết sao anh Chín anh ''mặn'' với thím Hương quá đỗi! Ảnh thất bại mấy keo rồi mà vẫn đeo đuổi riết tới! Phải chi cái vụ nầy là chuyện... làm ăn chung của mấy anh em đàng anh thì tôi cũng chẳng thắc mắc chẳng kèn cựa làm gì. Số của tui xui thì tui ráng chịu. Nhưng đằng nầy... chuyện riêng của anh Chín, ảnh mê một người đàn bà rồi khi không níu kéo luôn anh vô để sai biểu làm cái việc... trặc trẹo nầy

thì có phải ức cho tôi quá đỗi không chớ? Còn phần anh thì cũng...

Sơn Nhỏ nhăn mặt chận ngang:

- Thôi thôi, tui hổng nghe đâu mà anh nói nữa!

Nhưng rồi anh ta lại thở dài, cúi mặt xuống, dịu giọng bảo anh Tư:

- Anh nói vậy thì tui hay vậy nhưng tui với anh Chín là… nghĩa anh em lâu dài. Nhưng thôi, tui cũng châm chế đôi chút cho anh, anh gặp rủi thì anh ráng ôm bụng chịu dầu ít dầu nhiều... chớ bộ tui muốn làm khó dễ hay ức hiếp gì anh sao!

Anh Tư hớn hở hỏi liền:

- Anh bằng lòng... tôi với anh chia đôi số tiền của đó rồi phải hông?

Sơn Nhỏ cau mày lắc đầu:

- Tui bằng lòng hồi nào? Thằng cha nầy nói sao dễ quá! Bây giờ đây, anh trao hết số tiền bạc vòng vàng cho tui rồi tui sẽ đưa lại cho anh mớ, nhấm đủ xây xài dọc đường dông đi xứ khác mần ăn. Anh nhớ cho kỹ nếu anh mà còn

lẩn quẩn xung quanh đây nữa, anh Chín ảnh nghe được anh cự tui thì anh mệt đa nghen!

Anh Tư mím môi lại, đoạn gượng cười đáp:

- Thôi, nếu anh nhứt quyết như vậy thì tôi cũng đành chịu chớ biết sao bây giờ. Đây, để tôi tháo cái ruột tượng đựng trọn số của cái ấy trao lại cho anh, rồi xin anh tùy hỉ...

Vừa nói anh Tư vừa thò hai tay vô dưới vạt áo cởi mối dây buộc chiếc ruột tượng dày cộm chứa đầy giấy bạc và vòng vàng, đoạn anh ta cầm lấy một đầu để thòng đầu kia xuống và trao cho Sơn Nhỏ.

Sơn Nhỏ điềm nhiên bước tới đưa tay trái ra để đón lấy và khẩu súng lục bên tay mặt đã được cầm buông thẳng xuống. Anh Tư chỉ đợi có cơ hội đó và nhanh như chớp anh ta cắn răng vung chiếc ruột tượng nặng chĩu quất thẳng tay vào giữa mặt Sơn Nhỏ một cú như trời giáng, rồi phát chạy rút về phía bờ vườn chuối trước mặt.

Sơn Nhỏ chỉ kịp kêu thét lên một tiếng, loạng choạng bước lùi về phía sau và đưa hai tay ôm lấy mặt.

Nhưng rồi anh ta đứng vững lại liền, lắc đầu lia lịa cho đỡ hoa mắt, đoạn nghiến răng lao mình đuổi theo anh Tư.

Sơn Nhỏ vừa chạy vừa bắn càn hai phát về phía anh Tư. Tiếng súng nổ chát chúa làm cho bầy tu hú ăn trên mấy chòm đủng đỉnh gần đó bay rộ lên kêu la om sòm.

Anh Tư hoảng kinh tuôn đại xuống mương vườn gần đó để leo trốn qua phía bên kia líp cây. Vừa lúc ấy Sơn Nhỏ cũng chạy gần tới nơi.

Anh ta dứng khựng lại, mắt không rời canh chừng anh Tư, thở ra ba bốn hơi dài để đỡ mệt và định thần lại.

Anh ta từ từ nâng mũi súng lên chỉa thẳng tay về phía trước chờ đợi.

Anh Tư leo lên tới bờ mương ngoái đầu nhìn lại để xem Sơn Nhỏ rượt mình tới đâu...

Khẩu ru-Iô trên tay Sơn Nhỏ khạc đạn đúng hai lần.

Anh Tư há hốc miệng, tưng người lên rồi ngã xấp xuống bờ mương, tay vẫn ôm khư khư chiếc ruột tượng như muốn giấu chặt dưới bụng.

Sơn Nhỏ thong thả lội xuống mương leo lên bờ đến bên cạnh người anh Tư, đưa chân hất mạnh qua cho anh ta nằm ngửa lên.

Đoạn Sơn Nhỏ thản nhiên cúi xuống giựt chiếc ruột tượng cho tuột ra khỏi tay anh Tư.

Thấy chiếc ruột tượng ấy dính đầy máu, anh ta nhăn mặt, đem chà mạnh lên trên đám cỏ gần đó để chùi bớt đi, rồi vắt lên vai.

Sơn Nhỏ toan bước đi nhưng rồi lại cúi xuống đưa tay lục soát qua một lượt nơi phía trong lưng quần của anh Tư. Không có gì thêm nữa hết.

Chợt thấy chiếc đồng hồ nơi cườm tay anh Tư, Sơn Nhỏ vội tháo ra đưa lên xem giờ, rồi kề vào tai nghe: tiếng tíc tắc vẫn vang đều đều.

Tiếng tíc tắc quá trơ trọi và lạc lõng ấy khiến cho Sơn Nhỏ phải quay nhìn lại xác anh Tư và tự nhiên anh ta đưa tay đặt nơi ngực kẻ bạc mạng để nghe ngóng. Tim anh Tư đã ngừng đập hẳn từ lâu...

Một bầy kiến vàng như đánh hơi máu tanh bắt đầu bò lăng xăng trên mình xác chết.

Sơn Nhỏ sửa tay chưn anh Tư lại cho ngay ngắn, đoạn thở dài dứng dậy rồi bỏ đi thẳng về phía mé kinh nơi để xuồng...

Vừa đi anh ta vừa đưa tay quẹt mồ hôi trán và sờ qua vết bầm. Chiếc ruột tượng nặng chĩu muốn tuột xuống khiến anh ta bực mình chụp giữ lại.

Chưa bao giờ Sơn Nhỏ thấy mỏi mệt, rời rã như vậy...

May gặp con nước ròng nên tuy Sơn Nhỏ uể oải đưa hai mái chèo cầm chừng mà rồi cũng về tới địa phận mình ở không đến nỗi trễ lắm.

Chiếc tam bản của thím Hương vẫn còn cắm sào y chỗ cũ, bên cạnh có một chiếc xuồng cặp xuôi theo. Sơn Nhỏ dư đoán được đó là xuồng của Chín Thuộc.

Anh ta vừa định quẹo vô mương để về nhà trong đồng sâu nhưng không biết nghĩ sao lại nại cho mũi xuồng bét trở ra và chèo bương thẳng tới.

Có lẽ vì nghe tiếng nước khua động nên cả thím Hương lẫn Chín Thuộc đều bò ra khỏi mui và đứng ở phía sau lái ngóng về hướng Sơn Nhỏ.

Chưa gì Chín Thuộc đã tươi cười, réo hỏi Sơn Nhỏ:

- Sao về sớm vậy? Có tin gì hông?

Sơn Nhỏ lầm lì đẩy một vài mái chèo nữa để cho xuồng đủ trớn cặp êm một bên hông tam bản cạnh xuồng của Chín Thuộc.

Chín Thuộc nghiêng người ra thầm thì hỏi Sơn Nhỏ:

- Êm hết mọi chuyện rồi hả? (chợt liếc thấy thím Hương bước xích lại gần, hắn ta bèn đổi giọng hỏi trở đi) Sao em, em có được tin gì của anh Tư hông? Qua nghe mấy đứa nó nói em đã phăng ra dấu ảnh rồi nên qua ra cho thím Hương hay nãy giờ đây kẻo thím trông đợi...

Sơn Nhỏ làm thinh, chạy tới mũi xuồng rút sợi dây lòi tói ra buộc vắt qua mũi xuồng của Chín Thuộc, đoạn quay trở lại khom xuống móc chiếc ruột tượng dấu dưới sạp sau lái ra và giơ tay quăng mạnh qua mui chiếc tam bản cho nó nằm vắt ngang trên ấy.

Thím Hương bước nhanh lại vồ lấy chiếc ruột tượng nâng lên xem trong lúc Chín Thuộc sửng sốt ngó châm bẩm Sơn Nhỏ.

Thím Hương hấp tấp đưa hai bàn tay nắn nắn suốt chiều dài chiếc ruột tượng và chợt để ý thấy mấy vết to máu đỏ bầm dính đầy trên làn vải ka-ki còn thấm ướt.

Thím quay phắt sang phía Sơn Nhỏ, hớt hải hỏi một hơi:

- Mấy vết gì dính đây anh? Chiếc ruột tượng nầy Anh Tư ảnh mang theo mình mà! Anh kiếm thấy ở đâu vậy hả?

Chín Thuộc cũng đưa tay cầm lấy một đầu ruột tượng giơ lên coi rồi ngập ngừng hỏi Sơn Nhỏ luôn:

- Bộ có chuyện gì... rủi ro hả em?

Sơn Nhỏ cúi đầu làm thinh.

Thấy vậy thím Hương níu vai anh ta lắc mạnh:

- Có phải đó là vết máu không anh? Anh làm ơn làm phước nói cho tui biết coi máu me gì của ai mà lại dính trên đó kỳ quá vậy?

Sơn Nhỏ ngước mặt lên thiểu não đáp:

- Máu của… anh Tư đó!

Thím Hương lấp bấp hỏi lại

- Của anh Tư?

Không đợi Sơn Nhỏ trả lời, thím Hương chạy a lại ôm chiếc ruột tượng áp vào ngực khóc rống lên rồi réo gọi tên anh Tư để bù lu bù loa kể lể...

Chín Thuộc thở dài bước lại khều Sơn Nhỏ:

- Sao qua dặn em... làm cho êm, em có hạ nó thì hạ sao còn đem cái món đó về đây bẹo trước mắt thím Hương làm gì...

Sơn Nhỏ quắc mắt lên nhìn Chín Thuộc làm cho hắn ta nín bặt. Nín bặt vì ngạc nhiên chớ không phải vì sợ hãi: lần đầu tiên Sơn Nhỏ mới nhìn hắn ta một cách dữ dội và thách thức như vậy.

Sơn Nhỏ giơ ngón tay chỉ vào vết đỏ còn in rõ trên mặt anh ta và hỏi gằn lại Chín Thuộc:

- Vậy chớ đại ca không thấy cái gì đây sao? Thiếu chút xíu nữa cái ruột tượng kia cũng mất mà con mắt tui đây cũng lọt tròng và nếu tui không kịp gượng lại thì hổng chừng giờ phút nầy tui khỏi thấy mặt đại ca nữa!

Chín Thuộc đưa tay nâng nhẹ cằm Sơn Nhỏ lên để xem cho rõ vết thương trên mặt:

- Ờ, vậy mà tự nãy giờ mắc lu bù nên sơ ý có thấy gì đâu! Đầu đuôi câu chuyện ra sao vậy em?

Với một giọng bực dọc, Sơn Nhỏ kể sơ lại cuộc gặp gỡ anh Tư và cố nhiên là anh ta giấu bớt đi một đôi chỗ có động chạm đến Chín Thuộc cùng mưu kế của hắn ta.

Thím Hương vừa sịt mũi vừa kéo vạt áo lên lau nước mắt bước lại để nghe Sơn Nhỏ nói.

Kể xong, Sơn Nhỏ liếc nhanh về phía thím Hương rồi ấp úng nói thêm với Chín Thuộc:

- Đó đại ca coi... tui có muốn chi chuyện đó. Tui còn tính để ảnh đi yên lành không dè ảnh... chơi đá ngược mình như vậy... với lại tui cũng sẵn tức cái chuyện nầy kỳ quá hổng đâu ra đâu...

Chín Thuộc vội chận lời anh ta

- Thôi em kể sơ vậy qua dư hiểu rồi (đến đây hắn ta day qua thím Hương)... Đó thím thấy không: tôi nói cái gì là y bon cái đó! Tôi

hiểu anh Tư nhiều nên tôi cẩn thận sai riêng em Sơn Nhỏ đây đi theo ảnh chớ hổng dám để cho ba thằng cô hồn khác nữa! Vậy mà rốt cuộc rồi cũng... hổng tránh khỏi chuyện rủi ro!

Thím Hương bỗng vói tay chụp lấy chiếc ruột tượng quăng mạnh xuống sạp tam bản:

- Cũng tại cái của báo đời nầy!

Rồi thím vùng vằng ngồi thụp xuống thút thít khóc nữa.

Chín Thuộc bước lại đẩy nhẹ chiếc ruột tượng lại gần thím, giọng vỗ về:

- Thôi thím Hương à. Cái phần số của anh Tư nó vậy thì mình đành... chịu vậy, chớ bây giờ có ngồi đó than khóc đến mấy cũng chẳng thay đổi gì hết. Tốt hơn thím nên lo cho thân phận mình bây giờ...

Thím Hương vừa đưa chân hất chiếc ruột tượng ra vừa nói gạt ngang:

- Tôi hổng cần tiền bạc, hổng muốn tính gì nữa hết! Tôi muốn chết liền bây giờ hè!

Chín Thuộc chắt lưỡi ngồi xuống gần đó

- Coi, thím nói như vậy hổng nên. Nếu ngày hôm nay thím không gặp chuyện buồn này thì mai kia mốt nọ cũng gặp thím à! Mà hổng chừng còn đụng với những chuyện dữ dội hơn nữa!... Tôi nói đây không sợ vong linh anh Tư phiền trách: Nếu ảnh... không đi như ngày hôm nay thì thế nào ba bảy hai mươi mốt ngày ảnh cũng phải tính tới chuyện đó. Đằng nào thì ảnh cũng để chuyện lo buồn cho thím, trước hay sau gì cũng vậy…

Thím Hương đưa cánh tay quẹt nước mắt, thở dài nhìn chiếc ruột tượng rồi rầu rầu bảo Chín Thuộc:

- Thôi anh Chín giữ cái nầy giùm tôi đi.

Chín Thuộc cau mày, cự nự một cách… nhỏ nhẹ:

- Coi, sở dĩ tôi cho Sơn Nhỏ rượt theo anh Tư là lấy nó về cho thím chớ nếu không thì... ảnh muốn đi đâu thì đi chớ ăn nhập gì đến tôi chớ!

Thím Hương thở dài:

- Tôi biết như vậy rồi mà anh! Nhưng bây giờ tôi nhờ anh cất tạm nó giùm tôi chớ để đây

rủi ro có ai dòm ngó nữa sanh chuyện lôi thôi phiền lắm! Tôi bị một lần ngán quá rồi...

Chín Thuộc thở ra:

- Thím nói vậy thì tôi phải nghe vậy chớ biết sao! Thôi, cẩn tắc vô ưu... để tôi biểu Sơn Nhỏ đem về trỏng cất kỹ cho thím. Với anh ta thì không sợ sứt mẻ một đồng xu con nào đâu!

Đoạn hắn ta cầm lấy chiếc ruột tượng lên trao cho Sơn Nhỏ:

- Nè em, em đem về trỏng cất giùm cho thím Hương đi em!

Sơn Nhỏ chần chừ không chịu đỡ lấy:

- Đại ca giữ luôn hổng được sao!

Chín Thuộc vói tay đặt chiếc ruột tượng lên sạp xuồng của anh ta:

- Thì em cứ đem về trỏng trước đi mà, Qua cất thứ này, anh em họ hổng biết họ xầm xì lôi thôi lắm!

Sơn Nhỏ đành bước đến trước mũi mở dây lòi tói xô xuồng tách ra.

Anh ta ngó chừng thím Hương định lên

tiếng chào từ biệt nhưng rồi quay mặt đi quơ lấy chèo, chèo thẳng…

Chín Thuộc ái ngại nhìn theo người em út thân tín của mình rồi day qua thím Hương, ngập ngừng lên tiếng:

- Thím cũng đừng phiền trách Sơn Nhỏ làm gì tội nghiệp. Tôi biết bắt buộc lắm mới để xảy ra chuyện rủi ro đó, chính tôi đây còn thường hay cự nự anh ta về cái chỗ anh ta hay có tánh thương người quá đỗi và thương hổng phải lúc. Thời buổi nầy, muốn khỏi chết đói, muốn khỏi phải làm… con thiên hạ thì... đôi khi cũng cần dẹp qua một bên cho xa cái chuyện... từ bi bác ái... Cái nghề của tụi nầy lại là một cái nghề… hổng giống như người ta nữa...

Thím Hương khẽ lắc đầu:

- Tôi có phiền trách anh Sơn Nhỏ hồi nào đâu. Chẳng qua cái số phần của tôi... lận đận lao đao như vậy thì tôi phải ráng chịu. Hiện bây giờ đây, tôi bơ vơ một thân một mình nơi xứ lạ như vầy cũng chưa biết tính sao nữa!

Chín Thuộc chắc lưỡi:

- Coi, tôi đã nói: ngày nào thím còn ở đây

thì đã có tôi, thím khỏi lo khỉ gì ráo! (rồi hắn ta ấp úng hỏi thêm)... Hay là thím còn tính đi đâu nữa chăng?

Thím Hương thở dài nhìn ra mặt nước kinh:

- Anh nghĩ coi tôi còn biết đi đâu nữa bây giờ! Chỗ nào thì cũng tứ cố vô thân... Dầu cho tôi muốn trở về xứ cũ bên Tân Thới cũng hổng thể được... điều nầy chắc anh... thừa hiểu...

Chín Thuộc gật đầu liền:

- Kẹt quá há! Mà thôi, thím nên ở tạm nơi đây thêm một thời gian nữa để nghe ngóng tình hình giặc giã coi yên động thế nào rồi hãy tính chuyện đi. Chớ bây giờ dầu trước dầu sau gì cũng lộn xộn, hổng có Tây bố, Thổ dậy thì cũng có cái nạn... mấy ông hoành ông trấn, ông nào cũng có thể giết mình một cách dễ ợt hết đó thím!

Thím Hương nhìn về phía hai anh bạn đang ngồi chòm nhom ở đằng trước mũi tam bản:

- Tôi ở nán lại đây thì được rồi, vì bây giờ dầu tôi có đi đâu... cũng vậy, nhưng còn kẹt hai chú chèo ghe đó. Sau cái vụ lộn xộn mới rồi họ

cứ nằng nặc đòi về xứ, tôi nói cách nào họ cũng hổng nghe hết.

Chín Thuộc cười đáp:

- Cái chuyện đó dễ mà! Nếu họ đòi về xứ thì mình cứ cho họ đi, chớ níu kéo họ ở lại làm tế gì!

Thím Hương thắc mắc hỏi thêm:

- Nhưng làm sao họ có cách nào về được? Chẳng, lẽ tôi nhường tam bản nầy cho họ để rồi leo lên bờ ở sao?... Mà biết họ có đi tới nơi về tới chốn không, hay là bị chận, dọc đường dọc xá thì cũng tội nghiệp cho họ.

Chín Thuộc lại cười:

- Thím sao hay lo bao đồng thiên hạ quá! Họ có thân thì họ phải ráng liệu, khôn nhờ dại chịu, chớ hơi sức đâu mình phải ôm lãnh hết hổng biết! Được rồi, thím cứ cho hai thằng cha đó về đại đi, tôi sẽ kêu tụi nó đem ra cho hai chả muợn một chiếc xuồng ba lá....

- Họ về tuốt luốt rồi làm sao trả lại cho anh?

Chín Thuộc cười xòa

- Thím sao thiệt thà quá! Tôi cho mượn đó thì kể như bỏ rồi chớ đòi lại khỉ gì được!

Thím Hương lo lắng hỏi nữa:

- Rồi đây với chiếc tam bản nầy tôi biết chèo chống ra làm sao? Và chẳng lẽ tôi ở… một mình, trọn lõn trong mui giữa khúc kinh, vắng tanh vắng ngắt, lạ quắt lạ quơ này sao? Tôi hổng dám đâu!

Chín Thuộc đưa tay sờ vết thẹo cười mơn:

- Tôi nói thím khỏi lo mà! Tôi có ở đây mà để thím như vậy thì… còn đất trời nào nữa! (Đoạn hắn ta nghiêm giọng nói tiếp)… Để sau khi hai chú ở của thím đi rồi, tôi sai tụi nhỏ ra chèo chiếc tam bản này vô trong xẻo...

- Vô trỏng làm chi hả anh?

- Thì vô trỏng mới có nhà cửa chớ ở ngoài này lùm bụi không thì sống khỉ gì nổi! Với lại tôi tính mời thím lên nhà... một người quen của tôi ở đỡ chớ thím quanh quẩn dưới tam bản hoài tù túng chịu sao thấu?

- Đỡ một vài bữa hay một tuần thì có sao anh... Chớ cả mấy tháng nay tôi cũng sống dưới nầy chớ bộ...

Chín Thuộc chắt lưỡi chận ngang:

- Hồi đó chiếc tam bản còn thả tới thả lui chỗ nầy chỗ nọ, chớ bây giờ nó cắm sào một chỗ, trong khoang thím thui thủi có một mình... Mà thím có chắc gì năm ngày mười bữa rồi hết lộn xộn, hết giặc giã hay sao?

Thím Hương uể oải gật đầu:

- Được rồi. Để vô tới trong trỏng tôi sẽ tính sau, việc nầy dễ mà!

Chín Thuộc hăng hái đứng dậy:

- Thôi để tôi dong về trỏng trước để sắp đặt trước chỗ ở của thím cho sẵn sàng nghen! Còn cái vụ hai anh chèo ghe thì để tôi sai tụi nó đem xuống ra liền để mấy ảnh muốn đi chừng nào đó tùy ý. À, thím còn tiền nong gì đó để trả công cho mấy ảnh không?

Thím Hương nhích mép cười:

- Còn. Bộ anh quên rằng tôi còn thủ sẵn một ít để làm gì đó sao?

Chín Thuộc xẻn lẻn cười theo:

- Ờ, tôi nhớ rồi... Mà bộ thím còn… phiền

tôi dữ lắm sao hả thím? Trong công chuyện... làm ăn tôi có dè đâu gặp thím một cách bất tử như vậy! Nhưng theo tôi nghĩ: cuộc gặp gỡ tréo ngoe nầy, tuy ban đầu là rủi mà rốt cuộc rồi sẽ là may, như mấy ông thầy bói nói ‘‘tiền hung hậu kiết’’ đó thím Hương à.

Thím Hương trề môi:

- Kiết hay không thì để nữa rồi coi chớ bây giờ sao tôi ngán ngẩm sự đời quá! Cái gì tôi chắt chiu gầy dựng từ bao năm nay... tới đây thì đổ nhào hết!

Thím lại thở dài tiếp lời:

-... Nói thiệt, tôi bị kẹt còn hai đứa nhỏ chẳng biết giặc giả loạn lạc như vầy mà tụi nó có được bình yên hay không. Chớ nếu hổng có hai đứa nó thì tôi muốn chết phứt cho rảnh nợ nần hay là... xuống tóc đi tu cho nó hết căn phần... tiền oan nghiệp chướng gì như vầy!

Như nhớ trực điều gì, thím ngước mắt lên hỏi Chín Thuộc luôn:

- À anh Chín, anh biết gần đây có ngôi chùa hay có cái am, cái cốc gì hông để tôi tới xin quy y cho rồi! Tôi hết ham muốn gì nữa!

Chín Thuộc nhìn lại thím, cười mủm mỉm, đưa tay sờ lên vết thẹo rồi khẽ lắc đầu:

- Hổng có thím à... Mà tôi xin can thím về cái chuyện nầy, thím còn... như vầy mà tu sao yên, sao thành! Cái gì mình cũng nên tính cho kỹ hông thôi… mang tội với Trời Phật thêm nữa đa thím!

Thím Hương cau mày hỏi lại:

- Tôi muốn đi tu cho rảnh nợ đời chớ làm gì mà sợ mang tội với Trời Phật? Mà anh nói tôi ‘‘như vầy’’ là tôi... làm sao mà đi tu hổng được chớ?

Chín Thuộc đưa mắt nhìn thím... khắp lượt rồi cười đáp:

- Thím còn… còn... dư sức làm khổ người khác như vầy thì làm sao mà tu cho yên được. Dầu thím dốc chí tu hành nhưng thiên hạ họ cứ... nhào xốc tới để phá đám thì sao! Tôi sợ ba bảy hai mươi mốt ngày…

Thím Hương đỏ mặt gạt ngang:

- Bậy nà! Tôi nói thiệt mà coi bộ anh không chịu tin… (rồi thím chợt thở dài nói lảng ra)...

Tôi đang lo không biết làm sao tính chuyện chôn cất ảnh cho đàng hoàng. Dầu sao một ngày, một buổi cũng là nghĩa huống chi tôi với ảnh...

Chín Thuộc sốt sắng đỡ lời thím:

- Thím hổng nói ra tôi cũng đã nghĩ tới trước lâu rồi. Thím để tôi lo cho tròn cái vụ mồ yên mả đẹp cho anh Tư, bề gì ảnh cũng là người quen biết cùng một xứ sở với tôi hồi ảnh mới lớn lên… Chớ bây giờ thím lặn lội ra chỗ ấy không tiện đâu: ở đó gần mặt trận, gần Tây u mà cũng gần luôn mấy cha nội du kích, ủy ban lôi thôi lắm!

Đến đây như để tránh đá động nhiều đến những chuyện gì có dính líu với anh Tư, hắn ta vội vói tay níu be xuồng để bước xuống sạp lái rồi quay qua bảo thím Hương:

- Thôi tôi xin tạm kiếu thím để về kịp sắp đặt mọi công chuyện cho xong xuôi đâu đó hết để đến xế chiều tôi sẽ dẫn mấy đứa nó ra chèo tam bản nầy rước thím vô trỏng…

o O o

Chín Thuộc bơi xuồng về tới "sào huyệt" thì thấy Sơn Nhỏ đứng vơ vẩn trước gian nhà sàn nơi hắn ta trú ẩn.

Bước lên bờ, hắn ta xâm xâm đi lại níu vai Sơn Nhỏ dắt ra một góc sàn cho cách xa đám thủ hạ đang ngồi chòm nhom kéo bài dì dách.

Hắn nhìn Sơn Nhỏ một hồi rồi lên tiếng trách móc anh ta, tuy vẫn giữ một giọng dịu dàng:

- Em sao kỳ quá, em đem chi cái ruột tượng ra bêu trước mặt thím Hương để cho thiếu chút nữa thì qua bị… óc trâu hết! Sao em hổng đem tuốt vô trong nầy phải... khỏe cho qua không?

Sơn Nhỏ quay mặt đi chỗ khác xẳng giọng trả lời:

- Ai biểu thằng cha đó tính chơi cha tui chi! Tui tính thả cho nó đi êm rồi nó trở lại muốn hạ tui chớ! Tui tức mình quá...

Chín Thuộc ngắt ngang:

- Đó em thấy không? Em mà cãi lịnh qua là có chuyện rắc rối liền. Qua biểu em hạ mẹ nó đi chớ còn tha với bắt làm khỉ gì nữa hả?

Sơn Nhỏ ấp úng đáp:

- Tui có dè đâu... nó như vậy... (đến đây anh la bỗng đổi giọng bực dọc ngang). Mà ai biểu đại ca... dính dáng vô đó làm chi! Thiên hạ thiếu gì người khác... ngộ, lịch sự gấp mấy trăm ngàn lần cái thím Hương đó nữa!

Chín Thuộc cười xòa, vỗ mạnh vào vai anh ta:

- Chú em mầy chưa nếm sành mùi đời nên làm sao xét đoán qua được! Trời ơi, thím còn mặn mòi giàng trời mây mà chú em mầy chê chớ!

Đến đây, Chín Thuộc nghiêm giọng lại:

- Em hổng biết chớ chuyện của thím Hương đó đã làm cho qua bứt rứt từ lâu lắm. Chú em nghĩ coi! Qua bề gì cũng là tên tướng cướp, còn thím Hương là vợ thầy Hương Quản, nghĩa là một thằng cha... kỵ nhứt tụi nầy. Bây giờ qua đã nắm được vợ của thằng chả thì tại sao qua lại buông tha chớ? Ở ngoài đời có luật có lệ, có còng, có khám thì qua chịu thua thằng chả, chớ về chuyện đàn bà, trên tình trường qua cũng như ai, cũng muốn làm... quan lớn, cũng

có vai vế như thiên hạ chớ có thua sút cà-ram nào đâu!

Sơn Nhỏ gượng cười, lắc đầu mấy cái liền:

- Đại ca nói cái gì rắc rối quá, tui ù ù cạc cạc chẳng hiểu đâu là đâu hết! (đoạn anh ta hất hàm chỉ lên phía nhà sàn) Tiền và vàng tui đem dìa để ở trển đó, đại ca lấy cất đi.

Chín Thuộc lại níu vai anh ta:

- Coi, qua giao cho em giữ luôn mà!

Sơn Nhỏ nhíu mày:

- Ủa bộ đại ca tính hổng trả lại cho thím Hương luôn sao?

- Trời của mình lấy về thì trả lại sao nổi em!

Sơn nhỏ có vẻ không hiểu:

- Còn thím Hương? Đại ca... mặn mà với thím đó lắm mà!

Chín Thuộc cười đáp:

- Thì vậy chớ sao! Nhưng mặn với thím mà... mặn luôn với số tiền bạc vòng vàng kia

nữa. Tình, tiền gì qua gom hết chớ hổng có chê thứ nào ráo?

Sơn Nhỏ nhăn nhó lẩm bẩm:

- Đại ca làm như vậy... kỳ quá. Rủi sau này thím Hương rõ ra thì biết ăn nói làm sao cho xuôi! Mình hổng thương người ta thì thôi...

Chín Thuộc vội chận lời anh ta:

- Cha cha, bộ chú mày muốn làm thầy đời ngược lại qua hay sao đó? Thím có biết thì cũng vậy thôi vì tới chừng đó, qua với em cũng đã vọt đi từ khuya rồi.. Đàn bà họ dại thì họ ráng chịu, hơi sức đâu mình băn khoăn hổng biết?

Đến đây, Chín Thuộc gật gù một cách rất tự phụ:

- Bây giờ em mới thấy rõ qua… sáng suốt trong mọi việc chưa? Vậy mà hồi nãy chưa chi em đã cằn nhằn qua nọ kìa, chắc em chê trách qua sao quá u mê ám chướng vì một con đàn bà phải hông? Qua mà em!

Sơn Nhỏ thở dài:

- Nói vậy làm thân đàn bà con gái vào thời buổi này lỗ quá há!

Chín Thuộc cười dòn xô mạnh vai anh ta ra:

- Chú mầy... từ thuở tạo thiên lập địa cho tới bây giờ chưa rõ con đàn bà tròn hay méo, đứng hay ngang thì biết khỉ gì mà bày đặt than thở cho họ! Suy đi gẫm lại thì cũng chẳng lỗ gì đâu chú mày ơi! Chú mầy hổng biết chớ trước khi họ chịu phép họ cũng làm mình trầy vi tróc vẫy, cũng hành mình ''cúc cung, bái, hưng, bình thân'' đã đời chớ bộ dễ dúng gì sao? Đó, em không thấy qua từng... trần ai khổ nhọc vì con mẹ Hương và đang o bế con mẽ hết cỡ đó sao? Đàn bà họ được nước lên chưn lên cẳng lúc ban đầu thì sau có chết lên chết xuống thì cũng... vừa lắm chớ hổng lỗ lã hay oan ức gì đâu em ơi!

Sơn Nhỏ hơi vui vẻ trở lại, anh ta mỉm cười khẽ lắc đầu:

- Đại ca nói quá lố...

Chín Thuộc trợn mắt:

- Ê thiệt nghe chú mầy! Chú mầy là trai mới lớn lên làm sao rành hơn qua được. Chú mầy phải nhớ cho kỹ, những lời của qua nói đây chẳng khác gì lời... sấm giảng vậy. Đờn bà con nào cũng thế, hễ mình mới xáp vô thì đứa nào đứa nấy cũng làm cao làm kỳ, đứa nào đứa nấy cũng tưởng tụi nó như... Phật bà Quan Âm vậy! Chú mầy ráng chịu khó giùm qua cái lúc đó để cho tụi nó lậm vô rồi thì dầu cho chú mầy có đá đít tụi nó mỗi ngày năm bảy lần... tụi nó cũng nhào a vô đeo dính cứng, mụ nội qua bây giờ rứt ra cũng hổng được nữa!

Liếc thấy Sơn Nhỏ mỉm cười lắc đầu cầm chừng. Chín Thuộc hăng hái nói tiếp luôn:

- Để chừng nào chú mầy để ý muốn o con nào, miễn là đừng nhè thứ tiên sa phụng lộn, con vua cháu chúa mà đòi thì qua hổng dám bảo đảm, qua sẽ vẽ cách cho, thế nào cũng ăn tiền!... Bằng thất bại, qua cho chú mày cứ réo tên ông già của qua mà chửi thục sình đi!

- Đại ca nói như vậy chớ mình o mèo mà cũng nhờ người khác bày mưu thiết kế thì... đâu phải yêu thương thật tình... Cái đó cũng như... ăn gian...

Chín Thuộc nhún vai:

- Trời đất quỉ thần ơi, yêu thương cũng là một công chuyện và công chuyện nào muốn thành phải có sắp đặt đàng hoàng đâu đó hết chớ! Chú mầy có muốn cô nào mà cứ cà lơ mơ như vậy thì chỉ có nước.. ra ngồi đầu cầu ca vọng cổ hay nói thơ Lục-vân-Tiên để cho nó đỡ khổ chớ làm mẹ gì ai được!

Sơn Nhỏ cười xòa rồi hỏi lảng ra:

- Đại ca nói giỏi như vậy chớ nhắm cái vụ thím Hương nầy có xuôi rót hay lại... ạch đụi như mấy lần trước đại ca nói đó!

Chín Thuộc ưỡn ngực ra vung vai rồi thản nhiên đáp:

- Không xuôi sao được chú mầy! Đường đi nước bước gì qua đã dọn trơn lu sẵn hết, thiệt

cũng chẳng khác nào như quây đăng đặt lọp vậy mà hổng bắt dính... con cá rô mề bằng một bụm tay vầy sao được đó chú mầy!

Nói xong, hắn ta phát cười rộ lên rồi đưa tay mân mê vết thẹo nơi mặt và đôi mắt của hắn bỗng trở nên vừa xa xăm vừa mơ màng một cách rất khác thường...

PHẦN THỨ V

Thím Hương vào trong ngọn xẻo tạm trú trên gian nhà sàn do Chín Thuộc dành cho đã được đúng ba hôm.

Chín Thuộc lo lắng từ chút cho thím về mọi vấn đề ăn ở khiến cho đôi lúc thím Hương cũng cảm động.

Ngày nào hắn ta cũng cà rà trên nhà sàn từ sáng đến chín mười giờ tối mới trở về nhà riêng gần đó ngủ.

Sơn Nhỏ cũng như mấy tên thủ hạ khác tò mò theo dõi hành vi của hắn ta và bàn tán như là một chuyện thích thú gì hiếm có lắm vậy.

Tối hôm ấy, Sơn Nhỏ ngồi trên một gốc củi khô vừa phì phào hút thuốc vừa canh chừng lên ánh đèn phía trên nhà sàn.

Lúc bấy giờ vào khoảng trên mười giờ,

nghĩa là lâu quá hơn lệ thường, mà Chín Thuộc vẫn còn ngồi chà lết trên ấy!

Ánh đèn dầu chợt tắt phụt. Sơn Nhỏ thở ra, búng mạnh tàn thuốc lá cho văng xa rồi đứng dậy quay đi miệng lẩm bẩm: ‘‘Đêm nay coi bộ... êm rồi!’’...

Nhưng bỗng có tiếng kẽo kẹt trên chiếc thang tre và liền theo đó Sơn Nhỏ thấy bóng Chín Thuộc lù lù đi xuống.

Sơn Nhỏ chưng hửng đứng khựng lại.

Chín Thuộc đặt chân xuống đất, ung dung rảo bước thẳng về nhà, vừa đi vừa hút gió nho nhỏ bản ‘‘Lên đàng’’.

Sơn Nhỏ khẽ tằng hắng một tiếng khiến Chín Thuộc quay phắt lại, quát hỏi liền

- Đứa nào đó vậy?

Sơn Nhỏ bước tới gần:

- Em đây mà đại ca.

- Sơn Nhỏ hả! Làm gì mà giờ nầy em còn lọ mọ đó hả? Mọi khi em có tật ngủ sớm lắm mà!

Sơn Nhỏ ấp úng đáp:

- Ờ... hổng biết sao lóng rày… khó ngủ sớm quá... chắc có lẽ vì ăn no ở không nhiều nên nó... sanh tật như vậy.

Chín Thuộc cười rè rồi cặp tay Sơn Nhỏ lôi đi:

- Lóng rày thằng cha nầy hay nói xéo tui quá ta! (đến đây hắn ta nghiêm giọng lại nhưng cũng có vẻ lúng túng đôi chút)… Em ở không mấy bữa nay nên... cuồng chưn cuồng cẳng phải hông? Qua cũng có nghĩ tới chỗ đó, nhưng qua tính đã lâu ớn rồi, anh em mình làm ăn lung tung, đêm nay đám này, đêm mai đám nọ… như vậy cũng mệt nhọc lắm chớ phải chơi đâu! Bởi vậy nên qua muốn nhơn dịp nầy, anh em mình nghỉ xả hơi một vài tuần, với lại có thím Hương ở đây mình… phải giữ cho nội vùng chung quanh yên yên một chút chớ hông thôi thím lo hoảng thì...

Sơn Nhỏ mau miệng đỡ lời hắn ta:

- Thì đại ca... khó xáp lại một cái ‘‘cụp’’ phải hông?

Chín Thuộc cười xòa vỗ mạnh vào vai Sơn Nhỏ:

- Chú mầy giỏi đa! Chú mầy có muốn o mèo giỏi và hốt hồn thiên hạ thì ráng để ý học mấy cái nước đó của qua, qua sẽ truyền lại hết cho chú mầy chớ hổng có dấu nghề đâu!

Sơn Nhỏ cười theo:

- Ý thôi, tui hổng ham ba thứ đó đâu! Tui cứ... như vầy có phải khỏe hông!

- Hứ, chú mầy nói như vậy là chưa có cứng cựa đó nghen! Nên coi chừng: những tay nào mà nói hổng ham mèo chuột, đến khi mê con nào rồi bị nó nhử cho... hỉnh mũi lên làm trâu cười thì... mụ nội tao bây giờ can cũng hổng nổi nữa! Tới chừng đó, chú mầy có đem đinh một tấc đóng vào lỗ tai nó, nó cũng hổng chịu nghe chớ đừng nói khuyên can phải quấy gì nữa!

Sơn Nhỏ đứng khựng lại:

- Đại ca nói miệng tài hoài, vậy chớ mấy hổm rày việc của đại ca với thím Hương có ăn thua gì hông mà tui thấy đại ca cứ... trèo lên tuột xuống trên chiếc thang tre kia hoài vậy? Hồi nãy, tui thấy đèn tắt mà đại ca leo xuống, tui tưởng... êm rồi chớ!

Chín Thuộc thụi anh ta một cái:

- Chú mầy rình qua sát dữ há! Qua đây hổng nóng thì thôi, chú em mầy là người bàng quan mà cũng chộn rộn nữa chớ!

Sơn Nhỏ ấp úng đẩy đưa cho xuôi:

- Tui sợ đại ca đeo đuổi theo cái vụ nầy... mất thì giờ rồi để bê trễ hết mọi công chuyện mần ăn khác...

- Ậy, nhứt định... thắng lợi mà em! Đối với đờn bà mình phải tùy người tùy đứa mà tính kế. Hiện nay qua đã bao vây thím Hương đâu đó kín mít hết rồi, bây giờ qua chỉ... dậm cù lần lần vô thì thế nào cũng ăn chắc. Qua mà bộp chộp quá thì thế nào thím cũng đâm ra nhát rồi làm cho hư bột hư đường hết, hay là làm cho mình phải tốn nhiều công phu rị mọ lại nữa.

Sơn Nhỏ thở dài:

- Tui cũng vái trời cái vụ này xong cho rồi...

Chín Thuộc cự nự:

- Coi, sao em lại vái trời? Chuyện nầy là chuyện của qua thì ông trời ăn nhậu gì vô

trỏng? Mà sao qua coi bộ em thắc mắc, em... xốn xang quá vậy?

Sơn Nhỏ nhún vai:

- Hổng phải thắc mắc gì nhưng... mấy anh em khác suốt ngày họ dòm ngó, xầm xì đại ca hoài nên cũng phải... để ý tới chớ.

Chín Thuộc to tiếng:

- Chuyện của qua mà mắc mớ ông bà ông vải gì tụi nó mà tụi nó xầm xì chớ? Đâu, thằng nào nói hành nói tỏi gì qua em chỉ một cái cho qua coi? Qua đập cho nó bể hàm!

Vừa nói Chín Thuộc vừa níu tay Sơn Nhỏ lôi đi.

Sơn Nhỏ rị lại, dịu giọng ngăn cản hắn ta:

- Ý, đại ca làm như vậy hổng nên. Đại ca mà đánh mấy thằng đó, rủi nó không biết suy nghĩ để bụng sanh thù rồi lén chạy đi mạch đồn bót gần đây, hay đi dắt ba thằng du kích dìa chụp lén anh em mình thì cũng… kẹt lắm chớ phải chơi sao!

Thấy Chín Thuộc không nói không rằng gì hết. Sơn Nhỏ vui vẻ tiếp lời:

-... Mà đại ca cũng nên châm chế cho anh em, anh em mình đứa nào đứa nấy cu ky một mình lâu ngày chầy tháng nên cũng đâm ra nghĩ bậy nghĩ bạ một chút chớ! Với lại ở chốn khỉ ho cò gáy nầy, lội bốn năm cây số mới gặp một đứa con gái, mà đứa nào đứa nấy mốc thít mốc cời xù xì như cũ co hết thì ham sao nổi! Bây giờ, khi không tụi nó thấy một người đờn bà... mướt rượt, bóng sắc như thím Hương đây lạc tới, thì biểu họ hổng... chắc lưỡi hít hà sao được?

Chín Thuộc lặng thinh bước tới vài bước, rồi quay sang bảo Sơn Nhỏ:

- Em nói nghe cũng hữu lý. Ờ phải há… em có nhắc tới cái vụ này qua mới để ý. Em coi lù khù vậy mà... hay đa!

Sơn Nhỏ xẻn lẻn đáp:

- Tui thấy vậy thì tui… nói vậy chớ hay khỉ gì.

Chín Thuộc gật gù:

- Được rồi. Qua sẽ liệu cách, nhưng dầu sao chắc qua cũng phải nhờ nhỏi em nhiều nữa.

Sơn Nhỏ ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhờ cái gì nữa đại ca? Đại ca sai tui đâm chém gì đó thì tui đi liền, chớ cái việc… đờn bà lằng nhằng này tui ngán quá...

Chín Thuộc lại thân mật cặp kè anh ta đi tới:

- Em khỏi lo, qua nhờ em canh chừng ba đứa chúa ôn đó, sợ mai mốt có việc qua đi vắng đôi ba ngày tụi nó... làm hỗn bất tử vậy mà! Nội cái đám nầy, qua chỉ dám tin một mình em thôi hè!

Sơn Nhỏ cười nhẹ:

- Ừa, cái đó thì được...

Chín Thuộc chợt hỏi:

- À, số của cải của thím Hương em cất kỹ đó chớ?

- Kỹ lắm.

- Như vậy kể ra thì qua giao cho em giữ hết hai món đó nghen!

Sơn Nhỏ rút tay ra, hỏi lại liền:

- Ủa, hai món nào đại ca?

Chín Thuộc cười đáp:

- Thì món ruột tượng là một, món… thím Hương là hai… Tiền và tình gì qua cũng giao trọn cho em giữ hết, bộ không phải như vậy sao?

Sơn Nhỏ cười xòa:

- Đại ca nói cái gì nghe kỳ quá! Nhưng tui có giữ hai món đó, tôi cũng ngán thấy mồ: hai món đó đều có huông hết mà đại ca!

- Bậy nà. Em cất giữ giùm qua chớ bộ em đem ra… xài hay sao mà sợ có huông… sợ xui xẻo!

- Ờ há… Còn đại ca, đại ca xài mà hổng ngán… cái chuyện đó sao?

Chín Thuộc cười rộ lên:

- Ngán cái khỉ họ! (Đoạn hắn vỗ vai Sơn Nhỏ, thân mật tiếp lời)… Qua đã đốt "phong long" xổ xui đâu đó hết rồi mới dám nhào vô chớ em! Với lại mình phải cao tay ấn, biết bắt biết buông đúng thời kịp lúc thì vẫn… khỏe ru như thường…

Sơn Nhỏ hỏi lại:

- Tui chắc hồi đó thằng cha Tư nó cũng tính như vậy…

Chín Thuộc ngắt ngang:

- Xí, cái thằng cha gà chết đó mà bì với qua sao nổi (ngừng lại một giây, hắn ta chậm rãi nói tiếp)… Kể ra thằng chả cũng tính xuôi rót hết đó chớ, nhưng rủi ro lại gặp n hem mình. Còn qua bây giờ thì kể như một mình một chợ, vòng ngoài lại có em canh chừng. Qua xáp vô thím Hương cho đã đời một ít lâu rồi cũng kiếm cách tống khứ con mẻ đi về cho êm chớ giữ con mẻ theo lình kình làng càng thì còn làm ăn khỉ gì được nữa!

Đến đây, giọng hắn ta trở nên trầm trầm:

- Có lẽ qua cũng đợi cho êm êm rồi… giải nghệ chớ em nghĩ coi, thời buổi này mình đeo đuổi theo cái nghề nầy hoài sao được. Qua cũng trọng tuổi rồi. Hơn nữa, qua còn nghĩ tới em nhiều lắm… Em, tánh tình đàng hoàng như vậy mà chen sống hoài với tụi này thì tội nghiệp lắm. Hổng biết sao hồi đó em lại chịu theo qua… bền như vầy hả Sơn Nhỏ?

Sơn Nhỏ cảm động:

- Coi, đại ca quên rằng hồi đó tui lỡ tay đập chết một tên công an xã làm trời ở dưới chợ tản cư Bà Đầm, đại ca có mặt ở đó bèn nhảy vô giải vây và dẫn tui chạy trốn đó sao?

- Qua tưởng em lên trên nầy trốn đỡ chớ thiệt tình không dè em theo qua bền như vậy.

Sơn Nhỏ nhún vai, giọng thản nhiên:

- Thì… buồn buồn theo luôn vậy mà!

Chín Thuộc lắc đầu:

- Bộ chú mầy coi cuộc đời như… chơi sao vậy?

Sơn Nhỏ làm thinh rảo bước đi thẳng về chỗ trọ…

o O o

Chín Thuộc bước lại đầu bàn vặn cho ngọn đèn tỏ lên rồi quay qua ân cần hỏi thím Hương:

- Sao thím, hồi chiều tôi có sai bầy trẻ đem qua cho thím một ổ bánh mì và thịt hộp, thím dùng có ngon hông? Tôi gởi mua tận ngoài thành đó thím!

Thím Hương cười giả lả:

- Ngon lắm. Thiệt lâu quá chừng quá đỗi tôi mới được dịp nếm lại mấy thứ đó... Mà anh bày đặt gởi mua chi hết món nầy tới món nọ vừa mắc công mắc linh vừa tốn tiền tốn bạc. Tôi ở đây… mắm muối qua ngày cũng được rồi. Bận sau anh mà còn như vậy nữa tôi hổng nhận đâu nghen!

Chín Thuộc đứng xuôi cò, mặt hắn nhăn nhó:

- Coi, thím mà nhẫn tâm như vậy là thím phụ bụng tôi, là thím… hổng thương tôi...

Thím Hương chắc lưỡi chận ngang

- Coi, sao anh nói vậy hả anh Chín? Tôi quấy rầy anh như vầy cũng là quá đáng rồi...

Chín Thuộc hăng hái đáp:

- Tôi đã nói cả ngàn bận là đối với thím thì cái gì cũng chưa đủ hết á! Miễn thím hiểu rõ

bụng tôi như thế nào là được rồi. Tôi cứ lo thím ở đây đã lẻ loi một mình mà còn phải chịu thiếu thốn nầy nọ nữa thì tôi... đáng tội chết! Đó thím coi, nội cây đèn chong trong nhà nầy tôi cũng lo nữa: hồi trước tôi thấy đốt bằng dầu cá vừa dơ vừa tối, tôi liền gởi mua cho được thứ dầu lửa Con Gà ở trên thành đem về…

Thím Hương cười mũm mỉm liếc xéo hắn ta:

- Anh thiệt hay bày đặt chuyện quá hà! (rồi thím làm mặt nghiêm, rụt rè nói tiếp)... Tôi nói cái nầy… anh đừng giận nghe anh Chín?

Chín Thuộc khoan thai bước lại ngồi xuống mép chõng bên cạnh thím:

- Cái gì đó thím? Tôi mà dám giận thím thì cho trời tru đất diệt, tàn gia bại sản đi...

Thím Hương nhốm người lên:

- Ý, anh đừng thề bậy hổng nên. Mà anh chắc anh hổng giận thiệt hén?

Chín Thuộc thở dài, giọng nằn nì:

- Thôi mà thím, thím hành tội tôi vừa vừa

nó chớ! Tôi sốt ruột sốt gan quá trời quá đất đây nè!

Thím Hương nheo mắt nhìn hắn ta một hồi rồi chậm rãi lên tiếng:

- Hổng nói giấu gì anh, hồi đó tôi mới gặp anh, tôi thấy anh coi bộ... dữ dằn quá, tôi thiệt ngán trân chứ có dè đâu anh cũng biết mềm mỏng khéo léo như vầy...

Chín Thuộc xẻn lẻn cúi mặt xuống, đưa ngón tay khều khều cọng chiếu ló ra ngoài mép chõng:

- Thím nhắc lại chuyện đó, tôi... mắc cở thiếu điều muốn độn thổ mà trốn. Hồi đó... tại tôi quá hấp tấp, phần chưa hiểu rõ thím cho nhiều nên mới để sanh chuyện bê bối như vậy...

Thím Hương lại chắc lưỡi:

- Hổng phải tôi muốn nhắc lại cái chuyện đó đâu anh Chín. Tôi muốn nói là anh cũng biết khéo chìu chuộng... người ta lắm.

Chín Thuộc nở mũi nhưng ra bộ khiêm tốn đáp:

- Thím cứ kêu ngạo tôi hoài, tôi biết mình

còn sơ sót nhiều lắm, nhưng thím cũng nên châm chế cho vì từ hồi nào tới bây giờ tôi quen sống theo lối buông thùa và đâu có dịp nào phải chăm lo săn sóc cho một người đàn bà hết á thím!

Thím Hương mỉm cười hoài nghi:

- Thiệt hay không đó anh Chín? Theo tôi thì… bộ vó của anh cũng... đắt mèo lắm mà!

Chín Thuộc nhăn nhó vò đầu bức tóc:

- Thím đề án tử như vậy chết tôi rồi! Phải tôi mà được như thím nói thì đâu có ba trật bốn vuột đối với thím như vậy nè!

Thím Hương liếc xéo hắn ta:

- Đọ... đọ, tôi có làm cái gì đâu mà chưa chi anh đã gieo tiếng ác cho tôi đó hả?

Chín Thuộc thở dài thườn thượt ngước mắt ngó lên nóc nhà:

- Trời đất quỷ thần ơi ngó xuống đây mà coi: thím làm cho người ta thiếu điều chết lên chết xuống, ăn ngủ đứng ngồi gì cũng không yên hết ráo mà thím còn... tàn nhẫn nói một cách ‘‘như không’’ vậy nữa chớ!

Thím Hương ráng làm tỉnh hỏi lại hắn ta:

- Coi, tôi có làm gì đâu mà anh nói nghe... dữ vậy anh Chín?

Chín Thuộc xụ mặt thở dài một hơi rồi từ từ ngước mặt lên nhìn châm bẩm vào mặt thím Hương, và với một giọng đầy vẻ oán trách, hắn ta hỏi ngang:

- Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt phứt cho rồi.... Bộ thím không biết rằng tôi... thương thím hết chỗ để sao hả thím?

Thím Hương liếc mắt nhìn về phía cửa cái rồi cười lỏn lẻn:

- Anh nói... càn mạng như vậy rủi mấy anh em họ nghe được họ cười chết đa anh Chín!

Chín Thuộc nhốm người ngồi xích lại thím Hương thêm một chút nữa và hăng hái đáp:

- Đứa nào cười thì kệ mồ nó, tôi cũng chẳng cần gì ráo! Miễn thím hiểu bụng tôi là được rồi.

Thím Hương nhích người dang ra để õng ẹo dựa ngửa lưng vào chiếc gối tai bèo lớn

đặt gác lên thành chõng, rồi thản nhiên hỏi lại Chín Thuộc:

- Anh vui miệng anh nói chơi vậy chớ tôi mà ăn nhằm gì phải hông anh Chín?

Chín Thuộc giơ tay cú mạnh vào đầu mình, giọng bực tức:

- Thiệt thím hỏi tôi một câu xóc óc quá! Thím ác ghê lắm nghen thím!

Thím Hương ỡm ở hỏi lại:

- Nữa, tôi làm gì ai mà ác?

- Trời ơi, thím hổng biết tôi thương thím... thương quýnh, thương nôn hay sao?

Thím Hương cười xòa:

- Anh nầy nói nghe kỳ quá hà!

Chín Thuộc lết sấn tới thêm một chút nữa:

- Tánh tôi ăn ngay nói thẳng vậy thím à. Thôi sẵn dịp nầy tôi cũng... tuôn ra hết phứt cho rồi: tôi xin hỏi thiệt thím, thím có… đoái tưởng đến thằng này một chút xíu nào hông hả thím?

- Anh này hỏi sao lạ quá. Anh đối đãi với tôi tốt như vầy lẽ tự nhiên tôi... mang ơn anh ghê lắm...

Chín Thuộc chắc lưỡi gạt ngang:

- Mang ơn khỉ khô gì! Tôi chỉ cần hỏi thím có... nghĩ đến thằng này không? Thím chỉ cần trả lời hoặc có hoặc không và gạt qua một bên các chuyện ơn nghĩa cà lằng nhằng đó đi!

Thím Hương mỉm cười:

- Cha, anh này sao nóng quá hổng biết!

-Trời đất ơi, tôi đợi bao nhiêu lâu nay mới có giờ phút nầy mà thím!

- Thì anh để... thủng thẳng coi...

Chín Thuộc cười như mếu:

- Chết tôi rồi, giặc giã đánh ầm ầm mà thím để thủng thẳng coi chớ!

Đến đây, hắn ta nghiêm mặt lại và tiếp lời bằng một giọng rất thảm thiết:

- Thím ơi, thím cứ nói quanh co hoài thì chẳng khác gì thím muốn xẻo từng miếng da miếng thịt tôi ra vậy. Xin thím nói đại một tiếng

cho tôi biết để tôi còn liệu thân phận của tôi, nếu hổng xong thì dang ra…

Thím Hương nhíu mày, đã đớt hỏi liền:

- Bộ tôi nói... hông rồi anh tính đuổi tôi đi phải hông?

- Ý đâu có tệ như vậy thím! Tôi nói dang ra đây là... hổng dám xáp lại gần như vậy, chớ dầu thế nào đi nữa tôi cũng làm tròn bổn phận của tôi đối với thím ở đây chớ!

Giọng nói của hắn ta bỗng trở nên ngùi ngùi:

-... Nếu có cái gì thì tôi phải biết trước để lo thân tôi chớ, hông thôi ba đứa em út tụi nó thấy tôi lăng xăng bên thím hoài như vậy, rồi rốt cuộc ăn trớt hết... thì thế nào tụi nó cũng xầm xì tôi là một thằng già... ăn cám xú nên mới u mê ám chướng như vậy.

- Tội nghiệp dữ hông! Anh mà cũng sợ tai tiếng nữa sao?

- Thím nghĩ coi hổng sợ sao được, tự hồi nào tới giờ tôi có bo bo lo việc riêng như vậy đâu... Nhứt là Chú Sơn Nhỏ chú cự nự tôi ghê lắm.

- Cọi bộ anh đó hiền lắm mà!

- Ừ, Sơn Nhỏ thì được cái chỗ ấy. Ở đây tôi coi chú là... nhứt hạng đó. Mà thôi, thím làm ơn làm phước trả lời thẳng về cái chuyện tôi hỏi hồi nãy đó, chớ hông thôi mấy ngày rày tôi không ăn ngủ gì được ráo!

Thím Hương hơi cúi mặt xuống:

- Anh sao gấp quá... Nhưng tôi nghĩ thân phận của tôi nổi trôi như vầy thì có xứng đáng gì...

Chín Thuộc vồn vã nắm lấy bàn tay của thím:

- Thím chê tôi không xứng đáng thì có! Thím ơi thím đừng hành tội tôi nữa mà thím!

Thím Hương rút nhẹ bàn tay ra, cười chúm chím:

- Tôi nói để thủng thẳng... Tôi có biến mất đi đâu được mà anh sợ chớ!

Chín Thuộc nhăn mặt:

- Hổng biến nhưng... cứ bẹo hình bẹo dạng trước mặt như vầy tôi xốn xang quá mà!

Thím Hương ngoe nguẩy:

- Xí, nói tầm bậy hoài hè!

Chín Thuộc cười hề hề rồi bỗng nhiên hắn ta nghiêm mặt lại nhìn sửng vào mặt thím Hương:

- Thím ngồi yên đừng nhúc nhích cục cựa gì hết nghen! Để tôi đập con muỗi...

Rồi không đợi thím Hương trả lời, hắn ta giơ tay lên...

Trước cử chỉ đột ngột của Chín Thuộc, thím Hương, đành trân mình ngồi yên không dám động đậy gì hết.

... Và không biết con muỗi kia đậu ở đâu mà bàn tay của Chín Thuộc ấn nhẹ lên má thím Hương… nằm y nguyên ở đó trong một vài giây rồi từ từ vuốt xuống: vòng theo càm...

Thím Hương vừa hất bàn tay ấy ra vừa ngửa lên chiếc gối đặt ở phía sau lưng để né tránh, rồi xẻn lẻn cự nự:

- Cái anh này kỳ quá hà!

Chín Thuộc ráng làm mặt nghiêm:

- Coi tôi đập muỗi mà thím hổng cho nữa sao?

Thím Hương trề môi

- Xí, bộ con muỗi đó biết lủi trốn hay sao mà anh phải... rượt ví trên gò má của tôi vậy?

Chín Thuộc cười rè

- Thì... tôi phải chà nhẹ nhẹ như vậy chớ chẳng lẽ đập đại một cái bốp hay sao!

Thím Hương làm ra vẻ chanh chua:

- Cũng may là nhà nầy không có rệp, chớ nếu có anh dám đòi bắt theo kiểu... anh đã đập muỗi vừa rồi đó nữa!

Chín Thuộc thích chí cười vang, rồi chẳng nói chẳng rằng nhoai người tới ôm ngang lưng thím Hương hôn như mưa bấc trên tóc, trên má, trên tai, trên càm... những, cái hôn như muốn hít bứt da thịt...

Thím Hương cố nhoai đầu ra, giọng của thím vừa nũng nịu, vừa năn nỉ:

- Khoan một chút xíu đã anh Chín! Anh làm cấn đầu đau thấy mồ người ta đây nè!

Chín Thuộc còn ráng hôn vớt một hơi dài trên chiếc cổ trắng cao của thím Hương, để nghe rõ những mạch máu đập bừng bực dưới làn da bắt đầu hâm hấp mồ hôi ấy!

Hắn ta ngồi thẳng lại, một tay đưa ra đỡ lấy đầu thím Hương nhấc lên một tay giơ lên đánh mấy cái liền vào thành chõng để đả đớt.. "hài tội" (y như các bà mẹ đánh bù vào cạnh bàn gốc ghế đã "làm" cho con mình đụng u đầu hay vấp té ngã vậy)

- Cái chõng chết bầm này! Ai biểu mày làm cấn đầu cưng của tao hả!

Đoạn hắn ta nâng niu đặt thím Hương nằm yên trên gối, rồi hấp tấp hỏi luôn:

- Để anh bước xuống xập mùng và...

Thím Hương chận ngang:

- Cha, mới ràng ràng đây anh học ở đâu mà xưng… "anh" một cách nghe ngọt xớt như mía lùi vậy!

Chín Thuộc rón rén bước xuống chõng, vói lên buông mùng xuống rồi ló đầu vô cười đáp:

- Thì… học ở cưng đó chớ học ở đâu nữa.

(anh ta thấp giọng nói nhanh)... thôi khuya lắm rồi, để anh đi tắt đèn nghen cưng!

Chín Thuộc định quay đi thì thím Hương đã ngồi rột dậy, hớt hải kêu giựt ngược lại:

- Khoan đã anh Chín.

Chín Thuộc cau mày như có vẻ không hiểu:

- Coi, sao lại khoan?

Thím Hương cúi mặt xuống, đưa tay níu lấy một mớ đuôi tóc đổ xỏa ra phía sau lưng để mân mê trong lòng bàn tay rồi ấp úng lên tiếng:

- Anh Chín, anh đừng… giận tôi tội nghiệp... Thôi để... khi khác anh à!

Chín Thuộc nhăn nhó chắc lưỡi:

- Thiệt mụ nội tôi cũng hổng hiểu gì hết! Thì mới vừa đó... sao bây giờ lại khoan cà?

Lần đầu tiên thím Hương xưng em:

- Anh Chín, hổng phải em tiếc cái gì, hay muốn làm ngặt làm eo anh điều chi nhưng... em nghĩ mình làm coi cũng kỳ...

- Cái gì mà kỳ?

Thím Hương tìm cách trả lời trớ đi:

- Việc đó mình nên để... thủng thẳng sau này... nó có trễ đâu anh?

Chín Thuộc giơ hai tay ra như để phân bua

- Coi, em nói cái gì mà quanh co vậy? Trước hay sau gì thì nó cũng vậy thôi, chớ bộ...

Thím Hương gượng cười đáp:

- Thì phải rồi, nhưng xin anh nghĩ tới hoàn cảnh trắc trở hiện nay của em... hổng phải em dám tiếc một chút bẻo gì đối với anh đâu!

Chín Thuộc bực dọc ngồi mạnh xuống mép chõng:

- Hoàn cảnh trắc trở làm sao? Bây giờ em ở đây êm ru chớ còn gì nữa hả?

Thím Hương thở dài

- Em muốn nói trắc trở là trắc trở về chuyện khác kìa... chuyện của anh Tư đó!

- Anh Tư ảnh chết queo rồi mà em! Còn anh, anh sống nhăn đây nè!

Thím Hương mỉm cười:

- Thì đó, anh Tư ảnh mới qua đời nên... dầu sao em cũng phải nghĩ đến ảnh chút đỉnh, chớ mới ràng ràng đây mà em.. hấp tấp bứt ngang như vậy coi cũng kỳ.

Chín Thuộc ngồi lặng thinh, mặt quạu đeo. Bỗng hắn ta phát cười khan rồi day qua hỏi thím Hương:

- Anh nói ra câu nầy không phải để châm chích gì em, nhưng em thử nghĩ lại coi, hồi thầy Hương quản còn sống sờ sờ ra đó, rồi kế thầy lâm nạn mãn phần... hồi đó em đâu giữ kỹ như vầy...

Liếc thấy thím Hương cúi gầm mặt xuống, hắn ta dịu dàng nói tiếp:

- Thôi em à, thời buổi này mình cũng nên... xính xái bớt, cuộc đời đã khổ nhiều rồi thì mắc mớ gì mình lại còn ép thân hành xác thêm nữa!

Thím Hương vẫn không nói năng gì hết...

Gian nhà bỗng trở nên lặng lẽ một cách lạ lùng. Ngọn đèn dầu bỗng như sáng tỏ hơn lên và bên ngoài gió đồng vẫn thổi rì rào trên

những tàu lá chuối tạo thành một thứ tiếng thì thầm bất tận.

Thím Hương chợt rùng mình... và Chín Thuộc cố ném bớt hơi thở dồn nhưng cũng không khỏi hồi hộp nhìn sững người đàn bà tuy quá quen mặt mà sao trong đêm nay, lại như quá mới lạ đối với hắn ta: từ mớ tóc đen nhánh đổ xõa ra phía sau lưng, từ đôi mắt sâu thẳm như che giấu bao điều bí ẩn, từ đôi lông mi chớp lia như bối rối, như cam chịu, từ mấy hàng khuy áo đầu xô lệch như không buồn che giấu sự thiếu vắng của chiếc áo lót mình hường lợt chật bó mọi khi, từ chiếc quần lãnh mướt rượt...

Tự nhiên Chín Thuộc đâm ra luống cuống một cách bất thường... hắn nghiêng đầu ấp úng hỏi nho nhỏ thím Hương:

- Anh... đi vặn bớt ngọn đèn xuống... hay là... tắt luôn nghen em?

Thím Hương hơi nhíu mày nhìn ra phía ngoài mùng, và vẫn giữ lặng thinh. Chín Thuộc lập nhanh lại câu hỏi cũ và tiếng thì thầm của hắn ta như hòa lẫn với tiếng gió rì rào trên đám chuối sau hè...

Sự im lặng của thím Hương làm cho Chín Thuộc vừa sốt ruột vừa bực mình. Mấy lần hắn ta nóng nảy nhổm người lên rồi lại hậm hực ngồi phịch xuống, mắt lom lom canh chừng mọi cử động nhỏ của thím Hương.

Bỗng... thím Hương thở hắt ra một hơi dài, với tay đẩy chiếc gối tai bèo xích vô trong rồi nằm lăn xuống chiếu, quay mặt úp vô phía vách.

Chín Thuộc mừng rỡ giơ tay ra định khều hỏi thím Hương một lần nữa nhưng rồi lại thôi: vạt sau của chiếc áo túi thím Hương lật vén lên trên để lộ cả một phần eo thắt của tấm lưng thon và cố nhiên, cả phần no bầu của chiếc quần lãnh đen láng mướt...

Tự nhiên Chín Thuộc thấy khô gắt nơi cổ như... khi ăn mắm suốt ngày mà không được uống vô một nhiễu nước nào vậy,

Không nghĩ suy gì nữa, hắn ta rón rén bước xuống chõng, hấp tấp chạy tới kê miệng thổi tắt phụp ngọn đèn, rồi bương bả trở lại bò rột lên chõng nằm xuống bên cạnh thím Hương.

Hắn ta đặt tay lên vai thím, kéo nhẹ về phía mình: thím Hương theo đà bàn tay ấy nằm

ngửa trở lại một cách quá ngoan ngoãn, không cưỡng rị lại mà cũng không vồn vã xoay theo...

Đó là điều làm Chín Thuộc không ưng ý. Hắn ta phải khựng lại một chút rồi mới ôm ghì lấy tấm thân mà hắn hằng mơ ước với những giờ phút như thế này...

Nhưng da thịt kia sao như không gợn chút nào niềm hứng cảm. Trong vòng tay Chín Thuộc, thím Hương có vẻ xa xăm, quá lạnh lùng!

Chín Thuộc bực tức ngẩng đầu lên và nghiến răng trong bóng tối. Nhưng rồi hắn bỗng mỉm cười thở ra một hơi dài khi chợt hiểu một tâm trạng "bỗng nhiên" của thím Hương và thấy rằng mình phải cần trì chí một cách tỉ mỉ và khéo léo hơn nữa.

Hắn ta vốn là một thứ đàn ông nhiều tự ái trong mọi việc...

Làn da mát rượi mềm mại ban nãy đã bắt đầu nóng hổi và săng vo... Thím Hương quờ quạng đưa tay xô sửa lại chiếc gối nhưng rồi buông vật xuống mặt chõng. Mấy ngón tay như muốn bám víu vào một cái gì... nhưng rồi lại để bươn cày trên lằn lác chiếu...

Mấy tiếng thằn lằn chắt lưỡi trên trần nhà nghe rõ mòn một, cũng như tiếng kẽo kẹt của đám mối đục khoét trong mớ kèo tre nghe như không bao giờ dứt...

Thím Hương, nới lỏng vòng tay để xoa vuốt nhè nhẹ gần như là mân mê dọc theo đường lưng của người tình mới...

Và Chín Thuộc chùi mặt trong mớ tóc thơm dịu buông xòa ra trên mặt gối, như muốn ngủ thiếp đi.

Như mọi đêm, đêm nay Sơn Nhỏ cũng thơ thẩn ngồi trên khúc củi khô để hút thuốc liền miệng và... đập muỗi liền tay.

Nhiều lúc anh ta thấy mình vô lý nhưng vẫn cứ chần chớ ở đó mãi cho đến lúc Chín Thuộc hiện ra trên đầu thang tre là anh ta vọt đi về trước để tránh khỏi gặp hắn ta.

Bởi vậy đêm nay, khi nhận thấy ánh đèn trên nhà sàn tắt khá lâu ớn rồi mà Chín Thuộc vẫn chưa xuống, Sơn Nhỏ lừng khừng đứng lại ngó mong lên phía trên ấy.

Mãi một lúc sau, như quá chán ngán và bực bội một cái gì, Sơn Nhỏ nhún vai thở ra rồi tiện chân đá mạnh vào ngọn cỏ tưởng tượng, đoạn lùi lũi đi trở về nhà...

Anh ta mới đi được ba bước thì chợt nghe tiếng cọt kẹt liên hồi như tiếng chân ai nhún nhảy hoặc bước nhanh trên mấy nấc thang tre... Sơn Nhỏ tưởng Chín Thuộc ra về nên quay phắc lại...

Nhưng không... Sơn Nhỏ ráng nhìn kỹ: chiếc thang tre vẫn trơ trơ ra đó và gian nhà sàn vẫn còn tối om om!

Sơn Nhỏ nhăn mặt, bỏ đi thẳng một nước như không còn muốn nghe lọt thêm một tiếng động, một tiếng ú ớ lạc giọng nào khác nữa...

Về đến nhà, Sơn Nhỏ nằm lăn ra trên nóp. Anh ta cố nhắm mắt ép dỗ giấc ngủ nhưng thỉnh thoảng lại ngóc đầu ngó chừng về phía cửa ngỏ... Mãi một lúc lâu sau, vì quá mỏi mệt anh ta ngủ thiếp đi...

Tiếng mấy con gà nòi đập cánh phành phạch và gáy vang dội ở phía sau hè làm cho Sơn Nhỏ giật mình tỉnh giấc, tông nóp chui ra.

Anh ta vừa dụi mắt vừa ngó liền về phía chiếc sạp tre nơi mọi khi Chín Thuộc vẫn nằm ngủ trên ấy vẫn còn trống trơn và chiếc mùng một nóc giăng sẵn vẫn còn cuốn lên y nguyên như hồi đầu hôm...

Anh ta đứng chống nạnh, hậm hực nhìn sững chiếc sạp tre y như là nhìn... một tên tội phạm gì vậy!

Vừa lúc ấy Chín Thuộc cũng lọ mọ về tới.

Chưa chi, hắn ta đã bô bô hỏi Sơn Nhỏ:

- Sao bữa nay em thức dậy sớm quá vậy em?

Sơn Nhỏ lừ lừ quay ra, soi mói nhìn lại Chín Thuộc rồi ầm ừ đáp:

- Ờ... cũng sáng bưng rồi...

Chín Thuộc liếc nhanh về phía sạp ngủ của mình rồi xẻn lẻn bảo Sơn Nhỏ

- Sao... hồi tối em không leo lên chỗ của qua sập mùng xuống ngủ cho khỏe?

Sơn Nhỏ cười mũi:

- Ai biết đại ca dìa hay không...

Chín Thuộc đành cười trừ:

- Ờ há...(rồi hắn vui vẻ nói cho khỏa lấp đi). Đó em thấy tài qua chưa? Qua nói thế nào cũng êm mà!

Sơn Nhỏ gật gù đưa đẩy

- Cái đó thì tui... dư thấy rồi.

- Ủa, sao chú mầy thấy rồi? Bộ hồi hôm chú mầy rình qua hả?

Sơn Nhỏ mỉm cười

- Ai thèm rình đại ca! Khi không tui thấy vậy mà! Với lại đại ca hổng dìa đây ngủ là người ta dư biết rồi... Cha, chắc suốt đêm qua... hai ông bà lu bù... tối trời tối đất hết phải hông?

Chín Thuộc, cười khà giơ tay thụi mạnh vào vai Sơn Nhỏ:

- Thằng nhỏ này hỏi một câu rắn mắc quá ta! Gặp tay qua thì cả cây nước đá cũng phải tan liền chớ đừng nói gì thứ... đã từng nếm mùi đời và còn thòm thèm trong bụng... như thím Hương đây...

Sơn Nhỏ ấp úng hỏi lại:

- Rồi đại ca... tính sao nữa đây?

Chín Thuộc hể hả đáp:

-Thì còn tính cách nào nữa? Sẵn cái đà này thì qua ráng tới luôn cho đến khi nào muốn dang ra thì sẽ tính sau. Bây giờ đã tới cái lúc... khỏe ru mà em!

Sơn Nhỏ có vẻ như còn thắc mắc:

- Nghe đại ca nói cái gì coi cũng... dễ ợt hết!

Chín Thuộc thản nhiên trả lời:

- Ở đời, cái gì mình muốn dễ thì nó dễ tuốt luốt… còn muốn kiếm chuyện khó khăn thì nó... khó tới hoài. Em cần tập theo cái tính của qua mới được, chớ cái gì em cũng… đem chôn vô trong bụng để nghĩ tới nghĩ lui cho nó sanh lằng nhằng thêm ra, mà rốt cuộc rồi chỉ có một mình em lãnh đủ chớ thiên hạ họ vẫn sống sờn sơ, vẫn ăn mỗi bữa năm sáu chén cơm như thường!

Sơn Nhỏ cười khì:

- Ừa, để tôi cũng ráng tập coi!... Mà có lẽ tại trời sanh tánh tui như vậy...

Chín Thuộc trề môi:

- Khỉ họ! Em đừng đổ thừa cho ông trời ổng kiện chết đa! (nói đến đây, Chín Thuộc bỗng nhăn mặt đưa tay xoa lấy bụng)... Cha, sao hôm nay kiến cắn bụng sớm như vầy nè!

Sơn Nhỏ nhướng mắt lên:

- Sao vậy đại ca?

Chín Thuộc cười xòa:

- Bộ cha nội tính hỏi móc lò hả? Mà chú em chưa đủ... tài để biết... đói như vậy đâu!... Thôi em chịu khó đi hối mấy đứa nó nấu cơm cho sớm sớm một chút nghen... Ờ, em kêu tụi nó bắt vài con gà làm thịt ăn cho nó đỡ khổ coi, chớ mấy bữa rày cứ ních ba cái mắm kho quẹt hoài xót ruột thấy mẹ. Bữa nay mà tụi nó còn dệnh cho qua cái món đó nữa thì chắc qua... hết làm ăn gì nổi được! À, khi nào làm gà rồi nhớ chặt đem qua cho thím Hương một phần để thím xào xáo gì đó tùy ý... mà em chịu khó lãnh việc mang qua bển, chớ đừng để cho ba thằng mắc gió đó chàng ràng nghen!

Sơn Nhỏ mỉm cười gật đầu:

- Ừa, đại ca khỏi dặn tôi cũng biết mà!

Chín Thuộc cau mày nói thêm:

- Còn cái thằng Hưng Quắn nữa! Làm cái gì mà hễ ăn no rồi, nó cứ xách cây đờn ghi-ta thùng thiếc bể của nó ngồi dưới gốc dừa gần chỗ nhà sàn thím Hương… từng tưng tứng tưng ba câu vọng cổ trật nhịp nát bấy hết hoài vậy? Bộ nó tính làm... Thạch Sanh tình tang tích tịch tình tang để dụ khị công chúa... xuống thang chắc?

Sơn Nhỏ cười ngất:

- Thì đại ca cũng phải để cho em út nó mùi mẫn đôi chút chớ! Có... mất màu đâu mà đại ca sợ!

- Qua mà sợ khỉ gì ai! Chim trời cá nước thằng nào giỏi bắt được thì hưởng... có điều qua hổng muốn tụi nó lộn xộn làm rối trật tự... thím Hương thím thấy được thím chê cười anh em bọn mình vậy mà!

Rồi như không muốn để cho Sơn Nhỏ kiếm cách hỏi ngoắc ngoéo nữa, Chín Thuộc bỏ chạy a lại sạp tre, nhào lên nằm nghe một cái rầm, rồi vừa vươn vai vừa ngáp dài:

- Thôi bây giờ tới phiên qua ngủ! Cơm nước xong xúp lê cho qua dậy liền nghen Sơn Nhỏ!

Sơn Nhỏ ừa một tiếng rồi nhún vai quay ra đi khỏi cửa...

Sơn Nhỏ bước lên tới trên đầu thang tre, ló mặt vô phía trong và rụt rè lên tiếng hỏi:

- Có thím Hương ở trỏng hông... hả thím?

Thím Hương đang còn nằm nướng trong chõng vội chui ra, vừa đi vừa bới tóc!

- À, anh Sơn Nhỏ, anh qua có việc chi sớm vậy?

- Dạ… tui tưởng thím thức rồi.

Thím Hương vội hấp tấp gài lại mấy chiếc khuy áo còn để hở và xẻn lẻn đáp:

- Tôi cũng thức lâu rồi mà anh! (chợt thấy Sơn Nhỏ tay cầm một gói lá chuối xanh, thím vội hỏi) Chắc anh đem qua cho tôi món gì nữa đó phải hông?

Sơn Nhỏ lúng túng ngó xuống gói đồ:

- Dạ... hổng phải của tui... anh Chín ảnh biểu tui đem qua cho thím thịt gà dùng lấy thảo...

Thím Hương vồn vã đỡ lấy gói lá chuối:

- Thiệt anh Chín ảnh hay bày đặt quá chừng! Đồ ăn hiếm hiệm ở bên nầy chớ có thiếu thốn gì đâu mà ảnh cứ cho hết món nầy tới món nọ!

Sơn Nhỏ chỉ biết cười gượng:

- Dà...

Thím Hương đem gói thịt gà vô cất trong bếp, rồi quay ra vừa đưa tay ngoắc Sơn Nhỏ vừa đon đả gọi anh ta:

- Mời anh vô trong nhà chơi chớ làm gì đứng đó hoài vậy? Hay là anh không được rảnh...

Sơn Nhỏ lắc đầu lia lịa:

- Hông. Tui… có mần cái gì đâu...

Tuy nói thế, Sơn Nhỏ vẫn còn đứng lựng khựng ở ngạch cửa. Thấy vậy, thím Hương nhoẻn miệng cười:

- Vô đi! Bộ anh sợ ai... ăn thịt anh sao hả?

Giọng thím Hương kéo dài một cách... nhão nhẹt khiến cho Sơn Nhỏ thêm lúng túng.

Anh ta mon men lại đứng bên cạnh bàn, ngượng ngập bẻ mấy lóng tay nghe rôm rốp rồi hết nhìn... nóc nhà đến vách nhà, và cuối cùng tầm mắt của anh ta ngừng lại nơi chiếc chõng tre còn giăng mùng xùm sụp, mền gối xộc xệch lung tung...

Tự nhiên Sơn Nhỏ hơi cau mặt.

Chợt bắt gặp cái nhìn ấy của Sơn Nhỏ, thím Hương vội chạy lại vắt mùng lên, dọn gối xếp mền rồi day qua cười xẻn lẻn bảo Sơn Nhỏ:

- Hồi tối... bị tôi thao thức hoài ngũ hổng được nên dậy có hơi trễ...

Sơn Nhỏ ngó xuống đất, đáp lơ lửng một câu:

- Dạ... hồi tối anh Chín ảnh… đi đâu cũng dìa trễ quá...

Thím Hương ngượng ngập buông hai tiếng "vậy hả" rồi kín đáo liếc nhìn Sơn Nhỏ dò xét.

Anh ta nói lỡ một câu đó rồi cũng đâm ra lúng túng đưa tay vuốt dọc theo mép bàn…

Thím Hương lại lên tiếng

- Kéo ghế ngồi chơi anh... anh thứ mấy để tôi kêu cho tiện chớ cứ nhè tên anh mà... réo hoài kỳ quá.

- Dạ... tui thứ Năm, mà thím cứ kêu đại tên tui cũng được.

Thím Hương chắc lưỡi

- Ậy, hổng biết thì thôi chớ biết rồi thì phải kêu cho…. phải phép chớ!. Mà anh ngồi xuống đi chớ làm gì... xón rón như mấy cậu trai đi... làm rể vậy!

Sơn Nhỏ "dà" một tiếng nữa rồi lập cập kéo ghế ra ngồi "thẳng bang" ở mép.

Thím Hương bước tới vách rút cây lược đoạn trở lại ngồi xuống chõng, xổ tóc ra vừa chậm rãi chải tóc vừa liếc xéo Sơn Nhỏ, miệng cười chúm chím... dường như là thích thú soi mói những cử chỉ ngượng nghịu của anh này...

Sơn Nhỏ bỗng nhích ghế ra đứng dậy lấp bấp nói:

- Thôi để tui dìa...

Thím Hương buông lược xuống:

- Coi, sao gấp vậy? Anh nói anh không có mắc công chuyện gì hết mà! Ở ngồi chơi một chút... mấy thuở anh mới lên nhà nầy...

Sơn Nhỏ lại ngồi xuống, ngó mong ra phía cửa cái. Thím Hương tìm cách gợi chuyện:

- Sao tôi thấy anh ít lên đây chơi quá vậy?

Sơn Nhỏ gượng cười đáp:

- Dạ... bị tui hổng có việc gì cần hết.

Thím Hương cười xòa, ngắt ngang:

- Bộ anh lên đây nói chuyện chơi hổng được hay sao mà phải đợi có chuyện cần lận?

Sơn Nhỏ nhún vai:

- Tui... có biết chuyện khỉ gì đâu mà nói!

- Lạ hông! Thiếu gì chuyện, chuyện của anh, chuyện thiên hạ ở đây. Nhiều lúc, tôi ở đây quanh đi quẩn lại thui thủi một mình... buồn thiếu điều chịu hết muốn nổi!... Ngặt ở đây lại không có hàng xóm láng giềng nào hết ráo! Chỗ gì kỳ quá!

Sơn Nhỏ cười đáp:

- Dạ, chỗ này như vậy đó! Tụi tui sống thét rồi… cũng phải quen...

Thím Hương thật thà hỏi lại:

- Sao anh hổng đi chỗ khác đông vui hơn?

Sơn Nhỏ trợn mắt:

- Ý trời, đi chỗ khác để chết chùm cả đám sao?

- Tôi nói là riêng phần anh cà!

Sơn Nhỏ thở dài:

- Phần tui cũng vậy, nếu hồi đó tui đi chỗ khác được thì vô đây làm gì?

- Vậy anh tính... đeo đuổi theo cái nghề nầy hoài sao?

Sơn Nhỏ mỉm cười chua chát mà không nói năng gì hết.

Thím Hương vội tìm cách nói lảng ra:

- Tôi coi bộ anh Chín ảnh trọng anh lắm? Phải hông anh... Năm?

- Dạ phải.

- Mà anh, anh cũng có vẻ quý ảnh lắm?

- Tui trọng ảnh thiệt tình chớ có vẻ khỉ gì!

- Sao vậy anh?

- Thì tại ảnh thương tui chớ còn tại sao nữa!

Thím Hương mỉm cười

- Ở đây có cả chục người khác nhưng tại sao anh Chín lại... chấm có một mình anh?

- Tui cũng hổng biết nữa?

Thím Hương vừa bước lại dắt cây lược trả về chỗ cũ vừa nói:

- Anh này thiệt kỳ, hỏi anh cái gì anh cũng không biết hết á!

Đoạn thím thản nhiên cầm lấy tấm gương móc trêo cây cột xuống để vừa săm soi vừa vén vuốt mấy sợi tóc còn buông lòa xòa trên trán.

Và khi thím quay ra, gương mặt thỏa mãn một cách rạng rỡ của thím làm cho Sơn Nhỏ thấy khó chịu.

Vô tình thím hỏi lại anh ta:

- Bộ anh khó chịu ở trong mình hay sao mà tôi thấy anh nhăn nhó như... khỉ ăn gừng vậy?

Sơn Nhỏ cười gượng:

- Không...

Thím bước ra đứng nơi ngưỡng cửa, ngó mong ra tứ phía rồi vui vẻ kêu lên:

- Cha, bữa nay trời tốt quá há! Mấy bữa rày mưa liên miên thiệt rầu thúi ruột!

Ánh sáng ban mai bên ngoài ùa chiếu vào làm cho vóc vạc của thím Hương càng thêm lồ lộ...

Sơn Nhỏ không dám nhìn lâu về phía ấy nữa.

Thím Hương chậm chạp đi vô, chậm chạp một cách gần như là uốn éo. Nét mặt của thím càng thêm tươi rói...

Thím bước lại dựa lưng vào cột nhà, nhìn Sơn Nhỏ với một vẻ gần như là thương hại:

- Sao hổng nói năng gì hết vậy anh Năm?

Bộ có chuyện gì buồn hả? Anh nói cho tôi nghe có được hông?

Sơn Nhỏ xẻn lẻn lắc đầu:

- Tui mà có chuyện gì đâu!

Thím Hương ngó xéo anh ta, cười mủm mỉm:

- Anh đừng giấu tôi, tôi liếc sơ qua là tôi hiểu hết…

Sơn Nhỏ hơi cau mày

- Vậy chắc... Thím đi guốc trong bụng tui rồi.

- Tôi nói chơi bộ anh giận hả?

Sơn Nhỏ hấp tấp đáp:

- Ý, hổng có đâu!... Tại tui... hổng có chuyện gì buồn ráo trơn thiệt mà thím!

Thím Hương chép miệng rồi thấp giọng hỏi anh ta thêm:

- Bộ anh tính ở như vậy hoài sao?

Sơn Nhỏ miễn cưỡng đáp:

- Thì tui đã nói tui đi chỗ khác hổng được mà thím!

Thím Hương cãi lại liền:

- Tôi nói ở như vậy là ở… một thân một mình. Bộ anh không tính lập gia đình như mọi người khác hay sao!

Sơn Nhỏ cười thành tiếng:

- Bộ thím muốn ngạo tui sao chớ? Cái thân của tui còn lo chưa xong đây nè!

- Nói vậy anh cứ sống như vầy cho tới già khú đế à?

Sơn Nhỏ nhún vai:

- Ối, để tới đâu hay tới đó chớ hơi sức đâu mà lo chuyện... trên trời dưới đất đó hổng biết!

- Anh nói nghe sướng hông! Tôi sợ lâu ngày chầy tháng rồi anh chịu… hết nổi chớ!

Sơn Nhỏ không nín cười được!

- Thím làm như thím rành… tui hơn tui nữa!

Thím Hương gật gù

- Có lẽ đúng đó anh! (rồi giọng của thím trở nên bí hiểm)... Thì thôi, anh nói vậy tôi cũng… ráng tin thử một chuyến coi ra sao! Nhưng tôi chắc... hổng lâu đâu anh ơi!

Sơn Nhỏ nhìn sững thím Hương trong một vài giây rồi kéo ghế đứng dậy.

Thím Hương hỏi chận trước:

- Bộ anh tính đi về nữa phải không?

- Dạ.

Thím đưa luôn theo một câu nữa:

- Mà phen này, tôi hổng cầm anh lại đâu nghen!

Sơn Nhỏ càng thêm lúng túng:

- Dà... Thôi tui trở về bển nghen thím...

Vừa nói Sơn Nhỏ hấp tấp bước ra cửa như sợ phải nghe thêm những lời nói móc ngoéo xa xôi của thím Hương nữa, nhưng lời nói mà anh không sao chống đỡ hoặc đưa đẩy cho xuôi được.

Đợi cho Sơn Nhỏ vừa đặt chân xuống mặt đất, thím Hương kêu giựt ngược anh ta lại:

- Anh Năm! Anh Năm!

Sơn Nhỏ đứng khựng lại và nhăn nhó hỏi:

- Chi nữa thím?

Thím Hương làm bộ cự nự:

- Làm gì mà anh quạu đeo vậy hả? (rồi thím mỉm cười đon đả nói tiếp)... Lúc nào rảnh lại đây chơi nghen anh, hay là anh để tôi mời anh ba lần bốn lượt nữa hả?

Sơn Nhỏ ấp úng đáp:

- Dạ được mà thím... thôi tui dìa luôn nghen thím.

Thím Hương cười rộ lên làm cho anh ta mắc cở hấp tấp đi thẳng một nước.

... Đi được một đỗi, Sơn Nhỏ ngừng lại thở và len lén ngó ngoái lại phía cửa nhà sàn...

Thím Hương không còn đứng ở đó nữa và tự nhiên Sơn Nhỏ đâm ra bực mình một cách... ngang xương. Anh ta vùng vằng trở về bên chỗ trọ...

o O o

Một khi có chuyện gì cần phải gặp Chín Thuộc trong lúc hắn ta sang bên nhà thím Hương, Sơn Nhỏ chỉ đứng hú gọi ở cách đó xa xa chớ không bao giờ muốn giáp mặt hai người ấy. Trái lại hôm nay, anh ta đi xâm xâm thẳng lại đầu thang tre và réo Chín Thuộc liền:

- Đại ca ơi, có đại ca ở trển hông hả?

Có tiếng lục đục ở phía trên, đoạn thím Hương xì xào rồi mới nghe tiếng Chín Thuộc đáp vọng xuống:

- Sơn Nhỏ đó hả? Em đợi qua một chút qua xuống liền.

- Mau mau đi đại ca!

Sơn Nhỏ vừa hối vừa bước tuốt lên mấy nấc thang tre, nhưng anh ta ngừng lại ở lưng chừng chớ không dám ló đầu tới ngạch cửa.

Có tiếng thím Hương niềm nở nói vọng xuống:

- Anh Năm, lên đây chơi luôn anh Năm!

Sơn Nhỏ chưa kịp trả lời thì đã nghe Chín Thuộc xầm xì với thím Hương ở phía trên:

- Thôi để anh ra coi Sơn Nhỏ nói cái gì mà coi bộ giả hấp tấp quá vậy. Giả hay mắc cở nên hổng lên trên này đâu!

Nghe lỏm được mấy câu ấy, Sơn Nhỏ nhăn mặt và vội thụt lui trở xuống.

Vừa lúc ấy, Chín Thuộc và cả thím Hương nữa đã bước ra đứng án nơi ngạch cửa ngó xuống.

Chín Thuộc hất hàm tươi cười hỏi Sơn Nhỏ

- Có chuyện gì mà em đến réo qua giựt ngược vậy? Ban đầu qua tưởng có Tây bố hay tụi nào tới bao vây anh em chớ! (đến đây hắn ta ngó xéo thím Hương) Thiệt em làm qua... sọc dưa hết!

Thím Hương háy hắn ta liền:

- Đừng nói xàm nà! Có anh Năm đây...

Sơn Nhỏ ấp úng bảo Chín Thuộc:

- Dạ có chuyện cũng cần lắm...

Anh ta vừa nói vừa đưa mắt nhìn lên phía thím Hương. Thím đứng hơi khuất sau lưng Chín Thuộc một chút và đang bới lại đầu tóc:

hai cánh tay tròn trắng và dịu nhĩu đưa xiên ra phía sau ót càng làm lồ lộ, càng làm rướn lên cao chiếc áo túi… hơi bèo nhèo một chút.

Sơn Nhỏ vội quay mặt đi...

Chín Thuộc hỏi nhắc lại Sơn Nhỏ:

- Sao, có chuyện gì mà em nói là cần đó em?

- Dạ có anh Sáu Bửu ở ngoài vàm vô kiếm anh, ảnh đợi anh ở bển á!

Chín Thuộc khoác tay

- Em về nói đại là qua đi khỏi rồi, mới đi tức thời đây nè!

Sơn Nhỏ ngập ngừng đáp:

- Dạ... ảnh kiếm đại ca có chuyện cần thiệt tình... ảnh mới bắt được tin có công việc mần ăn này lớn lắm.

Chín Thuộc liếc sang thím Hươnig nhún vai:

- Bây giờ lớn tới bạc muôn, bạc ức gì qua cũng buông xụi hết ráo trọi! Mình đang nghỉ xả hơi mà em!

Sơn Nhỏ nhăn nhó:

- Tui cũng nói sơ sơ như vậy, nhưng ảnh nói cần gặp tận mặt đại ca thì thế nào đại ca cũng ưng thuận đi liền... chuyến mần ăn nầy nghe nói dễ lắm...

- Dễ thì qua nhường cho thằng chả luôn chớ khỏi có lôi thôi gì nữa hết! Thôi em về lựa lời nói lại với thằng chả như vậy đi!

Sơn Nhỏ vẫn còn đứng lựng khựng ở đó:

- Đại ca nên nghĩ lại... ảnh có lòng qua nói với mình, với lại một thân một mình ảnh thì ảnh cũng co tay chớ làm khỉ gì được!

Chín Thuộc chắt lưỡi:

- Thiệt thằng cha này rắc rối tổ mẹ!

Thím Hương tự nãy giờ đứng yên ngó trời ngó đất như không chú ý đến câu chuyện giữa hai người đàn ông, bỗng day qua Chín Thuộc nói chen vô:

-... Thì anh chịu khó bước xuống bàn tính với anh Năm coi thế nào...

Chín Thuộc mỉm cười nhìn lại thím:

- Bàn tính khỉ gì nữa... em! Bộ em tính xúi anh làm cái chuyện... ác đó nữa hả? Thử thời đem bạc triệu ra nhử anh cũng không chịu rời khỏi chỗ nầy một ly nữa!

Tiếng xưng hô anh em của Chín Thuộc làm cho Sơn Nhỏ khó chịu quay nhìn sang chỗ khác.

Vừa lúc ấy, thím Hương lại hối thúc Chín Thuộc thêm:

- Coi, anh nói vậy sao phải! Việc làm ăn của anh và anh em… thiệt tình "tôi" không dám xía vô, nhưng kẹt có tôi ở đây rủi mai chiều có chuyện gì anh em không ưng ý với nhau thì thế nào tôi cũng bị mang tai mang tiếng hết?

Chín Thuộc hỏi lại:

- Mang tai mang tiếng gì hả?

Thím Hương ngó lơ sang chỗ khác, đáp một cách lơ lửng:

- À cái đó thì anh dư biết... chớ đợi gì phải hỏi… Nói đoạn, thím lững thững bỏ đi vô trong nhà.

Chín Thuộc thở ra, uể oải bước xuống thang tre.

Xuống tới đất, hắn ta dìu Sơn Nhỏ đi ra phía sân:

- Thiệt ba con mẹ đàn bà rắc rối thấy mồ. Chưa chi mà con mẻ đã lằng nhằng muốn nói đánh đầu người ta không hè!

Sơn Nhỏ mỉm cười hỏi lại:

- Đại ca mà cũng than nữa hả?

Chín Thuộc rướn cổ lên:

- Than khỉ gì! Qua nói chơi cho vui chớ ăn nhằm gì em (đoạn hắn ta hỏi lảng ra). Sao em, thằng cha Sáu Bửu nó còn muốn gì nữa đó em? Bộ thằng chả làm ăn một mình hổng được hay sao mà phải lên đây cầu viện?

Sơn Nhỏ nghiêm giọng đáp:

- Đại ca hổng biết chớ trúng được cái mối nầy thì ghê gớm lắm! Anh Sáu Bửu vì thiếu dân nên mới lên đây nhờ cậy anh em mình... Nghe đâu cả một đoàn ghe thương hồ vừa đi buôn bán trên thành dìa…

- Hứ, trên thành dìa thì hổng đủ cho ba thằng du kích vớt hết!

- Hổng có đâu đại ca. Mấy cha đi buôn cũng khôn cãi trời: họ biết nội vùng gần đây ủy ban bộ đội khỉ gì rút đi hết nên họ mới mượn con đường đó đi chớ! Và như vậy anh em mình… chỉ vói tay một cái là ăn tiền rồi!

Chín Thuộc tằn mằn sờ vết thẹo trên mặt với một dáng điệu trầm ngâm và mãi một lúc sau hắn ta mới lên tiếng một cách xuôi xị:

- Nghe em nói qua cũng ham lắm, nhưng hổng biết có thiệt chắc ăn không, với lại lóng rày qua cũng hơi... bể nghể trong mình nên muốn tịnh dưỡng trong ít lâu...

Sơn Nhỏ hăng hái nói:

- Đại ca chỉ cần có mặt coi sóc anh em mình vậy thôi. Nói nào ngay anh Sáu Bửu chỉ dám tin ở một mình đại ca chớ tui hay là chỉ có mấy anh em khác lên mần ăn việc đó với ảnh thì ảnh cũng ngại lắm.

- Ngại cái gì?

- Thì... ảnh sợ bị hớt tay trên hết chớ gì nữa!

Chín Thuộc gật gù:

- Ờ há...

Sơn Nhỏ "đẩy" thêm một câu nữa:

- Vậy đại ca chịu khó qua bên nhà giáp mặt với anh Sáu Bửu... và nếu có đi thì hai ba bữa đại ca cũng dìa chớ có lâu lắc gì đâu. Tự hổm nay anh em họ ở không hoài... buồn chưn buồn cẳng dữ lắm, nên khi họ nghe có vụ này ai ai cũng mừng rân...

Chín Thuộc xụ mặt làm thinh, thấy vậy Sơn Nhỏ ôn tồn tiếp lời:

- Anh em họ nôn nao muốn "đi" một chuyến nầy nữa để kiếm vốn cho khá khá rồi mạnh ai nấy tứ tán lo phương kế khác mần ăn, chớ sống dồn cục như vầy hoài có ngày bị hốt trọn ổ...

Chín Thuộc xẳng giọng ngắt lời Sơn Nhỏ:

- Qua còn sống sờ sờ chớ có chết đâu mà chưa gì tụi nó tính toán lung tung vậy cà!

Sơn Nhỏ vội nói đỡ:

- Anh em họ tính là tính vậy chớ dầu sao

cũng còn đợi lịnh của đại ca... và vì chỗ đó mà tui mới... kèo nài đại ca tự nãy giờ, chớ hông thôi tui đã đuổi khéo anh Sáu Bửu đi mất đất rồi.

Chín Thuộc bắt mỉm cười:

- Nói vậy chứ mầy cũng hùa về với ba thằng ở bển đó phải không? Thiệt mấy cha nội... ác quá, mấy cha muốn phá đám mình hoài!

Sơn Nhỏ cũng cười theo:

- Ai dám phá đại ca? Họ thấy đại ca có… đôi bạn họ cũng mừng...

Chín Thuộc ra bộ cự nự:

- Thôi chú mầy muốn chửi ông cố nội qua thì chửi đi, chớ bày đặt nói móc họng móc hầu hoài!

- Ý, đâu dám đại ca!... Có điều tui nghĩ anh em họ cũng đi theo đại ca từ hồi nào tới bây giờ...

Sơn Nhỏ lúng túng tìm lời để nói cho vừa xuôi, vừa đủ ý mà khỏi phải làm mích lòng Chín Thuộc, nhưng anh ta đành bỏ lửng giữa

câu và chỉ còn cách đưa mắt nhìn hắn ta với một vẻ đầy thành khẩn.

Chín Thuộc cảm động vỗ vai anh ta:

- Thôi em về bển trước đi...

Thấy Sơn Nhỏ lui cui thâu xếp đồ đạc riêng của anh ta, Chín Thuộc ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Em làm cái gì đó Sơn Nhỏ?

Sơn Nhỏ quay lại

- Tui dọn dẹp đâu đó cho gọn ghẽ để mơi còn đi sớm chớ đại ca!

Chín Thuộc mỉm cười lắc đầu

- Qua có biểu em đi theo hồi nào đâu...

Sơn Nhỏ chưng hửng hỏi lại:

- Uả, sao lạ vậy đại ca? Mọi khi đại ca đi mần ăn chuyến nào tui cũng có mặt hết trơn mà!

Chín Thuộc cười giả lả:

- Mọi khi khác, bây giờ khác... Qua muốn

giao cho em việc nầy quan trọng hơn nhiều...

Sơn Nhỏ nhíu mày nhìn sững Chín Thuộc:

- Còn việc gì nữa đại ca? Bộ có đám nào khác đại ca muốn sai tui đi dọ hả?

Chín Thuộc đặt tay lên vai anh ta:

- Không đâu em. Một đám này mà qua còn... ngán rân đây nè. Qua muốn nhờ em... thủ ở nhà.

- Thủ ở nhà? Anh em đi ráo thì ở đây có khỉ gì mà tui phải...

Chín Thuộc mỉm cười chận ngang

- Bộ em quên rằng ở nhà còn có thím Hương hay sao?

- Ờ quên nữa há… (nhưng rồi anh ta hấp tấp hỏi lại Chín Thuộc)... Nhưng thím Hương ở nhà thì... còn đó chứ có sao mà sợ hả đại ca?

- Đã đành như vậy rồi, nhưng qua bỏ thím ở lại bơ vơ một mình... coi cũng kỳ. Hồi tối qua có nói sơ sơ chuyện anh em mình phải vắng mặt thì thím cũng nằng nặc đòi đi nữa... Thím đòi đi về ngoài Cần Thơ mới chết chớ!

Sơn Nhỏ cằn nhằn

- Thì đại ca cho thím dìa đại đi chớ hơi sức nào cầm giữ!

- Ý đâu được em! Cho thím đi rồi thím đòi tiền bạc lại bất tử thì làm sao? Với lại… qua với thím mới có... sơ sơ "ba hột" đây mà dang ra thì cũng... uổng lắm! Em hổng biết chớ năm thuở mười thì mới gặp được một con đờn bà… quá xá ngán như vậy!

Sơn Nhỏ thở dài

- Còn kẹt cái chỗ tiền nong vàng bạc đó nữa há... Hay là đại ca để một anh em nào khác ở nhà cũng được chớ tui muốn ra ngoài đó hơn... Lâu ngày hổng có dịp bay nhảy tù túng quá đại ca!

Chín Thuộc lắc đầu:

- Không, qua đã quyết định rồi; tụi nó phải đi hết ráo chỉ trừ một mình em ở lại. Việc nầy thiệt ra là qua... nhờ riêng em chớ ba thằng cô hồn kia để thằng nào ở lại đây thì cũng chẳng khác gì đem thịt dâng cho nó.

Sơn Nhỏ nín thinh ngồi phịch lên trên chiếc

nóp đã cuốn tròn, mặt mày buồn xo.

Chín Thuộc bước lại vỗ về anh ta:

- Ai biểu em đốc hối qua đi làm chi! Qua đã nghe theo lời em thì bây giờ em nên chịu khó... nghe theo lời qua vậy!

Sơn Nhỏ thắc mắc hỏi hắn ta:

- Nhưng tui ở nhà rủi thím Hương nằng nặc đòi đi dìa Cần Thơ như đại ca nói đó thì sao? Đại ca giao cho tui một công việc ác quá...

Chín Thuộc cười xòa:

- Dễ mà em! Em kiếm cách nói với thím là không có xuồng ghe, không có người đưa thím đi.. hay là tìm một cái cớ gì khác thiếu gì! Đó em thấy chưa: chính là vì chỗ đó mà qua muốn em thủ ở nhà chớ thằng nào khác thì... mụ nội qua cũng chẳng dám tin. Em nghĩ coi: gặp thằng khác, hễ thím Hương mới lên tiếng đòi đi rồi nó nhảy a vô rinh luôn đem giấu trong kẹt trong hóc nào đó thì... chết cha qua rồi!

Sơn Nhỏ lại hỏi thêm:

- Còn chiếc ruột tượng tiền bạc vòng vàng của thím... đại ca có lấy đem theo hông?

Chín Thuộc trợn mắt:

- Đem theo tế mồ tế tố gì qua? Qua đi để còn tải của cải về thêm nữa mà! Em cứ giấu biệt cái món đó đi và đừng hé môi nói hở cho thằng nào khác biết hết. Ở nhà nếu thím Hương có hạch hỏi thì em cứ nói đại là qua giấu cất đâu đó em cũng chẳng biết nữa.

Sơn Nhỏ càu nhàu:

- Thiệt có bóng đàn bà xen vô công chuyện mần ăn sanh rắc rối quá trời quá đất! Hồi trước tui nghe thiên hạ họ nói như vậy tui đâu có tin...

Chín Thuộc vui vẻ chận ngang:

- Thôi đi chú mày ơi! Bộ chú mầy tính xài xể qua hoài sao chớ? Chú mầy ráng chịu đựng giùm qua thêm một chút xíu nữa đi, chớ bề nào thì cũng... lỡ kẹt rồi.

Sơn Nhỏ nhún vai cười theo rồi buông người dựa ngửa vô vách…

o O o

Đợi cho mấy chiếc xuồng của đám thủ hạ tách bến, Chín Thuộc quay qua nắm lấy tay Sơn Nhỏ:

- Thôi qua đi nghen em. Em ở lại ráng... coi chừng coi đỗi thím Hương giùm qua.

Sơn Nhỏ ấp úng đáp:

- Đại ca yên tâm, tui hổng để thím phải kêu rêu cái gì đâu.

Chín Thuộc mỉm cười:

- Thì qua có chắc như vậy nên mới nhờ đến em. Qua dư biết anh em kéo nhau đi ráo như vầy mà để em ở lại, em bứt rứt ghê lắm. Không biết anh Sáu Bửu ảnh dò la tin tức về đoàn ghe đó có thiệt đúng hay không, qua chỉ sợ cha nội mới nghe ngóng ba chùm ba cháng rồi xuống lôi anh em mình, chừng lên tới chỗ phải ăn dầm nằm dề đợi ba bốn ngày nữa mệt quá!

- Việc này là việc quan trọng, chắc thế nào ảnh cũng dò la kỹ lưỡng chớ đại ca! Mà rủi ro có sai chạy một đôi ngày, tui cũng xin đại ca nán đợi, chớ anh em mình mất công đi, rồi... xách "xe không" dìa thì cũng.... kỳ.

- Cố nhiên là như vậy rồi.

Đoạn hắn ta thở dài buông tay Sơn Nhỏ ra:

- Qua đi nghen em!

- Dà...

Chín Thuộc còn nhìn ngoái sang phía căn nhà sàn rồi mới lủi thủi xách bao súng lục đi xuống bến.

Vì chiếc xuồng nằm rướn lên bãi bùn nên anh chèo lái vội lấy mái chèo vít nại ra. Anh ta quá mạnh tay nên mái chèo chặt lên bãi bùn bị gãy đoạn.

Chín Thuộc vừa mới nhốm ngồi xuống phải đứng ngay dậy, cau có cự nự anh kia!

- Mầy làm ăn cái điệu gì kỳ vậy hả?

Anh kia lúng túng tháo mái chèo ra. Thấy vậy, Sơn Nhỏ vội đỡ lời cho anh ta:

- Chắc tại mài chèo đó mục rệu mà đại ca! Thôi để tui đi lấy cây khác thế vô cho!

Sơn Nhỏ tất tả chạy vô nhà và mang xuống một mái chèo trao cho Chín Thuộc để hắn chuyền ra cho anh đứng phía sau lái.

Xong, hắn ta cười bảo Sơn Nhỏ:

- Phải có em đi theo chuyến này thì vững bụng hơn, chớ mới xuất hành lại gặp cái nạn gãy chèo như vầy thì qua cũng ngán lắm!

Sơn Nhỏ ngạc nhiên hỏi lại

- Ngán sao đại ca?

- Theo lời ông già bà cả nói lại thì đó là điềm... mất một người thân tín, và điềm nầy mà ứng vào qua thì là mất một tay mặt, tay trái của mình, nghĩa là cỡ như em đó.

Sơn Nhỏ trợn mắt cãi lại

- Coi, tui ở nhà mà!

Chín Thuộc cười đáp:

- Thì bởi vậy nên qua mới bớt lo! Điều nói cho vui vậy thôi chớ cây chèo mục và thằng kia vô ý vô tứ nên gãy đi là việc thường, hơi sức đâu mà tin thứ chuyện bá láp đó.

Sơn Nhỏ gật đầu nhưng vẫn thấy nôn nao trong lòng.

Chín Thuộc giơ tay vẫy chào Sơn Nhỏ rồi quay qua hối anh chèo lái:

- Chèo rút cho theo kịp tốp đi trước đi mầy! Mà nhớ cập lái cho kỹ chớ đừng nhè cột cầu cột đáy mà mầy ghim mũi vô đó nghen!

Sơn Nhỏ thẫn thờ nhìn theo chiếc xuồng chèo tách bến rồi chậm rãi bước trở lên nhà.

Tự nhiên anh ta có cảm giác lạ lùng nửa như cô độc nửa như thảnh thơi. Đây là lần đầu tiên, kể từ ngày theo nhập bọn với Chín Thuộc, anh ta được sống tách rời ra khỏi đám anh em trong một vài ngày…

Mấy gian nhà lá không cửa nẻo, không bóng người, vài con gà thản nhiên bươi đất ngay khoang giữa sân, một đôi chim sâu nhảy đuổi nhau ngay trên một chiếc bàn ông thiên xiêu vẹo còn giữ được chiếc hộp bằng lon sữa bò sét cũ với vài cọng chân nhang cùn xiên xẹo... tất cả những cảnh vật ấy càng làm tăng thêm vẻ hoang vắng...

Sơn Nhỏ bắt phải ngó ngoái sang phía nhà sàn của thím Hương.

Mấy nhánh tre che khuất hướng ấy... Sơn Nhỏ trề môi nhún vai đoạn lầm lũi đi thẳng vô trong nhà. Nhưng một khi đặt chân lên ngạch cửa, anh ta đứng khựng lại ngó quanh

ngó quẩn gian buồng trống không một hồi rồi quay phắt trở ra, hấp tấp đi sang bên nhà thím Hương. Anh ta đã tìm ra một cái "cớ" để... bắt buộc mình phải qua bên ấy.

Đến nơi, tay vừa vịn lên thang tre, Sơn Nhỏ bỗng đâm ra ngập ngừng, nửa muốn leo tuốt lên mà nửa lại muốn rút êm về!

- Anh Năm đó phải hông?

Tiếng của thím Hương bất thần hỏi vọng xuống càng làm cho anh ta thêm luống cuống, y muốn phóng chạy đi mà chân như chôn chặt nguyên một chỗ...

Thím Hương lại gọi nữa:

- Anh Năm lên thẳng trên nầy đi anh. Tôi... hổng có làm gì hết mà!

Sơn Nhỏ ú ớ "dà" một tiếng rồi lập cập leo lên từng nấc thang một y như là sợ sút tay té ngã vậy!

Thấy thím Hương nằm dài, tay cầm một quyển sách bỏ thỏng xuống ngoài mép chõng, Sơn Nhỏ vội lên tiếng giãi bày ngay lý do sự có mặt đột ngột của mình:

- Dạ... tui qua đây để hỏi coi thím... còn đồ ăn gì không. Anh Chín ảnh có dặn tui...

Thím Hương gạt phắc đi:

- Ối thôi, anh hơi sức đâu mà lo cái chuyện đó! Anh Chín sao lại dặn anh việc ấy hổng biết! Bộ tôi không có miệng hỏi, tay làm hay sao mà ảnh phải hành thân, hành xác anh như vậy cà!

- Dạ... ảnh dặn tui như vậy đó...

Thím Hương như không để ý đến lời đáp đó, thản nhiên hỏi anh ta:

- Chắc mấy ảnh đi hết ráo rồi phải không anh?

- Dạ phải. Mấy ảnh mới đi tức thời đây nè... ba bữa nay thím còn cả mắm hay đồ ăn gì không để tui chạy tui lo...

Thím Hương chắc lưỡi cự nự:

- Cái anh này sao lạ quá! Tôi nói dẹp chuyện ăn uống đó qua một bên đi! Và bây giờ... anh làm ơn kéo ghế ngồi xuống đó cho tôi rồi anh muốn nói gì đó thì nói!

Bị thím Hương "nồ" cho một hơi như thế,

Sơn Nhỏ đâm ra luýnh quýnh. Anh ta đứng lựng khựng một hồi rồi riu ríu bước lại kéo ghế ngồi xuống.

Thím Hương tủm tỉm nhìn bộ điệu của anh rồi cười khen:

- Ờ, như vậy coi có được hơn không! Khách tới nhà phải mời ngồi cho đàng hoàng chớ! Đó, bây giờ anh muốn nói gì. thì mặc sức cho anh nói!

Sơn Nhỏ ngó miết... hai đầu ngón chân cái của mình ấp úng lên tiếng:

- Dạ... thím có còn đủ... đồ ăn…

Thím Hương nhìn châm bẩm anh ta và chận ngang:

- Còn. Anh còn hỏi cái gì nữa hông?

Sơn Nhỏ sượng trân, anh ta muốn cười gượng cho đỡ mắc cở nhưng đôi môi như bị đớ cứng và tiếng cười như... mắc cạn nơi đốc họng! Mãi một lát sau anh ta đáp lời:

- Dạ... nếu còn thì... thôi.

Thím Hương thở ra thành tiếng:

- Dữ hông! Vậy mà anh làm như... mắc nghẹn khiến cho tôi hết hồn hết vía, tưởng anh còn báo tin gì ghê gớm nữa chớ!

Sơn Nhỏ xẻn lẻn cúi đầu:

- Dạ đâu có...

Rồi anh ta hết biết nói năng thêm gì nữa trong lúc thím Hương lại nín thinh soi mói nhìn anh ta một cách vừa diễu cợt vừa chờ đợi.

Sơn Nhỏ ngượng nghịu hết ngó cái bàn, cái ghế, đến chân chõng, đôi guốc, rồi tới cuốn sách lật ngửa kẹp giữa mấy ngón tay trắng múp của thím Hương... Anh ta mừng rỡ chụp hỏi liền:

- Thím đương coi sách gì đó vậy thím?

Thím Hương phát cười rộ lên:

- Tôi đang xem tiểu thuyết anh à! Ở đây buồn quá, thời may vớ được cuốn chuyện nầy đọc tới đọc lui cũng đỡ khổ lắm!

Sơn Nhỏ gật gù

- Hèn chi mấy lần tui qua đây, tui thấy thím coi sách hoài... Bộ thím không mỏi con mắt sao thím?

Thím Hương cười xòa

- Đọc mê mẩn tinh thần thì mỏi mắt khỉ gì anh? Anh hổng biết chớ hồi còn ở nhà, tôi mê đọc tiểu thuyết dữ lắm nghe. Thường thường tôi gởi xe đò mua giùm đủ thứ chuyện mới ra hết anh Năm á.

Sơn Nhỏ thật thà hỏi lại

- Vậy chắc thím Hương có rộng thời giờ lắm nên mới đọc dữ vậy chớ?

Thím Hương cười rất tươi:

- Hổng dấu gì anh... tôi sống cũng thảnh thơi, còn anh, anh có ưa đọc chuyện hông? Nhiều chuyện hay ghê lắm.

Sơn Nhỏ lắc đầu:

- Lúc trước có anh bạn quen cho mượn quyển chuyện gì đó, nhưng mới lật đọc được mấy trương rồi thôi chớ không sao ‘‘nuốt’’ nữa được. Ở trỏng họ viết cái gì lăng nhăng, chàng kia cô nọ... hổng ăn nhằm gì ráo.

Thím Hương cười xòa:

- Anh này nói nghe ngộ quá!

Thấy Sơn Nhỏ có vẻ mắc cở, thím vội kiếm chuyện hỏi lãng ra:

- À, anh có nghe họ nói chừng nào về không?

- Dạ lối hai ba bữa.

Thím Hương quăng quyển truyện lên đầu chõng, rồi uể oải vươn vai:

- Như vậy là lâu ớn rồi còn gì nữa! Tôi... chắc chịu hổng được đâu!

Sơn Nhỏ lo lắng hỏi liền:

- Sao vậy thím?

Thím Hương, vùng vằng đáp:

- Thì mấy anh bỏ phế tôi ở đây một mình, rủi Tây vô bố bất tử thì làm sao đây nè!... Hay là rủi đêm hôm tối trời tối đất, rủi ro có việc gì xảy ra, hay là ma quỷ hiện hình lên thì anh nhắm tôi phải làm sao? Tôi nói trước cho anh biết tôi sợ ma lắm nghen!

- Dạ hổng sao đâu mà thím! Bề nào cũng có tôi ở sát bên nách đây nè. Có cái gì thím cứ hú kêu tui một tiếng là tui chạy qua liền... Nói phòng xa như vậy chớ vùng này hiền lắm, hổng có ma cỏ gì đâu.

- Còn rủi Tây bố thì sao? Tới chừng đó tui đeo dính cứng anh đa!

- Việc đó tui phải lo cho thím chớ! Anh Chín ảnh căn dặn tui kỹ lắm mà!

Thím Hương cau mày

- Sao cái gì anh cũng nhét anh Chín anh Mười gì của anh vô hết hổng biết! Bộ ảnh không dặn thì anh… buông xụi hết phải hông?

Sơn Nhỏ hốt hoảng đáp:

- Ý đâu có vậy thím (nhưng rồi anh ta lại thắc mắc hỏi luôn)... Nhưng anh Chín ảnh dặn tui thì... cũng vậy chớ có cái gì khác đâu mà tui coi bộ thím hổng ưng ý! Tui thấy ảnh với thím... hai người…

Thím Hương hỏi thúc:

- Tôi với ảnh làm sao?

Sơn Nhỏ đâm ra lúng túng:

- Dạ... thím với ảnh... tui coi bộ quen biết nhau dữ lắm mà!

Thím Hương cắc cớ hỏi lại:

- Vậy chớ tôi với anh đây hổng quen biết với nhau hay sao?

Sơn Nhỏ chớp lia đôi mắt

- Dạ có chớ, nhưng chỉ quen biết… trơn vậy thôi.

Thím Hương hỏi dai tới

- Giả tỷ như tôi với anh quen biết... hổng trơn có được không vậy anh?

Sơn Nhỏ đỏ mặt tía tai:

- Dạ... cái đó tui hổng biết...

Thím Hương liếc xéo anh ta:

- Mà bây giờ anh có... muốn biết không?

Sơn Nhỏ ngó lơ sang chỗ khác

- Dạ... tui hổng dám.

Thím Hương lăn người, úp mặt vào gối cười sằng sặc. Tiếng cười cố dồn nén càng làm rung bờ vai tròn trịa rung cả phần bầu bĩnh trên cặp chân thon dài.

Sơn Nhỏ lúng túng nhích ghế đứng dậy...

Nghe có tiếng động trên sàn gác, thím Hương quay phắc lại và khi thấy Sơn Nhỏ đứng cóm róm ở đó thím cau mày hỏi liền:

- Bộ tính về hả?

Trước giọng hỏi lớn lối ấy, Sơn Nhỏ đâm ra khớp thêm nên đành trả lời cho êm xuôi theo:

- Dạ hổng có.

- Hổng có sao đứng dậy đi ra đó?

Sơn Nhỏ cười gượng:

- Dạ... ngồi lâu tê chân quá...

Thím Hương trề môi.:

- Dóc tổ!

... Rồi thím đứng rột dậy lê ra ngồi ở mép chõng. Tự nhiên Sơn Nhỏ bước lùi lại cạnh bàn.

- Mấy ảnh đi rồi mà anh còn bỏ tôi cù bơ cù bất, tôi dám quẩn trí treo cổ chết trong nhà này lắm nghen! (Thím Hương giở giọng hăm he).

Sơn Nhỏ nhăn nhó kêu lên:

- Ý thím đừng nói như vậy hổng nên! Rủi Thần Vòng giục bất tử nguy lắm!

Thím Hương mỉm cười

- Bộ anh cũng sợ tôi chết lắm hả?

- Dạ, tui hổng muốn ai chết hết. Ngay trong lúc giặc giã cũng vậy, tui thấy bên nào chết tui cũng thương hết ráo!

Thím Hương nhìn anh ta khẽ lắc đầu

- Anh thiệt kỳ...

Sơn Nhỏ dà một tiếng đẩy đưa nhưng rồi lại thắc mắc hỏi lại

- Dạ... tui ‘‘kỳ’’ là sao hả thím?

Thím Hương vui vẻ đáp:

- Anh kỳ là... là không giống ai, chớ hổng có cái gì bậy đâu mà anh lo!

Sơn Nhỏ có vẻ hỉ hả:

- Dạ thiệt như vậy sao thím?

Thím Hương mạnh dạn gật đầu:

- Thiệt mà! Ai nói gạt anh làm gì! (rồi thím

đổi giọng trách móc)... Nhưng anh còn cái tật lớn này, tôi không ưa chút xíu nào hết!

- Dạ tật chi đó thím? Thím làm ơn nói cho tui rõ để coi tui có sửa được hông!

Thím Hương nhìn thẳng vào mặt anh ta rồi chậm rãi đáp:

- Tật này là hể anh mở miệng nói chuyện với tôi là anh dạ dạ thấy ghét quá!

Sơn Nhỏ thở ra như trút bớt một gánh nặng:

- Vậy mà tui tưởng cái gì chớ! … Mà tui dà dà như vậy là phải chớ có cái gì quấy đâu? Thím là người lớn, người trọng tuổi hơn tui thì tui thưa gởi dạ dạ là phải phép lắm đó thím.

Thím Hương cười mũi

- Xí, anh nói như vậy chắc anh muốn rủa cho tôi mau chết phải hông?

- Đâu có kỳ vậy thím!

- Hay là anh cho rằng tôi... già khú nên phải ‘‘kiến’’ tôi như vậy?

- Ý đâu có! Coi vậy thím còn trẻ nhiều mà!

Và còn ngộ hơn mấy đứa con gái mới trổ mã nữa là khác!

Thím Hương cười lõn lẽn:

- Chắc anh muốn đẩy cây thoa mỡ bò hay là tính thuốc nước tôi đó mà!

Sơn Nhỏ quay mặt lại:

- Thôi, tôi xin kiếu thím để dìa bển lo cơm nước...

Thím Hương chạy lại đứng chắn nơi cửa:

- Thì, anh ở đây tui nấu cơm ăn luôn hổng được sao? Quanh đi quẩn lại có hai đứa mà bày đặt hai nồi hai bếp cho nó tốn hao củi lửa thêm chớ lợi ích gì!

Sơn Nhỏ bối rối ngó qua vai thím như muốn tìm một lối để thoát đi. Thấy vậy, thím Hương bèn dang hai tay đặt lên khung cửa. Sơn Nhỏ càu nhàu:

- Thím cho tui dìa chớ mần gì kỳ vậy...

Thím Hương hất hàm hỏi lại:

- Bộ anh thiệt đòi về bển lắm phải hông? Anh mà ra khỏi chỗ này, lập tức tôi cũng bỏ

nhà lội càn đi về Cần Thơ cho anh coi! Tôi nói gian nói dối cho Bà xẹt tôi đi... hay là cho súng đạn ăn tôi đi, chớ đừng để cho tui thấy mặt lại hai đứa nhỏ nữa!

Sơn Nhỏ lúng túng đáp:

- Hổng phải tui... giận hờn gì thím đâu, nhưng... tui ở bên nầy rồi để thím nấu cơm cho ăn thì coi cũng… hổng được.

Thím Hương buông thỏng tay xuống dịu giọng hỏi lại:

- Sao lại không? Bộ không có anh ở đây rồi tôi khỏi nấu cơm hay sao? Đằng nào cũng vậy mà anh! (đoạn thím ỡm ờ nói tiếp)... Đó, tôi để trống lối đi, anh muốn về thì về chớ tôi chẳng dám cấm cản gì nữa hết!... Đừng đi bán rao là tôi muốn.. bắt xác anh ở lại đây đó nghen!

Sơn Nhỏ vẫn đứng nguyên một chổ:

- Ai mà nói kỳ vậy hỏng biết...

Thím Hương tươi cười bước lại gần, giọng ranh mãnh:

- Chịu ở lại rồi hén? Thằng cha này lầm đầm vậy mà hay giận lẫy tổ mẹ! (thím cong ngón

tay búng nhẹ vào vành tai anh ta)... Giỏi giận lẫy có ngày tôi cho xẩy cùi đa!

Sơn Nhỏ đỏ mặt vừa nghiêng đầu né tránh, vừa bước lùi lại sau.

Thím Hương cau mày:

- Thằng cha nầy y như là cây mắc cỡ, hễ đụng tới là co quắp lại!... Hay là mình mẩy tôi có gai nên anh mới co rúm như vậy hả?

Sơn Nhỏ gượng cười

- Thím nầy nói kỳ quá... Thôi thím đi lo cơm nước đi.

Thím Hương làm bộ quắc mắt lên:

- Cha, bây giờ được mợi sai người ta nữa hả?

Sơn Nhỏ lắp bắp đáp:

- Đâu phải vậy thím... Tui thấy trưa trờ trưa trật nên sợ trễ...

Thím Hương mỉm cười rất có duyên:

- Tôi nói giỡn mà anh! Thôi bây giờ tôi phân chia công việc ra nghen: phần anh thì

anh lo nhúm lửa nấu cơm, còn tôi, tôi lãnh việc làm đồ ăn... Như vậy có đồng đều hông hả anh Năm?

Sơn Nhỏ gật đầu lia lịa:

- Dạ được lắm.

- Ờ có cái gì... ức hiếp anh thì anh phải nói liền chớ đừng để nữa rồi đổ thừa tôi ép anh này nọ, tôi hổng chịu đâu nghen! Anh coi vậy mà khó tổ bà!

Sơn Nhỏ cười nhẹ

- Dạ... ai mà dám vậy đó thím!

Thím Hương vừa véo nhẹ vào vai anh ta vừa xô tới:

- Thôi anh lo đi nhúm rửa vo gạo chớ đứng đó hoài hay sao?

Sơn Nhỏ đưa tay xoa xoa nơi bả vai, nhìn sững lại thím trong một giây rồi xăng xái đi lại phía sau bếp.

Thím Hương cười tủm tỉm ngó theo anh ta, vừa lúc ấy Sơn Nhỏ cũng quay mặt lại... Lần đầu tiên anh dám "chịu đựng", dám... đương

đầu với cái nhìn vừa soi mói vừa ranh mảnh mà cũng vừa lẳng lơ... hết sức nói của người đàn bà ấy!

Thím Hương háy xéo anh ta rồi quay phắt đi, leo nhanh xuống thang tre, từng hai nấc một, với dáng dấp vừa gọn gàng vừa nhí nhảnh như một cô gái mới biết phải lòng trai...

Có tiếng thím Hương ở phía dưới vọng lên:

- Tôi đi bắt con cá lóc rọng trong khạp ra làm, còn anh, anh lo nấu cơm cho xong đi nghen!

Sơn Nhỏ lớn tiếng trả lời:

- Ờ... Hay là để tui bắc nồi cơm lên rồi xuống mần cá cho!

- Khỏi đi! Hổng ai biểu anh làm tài khôn tài khéo!

Sơn Nhỏ mỉm cười một mình và chợt thấy nãy giờ mình mân mê một nhánh củi trên tay, anh ta vội bẻ ra thành từng đoạn nhỏ chất vào cà ràng để lật đật lo nhúm lửa lên...

Thím Hương bưng rổ cá bước lại bếp và chưa chi thím đã chắc lưỡi nói một hơi:

- Cha, cha... cơm nước gì mà tự nãy giờ chưa xong gì hết vậy anh Năm? Mà anh làm gì ôm riết lấy ông táo vậy hả? Bộ nồi cơm... anh chứng sao đó hả? Vậy mà cũng khoe tài nấu ăn, thiệt mắc cở quá!

Sơn Nhỏ quay ra, cười đáp:

- Thím đừng có chê tui mà lầm đa nghen! Cái chuyện bếp núc tui hổng hay ho gì nhưng dám chấp hết mấy bà mấy cô ở thành.

Thím Hương đặt rổ xuống ngồi chồm hổm luôn ở phía sau lưng Sơn Nhỏ vì chái bếp trên nhà sàn chỉ đủ chỗ đặt hai chiếc cà ràng và một mớ củi nhánh.

Thím nghểnh cổ lên hỏi:

- Sao tự nãy giờ mà nước còn sôi lọc ọc ở trong nồi đó hả?

Sơn Nhỏ dở nắp nồi đất ra:

- Tại tui không dè thứ gạo bên nầy khác thứ bên tui, nên lỡ tay đổ nước nhiều một chút.

Đoạn anh ta vói cầm đôi đũa bếp nhưng thím Hương đã nhanh tay chụp giựt lấy:

- Anh để tôi xơ cho chớ để anh nại riết ba hột cơm đổ lông đổ lá hết!

Rồi không để cho Sơn Nhỏ nhường chỗ, thím chỉ lách mình qua một chút, vói tay đảo mạnh nồi cơm.

Sơn Nhỏ chỉ né người qua một bên là đụng vào vách và ú ớ kêu lên:

- Thím để cho tui... tháo lui ra ngoài đã chớ!

Thím Hương như không hề đếm xỉa gì đến lời ''phản đối'' đó và càng hăng hái chen lấn tới xơ vần nồi cơm.

Sơn Nhỏ đành ngồi chịu trận, không dám nhúc nhích mà cũng chẳng dám thở mạnh!... Rồi anh ta đâm ra co ro, ké né thêm lên, vì chợt có cái cảm giác vừa nhột nhạt một cách bứt rứt, vừa êm dịu cách rất lạ kỳ... ngay ở phía sau lưng.

Mồ hôi Sơn Nhỏ vã ra như tắm và chảy dài theo sống lưng. Người anh ta nóng rang, không biết phải vì chen chúc chật hẹp, vì than

lửa ở dưới bếp bắt lên hay vì hơi thở hôi hổi của thím Hương dồn dập chạy lướt qua một bên má anh ta. Có lẽ vì cả ba thứ đó!

Thím Hương khỏ mạnh đôi đũa bếp lên thành nồi và tiếng ‘‘cạch’’ làm cho Sơn Nhỏ giật mình.

Anh ta ngơ ngác nhìn lại thím Hương như vừa thoát khỏi một cơn ‘‘mê sảng’’ kỳ thú lạ lùng.

Thím Hương buông đũa xuống, thản nhiên đứng dậy và không ngó lại anh ta:

- Đó tôi giao nồi cơm lại cho anh! Tôi còn phải khứa cá rồi muối sả ớt đây.

Giọng nói của thím quá thản nhiên, quá tỉnh khô khiến cho Sơn Nhỏ phải ngơ ngác. Anh ta ngồi xệp xuống sàn nhà, nhìn sững người đàn bà khó hiểu ấy.

Sơn Nhỏ cầm ngang đôi đũa trong hai bàn tay bụm lại xá một xá rồi nhẹ nhàng đặt nó xuống mâm cây, sát bên cạnh chén cơm.

Thấy vậy, thím Hương lên tiếng hỏi:

- Ủa, mới ăn có bao nhiêu đó mà anh thôi rồi sao?

Sơn Nhỏ mỉm cười đáp:

- No quá rồi thím...

- No cái móc xì họ! Tôi để ý thấy anh ăn có ba chén cơm mà chén nào chén nấy bới cũng lưng hết... Bộ ở bển anh cũng ăn theo cái lối mèo hửi đó phải hông ?

Sơn Nhỏ cười trừ:

-... Bị bữa nay, tui... hơi no.

- Xạo đi! Thiệt ghét anh quá, ăn uống gì ké né như mấy cậu trai tơ đi ở rể! Đàn bà con gái cũng hổng đến đổi co ro kén rén như anh vậy!

Sơn Nhỏ lỏn lẻn đứng dậy:

- Thôi tui dìa bển... thăm qua nhà cửa một chút nghe thím?

Thím Hương hỏi ngang:

- Bộ anh về bển để lục thêm ba cái cơm nguội hả ?

Sơn Nhỏ cười xòa:

- Tui ăn no thiệt mà thím... Tui phải dìa chớ chẳng lẽ bỏ bê nhà cửa hết sao?

Thím Hương trề môi:

- Nhà mấy anh có cái khỉ khô gì ở trỏng mà bày đặt trông với nom! Có anh muốn kiếm chuyện để rút lui bỏ tôi lại đây một mình thì nói đại đi.

Sơn Nhỏ chống chế một cách vất vả:

- Trời ơi, tui dìa rồi lại qua nữa chớ có phải đi biệt luôn đâu mà thím sợ! Đó với đây mấy bước chớ bộ cách sông biển gì mà thím nói như vậy chớ!

Thím Hương buông mạnh đũa xuống:

- Thiệt anh làm cho tôi ăn cơm hết ngon! Anh ở luôn bên nầy nghỉ trưa... bộ ai ăn thịt ăn cá gì anh sao mà sợ quá vậy! Đó, anh ngã lưng trên cái võng đó làm một giấc đi, rồi đến xế chiều mình ăn cơm luôn…

Sơn Nhỏ lắc đầu:

- Thôi thím à...

Thím Hương đứng dậy, chống nạnh ‘‘hai quay’’ hỏi gằn:

- Cái gì mà thôi thôi hoài vậy cà?

Sơn Nhỏ xuống giọng năn nỉ:

- Thím để tui dìa rồi chiều tui trở qua... Tui có chạy trốn đi đâu được hả thím.

Thím Hương cười mũi, ngó lơ ra phía ngoài cửa:

- Xí, anh làm như tôi... lo anh trốn lắm vậy! (chợt thím quay phắt trở vô, giọng hăm he)... Mà nói là nói cho vui vậy, chớ bộ tôi cần gì đến ai lắm sao? Tôi mà nổi cơn lên, tôi bỏ chỗ nầy đi liền rồi muốn ra sao thì ra.

Sơn Nhỏ chắt lưỡi, xăng xăng xéo véo bước lại gần thím:

- Thím đừng giận tôi tội nghiệp mà!... Bộ thím hổng biết rằng… tui hổng để cho thím đi chỗ khác sao? Bộ thím hổng biết... tui cũng... tui cũng...

Thím Hương ráng nhịn cười, làm mặt nghiêm hỏi lại:

- Anh cũng làm sao?

Sơn Nhỏ nhăn nhó nhìn sững thím Hương với một cặp mắt như muốn cầu cứu, như muốn van nài:

- Tui làm sao… chắc thím dư biết rồi mà!

Thím Hương, ranh mảnh lắc đầu:

- Bộ tôi là thầy bói hay sao mà biết thấu trong bụng trong dạ anh ra sao hả?

Sơn Nhỏ vặn vẹo bẻ mấy lóng ngón tay, miệng lấp bấp với một vẻ khốn khổ gần như là tuyệt vọng:

- Tội nghiệp tôi mà thím! Thím đừng bắt tui phải trả lời... Mà tui cũng... hổng biết trả lời làm sao cho phải, cho xuôi nữa đây!

Thím Hương mỉm cười, khẽ lắc đầu rồi xuống giọng bảo anh ta:

- Thôi anh về bển nghỉ trưa đi. Tôi hổng hỏi anh nữa đâu!

Sơn Nhỏ thở ra, tươi tỉnh nét mặt trở lại và ngây ngô hỏi

- Tui dìa được hở thím?

Thím Hương đưa tay vuốt phớt qua má anh ta rồi nắm lấy vai xô tới:

- Ừ cưng!

Sơn Nhỏ mới dợm cất bước bỗng đứng khựng như bị "đóng đinh" lại một chỗ. Anh ta len lén ngoái mặt trở lại nhìn thím Hương như để dò xét...

Thím khẽ gật đầu, rồi lập lại bằng giọng như chen qua hơi thở:

- Ừ... cưng...

Sơn Nhỏ bỏ chạy đi một nước xuống cầu thang tre… Thím Hương bước sấn tới gọi với theo:

- Anh Năm, nhớ chiều qua liền đó nghen!

Sơn Nhỏ quay lại gật đầu rồi hấp tấp rảo bước y như là một kẻ muốn chạy trốn...

Anh ta lầm lủi đi tới, hết phóng chân đá mấy đầu cỏ đuôi gà, đến vói tay bứt mấy chót tàu lá chuối, và khi về tới nhà, anh ta bước ngay lại chiếc sạp tre của Chín Thuộc, nhào lên nằm sảy tay, rồi thở ra trong lúc mắt thì ngó lơ lên phía trần nhà...

Sau bữa cơm chiều bên thím Hương, Sơn Nhỏ lại quay về bên nhà để tắm rửa. Không biết nghĩ sao, anh ta lại lôi gói quần áo ra, chọn một bộ bà ba đen còn mới nhứt để mặc vào.

Đoạn anh ta bước lại xăm xoi trước một miếng gương bể đóng giữ luôn lên cột cây. Anh ta vói tay rút khúc lược gãy giắt gần đó xuống để o bế chải lấy lại lằn chẻ ''bảy ba'' mà từ lâu vì "bỏ phế" nên không còn đường lối gì hết!

Trước đây, mỗi lần đi xuống rạch tắm, muốn cho tóc tai được suôn sẻ, Sơn Nhỏ chỉ cần ngửa đầu cho phần tóc ngấm xuống nước rồi "xước lông gà" một cái là xong!

Anh ta sờ mãi mí tóc dài phủ và thầm trách mình sao quá bê trễ trong việc đi cạo hớt.

Xong xuôi đâu đó… anh ta mới thả rề lại nhà thím Hương. Lúc bấy giờ vào khoảng mới bắt đầu đỏ đèn.

Thím Hương đứng dựa vào thành cửa thấy Sơn Nhỏ đi tới liền lên tiếng phủ đầu trước:

- Tôi tưởng anh có gan hổng qua đây chớ!

Sơn Nhỏ cười đáp:

- Tui cũng tính không qua nhưng nghĩ lợi... sợ thím quá nên phải... ráng đi...

- Vậy là khá nhiều rồi đa!

Đoạn thím tránh qua một bên cho Sơn Nhỏ leo bước vô nhà

Dưới ánh đèn dầu sáng trưng, thím soi mói nhìn anh từ đầu chí chân,rồi phát cười to lên:

- Cha, bữa nay... diện bảnh quá ta!

Sơn Nhỏ ngượng nghịu cúi gằm mặt xuống, đưa tay vuốt vuốt cái tà áo bà ba có hơi nhăn nheo một chút và ấp úng chống chế:

- Diện khỉ gì thím! Thím cứ kiếm chuyện kêu ngạo tui hoài... Bộ quần áo này gói cất lâu ngày tui sợ... mục hết nên đem ra bận bậy vậy mà!

Thím Hương cười tủm tỉm hỏi thêm

- Còn tóc tai mướt rượt kia… chắc anh cũng sợ… mục nữa chớ gì?

Túng thế quá, Sơn Nhỏ đâm ra trơ mặt và đáp liều:

- Thì... lâu lâu tui cũng phải sửa sang bộ vó lại một chút, chớ để u trệ quá coi sao được thím!

Thím Hương gật gù:

- Ừ, anh chịu khó sửa sang... xi kên và đánh bóng lại coi cũng xôm trai ớn chớ bộ bỏ bê gì sao! Và nếu anh còn biết ôm cây ghi ta lai rai sáu câu mùi mẫn nữa thì tôi cam đoan mấy cô ở dưới vườn… chết dính chùm hết ráo!

Sơn Nhỏ lên giọng cự nự:

- Đọ, thím kiếm chuyện chê bai tui hoài!

Thím Hương làm mặt nghiêm:

- Cái anh này kỳ quá! Tui chê anh hồi nào, chỗ nào? Tôi nói anh bảnh chớ bộ...

Sơn Nhỏ ngắt ngang

- Tui mà bảnh khỉ ho gì!

Thím Hương hăng hái tiếp lời:

- Anh bảnh thiệt tình chớ! (đến đây thím liếc xéo Sơn Nhỏ, giọng ởm ờ)... Và anh sẽ bảnh tỏn hơn nữa nếu tối nay anh ở đây chơi rồi ngủ luôn bên nầy...

Sơn Nhỏ vừa há miệng định lên tiếng hoác ra thì thím Hương đoán trước ý định này, nói dồn luôn một câu nữa:

- Anh mà kiếm chuyện từ chối, bỏ tôi ngủ một mình đêm nay, thì ngày mai anh khỏi có gặp mặt tôi nữa đi!

Sơn Nhỏ nhăn nhó hết nhìn thím, đến ngó về phía cái chõng tre:

- Tui ngủ ở đây coi sao được thím? Rủi có ai thấy thì... kỳ lắm!

Thím Hương hỏi tỉnh khô:

- Ai vô đây mà thấy được hả?

- Thì tui nói giả tỷ như vậy...

- Mà có thấy đi nữa thì có cái gì gọi là "kỳ" đâu hả?

Sơn Nhỏ không rời mắt nhìn về phía đặt chiếc chõng tre, lúng túng tìm câu trả lời:

- Thì thím nghĩ coi... nội gian nhà nầy không có ai khác hết và... không có cái giường cái chõng nào khác hết... như vậy họ hổng nghi ngờ nọ kia tầm bậy tầm bạ sao được!

Thím Hương trề môi:

- Tầm bậy cái mốc xì họ? Bộ tôi biểu anh ngủ chung một chõng sao? Đây nè, anh về bển xách mùng xách nóp đem qua trải giăng chỗ góc đó mà nằm ngủ.

Giọng nói quá thản nhiên của thím Hương làm cho Sơn Nhỏ bình tỉnh trở lại và vớ liền lối "thoát" của thím đề ra (vì thật tình anh ta cũng muốn... cà rà ở bên nhà thím trong đêm nay lắm nhưng còn… mắc cở mặt).

Tuy vậy anh ta cũng làm bộ đứng mím môi "suy nghĩ" rồi gật đầu bước trở ra cửa.

- Thôi được. Tui cũng chịu khó nghe lời thím chớ biết sao...

Thím Hương thở ra kêu lên:

- Dữ hông! Có chút xíu đó mà cũng để cho người ta nói hết sức! Đi về bển rồi trở qua cho mau nghen! Ờ... trong nhà còn chút đỉnh đường và đậu xanh, anh có ăn chè hông để mình nhúm lửa bật nồi lên?

Tiếng "mình" quá tự nhiên, quá ngọt ngào và quá khéo léo ấy làm cho Sơn Nhỏ bắt đứng

khựng lại ngó sửng thím Hương trong một vài giây, rồi mới lắp bắp đáp được mấy tiếng cộc lốc đến vô duyên:

- Có... có... thím nấu trước đi!

Đoạn anh ta hấp tấp bước xuống thang tre.

Thím Hương chạy theo dặn với:

- Anh Năm, lát nữa khi trở qua anh nhớ ghé dưới bến xuống luôn chiếc tam bản của mình bưng lên giùm cái giàn hát máy và hộp dĩa lên đây quây hát nghe chơi nghen! Mà anh xách đèn theo chớ hông thôi trời tối, anh trật chân sút tay quăng mấy thứ đó rớt xuống đất hết xài đa!

Sơn Nhỏ gật đầu "ừa" một tiếng. Tự nhiên anh ta cũng lấy làm lạ sao bỗng nhiên mình bỏ được cái lối thưa gởi "dà, dạ" một cách mau chóng, và có thể "ừa" một cách trơn tru, một cách xuôi rót như thế...

o O o

Sau khi hai người vét múc hết nồi chè, Sơn Nhỏ giành phần thu dọn đem cất. Thím Hương

ngồi ngửa ta chống hai tay về phía sau lưng, nhìn Sơn Nhỏ cười nụ:

- Bây giờ mình coi bộ ăn uống bậm trợn chớ không co ro ké né như hồi sáng nữa rồi đa! Như vậy có phải thiệt tình với nhau hông!

Sơn Nhỏ vui vẻ đáp:

- Thì... thím cũng để thủng thẳng rồi nó… bắt trớn lần lần chớ!

Thím Hương mỉm cười một cách bí hiểm:

- Mình sợ anh bắt trớn rồi... thắng lại hổng được nữa chớ!

...Sơn Nhỏ dọn dẹp xong nồi trách, chén muỗng đến ngồi xuống chiếc nóp trải sụt vô phía trong gian nhà. Anh ta thong dong móc thuốc ra vấn hút, trong lúc thím Hương mở máy hát ra đặt lên một dĩa vọng cổ "khóc bạn" của cô Ba Bến Tre, đoạn bước lại ngồi ké ở một bên mí nóp.

Sơn Nhỏ thờ thẫn lắng tai nghe giọng ca trong trẻo như rót vào sự tĩnh mịch của đêm trường...

Bỗng anh ta thở dài quay qua khẽ bảo thím Hương:

- Thiệt kỳ vậy...

Thím Hương nhướng mắt lên:

- Cái gì mà kỳ đó anh?

Sơn Nhỏ giơ tay phác chỉ vào khoảng trống không:

- Tiếng hát hay quá... ở đây vắng vẻ quá... làm tui buồn như nhớ ông bà ông vải gì vậy!

Thím Hương, mỉm cười, ánh mắt long lanh:

- Tiếng hát hay thì đã đành, nhưng ở đây còn có mình nữa chớ bộ không sao mà anh còn kêu là vắng vẻ!

Sơn Nhỏ đáp liền:

- Thì đó!... Vì có thêm thím ở đây nên tui càng thấy... vắng vẻ trơ trọi..

Thím Hương cau mày một cách nửa như hờn dỗi, nửa như trên chọc:

- Coi, sao có thêm mình ở đây mà anh lại

"thấy" như vậy? Anh nầy ăn nói ngược ngạo quá hà!

- Thiệt mà thím! Nó kỳ như vậy đó!

Thím Hương bỗng nhổm dậy đến ngồi sát bên cạnh anh ta và đỏng đảnh hỏi:

- Anh nhắm như vầy có hết kỳ chưa?

Sơn Nhỏ đưa hai tay muốn xô đẩy thím ra nhưng rồi lúng túng rút lại quờ quàng y như là... muốn bắt chuồn chuồn.

Thời may, vừa lúc ấy dĩa hát chạy đến vòng cùng.. Sơn Nhỏ hớt hải kêu lên:

- Dĩa hát hết kìa thím

Thím Hương đáp gọn bân:

- Hết thây kệ mồ nó!

- Ý trời, thím để nó chạy rè rè hoài hư dĩa hết!

- Anh khỏi lo, nó ngừng yên cho anh coi! Máy hát này thuộc thứ kiểu mới mà!

Thím Hương hơi chồm tới, hai tay chống kềm hai bên hông Sơn Nhỏ như muốn nhốt

anh ta vào trong... và quả như lời thím nói, chiếc dĩa hát sau khi chạy thêm vài vòng nữa tự động ngừng lại,

Sơn Nhỏ thở dài, nhưng rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh ta vội lên tiếng:

- Thím lợi lật bề khác đi, chớ cái bản nầy nó tới hai dĩa lận mà!

Thím Hương cười đáp:

- Anh nầy rành quá ta!

Đoạn thím từ từ nhích người ra đứng dậy để đi lại đổi sang mặt kia của chiếc dĩa hát, quây dây thiều thêm, và đặt đầu kim xuống... Tiếng ca lanh lảnh lại vang lên và lần này, lỗ tai của Sơn Nhỏ như bắt đầu lùng bùng: anh đã hết còn có thể thơ thới ngồi lắng nghe và cảm xúc như những âm điệu trầm bổng ấy nữa...

Thím Hương lừ lừ tiến lại phía anh ta với một dáng điệu chậm chạp và uốn éo... có tính toán.

Sơn Nhỏ biết trước được những... giây phút giông bão sắp chuyển đến: anh ta phập phồng lo ngại nhưng cũng... náo nức đợi chờ!

Nhưng anh ngạc nhiên xiết bao khi thấy thím Hương bước đến ngồi xuống gần một bên anh ta rồi thím... ngồi yên ở đó một cách... như không có việc gì xảy ra hết!

Bây giờ đến lúc Sơn Nhỏ bắt đầu đâm ra bứt rứt, đâm ra bực mình...

Thím Hương cũng không buồn ngó ngàng gì đến anh ta nữa, và mãi một lúc sau thím mới quay mặt qua hỏi một câu rất thừa:

- Bài vọng cổ này hay quá hén anh?

Sơn Nhỏ cau mày gật đầu:

- Ừa... hay.

... Rồi thím lại nín thinh ngồi chờ cho hết mặt dĩa để đứng lên thay dĩa khác... rồi mặt khác đến khi dứt bản hai mươi câu vọng cổ.

Thím lại quay sang hỏi anh ta với một giọng rất thản nhiên.

- Anh muốn nghe thêm nữa hay là dẹp cất rồi đi ngủ?

Sơn Nhỏ hấp tấp đáp:

- Nghe nữa thím! Bây giờ có dẹp đi thì cũng...

nằm chèo queo ngủ chớ chuyện gì vui đâu!

Câu trả lời có pha giọng hờn trách ấy khiến thím Hương quay mặt đi để giấu một nụ cười:

- Bây giờ anh muốn nghe dĩa nào đây nè? Vọng cổ nữa hay là mấy bộ "Đắc Kỷ thọ hình"! "Chiêu Quân cống Hồ" hay tuồng "San Hậu"?

Sơn Nhỏ thờ ơ đáp:

- Cái gì cũng được...

Thím Hương nhái giọng anh ta:

- Cái gì cũng được...

Đoạn thím lật chồng dĩa kiếm bộ "Chiêu Quân cống Hồ", đặt dĩa đầu tiên lên máy hát.

Xong, thím bước lại ngồi y vào chỗ cũ, xổ đầu tóc ra giũ giũ như là tự lấy làm khoan khoái lắm vậy...

Thím đưa một bàn tay lên dùng năm ngón làm lượt lơ đễnh cào xuôi vào mái tóc... Mùi dầu bông lài ủ trong mớ tóc dày kịt và đen nhánh ấy, như bị nhốt kín nay thoát ra được, càng làm nhột mũi Sơn Nhỏ.

Thím Hương bỗng kêu lên:

- Cha, sao nực quá vậy nè!

Liền theo đó thím đưa tay giựt bực bực hai chiếc nút bóp ở phía đầu bâu rồi chụp nắm lấy hai vạt túi áo quạt lia quạt lịa…

Sơn Nhỏ thấy ngứa mắt quá nên đâm ra nổi dóa, xụ mặt xuống,

Cho rằng trêu chọc chàng trai tơ nầy như vậy cũng vừa đủ nên thím Hương bèn ngừng tay lại quay qua mỉm cười hỏi:

- Làm cái gì mà mặt mày chừ bự vậy bậu?

Sơn Nhỏ vùng vằng đáp:

- Đâu có gì đâu! Thím để thây kệ tui mà!

- Hứ, đàn ông con trai gì mà hay giận lẫy quá trời! Mà ai làm gì đâu mà mình giận người ta chớ?

Sơn Nhỏ cười chua chát:

- Tui có nói tui giận ai hồi nào đâu!

Liếc thấy thím Hương nheo mắt nhìn mình, Sơn Nhỏ vội quay mặt ngó lơ sang chỗ khác.

Thím Hương cười rộ, chồm tới ngồi khít

bên Sơn Nhỏ rồi đưa má lên nhỏng nhảnh bảo anh ta:

- Đây nè, hun một cái đi cưng! Người ta đền cho đó!

Sơn Nhỏ cau mày nhích đầu ra...

Thím Hương hối thêm một lần nữa, giọng gần như là hạ lịnh:

- Bộ chê hả? Anh mà hông hun một cái thì kể như hết chuyện... hết chuyện dứt dạt đa nghen!

Sơn Nhỏ ngần ngừ trong một thoáng rồi kê chót mũi đặt vừa đụng nhẹ lên má thím Hương là thối lui ra liền!

Thím Hương vẫn chìa nguyên má ra như cũ và lên tiếng cự nự

- Anh làm cái gì như trả nợ quỷ thần vậy? Hun lại một cái coi cho được coi!... Mà phải làm cho đàng hoàng, cho đầy đủ chớ đừng theo cái lối... hun nựng con nít hổng được đâu nghen!

Sơn Nhỏ chắc lưỡi rồi ngoan ngoãn kê mũi lên… Làn da mịn mát của người đàn bà kỳ lạ ấy làm Sơn Nhỏ nín thở, tuy trong lòng nôn

nao muốn ép dồn buồng phổi lại để có thể hít vô một hơi thật dài, thật sâu đậm...

Anh ta nhích đầu ra, nhưng chỉ nhích ra được một khoảng rất gần, để rồi đờ đẫn đưa mắt nhìn nghiêng gương mặt thím Hương... như không đủ sức rứt ra được nữa.

Thím Hương từ từ quay mặt nhìn lại, nhoẻn miệng cười rồi khẽ hất hàm nửa như có ý hỏi anh ta muốn gì thêm, mà nửa như... khuyến khích anh ta đừng nên e ngại...

Sơn Nhỏ mím môi lại như phải quyết định một điều gì ghê gớm lắm rồi bỗng nhiên anh ta nhoai người tới dang hai tay vụng về ôm xiết lấy cổ thím Hương khiến cho thím Hương phải nhăn mặt kêu đau:

- Ý trời ơi, anh làm cái gì mà như muốn bẻ lọi cổ mình ra vậy! Thủng thỉnh một chút hổng được sao? Bộ mình biến ra mây khói...

Sơn Nhỏ như không nghe thấy gì hết, càng siết chặt thêm vòng tay và không bỏ lơ một giây; anh ta hôn như mưa bấc, như điên cuồng. Như không bao giờ "đã nư" được lên má, lên tóc, lên cổ, lên vai... thím Hương.

Thím cố sức nhoai đầu ra và xô mạnh anh ta dạt qua một bên…

Sơn Nhỏ thở dốc và vừa ngơ ngác vừa sợ sệt đưa mắt nhìn thím đăm đăm. Anh ta ngạc nhiên vì bị xô đẩy và lo lắng chờ đợi những lời sỉ vả mà anh ta đinh ninh rằng thế nào cũng có!

Nhưng thím Hương chỉ ung dung đứng dậy, lấy tay hất cho mớ tóc xõa ra phía sau lưng rồi nhìn anh ta cười tủm tỉm.

Thấy Sơn Nhỏ luống cuống toan dứng dậy theo, thím bèn cản lại:

- Anh ngồi yên đó, để mình đi thay dĩa khác! Bộ anh không biết máy hát ngừng chạy tự nãy giờ rồi sao!

Sơn Nhỏ đáp, giọng như sực tỉnh

- Ờ há.

Thím Hương bước lại thay dĩa hát. Đó là chiếc dĩa chót của bộ. “Chiêu Quân cống Hồ”. Thím cẩn thận quay dây thiều cho thiệt cứng rồi thong thả trở lại chỗ cũ...

Nhưng khi đi ngang qua chiếc bàn, nơi đặt ngọn đèn dầu lửa, không biết nghĩ sao thím dừng lại, chống hai bàn tay lên mép bàn rồi hơi nghiêng người kề miệng gần đèn ống khói đèn.

Thím lấy hơi định thổi cho tắt nhưng chợt ngừng lại, nghiêng mặt liếc xéo Sơn Nhỏ, miệng cười chúm chím. Sơn Nhỏ bối rối chưa kịp nói năng gì thì thím đã phùng má thổi phù một hơi mạnh...

Ngọn đèn chao lên rồi tắt ngỏm. Bóng tối chợt buông trùm xuống gian nhà làm cho Sơn Nhỏ đâm ra ngớp sợ. Anh ta hơ hải kêu thím Hương tuy dư biết rằng vô ích:

- Ý khoan đã thím ơi!

- Bộ anh muốn kiếm cái gì nữa hả?

- Không... Tui hổng kiếm cái gì hết...

Sơn Nhỏ chợt để ý đến những lời ca phát ra từ giàn máy hát: trong bóng tối dầy đặc, những âm điệu đàn hát ấy bỗng nhiên có một vẻ ... lạc lõng lạ kỳ.

Anh ta bèn lên tiếng bảo thím Hương

- Thím để máy hát chạy như vậy mà tắt đèn tối hù nghe sao... lỏn chỏn quá thím!

Có tiếng cười của thím vang lên

- Cái gì mà lỏn chỏn? Bộ tắt đèn rồi nghe hát máy hay làm cái khác hổng được sao? Bộ anh sợ... mắc xương sao anh Năm?

Sơn Nhỏ không biết trả lời làm sao nữa, nhứt là anh ta càng thêm Ịuống cuống khi nghe tiếng bước chân của thím Hương rà nhẹ trên sàn gác và tiến chầm chậm về phía mình.

Và khi chân của thím đụng vào mí nóp, Sơn Nhỏ hỏi hoảng lên:

- Thím hả thím? Thím kiếm cái gì đó thím?

Thím Hương ngồi thụp xuống sấn người tới ôm chầm lấy anh ta và đáp rít qua hàm răng

- Mình kiếm cưng đây nè!

Sơn Nhỏ chới với ngã nằm sải tay lên chiếc nóp, lấp bấp kêu lên

- Ý đừng thím!... Ý... Khoan đã thím!

Có tiếng thím Hương cười rúc rích

- Ừ... anh muốn khoan thì mình cho khoan mà!

... Rồi không nghe Sơn Nhỏ nói năng hay cự nự gì nữa...

Từ nơi giàn máy hát, những lời nói lối cuối cùng những câu ca trong dĩa vẫn đều đều và thản nhiên vang ra, nhưng những âm thanh đó có vẻ e ấp và thua thiệt bên cạnh những tiếng xột xạc hấp tấp và nghèo nàn âm điệu hơn nhiều...

... Trên dĩa hát đã đến đoạn Chiêu Quân sắp rời quan ải sang Hồ. Lời than van não nuột của cô Năm Cần Thơ bỗng dứt ngang vì kim hát chạy lọt tới lằn dĩa bị "cà lăm"...

Hai tiếng "thần thiếp", "thần thiếp"... Và đến khi khoảng dây thiều quây trong máy chạy đến hết mức, hai tiếng "thần thiếp" ấy kéo lê dài như một tiếng rên rỉ mòn hơi kiệt sức rồi tắt hẳn...

o O o

Lần thứ hai, Sơn Nhỏ giật mình thức giấc đưa mắt ngó qua tấm mắt cáo trên nhà thì thấy

bên ngoài trời đã rựng sáng, Anh ta hơi ngạc nhiên vì thấy mình nằm gọn trên chõng của thím Hương, đầu anh ta nép vào một bên nách của người đàn bà đa tình ấy, y như là một đứa bé ngoan ngoãn rúc đầu vào ngực mẹ...

Sơn Nhỏ vừa toan nhích người ra để ngồi dậy thì liền bị thím Hương quàng tay qua giữ chặt lấy ngang lưng anh ta.

Sơn Nhỏ bẽn lẽn đưa tay kéo chiếc mền đắp vội lên người thím và ấp úng nói:

- Sáng bửng rồi mà thím!

Thím Hương không buồn ngó ra ngoài:

- Sáng thì sáng chớ ăn thua gì mà anh nói chớ!

Tuy nói thế thím cũng đã cho Sơn Nhỏ gỡ cánh tay ra. Anh ta hấp tấp bước xuống chõng nhưng rồi lại đứng ngơ ngẩn ngay giữa nhà...

Anh ta chợt để ý đến chiếc nóp nằm xiêng xẹo ở góc nhà vội chạy cuốn gọn lại rồi cầm lên ôm khư khư một bên nách.

Thím Hương từ trong mùng hỏi vọng ra:

- Chưa chi anh đã cuốn gói đi đâu đó hả?

- Tui phải dìa bển chớ thím...

Thím Hương thò tay vén cửa mùng qua một bên rồi ngoắc Sơn Nhỏ:

- Lại đây mình nói cái nầy cho mà nghe.

Sơn Nhỏ cau mày:

- Chi nữa đó thím?

- Anh có ngồi lại đây mình mới chịu nói.

Sơn Nhỏ ôm chiếc nóp bước lại ngồi co ro một bên mép chõng.

Thím Hương nhích gối lại gần:

- Mình còn ghét anh một chỗ này nữa… bề gì mình với anh cũng đã ăn ở với nhau rồi...

Sơn Nhỏ chận lời thím liền

- Mới có… chút vậy mà thím nói là ăn ở với nhau?

Thím Hương chắc lưỡi

- Thì dầu ít dầu nhiều hai đứa mình cũng… như một cặp nhân tình nhân ngãi, bởi vậy

mình nghe còn kêu thím nầy thím nọ sao thấy ghét quá!

Sơn Nhỏ có vẻ bực mình:

- Trời ơi, thím muốn tôi kêu bằng gì bây giờ? Thím hổng biết chớ ở ngoài đời nếu so về tuổi tác...

Thím Hương cắt ngang:

- Xí, anh nầy ăn nói lảng òm! Mình có nói chuyện ngoài đời, ngoài khỉ gì đâu... Anh nghĩ lại coi, trong lúc hai đứa mình gần gũi như vầy mà anh cứ dà dạ hay chen tiếng thím vô nữa thì nghe lỏn chỏn quá! Nói thiệt với anh, nhiều lúc mình nghe anh kêu bằng thím, mình bắt… sượng ngang.

Sơn Nhỏ thở dài:

- Vậy chớ tui phải kêu bằng tiếng gì bây giờ? (anh ta gãi đầu, bứt tóc rồi chắt lưỡi than thở)... Thiệt khó quá..., "em" thì hổng được rồi, "mình" thì hơi… Thôi tui chịu bí rồi đó... thím?

Thím Hương cười xòa, ngồi nhổm dậy

- Đáng lẽ anh phải kêu mình bằng... em thì nó mới ngọt, mới đúng điệu, cái nầy là chuyện

yêu thương với nhau, chớ bộ phân chia tuổi tác kẻ trên người dưới hay sao mà anh sợ! Nhưng thôi, anh kêu đỡ mình bằng mình cũng được. Ở trong tiểu thuyết người ta hay xài kiểu đó lắm!

Sơn Nhỏ nhăn mặt:

- Kiểu gì mà kêu ngang xương kỳ như vậy được! Tui hổng chịu đâu!

- Thằng cha nầy khó quá!

Sơn Nhỏ nín thinh, lầm lũi bước ra cửa.

Thím Hương réo anh ta lại:

- Mà khoan đã, để mình dặn cái nầy nữa.

Sơn Nhỏ quay mặt lại:

- Cái gì nữa vậy?

- Sao anh cứ nói trỏng không hoài hà? Trưa nay nhớ qua bên này nghen!

Sơn Nhỏ cau mày:

- Thôi đi.

- Coi, cái gì mà thôi! Anh hổng qua bên nầy

thì mình lội sang bển đa! Mới có nước nạp mà đã chạy tét rồi sao? (rồi thím mỉm cười nói tiếp)... Mà cái nước nạp của anh cũng dở ẹt, ba trật bốn vuột... thiệt anh đúng là hàng đệ tử của anh Chín Thuộc.

Sơn Nhỏ vội vã bước đi và nói gạt ngang cho xong chuyện:

- Thôi được rồi, để tui qua... chớ đừng sang bển đó nghen!

Nói xong Sơn Nhỏ dông thẳng xuống cầu thang chớ không dám nấn ná ở đó thêm nữa...

PHẦN THỨ VI

Sơn Nhỏ đang nằm gác chân chéo ngoãi trên sạp tre thì bỗng nghe có tiếng chân người chạy thình thịch vào sân. Anh ta vội chụp lấy cây lục giấu ở dưới nóp ra nhảy liền xuống đất.

Và khi thấy rõ người đi tới, anh ta thở ra một hơi dài và vui vẻ kêu lên:

- Dữ hông, tao tưởng ai chớ dè đâu là mầy! Sao Tám, đại ca và anh em ở đâu mà mầy lơn tơn dìa có một mình đó?

Anh Tám vừa thở vừa đáp:

- Nguy rồi anh Sơn Nhỏ ơi!

Sơn Nhỏ chụp lấy vai anh ta:

- Mầy nói sao? Bộ đại ca...

Anh Tám rơm rớm nước mắt:

- Thất bại hết ráo trọi anh ơi!

Sơn Nhỏ lắc mạnh vai anh ta:

- Thất bại hay thành công gì thây kệ mẹ nó! Tao hỏi mầy đại ca hiện giờ ở đâu?

Anh Tám giơ tay chỉ vào chỗ trống không:

- Thiệt tui hổng biết đại ca ở đâu nữa, trong lúc lộn xộn mạnh ai nấy "buồm"... tui cũng chẳng rõ đại ca còn hay là... mất nữa...

Sơn Nhỏ ngắt ngang

- Vậy chớ mày theo đại ca làm đách gì?

Anh Tám rướn gân cổ lên:

- Ý trời ơi, anh hổng có ở tại đó thì làm sao biết được! Anh em mình kéo ra nghe lời thằng cha già báo hại đó tưởng phen này mần ăn êm thắm chớ có dè đâu đoàn ghe thương hồ ấy là đoàn công voa có Tây đi hộ tống đàng hoàng.

Sơn Nhỏ dậm chân:

- Thằng cha già mắc dịch ở ngoài Vàm nó hại anh em mình! Bộ hổng ai hay biết gì ráo sao?

Anh Tám thở dài sườn sượt:

- Thì anh nghĩ coi, anh em mình tưởng dễ ăn nên bơi xuồng nhào ra cập vô đoàn ghe, riêng đại ca, ông già dẫn mối ngoài Vàm và tui thì xáp vô chiếc tàu giòng dẫn đầu… Tụi nầy hùng hổ xông lên... và tới chừng đó mới tá hỏa tam tinh! Ở trên tàu, tụi lính Tây theo hộ tống xả súng máy ra bịt bùng thiên địa... Tui thấy ông già trúng đạn té nhào xuống sông, còn đại ca cũng nhào luôn xuống nước... Tui không biết ảnh có sao hông... Riêng phần tui, vì đi sau nên tui vội bỏ xuồng lặn tuốt vô bờ...

- Còn mấy anh em khác thì sao?

- Ối thôi trong lúc loạn xạ xà ngầu ấy mạnh ai nấy chạy... Có lẽ họ bị "rớt" mất cũng nhiều…

Sơn Nhỏ cau mày hỏi:

- Sao mày hổng chờ kiếm đại ca mà lại bỏ dìa một mình?

- Tui vô tới bờ rồi ở đó xà quần một hồi để ngóng đợi coi đại ca có lội vô hông... Tui chớ riết tới gần sáng và có rảo lên đầu trên xóm dưới hỏi thăm hỏi nom nhưng đại ca vẫn biệt vô tông tích... Sau đó, tui phải giựt đại một

chiếc xuồng câu bơi rút dìa đây cho anh hay để coi anh định liệu thế nào...

Sơn Nhỏ bực mình, la lối:

- Định liệu cái con khỉ gì nữa! Sao mầy hổng dám ở đó đợi thêm nữa coi thế nào.

Anh Tám than thở:

- Anh nghĩ lại coi, tui ở đợi như vậy cũng là quá xá cỡ rồi, chớ láng cháng tại đó, tụi lính ngoài đồn chạy tàu vô bố thắt họng sao? Anh hổng biết, dân chúng ở miệt ấy thấy mặt mày vằn vện của bọn mình họ đâu có ưa! Tây vô họ chỉ cho bắt thì… bà cứu!

Sơn Nhỏ đứng lặng thinh, mím môi suy nghĩ và bỗng nhiên nước mắt anh ta ứa ra... Anh ta mếu máo quay qua bảo anh Tám:

- Đại ca... bị nạn như vầy đầu đuôi gì cũng tại tao hết! Tại tao thúc hối ảnh chớ ảnh có muốn đâu!

Anh Tám ấp úng lựa lời an ủi:

- Thì cái nghề mình mần ăn thì phải... đi, chớ nếu ai biết trước được những chuyện rủi ro bất thường thì... nằm ngoẻo ở nhà có phải

sướng hông!... Tại cái số mình xui xẻo, chớ bộ ai muốn như vậy hay sao anh. Bây giờ, anh liệu coi... anh em mình tính sao đây?

Sơn Nhỏ chán nản lắc đầu:

- Tao bây giờ rối ruột rối gan hết, vậy phần mầy tính sao đó thì tính... Mầy muốn ở nán lại đây với tao cũng được, hay là nếu mầy có quê quán xứ sở tại đâu mà có thể vác mặt dìa được thì càng tốt.

Anh Tám mau miệng đáp:

- Tui cũng tính dìa... dưới xứ tạm ẩn náu một thời gian.

Sơn Nhỏ mỉm cười chua chát:

- Thôi, tao khuyên mầy có dìa được thì dìa luôn để lo đổi nghề khác mần ăn với người ta, chớ non nước nầy mà... tạm với bợ khỉ gì nữa. Cái điệu nầy, mơi chiều gì đây tao cũng dông luôn chớ ở đây mà không có anh em thì ở làm gì vô ích!

Chợt nhớ trực đến thím Hương, anh Tám vội hỏi luôn:

- Còn cái thím ở bển nữa... anh phải tính sao chớ chẳng lẽ bỏ người ta bơ vơ tại đây sao?

Sơn Nhỏ sa sầm mặt xuống và mãi một lúc sau anh ta mới ấp úng đáp:

- Ờ... còn thím Hương nữa há! Khi không có thêm con mẹ đó nữa để cho rắc rối thêm! Thôi được rồi, tao sẽ tính cái vụ này...

Anh Tám mân mê vành nón lá trên tay, ngó quanh mấy gian nhà trống trải, rồi nghẹn ngào từ biệt Sơn Nhỏ:

- Thôi anh ở lại đây mạnh giỏi, tui đi đây...

Sơn Nhỏ nắm lấy tay anh ta:

- Phải khi khác tao hổng cho mầy đi gấp như vầy đâu! Mầy có dìa thì nhớ giữ gìn kỹ lưỡng dọc đường, tao nghe nói tụi nó xét hỏi gắt lắm... À mầy còn tiền bạc chút đỉnh gì không?

Anh Tám khẽ lắc đầu

- Anh nghĩ coi, mình còn mần ăn lâu dài nên có để dành đồng xu cắc bạc nào đâu.

- Vậy mầy đứng chờ đó đi tao vô lấy chia bớt mầy ba mớ...

- Ý thôi anh, nếu còn thì để dành cho anh đi! Tui bề gì cũng có bà con cô bác ở dưới xứ chớ anh... tứ cố vô thân... Phải không còn bị kẹt tại đây với thím Hương thì thế nào tui cũng mời anh dìa ở dưới tui luôn cho có bạn...

Sơn Nhỏ thở dài:

- Ờ, tao còn bị kẹt thím Hương vô nữa... Thôi mầy dìa chuyến này lo mần ăn để... trụ hình lại... Khi nào tao có dịp đi ngang qua đó, tao sẽ ghé lại thăm mầy.

- Anh nhớ đó nghen!... Hay là khi nào anh em có... tụ tập mần ăn lại anh xẹt qua đó kêu tui...

Sơn Nhỏ lắc đầu, cười gượng:

- Bộ mầy còn ham nghề này lắm sao?

Anh Tám thở ra, đoạn bâng khuâng nhìn lên dãy nhà trống:

- Ham khỉ gì, nhưng... thế nào tui cũng nhớ anh em mình ghê lắm...

Sơn Nhỏ buông tay anh Tám ra:

- Tao cũng vậy...

Thím Hương đang với tay phơi chiếc áo túi lên cây sào ở trước sân thì thấy Sơn Nhỏ lùi lủi đi tới. Thím vuốt kỹ mấy nếp áo cho được thẳng thớm rồi mới quay qua hỏi anh ta:

- Bộ có ai vô tới bển hay sao mà mình thấy thấp thoáng có bóng người và nghe tiếng nói chuyện lào xào đó?

Sơn Nhỏ xụ mặt xuống, giọng quạu đeo:

- Ừa có... Anh Chín ảnh hổng dìa nữa rồi! Anh em theo ảnh cũng tứ tán mẹ nó hết!

Thím Hương nhíu mày

- Anh nói sao?

Sơn Nhỏ đáp như quát:

- Tui nói sao hả? Tui nói anh Chín ảnh chết ngủm cù đèo rồi! Tây bắn ảnh lật xuống sông mất xác rồi! Thím còn muốn hỏi cái gì nữa hông?

Thím Hương áp một bàn tay lên ngực:

- Trời ơi, anh nói thiệt hay nói chơi? Bộ anh Chín... chết thiệt sao?

Rồi không đợi cho Sơn Nhỏ trả lời, thím bỗng nhiên nổi nóng xài xể Sơn Nhỏ một hơi

- Mà sao ảnh chết, anh phải nói cho "tôi" biết, chớ làm cái gì anh xâm xâm đi qua đây rồi la lối cự nự với tôi hả? Bộ tôi đây xúi Tây giết ảnh chắc?

Sơn Nhỏ đưa tay quẹt mồ hôi trán, mặt cúi gầm và giọng nói của anh ta bỗng trở nên thiểu não vô cùng:

- Cũng tại tui hết... Tại tui xúi biểu ảnh đi... tại tui...

Thím Hương lắc đầu ái ngại nhìn anh ta rồi dịu dàng bảo

- Anh nầy kỳ quá! Cái gì mà anh nói tại anh! Đầu đuôi câu chuyện ra sao, anh kể lại cho mình nghe qua coi... Hay khoan đã, để vô nhà cho mát chớ tội gì đứng đây phơi nắng như vầy nè!

Sơn Nhỏ ngoan ngoãn bước theo thím, leo lên trên nhà sàn.

Đến nơi, thím kéo Sơn Nhỏ cùng ngồi xuống mép chõng rồi ân cần nhắc hỏi lại:

- Đó, bây giờ anh bình tĩnh kể lại cho mình nghe anh Chín ảnh lâm nạn hồi nào và tại sao lại có chuyện rủi ro đó... Mình có nghe phong thanh là chuyến đi đó chắc ăn lắm mà!

Sơn Nhỏ thở dài:

- Thì ban đầu ai cũng tưởng như thế đó hết, chớ có dè đâu bị tổ trác như vậy... (đoạn anh ta thuật sơ lại mọi chuyện y theo lời anh Tám đã kể và nói tiếp)... Đó thím nghĩ coi, anh Chín ảnh chết tức chết tối như vậy mà biểu tui hổng nổi sùng lên sao được!

Thím Hương chép miệng than thở:

- Thiệt tội nghiệp cho anh Chín quá! Ảnh coi vậy mà tốt bụng lắm chớ chẳng phải chơi!

Sơn Nhỏ có vẻ không bằng lòng câu nói ấy:

- Hứ, đợi tới bây giờ thím mới biết ảnh tốt bụng!

Thím Hương cau mày nhìn anh ta:

- Anh đừng có nói mắc nói mỏ!... Hay là anh

muốn tôi đội khăn tang để chế rồi nhào lăn ra khóc như mấy con mẹ xẩm khóc mướn vậy?... Số phần của ảnh rủi ro như thế đó, chớ bộ tại mình van vái hay trù ẻo gì hay sao cà! Ở đời hễ được cái nầy thì mất cái kia, chớ bộ anh muốn cái gì cũng có, cái gì cũng hổng mất, cái gì cũng hoàn toàn hết được sao!

Thấy Sơn Nhỏ nín thinh, thím bèn với tay lấy cây quạt lá kè phẩy nhẹ phía sau lưng anh ta và dịu giọng lại tiếp lời:

- Thôi anh à, mình hiểu bụng anh lắm... Nhưng dẫu sao, người chết thì đã yên phận một bề rồi, còn mình với anh long chong ở đây... anh có tính sao không hả anh?

Sơn Nhỏ rầu rầu đáp:

- Tui bây giờ... hổng có tính cái gì được ráo! Hồi nẫy tui tính theo thằng Tám dìa ở luôn dưới xứ của nó nhưng rồi... đi cũng chẳng được.

- Sao vậy?

Sơn Nhỏ hất hàm chỉ về phía thím:

- Còn thím ở lại đây chi!

Thím Hương làm như không hay gì hết:

- Coi, mình ở lại đây tế mồ tế tổ gì nữa! Anh có đi thì mình cũng về Cần Thơ mà!

Sơn Nhỏ chắc lưỡi:

- Ai để thím dìa êm như vậy được! Với lại hồi anh Chín đi, ảnh có căn dặn tui phải... coi chừng coi đổi thím... Thiệt cũng chẳng khác gì một lời trối...

Thím Hương ráng giấu một nụ cười:

- Anh nhớ dai quá há! Vậy chớ bây giờ anh tính coi chừng coi đổi mình ra làm sao đây?

Sơn Nhỏ ngước mắt lên:

- Đó, tui cũng tính qua đây hỏi thím về cái việc ấy...

- Nểu hỏi "thím" thì thím hổng trả lời.

Sơn Nhỏ nhăn nhó:

- Thôi mà! Anh Chín ảnh mới chết...

Thím Hương thản nhiên ngắt ngang:

- Vậy chớ hồi đó anh Tư đi theo mình ảnh hổng... mãn phần hay sao! Đời mình, mình đã chứng kiến nhiều cái chết quá rồi... mà mình,

hổng nói dấu gì anh, mình đang ham sống ghê lắm! Anh chê cười con này... hư thúi gì đó thì mình ráng nghe hết ráo... Mình có anh ở đây thì tạm đủ lắm rồi!

Sơn Nhỏ trề môi cười lạt:

- Thiệt tui phục thím sát đất!

Thím Hương thản nhiên hỏi lại:

- Vậy chớ bây giờ anh biểu mình phải làm sao bây giờ? Anh giỏi nói nghe thử coi?

Sơn Nhỏ ấp úng xuống nước:

- Thì chuyện đó... thì chuyện đó tui tính qua đây hỏi... thím.

Thím Hương mỉm cười thương hại, rồi ôn tồn hỏi lại anh ta:

- Còn phần riêng anh, anh tính sao?

Sơn Nhỏ ngùi ngùi đáp:

- Tui thì dễ lắm mà! Anh Chín ảnh còn thì tôi theo ảnh hoài, nay ảnh mất thì tui… muốn bung đi đâu lại chẳng được.

Thím Hương nắm lấy tay anh ta, sốt sắng nói:

- Nếu như vậy thì tốt quá. Bây giờ mình bàn với anh việc này: nếu anh không bận bịu ở đâu hết thì mình với anh dong tuốt ra Cần Thơ ở cho yên thân đi!

Sơn Nhỏ dẫy nẫy:

- Ý hổng được đâu! Tui hổng quen ở chợ mà!

Thím Hương hơi xẳng giọng:

- Bộ anh ra chợ ở rồi cái gì nó cắn anh hay sao mà anh sợ quá trời quá đất vậy?

Sơn Nhỏ nhăn nhó

- Tui nói tui hổng quen...

- Anh hổng chịu ra ở thì làm sao quen được! Cái gì cũng có lạ trước rồi sau mới quen chớ! Mình với anh đây ban đầu có quen hông mà tại sao bây giờ lại...

Sơn Nhỏ gạt ngang:

- Mà tui nói hổng được là… hổng được.

Thím Hương nhìn sững anh ta rồi lắc đầu thở dài:

- Thằng cha này thiệt kỳ đời hơn ai hết. Cái gì đem ra bàn với anh, anh cũng đẩy trớt hết thì mụ nội mình, cũng hổng biết tính sao nữa...

Rồi bỗng nhiên thím Hương đâm ra bực mình và hỏi ngang

- Vậy chớ anh muốn cái gì, anh thử nói phứt ra coi?

Sơn Nhỏ cúi mặt xuống, rầu rầu đáp:

- Theo tui thì... thím nên tạm ở đây một ít lâu nữa đã nhóng coi đường đi nước bước dìa Cần Thơ có yên hông... Bề gì thím cũng phải trở dìa ngoải để ở với mấy đứa nhỏ. Tui chỉ thấy có cách đó… chớ còn tui (giọng Sơn Nhỏ trở nên vừa chua chát vừa ngùi ngùi)... tui vác mặt ra ngoải coi cũng... hổng tiện. Cái gì cũng lạ nước lạ cái hết!

- Anh lại tính nói cái điệu đó nữa!

Sơn Nhỏ gục gặt đầu và nghiêm giọng đáp:

- Tui nói thiệt mà thím! Cái này chắc thím... rành nhiều hơn tui: bây giờ mình ở trong nầy

thì tưởng dễ chớ tới khi ra ngoài rồi mới biết là khó nuốt vô cho xuôi...

- Anh này nói lăng nhăng quá tổ mẹ hà!

Sơn Nhỏ gượng cười, tiếp lời:

- Bấy lâu nay ở trong này quanh đi quẩn lại chỉ có thím với tui hẩm hút sống với nhau thì cái gì cũng dễ, cũng được hết. Bây giờ cũng tui với thím mà kéo ra Cần Thơ ở thì lại khác xa...

- Khác cái gì? Cũng hai đứa mình chớ bộ ai vô đó nữa? (thím Hương tuy dư hiểu Sơn Nhỏ muốn nói gì, nhưng cũng ráng hỏi tới bằng một giọng không mấy gì hăng hái cho lắm)

Như được trớn, Sơn Nhỏ nói một hơi:

- Phải, khác xa, và cái gì cũng khác hết ráo trơn, ráo trọi. Ở ngoải còn có công kia việc nọ chớ đâu phải chỉ có tui với thím nằm ăn ở không trong cái hốc bà tó như vầy sao!... Ví dầu tui có theo thím ra ngoải thì nội trong vòng ba bảy hai mươi mốt ngày tui cũng... lạy ba lạy xá ba xá rút lui đi gấp.

Thím Hương mỉm cười hỏi lại:

- Sao kỳ vậy? Chắc tới chừng đó anh gặp

mấy con lủng bóng sắc trẻ hơ hớ rồi anh dang mình ra chớ gì?

- Bậy nà. Tui nói thiệt mà thím cứ móc ngoéo hoài thì làm sao tui dám nói tới nữa!... Tui có ra ngoải ở, ban đầu cái gì cũng êm hết ráo, nhưng thỏn mỏn rồi thì tui chạy trời cũng không khỏi bị cái cảnh... lon chon lỏn chỏn... thím à, cái gì mình biết trước thì cũng nên chặt cua tránh nó đi, chớ để sau nầy... cơm không lành canh không ngọt rồi sanh cắn đắn nhau hay đổ thừa tại bị này nọ cho thêm mích lòng nhau nữa!

Thím Hương đưa tay vuốt nhẹ càm Sơn Nhỏ:

- Mấy thằng cha lù khù như vầy coi lơ mơ mà rắc rối tổ mẹ! Mọi khi mình cạy răng cũng hổng rớt ra một lời mà sao bữa nay bộ... Ông ứng, Bà nhập gì mà thằng chả xổ ra dữ vậy cà!

Sơn Nhỏ có vẻ xẻn lẻn:

- Mọi khi... hổng có chuyện gì xảy ra hết thì... mắc mớ gì tui phải xía vô chớ!... Mà tự nãy giờ tui nói hết lời hổng biết thím nghe có lọt không.

Thím Hương liếc xéo anh ta

- Xí, anh làm như mình bư nhứt trần đời chắc!

Ngừng một giây, thím quay ra hỏi ngang:

-... Mà anh nghĩ sao nói vậy hay là anh tính chuyện chơi qua đường rồi cho con nầy leo cây đó?

Sơn Nhỏ sửng sốt nhìn lại thím:

- Thím nói sao? Tui mà vậy đó hả? Thiệt tui hổng dè... (anh ta bỗng giận run, nghẹn lời luôn).

Thím Hương hốt hoảng nắm chặt lấy tay anh ta, lắc lắc:

- Anh Năm, mình nói chơi một chút để thử bụng anh mà!

Sơn Nhỏ nhẹ gỡ bàn tay thím ra, lắc đầu thở dài:

- Thôi đi thím, thím khi dễ tui vừa vừa nó chớ. Tui lỡ dại thì phải ngậm câm cái miệng lại... (giọng anh ta trở nên chua chát)... Tui biết trước là thua thím đủ thứ chuyện hết mà!

Thím Hương chắc lưỡi:

- Anh Năm, anh ăn nói gì... lạc quẻ hết vậy. Mình nói quàng nói xiên đi chọc anh chơi rồi anh để bụng giận hay sao? Vậy từ rày sắp lên, mình không dám hở miệng cái gì nữa hết!

Thấy Sơn Nhỏ nín thinh, thím nhích người ôm choàng lấy anh ta kéo lại gần mình, rồi một tay nâng càm anh ta lên:

- Vuốt giận đi cưng! Thôi bây giờ mình dẹp qua một bên cái chuyện đi ở lằng nhằng đó nghen? Thây kệ mồ nó... để tới đâu hay tới đó chớ mình không chịu mất vui như vầy đâu! Mình cũng nói thiệt với anh; dầu cho mai kia mốt nọ có ra sao đi nữa, mình cũng nhớ hoài những ngày mình... hú hí với anh ở đây.

... Rồi thím nhìn thẳng vào mắt Sơn Nhỏ, thím nói như reo lên:

- Thiệt là kỳ, mình nói ra đây hổng sợ xấu hổ gì hết sao mình ở với anh, mình thấy nhẹ nhõm, thấy... dễ chịu quá! Mình thấy như mình... hồi còn con gái mười bảy mười tám tuổi gì vậy! Hổng biết anh có "thấy" như mình vậy hông?

Chợt thấy vẻ mặt ngơ ngác của Sơn Nhỏ, thím cười xòa rồi ôm chặt lấy anh ta:

- Mình hỏi một câu... ngu hết chỗ để! Mình quên phứt anh là trai tân chớ bộ... ''nước giảo'' như mình vậy sao!

Sơn Nhỏ bắt phì cười vì lời nói ví von có phần không đúng ấy:

- Thím mà… nước giảo khỉ gì!

Thím Hương mắc cở cắn nhẹ vào vành tai anh ta!

- Bậy nà! Người ta nói một đàng anh lại nghĩ ra một nẻo!

Bỗng như nhớ trực ra điều gì, thím ngẩng đầu ra hỏi Sơn Nhỏ:

- À, mình quên hỏi anh việc này nữa! hổng biết số tiền của mình gởi lúc trước anh còn cất ở đó hay là giao lại cho anh Chín rồi?

Sơn Nhỏ ngồi nhích ra, hơi xẳng giọng hỏi lại:

- Thím hỏi chi vậy? Tui nói hổng mất đâu mà!

Thím Hương vội nói đỡ:

- Ai nói mất mát gì đâu! Nhưng mình tưởng anh giao lại cho anh Chín cất, mà bây giờ ảnh bị nạn bất tử như vậy nên mình sợ... hổng ai biết chỗ ảnh cất giấu ở đâu vậy mà!

Sơn Nhỏ mím môi lặng thinh, và mãi một lúc sau anh ta mới rầu rầu lên tiếng:

- Thím khỏi lo, cái gì cũng đủ hết...

Thím Hương vồn vã chận lời anh ta:

- Mình hỏi cho biết vậy thôi... À, anh có tính cúng kiến gì cho anh Chín không? Để mình lo việc này nghen?... Mà làm sao kiếm cho ra nhang đèn đây?

Sơn Nhỏ đâm ra cảm động trước sự nhắc nhở ấy của thím Hương. Anh ta nhìn thím đăm đăm với một vẻ đầy mến phục... Thím Hương biết ý, hơi nhoẻn miệng và dịu dàng hỏi lại:

- Mình tính như vậy anh nhắm có được hông?

Sơn Nhỏ gật đầu lia lịa:

- Được, được... Để tui bơi xuồng ra nhà quen ngoài bờ kinh mượn đỡ một ốp nhang.

Ờ, hổng biết ở nhà mình còn cơm cá gì để cúng hông thím?

- Để mình lo cho mà! Cúng kiến cốt ở lòng thành, dầu cho mình chỉ dọn cơm muối cũng đâu có trái lễ đó anh!

Sơn Nhỏ lại gật đầu

- Phải đa. Thôi để tui chạy ra ngoài xóm nghen!

Thím Hương dặn với theo:

- Mà đi xăng xăng rồi về nghen! Ra ngoài, anh nhớ để ý để tứ giữ gìn cẩn thận chớ bây giờ trước sau chỉ có anh với mình đó nghen!

Sơn Nhỏ quay đầu lại:

- Ừa... tui cao số lắm mà thím!

Và tự nhiên anh ta đưa tay chụp lên chỗ trước bụng nơi trước kia cây lục vẫn dắt luôn luôn ở đó... Sơn Nhỏ đâm ra bực mình: từ cái ngày mà thím Hương ôm chầm lấy anh ta rồi nhăn nhó kêu lên là bị cấn đau, đau vì cái bá súng giắt nơi bụng ấy, anh ta cất luôn nó ở bên nhà...

Sơn Nhỏ thẩn thờ đưa bàn tay mặt ra làm những cử động bóp mở mấy ngón tay... Anh ta rất buồn phiền khi nhận thấy mấy ngón tay ấy có phần đơ cứng chớ không còn nhanh nhẹn và dịu quặt như vào cái thời trước đây, cái thời mà anh ta từng được anh em trầm trồ là một tay súng cừ khôi nhứt.

Dưới ánh nắng gay gắt của buổi trưa, đầu Sơn Nhỏ bỗng đâm ra lùng bùng, mồ hôi đổ hột và người anh ta rã rời như bị dần từng khớp xương...

Bất giác Sơn Nhỏ đưa tay lên sờ đôi má có phần gầy hóp và khẽ thở dài...

Trăng bên ngoài sáng vằng vặc... Ánh trăng tỏ rạng ấy như tràn ùa qua hàng mắt cáo vách, soi xuyên qua vải mùng thưa và như muốn lấn áp cả ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn dầu đặt ở cuối bàn.

Sơn Nhỏ mỏi mệt gục đầu bên vai thím Hương, mơ mơ màng màng... Mùi tóc hay là mùi da thịt kia như quyện lấy hơi thở của anh ta...

Sơn Nhỏ tuy quen nhiều với một mùi nồng đậm ấy nhưng lúc nào anh ta cũng vẫn thấy nó

mới mẻ, vẫn thấy như chưa đã thèm và chưa chi đã thấy luyến nhớ tuy chưa lúc nào xa vắng hẳn...

Mãi một lúc sau, anh ta ngủ mê đi hồi nào cũng chẳng hay. Thím Hương vói tay kéo chiếc gối, âu yếm nâng đầu anh ta lên đặt nhẹ xuống, rồi vươn vai nằm khít một bên ngủ theo…

Trong lúc ấy, tại bến xẻo trước nhà Sơn Nhỏ, một người vừa hối hả cập xuồng vô cầu rồi tất tả đi lên sân.

Hắn ta vừa bước nhanh vừa cất tiếng gọi:

- Sơn Nhỏ! Sơn Nhỏ, em ngủ hay thức em!

Thấy không ai trả lời, hắn ta bước thẳng lại cửa móc hộp quẹt ra bật lên, vừa giơ soi vừa gọi thêm nữa:

- Sơn Nhỏ, Sơn Nhỏ... qua đây nè em!

Ánh lửa của chiếc quẹt máy cũng đủ soi một phần gương mặt của hắn ta và người mới đến không ai hác hơn là... Chín Thuộc.

Hắn ta chợt thấy chiếc nóp còn cuốn tròn dựng trong kẹt vách và chiếc sạp tre thì trống

trơn, không một dấu vết gì chứng tỏ là vừa có người nằm ngủ trên ấy cả.

Chín Thuộc thổi tắt lửa quẹt máy, lầm bầm:

- Ủa, thằng Sơn Nhỏ này bữa nay nó đi đâu mà giờ này chưa về ngủ cà!

Hắn ta vội lui ra nhìn sang bên nhà sàn của thím Hương. Nhận thấy bên ấy còn thấp thoáng có ánh đèn hắn ta nghĩ bụng: "chắc Sơn Nhỏ còn lân la ở bển vì thím Hương thường hay già chuyện lắm!" Hắn ta bèn tất tả đi sang bên ấy.

Đến nơi, Chín Thuộc đứng khựng lại nơi đầu thang tre. Trên nhà sàn sao quá yên lặng và hắn ta còn nghe ra tiếng ngáy nho nhỏ, đều đều quen thuộc của Sơn Nhỏ

Hắn đứng lặng người y nguyên một chỗ, mắt không rời nhìn lên phía cửa ở trên và suy nghĩ lung tung "Sao bữa nay thằng này lại qua bên này ngủ cà?... Không, nó còn... khờ lắm có biết khỉ khô gì chuyện ấy!... Mà với con mẹ Hương… ngựa bà trời thì cũng dám có lắm!... Ờ, hay là con mẻ sợ ma sợ cỏ nên kêu nó qua bên này ngủ để cho đỡ vắng vẻ?... Mà không, con mẹ Hương dám bẹo hình bẹo xác, để nhử nó lắm..."

Chín Thuộc muốn chạy vọt lên tung cánh cửa khép hờ kia để coi sự thể ra sao, nhưng rồi hắn ta kịp nghĩ lại và chỉ rón rén leo lên từng nấc thang một...

Hắn ta nhẹ đẩy cánh cửa để mở he hé rồi ghé đầu vào.

Tự nhiên hắn ta nhìn về phía chiếc chõng của thím Hương… Ánh trăng bên ngoài rọi vào và ánh đèn bên trong chiếu ra thừa soi tỏ một cảnh tượng đủ làm cho hắn ta đứng chết trân. Tuy thấy rõ nhưng Chín Thuộc cũng dụi mắt đôi ba lần để nhìn cho kỹ hơn. Trên chõng, Sơn Nhỏ có lẽ vì lạnh, nằm úp mặt vào người thím Hương với một dáng điệu co ro thật đáng giận… và... cái chân của thím Hương gác choàng qua mình Sơn Nhỏ kia thật mới đáng... tức!

Chín Thuộc nhẹ nhàng lách mình vô, thò tay móc liền khẩu súng lục giắt nơi trước bụng. Hắn ta chỉa thẳng mũi súng về phía thím Hương: "con dâm phụ kia trước đã!"

"... Không... thằng "phản chủ" kia trước. mới đúng!..."

Ngón tay cái của Chín Thuộc nhanh nhẹn

đưa lên hạ cái chốt an toàn xuống, trong lúc ngón trỏ đã tì lên thép lạnh của cò súng.

Khẩu súng như run lên trong tay Chín Thuộc và bỗng nhiên hắn ta chợt để ý đến dáng điệu quá "bé bỏng" của Sơn Nhỏ nằm ép bên mình thím Hương...

Chín Thuộc khẽ lắc đầu thở dài rồi buông thõng tay xuống, khóa chốt an toàn của khẩu súng lại và nhét nó vào trước bụng y như cũ, đoạn lùi bước quay trở ra... Hắn ta rón rén leo xuống thang tre vì không muốn vô ý gây thành tiếng động mạnh có thể làm tỉnh giấc cặp tình nhân ấy.

Hơi lạnh bên ngoài khiến cho Chín Thuộc thấy dễ chịu và hắn ta bỗng trở nên bình tĩnh một cách lạ thường,

Nghĩ đến hình ảnh Sơn Nhỏ nằm chèo queo bên cạnh thím Hương, tự nhiên Chín Thuộc bật cười khan. Hắn ta ngoái đầu nhìn lên phía nhà sàn, một lần nữa trước khi rảo bước đi thẳng về nhà, leo tuốt lên chõng ngủ một mạch cho đến sáng....

Sơn Nhỏ vừa bước tới ngưỡng cửa thì đứng khựng lại há hốc miệng ra… anh ta dụi mắt lia

lịa rồi chạy a lại chõng níu vai Chín Thuộc lắc liền mấy cái:

- Trời ơi, đại ca! Đại ca!

Chín Thuộc mở choàng đôi mắt ra rồi mỉm cười chậm chạp lên tiếng:

- Em đó hả?

Giọng nói quá thản nhiên, không có chút xíu vẻ gì mừng rỡ của Chín Thuộc làm cho Sơn Nhỏ hơi lấy làm lạ, nhưng anh ta cứ hỏi dồn tới:

- Đại ca dìa hồi nào vậy? Sao đại ca hổng kêu tui?

Chợt thấy câu hỏi sau của mình quá vô lý, anh ta vội nói trớ đi:

- Ý quên nữa, hồi tối tui lội vô trong ngọn chơi rồi ngủ luôn lại nhà quen ở trỏng...

Chín Thuộc ngồi nhổm dậy và lơ đãng đáp:

- Vậy hả? Hèn chi qua về không thấy ai hết.

Sơn Nhỏ chớp chớp lia đôi mắt rồi ấp úng hỏi thêm:

- Vậy chớ đại ca có… qua thăm bên thím Hương chưa?

Chín Thuộc thoáng cau mày rồi tươi cười đáp:

- Không… em à! Tại qua mệt quá nên về tới đây là qua lăn ra ngủ liền. Qua tính để sáng nay qua thăm thím cũng chẳng muộn... Thím còn đó chớ mất mát hay hao mòn gì đâu mà sợ!

Sơn Nhỏ xẻn lẻn cúi đầu:

- Dà…

Chín Thuộc khoan thai móc thuốc ra vấn hút rồi vui vẻ hỏi Sơn Nhỏ:

- Sao, em ở nhà cũng… như thường chớ? Còn thím Hương có đòi đi đòi ở gì không hay là có ý chịu ở đây luôn hả em?

- Dạ ở nhà mọi viêc vẫn bình yên … Thím Hương thì cũng... vậy đó... Thím có nhắc tới đại ca hoài...

Sơn Nhỏ chỉ có thể nói dối được bấy nhiêu đó mà nỗi vui mừng được gặp lại Chín Thuộc

dần dần tan biến để nhường chỗ cho sự lo âu, hồi hộp. Anh ta bèn kiếm chuyện hỏi lảng ra:

- Ờ quên nữa… làm sao đại ca dìa được đây? Thằng Tám nó nói đại ca... bị nạn một lượt với ông già ngoài Vàm rồi mà?

Chín Thuộc phát cười lớn lên:

- Thiệt cũng tại thằng cha già mắc toi đó mà thiếu chút nữa qua hết còn mong gặp mặt lại em!

Sơn Nhỏ rụt rè nói chen vô:

- Thì cũng tại tui đốc thúc vô nữa nên đại ca mới đi.

Chín Thuộc cười xòa chận lời:

- Bậy nà! Việc làm ăn gặp mối thì mình phải đi, qua đây cũng tưởng dễ nuốt chuyến ghe thương hồ đó chớ có dè đâu sanh ra chuyện trặc trẹo như vậy! (nói đến đây hắn ta nhún vai)... Thôi, có lẽ cái số của qua năm nay kỵ lắm! May mà sống sót được như vầy cũng là có phước đức ông bà ông vải để lại rồi! Nếu qua không gặp chuyện nầy thì cũng gặp chuyện khác, mà hổng chừng còn nặng hơn nữa đó em!

Sơn Nhỏ tò mò hỏi tới:

- Mà sao đại ca còn sống được? Thằng Tám nó nói thấy đại ca bị Tây ria lật nhào xuống sông rõ ràng mà!

Chín Thuộc ngước mắt nhìn anh ta:

- Thì qua nói cái số của qua xui nhưng mà chưa xui tận mạng. Hồi qua nghe nổ là qua biết hổng êm, qua nhào luôn xuống sông liền, chớ đứng xớ rớ ở đó để lãnh đủ sao? … Chắc em ở nhà mong qua dữ lắm phải không? Còn thằng Tám đâu rồi? Mà bộ không có thằng nào sống sót dìa đây nữa sao hả em?

- Dạ, thằng Tám dìa xứ nó luôn rồi còn mấy anh em khác thì không thấy ai ló mặt mũi trở dìa đây hết.

Chín Thuộc thở dài, giọng ngao ngán:

- Chắc tụi nó một phần chết, một phần thì mạnh ai nấy lo khơi chỗ khác làm ăn hay lẩn trốn gì đó... Mà qua chắc tụi nó đi lang bang như vậy thế nào cũng có đứa bị thộp cổ! Thiệt từ hồi qua bắt đầu vô cái nghề nầy cho tới bây giờ, mặc dầu cũng lắm khi rước thất bại, nhưng chưa lần nào bị một vố... sụm bà chè như vầy!

Sơn Nhỏ bỗng có cảm giác đau thắt nơi ruột. Anh ta mến cảm ngước mắt nhìn trân trân Chín Thuộc: chỉ xa vắng trong một khoảng thời gian ngắn mà trông hắn ta già xọp và tiều tụy quá đỗi...

Tự nhiên Sơn Nho đâm ra xót thương con người ấy vô cùng. Anh ta rưng rưng nước mắt, vụng về chụp lấy bàn tay của Chín Thuộc định bụng sẽ thú hết đầu đuôi cuộc ân ái vụng trộm của mình với thím Hương...

Nhưng rồi anh ta tự thấy không đủ can đảm trước vẻ mặt chán chường nhưng lại thản nhiên một cách đáng khâm phục ấy. Cuối cùng anh ta chỉ hỏi Chín Thuộc một câu gần như là oán trách:

- Thiệt bậy quá! Sao đại ca hổng dìa riết đây liền hả đại ca?

Chín Thuộc thoáng nhìn qua Sơn Nhỏ và hiểu ngay tâm trạng của tay đàn em thân tín ấy.

Hắn ta mỉm cười độ lượng rồi chậm rãi đáp:

- Qua cũng muốn ba chưn bốn cẳng dông một hơi về trong nầy kẻo để em mong đợi và

lo sợ giùm qua… nhưng bị sau đó Tây vô ruồng bố vùng đó lung tung khiến qua phải chạy bét sang miệt khác và đợi coi có mòi êm êm rồi mới dám lặn lội về đây đó em!

Sơn Nhỏ vẫn còn than thở:

- Phải chi đại ca dìa sớm sớm thì đỡ hơn biết bao nhiêu!

Chín Thuộc cười hỏi:

- Sao mà đỡ? Qua còn sống đây là quý rồi! Vậy chớ em muốn gì nữa cà?

Sơn Nhỏ vội đáp trớ đi:

- Thì cố nhiên như vậy rồi. Nhưng nếu đại ca dìa sớm, mình tính toán mọi việc nó dễ hơn, chớ từ hổm rày tui lo quýnh mà rốt cuộc rồi cũng chẳng biết tẩu thoát làm sao nữa! (đoạn anh ta ngập ngừng tiếp lời) Bộ đại ca quên rằng... mình còn kẹt thím Hương vô trỏng nữa sao?

Chín Thuộc gải đầu:

- À... quên nữa há! Mà cái vụ đó dễ ợt chớ có khó khiết gì em! Phải rồi, chuyến này qua về đây cũng đúng thời kịp lúc lắm!

Sơn Nhỏ nhíu mày hỏi:

- Sao... vậy đại ca?

Chín Thuộc vỗ vai anh ta

- Thì còn sao nữa! Em thường nự qua về cái vụ thím Hương... thì nhơn dịp bọn anh em mình tứ tán hết, qua với em cũng nên ngoéo tay nhau dông luôn. Như vậy cũng là một công hai việc: đàng nào mình cũng phải đi chỗ khác rồi tính gì thì tính và đàng nào cũng phải dứt dạt thím Hương ra...

Chín Thuộc nheo mắt cười hỏi thêm anh ta:

- Bộ em quên rằng mình phải… bợ cho êm cái số tiền bạc vòng vàng của con mẻ hay sao? Thôi, trong lúc túng cùng, hai anh em mình ẵm cái số ấy đó thì kể ra cũng... dễ thở trong một thời gian lâu ớn đa em!

Sơn Nhỏ nhăn nhó hỏi lại:

- Bộ đại ca nhứt quyết như vậy sao đại ca?

Chín Thuộc làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Coi, chớ em biểu qua tính cách nào nữa bây giờ? Chẳng lẽ hai anh em đi rồi phải nê

con mẻ theo? Và nếu như vậy, tốt hơn mình nên đem trả lại cho con mẻ số tiền của ấy cho rồi!

- Nhưng tui hỏi đại ca: mình làm như vậy cũng... tội nghiệp cho người ta... Nếu anh em mình rút đi êm rồi thím Hương bơ vơ biết đường biết xá đâu mà dìa Cần Thơ?

Chín Thuộc khoan thai bước xuống chõng, thản nhiên đi thẳng ra cửa, ngóng cổ nhìn về phía bên nhà thím Hương, đoạn hắn ta dềnh dàng đi trở vô, đến đứng ngay trước mặt Sơn Nhỏ rồi trả lời một cách gọn lõn:

- Con mẻ không biết thì ráng chịu!

Sơn Nhỏ cúi đầu, lấy ngón chân xủi xủi nền đất rồi lên tiếng nho nhỏ như để than thở một mình:

- Như vậy... cũng ngặt cho thím quá. Ở đây thím tứ cố vô thân, và chẳng lẽ một mình thím mà chèo nổi dìa tới Cần Thơ được! Người ta còn con cái ở ngoải nữa...

Chín Thuộc thương hại đặt tay lên vai anh ta giọng vỗ về:

- Em đừng lo. Qua nói là nói vậy chớ mình đâu có xử một cách cạn tàu ráo máng như vậy được phải không em? Bề gì mình cũng phải lo cho thím về tới nơi tới chốn chớ.

Sơn Nhỏ sốt sắng hỏi liền:

- Bằng cách nào bây giờ đại ca?

- Dễ mà, hoặc mình kiếm cách cho thím quá giang, hoặc là mình mướn người chèo tam bản đưa thím.

Sơn Nhỏ thắc mắc hỏi thêm:

- Nhưng rủi... thím đòi lấy lại cái ruột tượng đựng của cải thì mình tính sao đây hả đại ca?

Chín Thuộc cười xòa:

- Vậy chớ em biểu qua tính cái gì nữa bây giờ? Thì nói đại với con mẻ là qua lo giữ kỹ trong mình vì sợ ba thằng cô hồn kia dòm ngó hay là ganh tị với em, nhưng rủi ro qua đi chuyến vừa rồi bị đụng với Tây và trong lúc qua nhào xuống sông qua lội rồi nó sút mất hồi nào qua cũng chẳng hay...

Sơn Nhỏ như vẫn còn chưa được yên tâm:

- Đại ca nói như vậy cũng được, nhưng hổng biết thím có tin hông...

Chín Thuộc cười ngất:

- Tin hay không thì thây kệ mồ con mẻ chớ ăn thua gì mình! Mà qua hỏi em: nếu con mẻ không tin thì con mẻ làm gì mình chớ?

Như chợt nhớ ra điều gì, Chín Thuộc quơ xuống chụp vai Sơn Nhỏ, lắc hỏi một hơi:

- Mà ở nhà em có lỡ lời nói cho con mẻ biết chút đỉnh gì hông? Em có cho con mẻ biết là qua còn giao cái ruột tượng cho em giữ hông? Hay là... hay là em đã trả mẹ nó hết ráo lại cho con mẽ thì chết cha qua!

Sơn Nhỏ mỉm cười lắc đầu:

- Bộ đại ca nói tui... "ná" lắm sao! Dầu hèn cũng thể, dầu bể cũng còn cành cạch, tui có ngu thì cũng ngu vừa vừa thôi chớ đại ca!

Chín Thuộc thở phào, cẩn thận hỏi thêm:

-... Nghĩa là em vẫn còn giữ cái món đó và con mẹ kia chẳng hay biết gì ráo? Có phải đúng như vậy không, em?

Sơn Nhỏ rắn giọng:

- Đúng bon như vậy. Tui nói gian nói dối làm gì chớ?

Chín Thuộc gật gù:

- Nếu vậy thì còn may lắm! Qua tưởng chuyến nầy còn lỗ nặng hơn nữa, chớ nếu có bấy nhiêu đó thì cũng chẳng sao phải không em?

Sơn Nhỏ ừ ào cho xong chuyện, nhưng anh ta rất bứt rứt trong lòng.

Ra tới sân, Chín Thuộc đứng lại nhìn thẳng vào mặt Sơn Nhỏ và nghiêm giọng bảo

- Bắt đầu từ hôm nay, em ráng lo sửa soạn mọi việc cho sẵn hết nghen! Hễ qua hô một tiếng là dông liền đa!... Thôi, bây giờ qua chạy đi tắm rửa sơ sơ để còn sang thăm thím Hương một chút chớ! Em đợi qua một chút rồi hai đứa mình đi một lượt nghen.

Sơn Nhỏ lắc đầu:

- Thôi đại ca đi một mình đi! Tui phải ở nhà để còn lo cơm nước..

Chín Thuộc gật gù:

- Cũng được. Mà bữa nay hổng chừng thím Hương, mời hết hai đứa mình qua bển để… ăn mừng qua mới về, (hắn mỉm cười tự phụ)… Để em coi qua nói có trúng hông nghen! Thím Hương, thím khéo về mấy cái chuyện ấy lắm.

Sơn Nhỏ gượng cười

- Trúng hay trật gì thì tui cũng xin... kiếu ở nhà.

Chín Thuộc nhăn mặt hỏi lại:

- Sao bữa nay em… khó quá vậy em?

- Khó mốc xì gì đại ca! Thì... đại ca mới dìa, tui qua bển nữa thì thấy... dư xài quá!

Chín Thuộc cười xòa:

- Cha nội này bây giờ… tiến bộ dữ đa!

o O o

... Thím Hương đang ngồi lui cui dưới bếp, Chín Thuộc rón rén bước lại gần và tằng hắng một tiếng thật to.

Thím Hương giựt mình quay phắc ra, lắp bắp kêu lên:

- Ý trời ơi... anh Chín! Anh còn sống thiệt sao?

Chín Thuộc đứng chống nạnh nhìn xuống và cười đáp:

- Chớ bộ em nói tôi... hiện hồn ma về hay sao! Hay là... em vái tôi chết tươi chết tốt, chết nhăn răng ra!

Thím Hương chụp một nhánh củi quất nhẹ vào ống chân hắn ta:

- Ôn dịch vật anh, anh làm người ta hết hồn hết vía! Sao anh hổng cho hay trước... mà anh về hồi nào vậy?

Chín Thuộc nhìn thím trong một giây rồi từ tốn đáp:

- À, tôi mới về tới hồi khuya.

Thím Hương chậm rãi đứng dậy:

- Hồi khuya này? Vậy chớ anh ngủ ở đâu mà đến chừng nầy mới qua đây? Anh có gặp Sơn Nhỏ chưa?

Chín Thuộc mỉm cười ranh mãnh:

- Tôi về tới bị mệt quá nên nằm ngủ bên nhà, kế tới gần sáng Sơn Nhỏ...

- Sơn Nhỏ làm sao?

- À, Sơn Nhỏ... anh ta cũng đi ngủ lang bang đâu ở trong ngọn kinh mới bò về, gặp tôi anh ta mới chưng hửng…

Thím Hương thở ra:

- Vậy hả? Tại anh về bất tử quá nên ai không chưng hửng được! Lần sau anh đừng làm cái mửng đó nữa nghen!

- Lần sau… tôi có chết thì phải chết thiệt phải hông?

Thím Hương liếc xéo anh ta:

- Bậy nà!... Mà sao... khi không về được đây?

Chín Thuộc làm bộ cau mày:

- Khi không? Làm sao mà "khi không"cà!

- Vậy đầu đuôi ra sao anh thuật lại coi! Người ta nóng lòng muốn chết mà anh cứ nói trời nói trăng hoài hà.

Chín Thuộc vui vẻ kể lại cho thím Hương nghe sơ qua trường hợp thoát nạn của mình và kết luận:

- Đó em coi số mạng của tôi... dai lắm chớ phải lơ mơ sao!

- Anh sao bây giờ đốc chứng quá! Ai có nói gì đâu mà anh... lằng nhằng nọ kia hổng biết!

Chín Thuộc làm như ngạc nhiên:

- Hứ, có em mới thiệt kỳ! Sao bây giờ em hay bắt bẻ người ta quá vậy?

Thím Hương mỉm cười từ từ bước đến quàng đôi cánh tay mềm mát và dịu nhĩu lên vai Chín Thuộc, rồi ỏn ẻn nói:

- Thôi cái gì cũng dẹp qua một bên hết, miễn anh về đây được bình yên và khỏe mạnh là đủ rồi.

Chín Thuộc nhẹ gỡ đôi cánh tay quấn quít ấy ra:

- Bình yên thì có chớ khỏe mạnh thì... không

Thím Hương ngoe ngoẩy:

- Hèn chi tự nãy giờ tôi thấy anh... nguội

lạnh nguội ơ, xuôi cò xuôi xị chớ hổng có... nóng máy can hổng nổi như lúc trước nữa!

Chín Thuộc nhún vai:

- Em nói đúng: tôi bị cái cú vừa rồi nên gân cốt gì bải hoải hết, thần kinh gì trặc trẹo ráo trơn. Tôi thấy đời mình đang xuống dốc rồi đó em!

Thím Hương bĩu môi đưa bàn tay đánh nhẹ vào ngực hắn ta:

- Sao bây giờ anh ăn nói nghe yếu xịu vậy? Chắc bộ anh hổng có nhớ, hổng có ham con này nữa rồi!

Chín Thuộc mỉm cười, hỏi lại:

- Còn em, em ở nhà chắc nhớ mong tôi gần chết phải không?... Hèn chi mặt mày em… tươi rói và có da thịt hơn trước nhiều đa.

Thím Hương nói xon xỏn tới như để che lấp sự ngượng ngập:

- Chớ anh biểu tôi phải làm sao bây giờ? Anh muốn tôi ở nhà xé khăn để tang cho anh chắc? Hãy là cạo trọc đầu đi tu mới vừa bụng anh? Anh thiệt giống y Sơn Nhỏ!

Chín Thuộc có vẻ ngạc nhiên:

- Tôi làm sao mà giống Sơn Nhỏ?

- Thì hồi được tin anh... biệt tích, anh Sơn Nhỏ ảnh cũng cự nự với tôi... thiếu điều ảnh bắt tôi phải để tang và lập bài vị để thờ anh! Thằng cha gì kỳ quá!

Chín Thuộc cười ha hả:

- Thằng đó coi vậy mà còn chỗ được! Bề gì thì bề chớ nó cũng còn phải... trọng tôi chớ!

Thím Hương quay mặt đi:

- Anh cứ hay khoe miệng tài hoài hè!

Chín Thuộc chụp mạnh lấy vai thím, bắt phải quay người lại. Thím Hương nhăn nhó kêu lên:

- Anh nầy kỳ quá! Anh làm cái gì mà thiếu điều muốn sụm cái bả vai của người ta vậy?

Chín Thuộc lắc đầu thở dài:

- Xin lỗi em....Thôi tôi về đây.

Thím Hương níu hắn ta lại, đon đả nói:

- Coi, giận rồi sao? Hôm nay tôi nhứt định bắt anh ở lại dùng cơm. Anh có qua bển rủ anh Sơn Nhỏ sang nữa thì được chớ về luôn... mích lòng lắm nghen!

Chín Thuộc bắt phì cười...

Chín Thuộc vừa bước về tới sân liền búng tay kêu Sơn Nhỏ:

- Ê em, hôm nay khỏi nấu cơm nghen! Thím Hương mời hai đứa mình qua bên nhậu nhẹt đó! Mà làm cái gì em ngồi cú xụ như gà mắc toi vậy hả?

Sơn Nhỏ vứt cành tre anh ta đang cầm trong tay để vẽ những lằn ngoằn ngoèo trên nền đất, uể oải ngẩng đầu lên:

- Thôi đại ca đi một mình, tui ở nhà.

Chín Thuộc chắc lưỡi

- Em sao kỳ quá, việc gì mình cũng phải dẹp qua hết... Chắc em lo buồn về chuyện anh em mình tứ tán hết hay là... trong mình em ốm đau bể nghể ra sao đó hả em?

Sơn Nhỏ quay mặt đi:

- Không... tui hổng có sao hết.

Chín Thuộc bước lại gần, ái ngại đứng nhìn anh ta một hồi rồi thân mật ngồi xuống một bên và dịu giọng bảo:

- Nè em, chắc em dư biết là qua coi em còn hơn là một đứa em ruột nữa. Đối với riêng phần qua, dầu cho có bề gì đi nữa, có chuyện… động trời động đất gì đi nữa, thì cái tình giữa qua và em vẫn không suy xuyển chút nào hết.

Sơn Nhỏ ấp úng lên tiếng:

- Dạ, cái đó tôi hiểu nhiều mà đại ca...

Chín Thuộc nhẹ đặt tay lên vai anh ta, sốt sắng nói tiếp:

- Bởi vậy qua khuyên em gạt qua một bên những chuyện lằng nhằng không nhằm đâu vào đâu hết. Ở đời qua với em còn sống với nhau nhiều, còn cần nhau nhiều phải không em?

Sơn Nhỏ không giấu vẻ cảm động:

- Tui cũng biết vậy... và cũng vì chỗ đó mà

tui thấy mình có nhiều điều... hổng phải với đại ca.

Chín Thuộc chận ngang:

- Em khỏi phải nói thêm nữa! Qua nói qua coi mọi việc đó không ăn thua gì hết. Qua sống từng tuổi nầy, ăn nhờ hột cơm tứ xứ cũng nhiều nên cũng hơi rành mùi đời... Đối với qua mọi chuyện nhơn tình thế thái, chuyện giàu sang phú quý, chuyện... đàn bà con gái, qua coi như là đồ bỏ. Qua chỉ quý, chỉ trọng, chỉ nể có mỗi một thứ ở trên cõi đời nầy... Chú em mầy biết là cái gì hông?

Sơn Nhỏ nhìn Chín Thuộc, rụt rè hỏi:

- Cái gì hả đại ca?

Chín Thuộc vỗ mạnh vào vai anh ta, cười ha hả:

- Còn cái gì nữa! Chỉ có cái tình anh em sanh tử giữa qua và chú mầy là số một trên… cả bầu trời nầy chớ cái gì vô đó nữa!

Sơn Nhỏ cũng bắt cười theo:

- Đại ca nói sao... quá lố!

Chín Thuộc níu vai anh ta lôi dậy:

- Thôi không nói on-đơ gì nữa hết. Bây giờ em phải qua bển với qua lập tức!

Sơn Nhỏ đành miễn cưỡng đứng theo...

Suốt bữa cơm, trong lúc Chín Thuộc cười nói ồn ào, thím Hương khéo léo như thường và coi như không có việc gì xảy ra hết thì Sơn Nhỏ lúc lầm lì như giận hờn ai, lúc ngượng nghịu như xấu hổ một điều gì.

Sơn Nhỏ bỏ đũa xuống trước và vội vã bước rời khỏi bàn.

Thím Hương đon đả gọi anh ta lại:

- Ủa, sao anh thôi sớm vậy anh Năm. Mọi khi anh ăn tới sáu bảy chén lận mà!

Sơn Nhỏ lúng túng đáp:

- Dạ... bữa nay tui... no rồi thím à!

Chín Thuộc vội đỡ lời:

- Hôm nay anh ta hơi… ể mình đó thím.

Thím Hương sốt sắng nói liền:

- Vậy anh ở nán lại đây chút nữa tôi cạo gió cho!

Chín Thuộc cũng đốc thúc vô:

- Phải! Em để thím săn sóc đỡ cho, hông thôi rủi ro em nằm xuống bất tử lúc nầy thì bê bối lắm. Em quên rằng hai anh em mình còn phải lo "hộ vệ" cho thím Hương đây nữa sao!

Sơn Nhỏ xẻn lẻn đáp

- Thôi được mà đại ca... Tui mạnh như trâu cui thì chết chóc gì được.

Chín Thuộc cũng buông đũa đứng dậy, vươn vai ngáp dài:

- Phần qua, qua về ngủ đây. Mấy hôm nay, lặn lội luồn trốn hoài mệt gần hụt hơi.

Đoạn day qua thím Hương, Chín Thuộc làm bộ mặt nghiêm, căn dặn:

- Nè thím, tôi giao Sơn Nhỏ cho thím đó nghen! Thím phải ráng làm sao cho anh ta khá khá lại một chút coi!

Thím Hương nhìn hắn ta một hồi như để dò xét rồi vui vẻ đáp:

- Được rồi, mọi việc qua tay tôi là êm hết! Để tôi cạo gió cho ảnh rồi chạy ra vườn quơ ba mớ lá cam, lá bưởi, lá giác về nấu cho ảnh một nồi xông nữa là chiều nay ảnh khỏe khoắn như thường.

Sơn Nhỏ lựng khựng đứng ở ngưỡng cửa nhăn nhó tìm cách từ chối

- Thôi, tui cũng dìa... tui hổng có sao hết mà thím….

Chín Thuộc bước lại xô vẹt anh ta qua một bên, đi luôn xuống thang gác:

- Em đừng có cãi qua... qua về bển trước nghen!

Không đợi cho Sơn Nhỏ trả lời, hắn ta hấp tấp leo nhanh xuống mấy nấc thang tre và cắm đầu cắm cổ đi thẳng.

Sơn Nhỏ quay qua thím Hương:

- Tui dìa đa thím.

Thím Hương níu áo anh ta lôi nhẹ vào trong:

- Về khỉ gì mà gấp vậy?

Sơn Nhỏ liếc mau về hướng Chín Thuộc đang đi và vùng vằng nói ngang:

- Coi bộ ảnh biết hết rồi chớ thím đừng tưởng...

Thím Hương cười mũi:

- Xí, thằng chả biết hết rồi chớ "coi bộ" khỉ gì nữa! Thằng cha chúa ôn đó nó tinh mắt lắm!

Sơn Nho nhăn nhó:

- Thím biết vậy sao thím còn trì kéo tui ở bên nầy làm chi nữa?

Thím Hương bỏ đi vào phía trong ngoắc anh ta:

- Vô đây mình nói hết cho mà nghe... Tại anh chưa chỉ hết mà xăng văng xéo véo như gà mắc đẻ thì làm sao che mắt thằng chả được!

Sơn Nhỏ bước theo vô trong và nóng nảy hỏi liền:

- Ảnh biết thì tại... ảnh biết, chớ làm sao thím đổ thừa cho tui hả?

Thím Hương ngó lên nóc nhà, nhịp nhịp mấy ngón tay lên mặt bàn:

- Ai thèm đổ thừa đổ bù gì mà anh nói! Mình tức anh sao có vẻ sợ thằng chả quá nên thằng chả mới biết. Thằng chả tinh khôn quỷ quái, giàng trời đất mà mình lù khù lờ khờ hay hiền lành quá thì qua mặt hắn ta hổng nổi đâu! Mà thôi việc đã dĩ lỡ rồi…

Sơn Nhỏ lo lắng hỏi lại:

- Bây giờ mình tính sao đây thím?

Thím Hương bước lại ngồi xuống mép chõng:

- Từ hồi sáng tới giờ mình cũng hổng gặp anh để căn dặn ít điều nhưng không sao được. Thời may anh cũng... chịu khó qua đây ăn cơm, chớ nếu anh ru rú ở bển thì càng bậy nữa! Và khi nghe anh Chín nói anh muốn đau là mình nghĩ cách giữ anh lại bên nầy rồi.

Sơn Nhỏ trợn mắt

- Ý trời, thím đừng tưởng dễ dúng gì đâu nghen. Vậy chớ thím hổng thấy anh Chín ảnh cũng nài ép tui ở lại bên nầy đó sao! Nếu theo thường tình thiên hạ thì ảnh phải... với thím xáp nhau lại chớ?

Nói đến đây, anh ta bước lại ngồi ở đầu nầy chõng, nhăn nhó gãi đầu và lên giọng thở than:

- Cha, thiệt vụ nầy rắc rối tổ mẹ! Tui nghi cha nội đó mưu cao kế độc tính chuyện gì đây... À, hay là ảnh muốn gài bẫy tui với thím hả thím?

Thím Hương đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa và mãi một lúc sau thím mới chậm rãi lên tiếng:

- Theo ý mình thì thằng chả không có tính như vậy đâu... Anh nghĩ coi… thằng chả mới về ràng ràng mà đã biết nói xa xuôi, bóng gió về chuyện của hai đứa mình và giữa ban ngày ban mặt như vậy nữa thì thử hỏi anh với mình có... ba đầu sáu tay mười hai con mắt, hay là có lá gan lớn bằng cái thúng một gịa đi nữa thì cũng chẳng dám chàng ràng với nhau... Mình nói như vậy anh nghĩ coi có đúng hông?

Sơn Nhỏ gật đầu liền:

- Đúng lắm. Mụ nội tui bây giờ cũng hổng dám lộn xộn, với lại thím nghĩ coi trong tình cảnh nầy mà ai còn ham muốn gì nữa...

Thím Hương mỉm cười, nhốm người với tay véo má anh ta:

- Anh sao dở khẹt, mới có một chút đó mà mình coi bộ anh... co ro cúm rúm, hết lửa hết gân rồi sao? Nói vậy từ rày sắp lên mình với anh... bét nhau ra luôn à?

Sơn Nhỏ ngồi nhích ra thêm một chút nữa và mắt thì nhấp nha nhấp nháy liếc về phía cầu thang:

- Ý trời ơi, người ta lo thiếu điều xón trong quần mà coi bộ thím như không! Anh Chín ảnh nóng còn hơn Trương Phi và đa nghi còn hơn Tào Tháo mà thím lại dễ ngươi quá, hổng xong đâu!

Thím Hương cười xòa:

- Thằng cha nầy nhát như thỏ đế! Mình nói hổng sao đâu mà. Mình chắc thằng cha Chín nay nó muốn... xả cảng cho anh với mình để thằng chả mưu tính cái gì đây... À, chắc thằng chả muốn thử hai đứa mình...

Sơn Nhỏ dẫy nẫy:

- Ảnh muốn thử thì thử chớ tui hổng dám... thử nữa đâu!

Thím Hương chắc lưỡi:

- Anh để yên mình nói hết coi! Mình còn biết rằng thế nào thằng chả cũng "hù" anh một trận rồi buông anh qua đây và thằng chả tin chắc mẻm rằng thế nào anh cũng... ăn năn hối lỗi hay là… run lên phát rét và anh sẽ tự ý dang mình ra… Anh nên nhớ thằng chả là một tay "mưu sĩ chuột" ghê gớm lắm nghen!

Nói đến đây, thím nhìn thẳng vào mặt Sơn Nhỏ, mỉm cười tiếp lời

- Vậy bây giờ mình với anh nên tương kế tựu kế...

Sơn Nhỏ gạt ngang:

- Ý thôi, tui hổng muốn "kế" gì nữa hết. Anh Chín ảnh đã ngó lơ cho mình thì mình cũng phải tính làm sao..

Thím Hương xẳng giọng hỏi liền:

- Tính gạt mình qua một bên phải hông?

Sơn Nhỏ vặn vẹo mấy lóng ngón tay

- Đâu có thím... nhưng mình cũng nên nể nang ảnh một chút.

-Thì anh nói là sợ thằng chả có được hông!

Sơn Nhỏ thở dài:

- Thì cũng phải sợ ảnh chớ sao! Thím hổng biết: nếu mình làm tới quá ảnh đâu có chịu thua và như vậy không có lợi gì ráo, Tui nói đây là tui lo cho phần thím chớ cái thân của tui có ăn nhằm gì đâu.

Thím Hương xụ mặt xuống:

- Thiệt mình biết không nhờ nhỏi gì anh được hết á! Như vậy, mình đành long chong ở đây cho tới khi chết già à?

Sơn Nhỏ vội lên tiếng vỗ về thím:

- Việc đó tui nói để tui lo mà thím!

- Anh lo cách nào? Mới đây mà anh còn tính bỏ rơi người ta...

- Thì thím để thủng thẳng bàn với anh Chín...

Thím Hương trề môi

- Xí, anh lo cái điệu đó kể như ăn trét! Hay là hai người tính mưu lập kế để hại con này đó?

Sơn Nhỏ nhìn sững lại thím rồi rầu rầu đáp:

- Chẳng lẽ thím bắt tui thề thím mới tin hay sao! Tui nói thiệt với thím đầu đuôi vụ nầy, lúc nào tui cũng lo cho thím chớ đâu phải đợi tới bấy giờ mới làm bộ lăng xăng hay hứa hẹn trên trời dưới đất!

Thím Hương bước lại vịn vai anh ta:

- Mình tin anh rồi! Vậy anh ráng lo cho mình được chút nào hay chút nấy, chớ ở đây ngoài anh ra mình cũng co tay.

Sơn Nhỏ lúng túng đứng dậy:

- Thôi, tui phải dìa bển... chớ tự nãy giờ lần khân ở đây lâu quá...

Thím Hương phì cười:

- Ở lâu nhưng mình có làm gì quấy đâu mà anh sợ! Mà anh cũng phải để cho mình cạo gió sơ sơ cái đã!

Sơn Nhỏ lắc đầu:

- Tui có đau ốm khỉ gì đâu thím.

- Anh sao thiệt thà quá! Không đau cũng phải xức dầu, bắt gió sơ sơ lấy lệ chớ để anh xởn xơ về bển cho anh Chín ảnh nghi à?

Sơn Nhỏ ngẩn người ra:

- Ờ phải há. Tôi quên phứt cái vụ đó.

Thím Hương vói tay kéo chiếc gối trên chõng lại gần:

- Vậy anh nằm xuống đây, lật áo lên…

Sơn Nhỏ nhìn chiếc chõng, ngần ngừ đáp:

- Thôi đi thím, thím cho tôi mượn chai dầu tôi quẹt sơ sơ vài cái cũng đủ rồi mà!

Thím Hương cau có cự nự

- Anh này thiệt kỳ, bộ anh sợ mình bắt xác anh luôn sao chớ! Bây giờ anh có chịu nằm xuống không thì nói một tiếng!... Anh mà còn làm cái điệu đó nữa thì chạy trời cũng không khỏi bị mình níu luôn rồi để coi anh có chết với thằng cha Chín Thuộc không!

Sơn Nhỏ đành leo lên chõng nằm sắp xuống, mặt mày méo xẹo, và không ngớt ngoái đầu thấp thỏm canh chừng phía cửa cái…

o O o

Từng loạt súng đủ cỡ đua nhau nổ như muốn xé tung màn sương hãy còn dày đặc của buổi bình minh.

Chín Thuộc giật mình ngồi nhổm dậy, tay chụp lấy cây súng lục nhét trên đầu chõng, miệng hớt hải gọi Sơn Nhỏ:

- Sơn Nhỏ! Sơn Nhỏ, dậy mau em!

Sơn Nhỏ cũng vừa tông nóp ra hỏi lại:

- Súng đâu nổ tứ tung vậy đại ca?

Chín Thuộc không trả lời mà lại hỏi anh ta:

- Em vào lấy chiếc ruột tượng nịt chắc vô bụng cho mau đi, rồi hai anh em mình xuống xuồng dông đi liền.

Sơn Nhỏ cúi xuống lấy cây lục và lập cập hỏi lại:

- Đi đâu đại ca?

Chín Thuộc toan chạy ra ngoài cửa nghe ngóng, bỗng đứng khựng lại chắt lưỡi cự nự:

- Trời đất ơi, chạy trốn chớ còn đi đâu nữa!

Tây nó vô bố lung tung kìa! Vô lấy chiếc ruột tượng rồi đi cho gấp, hông thôi chết dính chùm hết bây giờ ông nội!

Sơn Nhỏ vội vã quay vô buồng lôi chiếc ruột tượng đựng tiền bạc vòng vàng của thím Hương ra, buộc chặt chung quanh bụng rồi hối hả chạy theo Chín Thuộc ra bờ xẻo.

Vừa lúc ấy có một anh thợ câu bơi xuồng ba lá ào ào tới. Chín Thuộc chạy xuống cầu hỏi chận anh ta:

- Anh Hai ơi, Tây bố ở miệt nào mà nghe súng nổ như bắp rang vậy?

Anh thợ câu không lơi tay dầm, hớt hải đáp:

- Ý trời ơi, tui ở trong đồng nghe tư bề tám hướng gì cũng có tiếng súng hết! Tui thấy rõ ràng có bóng xe "con cua" lội nước đi hàng ngang như dậm cù… Tụi nó tới bên đít bây giờ anh ơi!

Và anh ta hối hả bơi đi tuốt.

Chín Thuộc cúi xuống tháo sợi lòi tói buộc mũi xuồng và gọi Sơn Nhỏ

- Xong chưa em? Xuống đi cho mau hông thôi tụi nó đổ bộ hết mấy mặt thì mình chịu trận đa!

Sơn Nhỏ còn đứng lựng khựng trên bờ, mắt ngó chừng về phía bên nhà thím Hương, đoạn ấp úng hỏi lại Chín Thuộc:

- Còn... thím Hương nữa đại ca?

Chín Thuộc trố mắt nhìn anh ta:

- Thím Hương nào nữa? Bộ em nói giả ngộ sao chớ? Đến cái thân của hai đứa mình đây còn lo chưa xong huống hồ gì em còn muốn mình phải vác con mẹ đó theo nữa sao! Xuống đây mau đi tía!

Sơn Nhỏ xăng văng xéo véo chạy xuống, lại quay trở lên, rồi hỏi ngay Chín Thuộc:

- Đại ca để tui chạy cho thím hay...

Chín Thuộc bực tức cầm cây dầm đập mạnh xuống đầu cầu:

- Cho hay cái khỉ chó gì nữa! Em qua bển con mẻ níu đòi đi theo luôn thì sao? Mình cốt lánh mặt trước mà em cứ chàng ràng ở đó hoài. Qua biểu em đừng có cãi qua hổng được đâu!

Chợt thấy Sơn Nhỏ không có ý gì muốn xuống xuồng đi gấp, Chín Thuộc quắc mắt bảo tiếp:

- Em hổng xuống thì qua đi một mình đa!

Sơn Nhỏ ngần ngừ đáp:

- Đại ca đi trước đi...

Chín Thuộc quăng mạnh cây dầm xuống khoang xuồng:

- Em nói thiệt chớ hả?

Sơn Nhỏ khẽ gật đầu.

Chín Thuộc nghiến răng đứng như chết trân một chỗ.

Một tiếng đạn ô-buýt bay véo trên đầu mấy ngọn tre làm Chín Thuộc giật mình như sực tỉnh. Hắn ta quay nhìn lên Sơn Nhỏ lạnh lùng bảo:

- Được rồi! Em muốn vậy qua cho vậy! Nhưng em làm ơn trao cho qua chiếc ruột tượng rồi đi hay ở tùy ý!

Vừa nói, Chín Thuộc đưa ngửa một bàn tay ra vẫy vẫy như để hối thúc Sơn Nhỏ.

Sơn Nhỏ vẫn cúi đầu đứng im.

Chín Thuộc bỗng thở dài rồi bước lên níu vai Sơn Nhỏ lắc lắc:

- Em nghĩ lại đi em! Qua đã nói hết lời với em rồi đó. Qua đi một mình thì được rồi nhưng... em nỡ nào đành đoạn như vậy em!

Đoạn hắn ta lôi Sơn Nhỏ đi:

- Thím Hương là đàn bà ở lại cũng không sao mà em! Mình lo phận mình trước rồi để yên yên cho qua cái luồn Tây bố, mình sẽ quay về đây kiếm thím… chớ bộ anh em mình bỏ trốn luôn sao!

Sơn Nhỏ rị lại:

- Thôi đại ca đi trước đi...

Ngay vào lúc ấy, thím Hương tất tả chạy qua, luôn miệng réo gọi:

- Anh Chín, anh Năm ơi! Cái gì mà súng nổ dữ quá vậy!

Chín Thuộc quay phắt lại, buông vai Sơn Nhỏ ra, dậm chân kêu lên:

- Sơn Nhỏ, em thấy chưa! Qua biểu đi cho mau mà em hổng nghe!

Sơn Nhỏ chưa biết trả lời ra sao, thì Chín Thuộc đã xốc tới vừa thò tay lục lưng anh ta để cởi chiếc ruột tượng vừa gầm lên:

- Đưa nó đây cho qua để qua đi!

Tự nhiên Sơn Nhỏ hất tay hắn ta ra bước lùi lại đứng gần chỗ thím Hương. Anh ta há hốc miệng vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ về hành động đột nhiên ấy của mình, rồi lấp bấp kêu lên:

- Đại ca... đại ca...

Chín Thuộc giận run người, quát to lên:

- Sơn Nhỏ, mầy theo con mẻ hay theo tao…

Câu nói của hắn ta bị một tiếng moọc-chê rớt nổ gần đó át hẳn đi.

Sơn Nhỏ xuống giọng van lơn:

- Đại ca... đại ca nghĩ lại... thím Hương đã qua đây rồi.

Trong lúc đó, thím Hương ngơ ngác đưa mắt nhìn hết người nầy đến người kia

- Coi, mấy anh làm cái gì lạ vậy! Súng nổ dồn như vầy, bộ mấy anh hổng tính chạy đi đâu hết trơn sao mà mỗi ông đứng một góc hầm hầm hè hè như... cắn lộn vậy cà?

Chín Thuộc không buồn chú ý đến những lời nói đó, lớn tiếng kêu Sơn Nhỏ:

- Đi Sơn Nhỏ!

Thấy Sơn Nhỏ không nói năng gì hết, hắn lại quát:

- Mầy không đi thiệt hông? Không đi thì đưa "cái đó" cho tao chớ!

Sơn Nhỏ kéo thím Hương lùi lại ra phía sau rươm rướm nước mắt nhìn Chín Thuộc:

- Tui lạy đại ca, đại ca đi trước đi... không thôi Tây nó vô tới bây giờ... Tui đưa thím Hương đi theo sau và hổng để mất mát "cái đó" đâu mà đại ca!

Chín Thuộc cười lạt:

- Chó nó tin nổi mầy chớ tao tin hổng vô đâu! Tao cứu mầy lúc xưa, tao làm ngơ cho mầy mới rồi... bây giờ mầy tính trả ơn cho tao như vậy đó hả?

Sơn Nhỏ đứng làm thinh. Thấy vậy thím Hương lắc tay anh ta hỏi dồn:

- Cái gì vậy anh Năm? Anh Chín ảnh đòi cái gì thì anh trả phứt cho ảnh để rồi mình đi chớ hông thôi Tây tới chết cả lũ! Mấy thằng cha này kỳ quá! Bộ hết lúc cãi lộn rồi sao mà!

Sơn Nhỏ nhăn nhó day qua bảo thím:

- Thím hổng biết khỉ gì đâu mà xía vô. Thôi tui với thím lánh mặt vô trong kia một chút để cho anh Chín ảnh đi trước đi rồi mình theo sau.

Đoạn anh ta xô thím Hương lùi lại và quay lưng đi theo. Thím Hương lựng khựng bước thụt lui, mắt không rời nhìn Chín Thuộc và vội vã nói với hắn ta:

- Anh Chín, chuyện đâu còn có đó, chớ anh làm cái gì kỳ quá, coi hổng được!

Chín Thuộc bước tới gầm lên:

- Con ngựa bà trời! Bây giờ đến mầy nữa phải hông? Mầy cho cái thằng đó uống đồ dơ đã đời bây giờ tính xí xỏn lại với tao nữa phải không?

Sơn Nhỏ không dám quay mặt lại nhưng thấp giọng hối cản thím Hương:

- Thím ơi, ảnh muốn nói gì đó thây kệ ảnh... Mình đi dang ra rút đi thím!

Nghe lọt câu ấy, Chín Thuộc càng thêm nổi nóng. Anh ta đứng phắt lại, nghiến răng:

- Được rồi, tụi bây muốn chết, tao cho chết cho có đôi!

Hắn ta rút phắt cây lục "hẹc-tan" ra, chửi thề một tiếng khi nhận thấy cây súng chưa lên đạn... Trong lúc ấy, thím Hương níu vai Sơn Nhỏ la hoáng lên:

- Ý trời ơi, ảnh tính bắn kia kìa!

Sơn Nhỏ quay phắt mình lại và nhanh như chớp khẩu ru-lô của anh ta cũng đã nắm vững trong tay. Chín Thuộc mới lẩy bẩy lên cò súng của mình thì khẩu ru-lô của Sơn Nhỏ đã khạc đạn... Ngón tay trỏ của anh ta miết nhanh vào cò súng như là một phản ứng quá tự nhiên...

Tiếng nổ chát chúa làm cho Sơn Nhỏ bàng hoàng sực tỉnh buông thõng tay xuống... Trong khoảnh khắc, anh ta có cảm giác như là một

khoảng trống không bỗng nhiên bao vây lấy mình mà những tiếng súng ì ầm của Tây bố cùng những tiếng gào la của thím Hương như mất hẳn... âm thanh, như không làm sao chen lọt vào được!

… Sơn Nhỏ như kẻ mất hồn, chập choạng bước về phía Chín Thuộc đang nằm lật nghiêng trên mặt cỏ, một tay ôm vết thương nơi bụng: một tay còn nắm chặt lấy khẩu "hẹc-tan" mà viên đạn đầu gắp hãy còn nằm yên trên nòng súng.

Thấy Sơn Nhỏ tới gần, Chín Thuộc cố lăn người nằm chịu lưng xuống mặt đất lấy thế cho vững, run run nâng khẩu súng lên và nghiến răng bảo:

- Thằng phản bạn! Tao phải bắn nát óc mầy…

Sơn Nhỏ chạy a lại, vứt mạnh khẩu ru-lô xuống đất rồi quỳ xuống một bên Chín Thuộc vừa khóc vừa mếu máo nói:

- Trời ơi đại ca! Đại ca bắn tui đi! Đại ca giết chết thằng khốn nạn, thằng chó đẻ này đi!

Vừa nói anh ta vừa chụp tay Chín Thuộc

kéo tới để cho mũi súng tì hẳn vào ngay giữa ngực mình.

Chín Thuộc chớp chớp mắt, nhìn trân trối anh ta một hồi, đoạn thở dài buông tay cầm súng xuống bãi cỏ:

- Thôi đi em... Thêm một mạng nữa chết vì con đờn bà kia cũng đủ ớn rồi...

Đoạn hắn ta cố gắng nhích mép cười, phều phào tiếp lời:

- Đồ ngu như bò! Qua nói đâu là có đó…

Sơn Nhỏ nghẹn ngào không nói nên lời, trong lúc thím Hương đã bước lại đứng gần bên, lên tiếng nhắc anh ta:

- Anh Năm anh liệu coi thương thế anh Chín ra như thể nào để mình còn chở ảnh đi gấp chớ!

Sơn Nhỏ bèn cúi xuống lay gọi Chín Thuộc:

- Anh Chín... anh ráng lên để tui băng bó đỡ rồi chở anh vô trong ngọn kiếm thuốc cầm máu nghen anh?

Chín Thuộc mệt nhọc mở mắt ra, lờ đờ nhìn

lên phía thím Hương, rồi quay qua trả lời Sơn Nhỏ:

- Thôi, em nê qua theo làm gì mất công. Qua coi mòi... mình hổng êm rồi. Vậy em đưa thím Hương đi cho gấp đi...

Sơn Nhỏ thởn thức van nài:

- Đại ca... đại ca ráng lên một chút, tui coi bộ hổng sao đâu mà!

Chín Thuộc khẽ lắc đầu giọng mềm yếu:

- Tay chú mầy bắn mà... hổng sao khỉ gì được…

... Rồi hắn ta nhắm nghiền mắt lại, thoi thóp thở, Sơn Nhỏ chẳng nói chẳng rằng, rút khăn tắm quấn nơi cổ xuống, luồn buộc vòng ngang qua chỗ vết thương mà máu đã thấm ướt cả vạt áo, nhanh tay lượm khẩu súng lục nhét vào lưng quần, đoạn bế xốc Chín Thuộc lên đi thẳng xuống bờ xẻo.

Thím Hương te te chạy theo:

- Anh Năm, anh tính chở ảnh đi đâu đó?

Sơn Nhỏ trả lời giựt một:

- Đi đâu kệ mồ tui!

Thím Hương sấn tới níu vai anh ta:

- Ủa, bộ anh tính không cho mình theo sao?

- Thì thím có chưn có cẳng, thím muốn đi đâu thì đi chớ!

Và anh ta bước tuốt xuống cầu.

Thím Hương lôi mạnh anh ta lại, suýt làm cho anh ta tuột tay buông rơi Chín Thuộc xuống bãi sình. Nổi dóa, Sơn Nhỏ bước lùi lại tiện chân ngáng mạnh vào ống quyển thím Hương làm thím rú lên ngả ngửa xuống đất. Xong, anh ta hấp tấp bước xuống cầu, đưa chân níu be xuồng cho cập ngang hông rồi thận trọng đặt Chín Thuộc nằm xuôi trên sạp tre.

Thím Hương vừa lồm cồm ngồi dậy vừa gọi Sơn Nhỏ:

- Anh Năm, anh tính bỏ tôi lại thiệt sao? Cho tôi theo với anh!

Sơn Nhỏ hấp tấp xuống xuồng lấy dầm chống xuống bãi sình để đẩy mạnh cho mũi xuồng bung ra khỏi cầu.

Thím Hương lật đật chạy xuống, nhưng khi nhận thấy Sơn Nhỏ đã quơ dầm bơi tới, thím liền dậm chân réo chưởi om sòm!

- Đồ quân khốn kiếp, bộ tụi bây tính toa rập với nhau để bỏ rơi con này phải hông? Tụi bây có đi đâu thì cũng phải trả chút đỉnh tiền nong lại cho người ta chớ! Tiền đó là tiền của cô hồn, không dễ gì nuốt trôi đâu nghen Sơn Nhỏ!

Ban đầu Sơn Nhỏ không buồn để ý đến những lời tru tréo của thím, nhưng khi nghe nhắc đến vấn đề tiền bạc, anh ta buông dầm xuống liền, đoạn vạch vạt áo lên mở phăng chiếc ruột tượng ra rồi đứng dậy ném mạnh lên bờ cho thím Hương:

- Đó tui trả cho thím! Thím ăn dộng gì đó thì ăn, bộ thím nói tụi nầy ham thứ mắc toi đó lắm sao!

Thím Hương đưa tay chụp lấy chiếc ruột tượng và chưng hửng nhìn theo Sơn Nhỏ không thốt được nên lời.

Sơn Nhỏ thản nhiên ngồi xuống lại quơ lấy dầm bơi miết...

... Chín Thuộc từ từ mở mắt ra, rán ngẩng

cổ đảo nhìn chung quanh rồi thều thào gọi Sơn Nhỏ:

- Nè em...

Sơn Nhỏ ngừng tay bơi, hỏi liền!

- Sao đại ca? Đại ca thấy trong mình..... đỡ chút nào hông?

Chín Thuộc nhướng mắt hỏi lại:

- Thím Hương đâu?

- Dạ thím ở lại đại ca à.

Chín Thuộc cau mày:

- Sao kỳ vậy?

Sơn Nhỏ ấp úng đáp:

- Dạ... tui để thím ở lại.

Chín Thuộc nhắm nghiền mắt lại, ráng nhoẽn miệng cười:

- Em thiệt lạ đời...

Bỗng hắn ta nhăn nhó ôm lấy bụng rên khừ khừ. Sơn Nhỏ hoảng kinh gác dầm lên bò lại réo gọi:

- Đại ca, đại ca! Sao đó đại ca?

Chín Thuộc mệt nhọc mắt mở ra:

- Chắc qua... không êm rồi em ơi (hắn quờ quạng nắm lấy bàn của Sơn Nhỏ)… Em ở lại mạnh giỏi… qua đi...

Sơn Nhỏ mếu máo:

- Đại ca đừng nói như vậy... Đại ca ráng một chút xíu nữa...

Chín Thuộc bỗng mở choàng mắt ra, lắp bắp hỏi:

- À... còn "cái đó"… em giữ làm vốn...

Sơn Nhỏ ấp úng

- Dạ... tui trả lại thím Hương rồi đại ca à.

Chín Thuộc trợn mắt:

- Trả lại?

Rồi như quá kiệt sức, hắn ta nhắm nghiền mắt lại.

Mãi một lúc sau, hắn lờ đờ mở mắt ra lại, hơi nhích mép cười và buông thỏng một câu:

- Tầm bậy, đồ ngu như bò...

Sơn Nhỏ cúi đầu chưa biết nói sao thì chợt thấy bàn tay của Chín Thuộc từ từ tuột rời khỏi bàn tay mình và rơi mạnh xuống sạp xuồng.

Anh ta hoảng kinh ngó lên: mắt Chín Thuộc đã đứng tròng.

Sơn Nhỏ khóc òa lên, đưa tay lắc bả vai đơ cứng.

- Đại ca, đại ca!

Chỉ có những loạt súng nổ đòn đáp lại lời réo gọi nghẹn ngào của anh ta...

o O o

Thấy Sơn Nhỏ đã bơi xuồng đi khuất và tiếng súng vang rền mỗi lúc như nổ gần thêm lên, thím Hương bối rối hết chạy lên nhà rồi quay trở xuống bờ xẻo có ý ngóng tìm một chiếc xuồng ghe nào đi ngang qua đó để quá giang.

Nhưng hai đầu xẻo vắng tanh.

Vài con cò trâu hốt hoảng vì những tiếng nổ chát chúa, chờn vờn đập cách trên đầu mấy ngọn tre như để tìm chỗ lẫn trốn.

Trong nhà Sơn Nhỏ, mấy con gà kéo nhau chạy tới chạy lui cục tác vang rần càng làm cho thím Hương thêm rối ruột.

Chợt nghe có tiếng xuồng bơi ồ ồ dưới xẻo, thím Hương vội chạy tuốt xuống cầu, đưa tay vẫy gọi.

Chiếc xuồng chở khẩm đừ: chồng bơi lái, vợ bơi mũi và khoảng giữa: một đàn con nheo nhóc đang la khóc om sòm bên cạnh một giỏ gà vịt và một con heo lứa bị trói nằm đưa bốn chân lên trời. Con vật kêu en éc luôn miệng như muốn phụ họa cùng tiếng la khóc của lũ trẻ con.

Nhận thấy chiếc xuồng đi trờ tới, thím Hương vừa ngoắc vừa réo:

- Anh ơi cho tôi quá giang rồi tôi sẽ trả tiền cho mà!

Anh bơi lái lắc đầu:

- Thôi đi cô ơi, bộ cô hổng thấy xuồng của

tui khẩm đừ hay sao? Cô chịu khó đón xuồng khác đi!

Nói đoạn, anh ta vội vã bơi đi thẳng không buồn ngó ngoái trở lại, mặc dầu thím Hương réo gọi giựt ngược năm sáu tiếng nữa.

Bỗng một phát súng cối nổ vang ầm phía sau vườn làm cho Thím hoảng kinh nằm mọp xuống ván cầu... Rồi kế tiếp đạn đum đum nổ cắc bùm liền liền trong mấy đám tre khiến thím càng thêm lo sợ tưởng chừng như Tây đã đến sát bên nách rồi!

Không kịp nghĩ suy hay chờ đợi gì nữa, thím chạy thẳng lên bờ một mạch, lủi tuốt ra phía ruộng mọp người dưới ngọn lúa và lội càn tới bất kể phương hướng…

Chạy được một đổi, thím ngừng lại đứng xổng lưng để thở. Nghe tiếng súng nổ ran phía trong bờ xẻo, thím giật mình quay nhìn lại và kinh hãi xiết bao khi nhận thấy lửa bốc cháy ngùn ngụt nơi xóm nhà của bọn Chín Thuộc, Sơn Nhỏ… và nơi bìa vườn đã có thấp thoáng bóng lính Tây đi tới đi lui.

Thím lại mọp xuống lủi đi tới nữa.

Mãi đến khi mặt trời đã đứng bóng và nghe tiếng súng đã im bặt thím mới ngừng lại.

Phần thì mệt nhọc, phần thì đói khát, thím ngó quanh ngó quẩn, tìm một xóm làng nào gần đó để tấp vô tìm chỗ nghĩ chân, nhưng xung quanh toàn lạ đồng lúa cò bay thẳng cánh...

Trên đầu thì dang nắng, dưới chân thì ngâm nước... thím đành uể oải lội về phía một cái gò con nổi giữa đồng, nơi thấp thoáng có bóng mái lá nhỏ bé, như là một cái cốc, cái miểu gì đó, ẩn mình dưới những tàn cây gừa rậm rạp xanh um...

Vừa đến nơi, thím vui mừng xiết bao khi nhận thấy đó là một gian nhà lá nhỏ chớ không phải là một cái miểu bỏ hoang. Một chiếc áo lục bình màu dà phơi nơi dầu vách chứng tỏ rằng có người ở nơi ấy và căn cứ vào kiểu và màu áo, thím có thể đoán được đó là một người tu hành, một ông đạo hay một ni cô ẩn tịnh trong một cái am xa vắng này.

Thím Hương bương bả đi lên và cất tiếng gọi:

- Có cô bác nào ở trong nhà không, cho tôi hỏi thăm...

Thím chưa dứt lời thì đã thấy một ông đạo ở trần trùi trụi, mặc quần nâu xắn lên cao hấp tấp bước ra:

- Ai hỏi gì đó? À... cô… cô kiếm ai đó? Chắc chạy giặc lạc tới đây phải hông?

Thím Hương luống cuống nhìn xuống bộ quần áo ướt nhem và dính đầy bùn đất của mình rồi ấp úng lên tiếng:

- Dạ phải… hồi sáng này Tây đi ruồng dữ quá... bộ thầy ở đây... hổng có chạy tản cư sao?

Ông đạo rút chiếc áo dà xuống khoác sơ lên người rồi cười đáp:

- Tây nó bố trong miệt trỏng chớ có ở ngoài này đâu! Với lại tui là kẻ tu hành… có làm gì đâu mà phải chạy trốn!

Tự nhiên, thím Hương đưa tay sờ lên chỗ buộc chiếc ruột tượng nơi thắt lưng và khoan khoái thở ra khi nhận thấy nó vẫn còn nằm y nguyên ở đó.

Ông đạo chăm chú nhìn thím, rồi lại đon đả lên tiếng:

- Nhà cửa... chồng con của cô ở đâu mà lại chạy xiêu qua tới bên nầy một mình như vậy? Mà thôi, mời cô bước vô nhà nghĩ chưn, uống đỡ một chén nước cúng rồi nói chuyện sau cũng được... Tui coi bộ cô mệt đừ mà!

Thím Hương gật đầu và gượng cười đáp:

- Dạ phải... hổng dám nào xin thầy cho tôi nghỉ đỡ ở đây... nhà cửa tôi ở tuốt bên miệt bển, Tây đốt cháy rụi hết rồi... Thời may tôi gặp được cái am của thầy chớ hông thôi...

Ông Đạo chắc lưỡi kêu lên:

- Cơ khổ dữ hông! Thiệt tai trời ách nước, quỷ vương xuất thế khiến cho ai nấy cũng đều thất quốc xa bang hết! Cha, quần áo cô ướt loi ngoi như vậy rồi lấy gì mà thay đỡ đây! Thôi cô vô nhà đi rồi tôi sẽ liệu sau.

Thím Hương bèn theo ông đạo vào trong.

Đó có một gian nhà lá vừa thấp vừa chật, đồ đạc chẳng có gì ngoài một cái bàn thờ kê ở giữa và một chiếc chõng tre đặt ở một bên vách.

Trong nhà sực nức mùi nhang và thím

Hương nhìn thấy vô số lá bùa chữ đỏ viết trên giấy vàng dán la liệt khắp cột, khắp vách. Trên bàn thờ, dưới bức hình Phật cũ rách là một hàng "ông tướng" cây nhỏ lớn đủ cỡ...

Ông Đạo bước lại bàn thờ bưng nước cúng xuống đãi khách.

Thím Hương nâng chén nước trà lên uống một hơi rồi ấp úng lên tiếng:

- Dạ thưa thầy, hổng dám nào thầy còn có cơm nguội gì... cho tui xin đỡ một bữa...

Ông Đạo vỗ đầu kêu lên:

- Có, có... Tui sơ ý quá, cô đừng chấp nhứt nghen!

Thím Hương xẻn lẻn đáp:

- Tôi đâu dám... dạ, bị tôi... bây giờ kể như đi luôn chớ không còn quay về chỗ cũ nữa nên mới dám xin thầy một bữa cơm lót dạ, để rồi nhờ thầy chỉ đường giùm cho tôi ra chợ Giồng-Riềng...

Ông Đạo trợn mắt:

- Cô bỏ nhà đi luôn?

Thím Hương thở dài thuật sơ lại tình cảnh bơ vơ của mình, ông đạo nghe xong nhìn thím trân trân rồi gật gù nói:

- Cô còn trẻ như vầy mà đi lang bang như vậy sao được. Thời buổi nầy khó khăn lắm...

Ông ta bỏ lửng giữa câu rồi quay đi dọn cơm. Thím Hương vội bước xuống chõng:

- Thầy để tôi làm cho! Phải nồi cơm còn bắc trên cà-ràng đó hông thầy?

Ông Đạo đứng áng ngang lối đi:

- Ậy, cô mệt nằm nghỉ sơ cho khỏe đi rồi ăn bậy bạ ba hột cơm với tương dưa chớ chẳng có gì ngon lành hết đâu!

Thím Hương vui vẻ đỡ lời:

- Dạ trong lúc túng cùng nầy, ăn yên được một bữa cơm như vậy là quý lắm rồi.

Ông Đạo cười hể hả rồi xăng xái lấy đũa lấy chén dọn cơm lên:

- Cơm, tương gì cũng còn hiếm hiệm, cô ăn cho chắc bụng đi nghen! Tánh của tui thiệt tình lắm!

Thím Hương gặp được nơi dừng chân nên cũng đỡ phần lo lắng, và do đó thím ăn bữa cơm ấy rất ngon lành mặc dầu chỉ có cơm nguội, một chén tương hột và một chút ít dưa môn.

Cơm nước xong xuôi, thím dành phần đi dọn rửa mâm chén. Ông Đạo xăng xái đi theo một bên và chưa chi đã hỏi thím trước:

- Bây giờ cô tính đi đâu đây? Tui nghe cô nói hổng còn có nhà cửa gì nữa mà? Hay là cô đi kiếm... chồng con gì chạy giặc lạc hết phải không?

Thím Hương nhìn ra khoảng đồng trống, thở dài:

- Dạ... hồi nãy tôi có kể cho thầy nghe sơ qua tình cảnh của tôi... Tôi bây giờ chỉ còn có hai đứa nhỏ ở ngoài Cần Thơ...

Ông Đạo chép miệng than thở:

- Tội nghiệp quá há! Tui thấy thân phận của cô cũng kẹt dữ đa! (đoạn ông ta ngó thím Hương chầm chập rồi dịu giọng hỏi luôn)... Vậy chẳng hay cô tính lui tới thế nào đây?

- Dạ xin thầy cho tôi nghỉ chân đỡ nơi đây cho đến khi mát mát trời một chút, rồi nhờ thầy chỉ giùm coi phía nào có nhà cửa xóm làng gần nhứt để tôi lội ra đó kiếm cách đi về Giồng Riềng hay là đi thẳng ra Rạch Giá hoặc đi tuốt về Cần Thơ cũng được... Tiện đâu thì tôi đi đó thầy à.

Ông đạo chắc lưỡi, chỉ ra phía ngoài đồng:

- Bây giờ dầu cho cô đi liền cũng hổng kịp. Đó cô coi, chỗ có xóm nhà ở rặng cây gần nhứt, bình thường cô phải lội tới sập tối mới tới nơi, huống chi suốt sáng nay cô đã trốn chui trốn nhủi thì còn hơi sức đâu mà đi cho mau nữa được!

...Mà ví dầu cô có lội qua tới bển đi nữa, đi trong lúc đêm hôm tăm tối hổng có ai dám chứa cô đâu!

Thím Hương lo lắng hỏi lại liền:

- Sao vậy thầy? Mình là người lương thiện lỡ đường lỡ xá chớ bộ..

- Ậy, cô hổng biết để tui nói rõ cho mà nghe: Ở bên đó nhằm gần đồn bót của Tây u, người ta sợ như vậy cũng phải. Đó là tui chưa nói tới

cái chuyện trong lúc tối trời cô mà lọ mọ đi rề lại phía gần đồn hay là gặp mấy ông đi tuần đi kích, mấy ổng thấy ba chùm ba cháng là ria liền chớ chẳng thèm hỏi han gì đâu nghe cô!

Thím Hương cau mày chắc lưỡi:

- Cha, sao khó quá há!

Ông Đạo gật gù phụ họa thêm:

- Thì tui đã nói thời buổi nầy... Quỷ vương xuất thế lểnh nghểnh mà cô! Nhưng mà chưa hết đâu... Cô hổng rõ chớ còn cái màn chót nữa thì... ối thôi, hết biết sao mà kể! Thôi, cơ trời tới đâu hay tới đó, tui hổng dám nói nhiều... Bởi vậy tui mới cất cái am ở chỗ thanh vắng nầy để lo tu hiền lần lần đi thì vừa...

Thím Hương khẽ thở dài:

- Đời tôi gặp nhiều chuyện quá chán ngán cho nên hây giờ thiệt tình tôi hết ham cái gì nữa... Nay nghe thầy nói, tôi cũng muốn tìm nơi chùa chiền, am cóc nào vào thế phát quy y để quên phứt chuyện đời cho rồi!

Ông Đạo hăng hái nói vào:

- Tui coi bộ cô có căn tu đa! Hay là... hay là

cô ở luôn nơi đây rồi tui chịu khó đi mua tre lá dìa dựng cho cô một cái lều riêng để cô ở.

Thím Hương ngượng nghịu đáp:

- Dạ cám ơn thầy... nhưng ở chỗ nầy cũng có điều... bất tiện. Với lại thầy là người tu hành không làm gì sanh huê lợi mà phải cáng đáng luôn thêm một miệng ăn nữa...

Ông Đạo vồn vã chận ngang:

- Ý cô đừng ngại gì ráo. Năm thuở mười thì gặp được người có căn tu là tui… mừng húm rồi. Cô khỏi lo cái chuyện thêm một miệng ăn đó nửa. Hổng nói giấu gì cô, tui tuy tu hành một thân một mình chớ siêng lo cứu nhân độ thế lắm.

Nói đến đây, ông ta nở một nụ cười tự phụ, đoạn tiếp lời:

- Cô hổng biết chớ tui ở tí mú trong nầy mà người làng nầy làng nọ họ lặn lội vô thỉnh rước đi hoài.

- Dạ... rước đi đâu vậy thầy?

- Thì rước đi chữa bịnh, đi cúng kiến... Cô hổng tin cô đi hỏi khắp vùng trên, miệt dưới

chỗ nào họ cũng một tiếng ông đạo Sáu nầy hết.

Thím Hương đẩy đưa chiếu lệ:

- Nói vậy thầy đây là ông đạo Sáu...

- Phải, ông đạo Sáu ở am cây dừa là tui đó cô! Thuốc nam tui cũng rành mà bùa ngãi trừ ma ếm quỷ, con ranh, con lộn, điên khùng, mắc đàng dưới, bị thư bị ếm gì tôi cũng trừ được hết ráo. Bổn đạo của tui nơi nào cũng có, mùa lúa năm rồi tui sửa soạn kiếm chỗ dựng sơ lên một kiểng chùa cho nó có... bề thế một chút để khách thập phương, bà con tứ xứ đến có chỗ công quả, nhưng bị giặc giã lan tràn nên hoãn lại việc xây cất đó.

... Cô nghĩ coi, mình dư sức dựng kiểng chùa lên rồi, nhưng mai kia mốt nọ ba ông nội Tây thấy được mấy ổng kéo tới xung công đóng đồn, hay là ba ông trời du kích thấy cái nhà vững vững, mấy ổng xách xà beng lại "phá hoại" thì cũng... như không! Tui nghĩ xa như vậy nên tui ở luôn trong nầy… đấp đổi qua ngày cũng khỏe ru... Nay thời may lại gặp cô… Tui coi bộ cô có căn phần duyên số tu hành lắm cô à. Thời buổi nầy cô đây cũng khó lắm,

chi bằng cô cắm sào tạm nơi đây trong năm mười bữa nửa tháng để nhóng coi tình thế yên động thế nào, rồi cô tính gì nữa cũng dễ.

Thím Hương liếc nhanh về phía ông đạo, giọng e ngại:

- Dạ... thầy có lòng tốt tôi đội ơn lắm, nhưng đằng nào tui cũng phải về kiếm mấy đứa nhỏ... và thú thiệt tôi nóng ruột muốn đi khỏi cái xứ nầy liền...

Ông Đạo thở dài

- Nếu cô nằng nặc đòi đi như vậy, tui cũng chẳng dám giữ. Nhưng bề gì cô cũng phải ở nán lại đây trong đêm nay, chớ cô đi liền không kịp tới nơi trước khi trời sụp tối đâu!

Thím Hương lo lắng ngồi thừ ra không nói năng gì hết, rồi bỗng nhiên thím đưa bàn tay lên bóp bóp hai bên thái dương.

Ông đạo Sáu vồn vã hỏi liền:

- Cô làm sao đó? (ông ta sốt sắng tự trả lời luôn)... Thôi tôi biết rồi: chắc cô bị nhức đầu chóng mặt chớ chẳng sai! Tui coi sắc khí của cô xuống lắm!

Thím Hương thẩn thờ đáp:

- Chắc tại tôi dang nắng và lội ruộng suốt một buổi sáng...

Ông Đạo gật đầu:

- Đúng là cô bị cảm nắng rồi! Để tui vô lấy vài thứ lá thuốc nam sắc cho cô một chén uống khỏi liền. Thôi cô vô nằm nghĩ đi, chớ bịnh hoạn như vậy mà đứng hoài chịu gì thấu. Tui lấy một bộ quần áo dài cho cô thay đỡ nghen!

Thím Hương hấp tấp cản ông ta lại:

- Thôi thầy à. Quần áo của tôi cũng khô lại rồi, với lại tui cũng tính đi liền bây giờ... Tôi hơi khó chịu sơ sơ chớ không sao hết.

Ông Đạo chắc lưỡi liền miệng:

- Cô đi bây giờ để chết dọc đường dọc xá hả? Tui biết cô bịnh mà lại mần ngơ để cô... tự tử như vậy thì tui đắc tội với Trời Phật lắm.

Thấy thím làm thinh và mệt nhọc dựa lưng vào thành cửa, ông ta khẩn thiết van nài:

- Đó cô thấy hông, cô cũng dư biết là trong mình cô cái gì cũng bải hoải hết, giỏi lắm cô đi

được hổng tới một công đất là quỵ liền. Cô vô nằm nghỉ đi để tui lo sắc thuốc... Sáng mơi, tui sẽ dẫn đường cho cô đi mà!

Nói đoạn, ông ta tất tả chạy ra phía sau lo lấy thuốc.

Thím Hương nheo mắt nhìn cơn nắng gay gắt đang nung đốt cánh đồng trống bao la rồi cúi đầu thở dài.

Thím uể oải bước vô nhà và không giữ gìn ý tứ gì nữa, kéo gối nằm lăn lên trên chõng tre.

Mới đó mà thím đã ngủ mê mệt đi lúc nào cũng chẳng biết...

- Cô ơi cô, thức dậy! Chiều tối rồi cô!

Thấy thím Hương vẫn chưa tỉnh giấc, ông đạo Sáu đứng yên ngắm nghía vóc vạc người nằm ngủ một hồi, rồi rụt rè đưa tay ra đặt nhẹ lên một bên vai thím.

Làn da âm ấm của người đàn bà khiến cho ông ta trù trừ chưa muốn đánh thức ngay thím Hương dậy.

Bỗng thím Hương hơi cựa mình và ông đạo Sáu đành khẽ lay gọi thím luôn:

- Dậy đi cô ơi!

Thím Hương mở choàng mắt ra, ngơ ngác nhìn ông đạo một hồi rồi vội quay ngó ra phía ngoài cửa. Thím ngồi rột dậy và hớt hãi hỏi ông đạo:

- Ý trời ơi, bộ chiều tối rồi sao thầy?

Không đợi cho ông nầy trả lời, thím bước xuống chõng, hối hả đi thẳng ra ngoài sân ngó mong một vòng đồng trống rồi băn khoăn trở vô hỏi thêm ông đạo, giọng có vẻ trách móc:

- Sao thầy không kêu tôi thức dậy cho sớm để may ra tôi đi còn kịp?

Ông đạo cười rè:

- Cô ngủ mê ngủ mệt... tui thấy vậy cũng hổng dám kêu và lo lui cui nấu cháo cùng sắc thuốc cho cô đây nè!

Thấy thím Hương vẫn còn nhăn nhó, ông ta dịu giọng tiếp lời:

- Hổng sao đâu cô à! Như tôi đã nói bề gì

sáng mơi cô mới đi được và cô ngủ được một giấc ngon lành như vậy đủ lợi sức nhiều lắm.

Tối nay cô uống vô một chén thuốc của tui thì ngày mơi… tui cam đoan là cô khỏe khoắn như thường và cô muốn lội ruộng lướt đồng; dang nắng dầm mưa gì cũng, trấm trơ trấm trất chớ chẳng có… sợ nhức đầu sổ mũi hay bải hoải tay chưn gì hết.

Thím Hương cúi đầu thở dài :

- Cảm ơn thầy. Thiệt tôi làm phiền thầy nhiều quá… Cái điệu nầy thì tôi phải đành chờ đến sáng mai…

Ông Đạo chụp nói liền :

- Thì phải vậy rồi ! Ngày mơi tốt ngày lắm mà cô ! À, xin lỗi cô, năm nay niên kỷ của cô được bao nhiêu để tui tính sơ coi hung kiết thì nào.

Sau khi được thím Hương cho biết tuổi và lẩm nhẩm bấm mấy đầu ngón tay tính toán một hồi, ông đạo Sáu vui vẻ reo lên :

- Tốt ! Tốt lắm ! Hạp hết !

Thím Hương tò mò hỏi vô :

- Tốt… là sao thầy ? Năm nay tôi gặp toàn là những thứ chuyện mắc toi mắc dịch gì không đâu…

- Ậy, hạn của cô nó phải vậy ! Và tui xin nói thêm để cô coi chừng : cô kỵ nhứt là chuyện đi xa… Phải, đi xa hổng nên vì thế nào cũng bị tai bay họa gởi vô lường ! Mấy lúc trước hễ mỗi lần cô đi xa… hay là đổi chỗ ở gì đó thì cô thường hay gặp chuyện xui xẻo hay là… Tui nói như vậy có đúng hông ?

Thím Hương khẽ gật đầu :

Ông Đạo cười hể hả :

- Tui nói đâu là đúng y bon đó hết mà !

Thím Hương cau mày hôi lại :

- Ủa, sao hồi nãy thầy cho là tốt lắm ?

- Thì tui chưa nói hết mà ! Tốt là ở chỗ… ngày giờ cô đến đây hạp lắm ! Cô sẽ gặp quới nhơn phò trợ mà hổng chừng đời cô bắt đầu yên từ đây, nếu cô không tính chuyện bương chải đi đông đi tây nữa.

- Tôi đi về thăm con thăm cái chớ bộ đi đâu sao thầy !

Ông Đạo chắc lưỡi

- Thì đi đâu cũng là đi hết... Tui đã nói chuyện rủi ro dọc đường dọc xá ở vào thời buổi nầy thì hổng biết đâu mà lường trước được.

Thím Hương suy nghĩ một hồi rồi buông thõng một câu :

- Dầu sao đi nữa tôi cũng phải về cho tới Cần Thơ, tôi mới an tâm được, còn cái chuyện rủi may thì xin phó mặc cho trời... Thôi, tôi xin thầy cho tôi ngủ đỡ một đêm nay ở đây chớ chẳng dám quấy rầy thêm nhiều nữa...

Ông Đạo gật gù :

- Cũng được. Thôi cô rửa mặt đi rồi ăn cháo và đợi tối tối một chút uống thuốc cũng được...

o O o

Ông đạo Sáu bưng chén thuốc tới đon đả mời thím Hương:

- Đây cô chịu khó uống cho hết đi! Thuốc nầy... hay ghê lắm!

Thím Hương kề môi ngửi sơ qua mùi thuốc

rồi nhăn mặt kêu lên:

- Thuốc chi mà mùi hăng quá vậy thầy?

- À, thuốc nam nầy do tui thỉnh trên Bảy Núi... Cô uống vô khỏi cổ là thấy hiệu nghiệm tức thời. Cô uống đại đi cô. Thuốc hay thì bao giờ cũng khó uống cô à.

Thím Hương tuy không muốn uống chút nào (vì trong mình đã thấy khỏe khoắn trở lại) nhưng không dám từ chối vì sợ phật ý ông Đạo.

Thím miễn cưỡng uống một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống.

Ông Đạo vội bưng lên trao tận tay thím:

- Cô ráng ực một hơi hết đi, chớ nhấm nháp như vậy thì càng thêm khó nuốt cho trôi.

Thím Hương nhắm mắt nín mũi uống cạn nước thuốc rồi đặt mạnh chén xuống mặt chõng.

Ông đạo Sáu trao liền cho thím một chung nước trà rồi tất tả đi dẹp chén thuốc, đoạn xum xoe đi lại kéo gối đặt ngay ngắn trên chõng:

- Thôi cô nằm xuống nghỉ đi.

Thím Hương không đợi nhắc đến lần thứ hai nằm vật xuống và chưa chi thím đã ngẩng đầu lên nhăn nhó hỏi:

- Sao… kỳ quá thầy?

Ông Đạo ôn tồn bảo cô nằm yên và nói thêm:

- Có gì đâu mà cô lo. Thuốc nó... chạy thì như vậy đó. Phải cô thấy trong mình... mấy mạch máu như đập… rần rần hông?

Thím Hương hơi há miệng ra như để thở cho đủ khí trời vừa đưa tay quẹt lau mồ hôi trán vừa lẩm bẩm đáp:

- Ở sao lạ quá thầy à... Da thịt gì như tăng tăng... trong mình trong mẩy gì sao bức rức kỳ quá... Hay là thầy có hốt lộn thuốc hông...

Ông Đạo thản nhiên ngồi xuống mép chõng làm cho thím Hương ngượng nghịu nhích mình vô trong và quơ lấy chiếc mền đỏ để sẵn gần đó đắp vội lên bụng.

Ông Đạo nhìn thím không chớp mắt như để canh mọi cử động, mọi phản ứng, thỉnh thoảng ông ta hỏi chừng chừng:

- Cô thấy trong mình ra sao cô?

Thím Hương quay mặt vô vách, muốn nhắm mắt lại ngủ nhưng không sao được.

Đầu óc thím bừng bừng và rất đỗi ngạc nhiên khi cuối cùng nhận ra sao mình háo hức một cách lạ thường. Cổ họng thím ráo bỏng như bị khát khô từ bao đời, lồng ngực phập phòng như đang hồi hộp, đang đợi chờ, đang khao khát một điều gì...

Thím có cảm tưởng như hàng chục, hàng trăm con mèo đang gào thét, đang cấu cào trong đầu, trong óc trên da, trên thịt! Tự nhiên thím đưa tay giựt phăng chiếc nút áo đầu khuy như muốn để được dễ thở hơn..

Thím đưa lưỡi liếm qua hai vành môi nóng bỏng run run.

Thím vớ lấy chiếc mền vo tròn lại để ôm ghì lấy...

Nhưng rồi thím lại duỗi chân ra và vói tay chụp lấy một đầu góc mền đưa lên miệng cắn nghiến.

Thím muốn ngồi nhổm dậy chạy tuốt ra

ngoài sân nơi có gió lộng nhưng tứ chi dường như rủ riệt.

Thím muốn quay mặt qua nhưng lại sợ phải nhìn thấy ông đạo Sáu đang ngồi rình chực ở ngoài mép chõng, sợ không kềm chế luồng khoái cảm đang như bật khóa khỏi nơi tù hãm, đang như bật nút khỏi nơi dồn ép để sẵn sàng tuôn chảy ùa ra ngoài...

Tiếng ông đạo Sáu vẫn đều đều vang đến bên tai thím

- Cô ơi, cô thấy trong mình ra sao hả cô?

- Cô ơi, cô ngủ hay thức đó cô?

- Cô ơi, cô day qua tui nói cái nầy cho nghe..

- Cô ơi... cô ơi...

Những tiếng gọi, những lời nói của ông đạo Sáu như xuất khởi từ một thứ... dĩa nhựa hát, trước còn quay chầm chậm, quay đều đều để rồi một lúc mỗi gia tăng tốc độ, để rồi mỗi lúc mỗi khuếch đại âm thanh.

Những tiếng gọi, những lời nói ấy của ông đạo Sáu trước còn rủ rỉ như van lơn, như mời

mọc, sau trở thành rền rền như hối thúc, như... xua gom.

Một bàn tay đặt nhẹ lên đầu vai thím khẽ mơn vuốt..

Thím Hương chợt nín thở, nhắm nghiền mắt lại... để nghe rõ thêm luồng khoái cảm như đang chạy rần rần trong từng thớ thịt, trên từng làn da, như đang chạy vòng khắp nơi trong đó để bực ra tìm một lối thoát...

- Cô ơi, cô day qua tui hỏi thăm cái nầy một chút!

Vừa nói, ông Đạo Sáu vừa níu chặt vai thím Hương kéo lật về phía mình.

Thím Hương chỉ cự lại trong một thoáng rồi buông xuôi cho thân mình nương theo cái đà tay lôi kéo ấy mà nằm ngửa lại.

Thím chớp mắt mấy cái như để lấy lại sự tỉnh táo.

Bên ngoài trời đã tối hẳn từ bao giờ.

Một ngọn đèn dầu bé nhỏ lờ mờ soi gian nhà chật hẹp. Mùi nhang thơm nồng nực như quyện dính lấy không khí và những lá bùa dài

thượt rủ rượi khắp đó đây càng làm cho thím Hương thêm bấn loạn.

Thím khẽ liếc nhìn ông Đạo. Phản chiếu chút ít ánh sáng của ngọn đèn, mặt ông ta loang loáng ướt mồ hôi, mắt ông ta rực lên như hai hòn than hồng như cặp mắt chó ngao trong một chuyện quái đản.

Thấy thím Hương nhìn mình, ông Đạo mỉm cười rất tươi dịu dàng hỏi:

- Chi đó cô?

Thím Hương ngó ông ta; không chớp mắt:

- Nè thầy phải nói thiệt.. Thầy cho tôi uống thứ thuốc gì mà… kỳ quá vậy? Hay là…

Ông Đạo ởm ờ lên tiếng:

- Hay là sao hả cô?

Thím Hương hỏi gặng lại:

- Là sao thì thầy biết á! Thầy hốt thuốc gì mà như... không để trị bịnh vậy hả? Hay thầy chơi cái lối bỏ thuốc bậy bạ, bỏ bùa bỏ ngải gì đó hại đàn bà con gái đó hả? Thầy phải nói thiệt rồi tôi mới tính được. Tôi không phải còn

là thứ con gái mười lăm mười sáu tuổi bơ vơ chẳng biết gì hết đâu nghen thầy!

Ông đạo cười mơn:

- Cô sao khó tánh quá! Tui nói thuốc… cảm mà! Thôi mà cô, cô thân phận đàn bà tứ cố vô thân lỡ đường lỡ xá thì tạm tấp vô đây cũng chẳng… lỗ lã gì mà!

Thím Hương, tuy trong người như sắp mê sảng nhưng cũng còn đủ chút tỉnh táo, cười khẩy để đáp lại:

- Hứ, vậy mà tôi tưởng thầy là người tu hành có nhơn có đức lắm, chớ có dè đâu là một thứ… đạo chuối đạo xôi trong chùa San Hậu...

Ông Đạo đưa tay vuốt lướt qua má thím:

- Tầm bậy hoài hè! (nhưng rồi ông ta làm mặt nghiêm nói tiếp). Tui đúng thiệt là quới nhơn độ mạng cho cô đây. Nói không phải khoe chớ tui đủ sức, dư sức bao cho cô sống phủ phê trọn đời mãn kiếp. Mà nếu cô chê ở đây quê lậu thì tui sẵn sàng bỏ hết nơi đây để mình dắt nhau lên xứ khác mần ăn.

- Thầy tính chuyện đời sao dễ quá!

Giọng ông Đạo trở nên dịu dàng hơn:

- Mà nói cùng, chắc cô nhứt định hổng chịu cũng hổng được, chắc cô dư biết trong mình cô ra sao! Thôi cô à, tui có quý có chuộng cô tui mới dám làm như thế đó và trước hay sau gì thì... cũng vậy. Thuận chèo mát mái với nhau thì nó vui vẻ hơn và nói thiệt ra đây mà nghe thì cô có mất mát cái gì đâu hả?

Tui nghe nói đời cô cũng ba chìm bảy nổi lắm keo rồi, bây giờ có thêm chút nữa cũng chẳng sao. Tôi thề có bà cậu làm chứng nếu sau nầy cô thấy… hạp ý với tui thì mình sẽ tính chuyện bền vững với nhau, bằng không, qua nội một đêm nay cho đến sáng ngày mơi là tui sẵn lòng để cô đi liền. Và xin hứa chắc là sẽ đưa cô đi tới nơi tới chốn và sẵn lòng cung ứng một số tiền lộ phí nữa…

Thím Hương bật cười lớn:

- Thầy nói bộ tui ham lắm! Thầy gặp tay tôi không phải vừa đâu! Tánh tôi kỳ lắm: hễ ai ưng ý thì không đợi nói đến tiếng thứ hai...

Ông đạo nói chen vô liền:

- Còn tui đây không hạp nhãn cô sao? Tui có đui què mẻ sứt gì đâu hả?

Thím Hương lại cười to mà không trả lời và tiếng cười dòn tan ấy làm cho ông Đạo như điên cuồng.

Ông ta cười gằn, nhốm người cởi phăng chiếc áo dà ra quăng lên đầu chõng rồi nhào xuống vồ lấy hai vai của thím Hương ấn mạnh...

Thím Hương còn ráng cười mỉa:

- Tôi chấp hết thứ thuốc mê thuốc lú của thầy! Đáng lẽ thầy sắc cả ấm cho tôi uống cũng chưa phỉ…

Nhưng bỗng thím đâm ra líu lưỡi và muốn cựa mình, muốn quơ tay đập chân nhưng toàn thân sao như đơ cứng.

Đến phút nầy thím mới đâm ra hốt hoảng: thím giương mắt trừng trừng nhìn lên vẻ mặt đầy những nét căng thẳng của một người đàn ông đang vào cái lúc không còn biết đất trời gì nữa.

Thím có cảm tưởng như mình sắp sửa bị ngấu nghiến từng khúc, từng đoạn để rồi tan

biến ra thành hơi lâng lâng ở giữa khoảng không...

Thím chỉ còn đủ sức thở hắt ra từng hơi dồn dập như một con cá bị đem lên khỏi mặt nước, trong lúc chút ít sáng suốt, chút ít tỉnh táo cuối cùng còn sót lại trong đầu óc thím bắt đầu nhòe dần, nhòe dần...

Ông Đạo nghiến răng nghe kèn kẹt, lúng túng giật mạnh cái khuy áo chót.

Bàn tay đang ngon trớn của ông ta bỗng chạm phải vật gì cứng cứng nằm vắt ngang qua phần bụng nóng hôi hổi ấy.

Ông ta chụp lấy nó rồi hấp tấp nắn bóp suốt vòng quanh và khi nhận ra đó là chiếc ruột tượng dày cộm, ông ta ngồi phắt dậy liền.

Sực tỉnh, thím Hương ngơ ngác nhìn ông ta.

Ông Đạo lại hầm hừ chụp chiếc ruột tượng níu cứng lấy như là sợ nó biến mất, rồi quắc mắt hỏi thím:

- Cói gì đây hả? Tại sao cô giữ nó trong mình mà không cho tui biết trước hả?

Thím Hương hốt hoảng định ngồi dậy thì bị ông ta lấy chân ngáng nơi cổ kềm cho nằm xuống như cũ.

Thím vội đưa tay giữ chiếc ruột tượng, miệng lấp bấp kêu lên:

- Cái nầy của tôi mà! Thầy hổng được mó tới nó.

Ông Đạo cười khanh khách:

- Cái gì nữa tui còn rớ tới chớ đừng nói chi, cái thứ thuộc vòng ngoài nầy. Cô buông tay ra để tui mở nó ra cho... nhẹ mình hơn để mình còn...

Thím Hương cấu mạnh vào tay ông ta nhưng ông ta chỉ hơi xuýt xoa rồi vội vã cởi đầu mối dây buộc chiếc ruột tượng

- Thiệt tui không dè mình trúng cái mối độc đắc, phen nầy tình tiền gì có đủ hết. Thôi hai đứa mình nhập vốn vô mần ăn nghen cô!

Thím Hương bỗng trở nên tỉnh táo khác thường: bao nhiêu tiền của thím chắt chiu giữ từ hồi nào tới bây giờ và bao nhiêu máu đã đổ, bao nhiêu ước mộng đã tan vỡ vì nó thì có

lẽ nào thím nhắm mắt buông tay cho ông đạo đoạt lấy một cách dễ dàng như vậy được!

Thím giận run lên. Trong lúc, tưởng là nạn nhân hết phương chống cự, ông Đạo hớn hở lần mở từng gút dây buộc chiếc ruột tượng, miệng lẩm bẩm một cách hí hửng:

- Buộc chi mà thắt gút dữ vậy nè! Thiệt mấy bà mấy cô kỳ quá, của quý khác thì giữ sơ sài, còn tiền bạc thì lại ôm khít đeo trong mình…

Thím Hương nằm yên và khi nhận thấy chỗ thất thế trong điệu ngồi của ông đạo (ông ta ngồi cheo leo nơi mép chõng, một chân lại gác chặn lên cổ thím), thím liền vận hết sức mình, bất thần rút một chân lên đạp mạnh vào giữa ngực ông ta.

Ông đạo chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh ngạc té ngã ngửa ra khỏi chõng, đầu và cả phần vai vạm vỡ cпa ông ta đập mạnh và xô lệch một góc bàn thờ làm đồ đạc trên ấy đổ rớt tứ tung.

Liền theo đó thím Hương chỉ nghe ông ta "hự" lên một tiếng rồi im bặt.

Thím Hương ngồi rột dậy, hấp tấp buộc sơ lại mấy mối dây ở đầu chiếc ruột tượng đã bị

ông Đạo mở tuột ra được, đoạn cài nhanh lại mấy khuy áo rồi bước xuống chõng chạy a đến chỗ bàn thờ.

Thím hoảng hốt khi nghe tiếng ông ta rên hừ hừ nhưng nằm ngay đơ không cựa quậy gì hết.

Thím liền vói tay bưng cây đèn dầu còn đứng vững nguyên trên bàn thờ xuống soi qua mặt mũi ông Đạo.

Thím buột miệng kêu trời và bước lùi lại: máu me chảy ướt đẫm chiếc đầu lổm chổm tóc của ông ta.

Thím lập cập đặt cây đèn trả lại chỗ cũ, từng từng bước tránh mấy "ông tướng" gỗ rớt nằm nghiêng ngửa, mấy lá bùa rách bứt đang bay lăn lóc trên mặt đất theo cơn gió đêm thổi ùa vào…

Không nghĩ ngợi gì nữa, thím Hương bước nhanh ra khỏi cửa rồi nhắm chừng về phía có thôn xóm gần nhứt mà ông Đạo đã chỉ cho lúc ban chiều, cắm đầu cắm cổ lội càn xuống ruộng.

Thím lo sợ ông Đạo sẽ tỉnh dậy đuổi theo

nên càng ang sức chạy bừa tới, bất kể những ang lá cứng bén cứa chém vào cổ, tay và nông sâu của đất ruộng…

o O o

Lội được một khoảng xa, thím ngừng lại trông chừng về phía sau lưng, tất cả đều im vắng, ngọn đèn chong nơi am của ông Đạo chỉ còn chập chờn sau tàn gừa rậm rạp buồn bã xa dần….

Yên tâm, thím cúi xuống, bụm hai bàn tay lại khoát nước ruộng tóe lên mặt cho đỡ mệt và đở nóng, vì thật ra đến phút nầy thím vẫn còn ngây ngất vì chất thuốc báo hại của ông Đạo

Xong xuôi, thím uể oải sấn bước tới...

... Đi được một đổi, thím phải dừng chân lại thở dài. Trước mặt thím, một con rạch nhỏ chảy băng ngang cánh đồng. Nói là nhỏ chớ thật sự, mặt nước cũng khá rộng mà thím Hương chỉ mới biết lội chập chỏm.

Thím đành men đi lần theo bờ để tìm chỗ nào mà, khúc rạch hẹp hơn để ráng sức và liều mạng lội đại qua chớ chẳng lẽ cứ lóng ngóng ở đó đợi đến sáng sao!

... Thím buộc tréo hai vạt áo cho gọn lại, vo sát quần lên rồi đi lần lần ra mặt rạch để đợi cho đến lúc nào mực nước lên ngập tới ngang ngực mới phóng người lội rút qua bờ bên kia.

Vừa đúng lúc ấy, thím bỗng nghe có tiếng xuồng bơi rào rào mỗi lúc mỗi gần.

Mừng quýnh, thím tất tả quay trở lại lên bờ đợi cho chiếc xuồng bơi gần tới thêm một chút nữa, rồi lớn giọng réo gọi:

- Xuồng ai đó làm ơn ghé vô cho tôi quá giang qua rạch một chút!

Giọng kêu của thím lanh lảnh vang lên giữa đêm khuya và giữa khoảng im vắng.

Liền ngay đó, tiếng bơi xuồng bỗng ngưng bặt.

Thím nhón chân lên gọi to hơn nữa:

- Tôi đi lỡ đường đây mà! Ai đó làm ơn bơi

tới chở giùm tôi qua rạch một chút xíu thôi mà!

Phía đầu đằng kia vẫn không có tiếng người đáp lại, mà cũng không có tiếng khua dầm nữa!

Thím Hương bực mình chạy theo bờ lần tới và lại lên tiếng:

- Tôi là người thiệt chớ bộ ma quỷ, tinh yêu gì hiện lên, sao ở dưới xuồng không ai trả lời hết cà! Tôi nói tôi đi lỡ đường một thân một mình mà!

Có tiếng dầm khua mặt nước rồi một giọng đàn ông ấp úng lên tiếng hỏi vọng lên bờ:

- Có phải… thím Hương đó hông?

Thím Hương đứng khựng lại lấp bấp kêu lên:

- Ý trời ơi!... Sơn Nhỏ đó phải hông?.. Anh Năm đó hả anh Năm?

Một tiếng đáp gọn lõn và nho nhỏ lại vọng lên:

- Phải.

- Phải thì cặp xuồng vô đi! Trời ơi, vậy mà tưởng ai chớ! Mình kêu hết hơi hết sức bộ anh không nghe hay sao?

Sơn Nhỏ (vì người bơi xuống chính là anh ta) lặng lẽ cho xuồng quay mũi táp vô bờ.

Thím Hương lội đại xuống quơ tay níu lấy be xuồng leo lên sạp rồi nôn nả bò rút lại chỗ Sơn Nhỏ ngồi làm cho chiếc xuồng chồng chành suýt lật nghiêng.

Sơn Nhỏ khẽ chắt lưỡi:

- Coi, sao thím không ngồi luôn đằng trước để tôi đưa qua rạch cho.

Thím Hương đáp lời với một giọng oán trách:

- Gặp anh bất tử như vầy, mừng muốn chết. Anh để mình hỏi thăm một chút hổng được sao! (rồi không đợi cho Sơn Nhỏ lên tiếng, thím vọt miệng hỏi luôn).. Mà giờ nầy anh đi đâu lang bang ở miệt nầy đây? Còn anh Chín, ảnh ra sao hả anh?

Sơn Nhỏ thẩn thờ nhìn lên bầu trời đầy sao nhấp nhánh đoạn rầu rầu đáp:

- Anh Chín.. ảnh mất rồi chớ còn đâu nữa. Còn tui, tui tính lên miệt trên nầy...

Thím Hương ngượng nghịu cúi đầu

- Thiệt mới có một ngày hôm nay mà bao nhiêu chuyện chẳng lành xảy ra. Anh hổng biết chớ hồi anh chở anh Chín đi rồi, mình tưởng chết mấy lần, chớ không dè còn sống để thấy mặt lại anh tại đây. Thiệt cũng trời xui đất khiến gì, chớ mới hồi chiều tối đây nè, mình tưởng mình... rồi đời trong tay thằng cha đạo Sáu…

Sơn Nhỏ kinh ngạc kêu lên:

- Ý trời, bộ thím gặp ông đạo trời đánh đó hả? Mà thím đi đâu lại tấp vô đó?

- Bộ anh cũng biết danh ổng nữa sao?

- Thì nội vùng nầy chỗ nào mà tui không rành. (rồi anh ta nhìn thím đăm đăm)... Thím làm cách nào thoát khỏi tay ổng cũng giỏi đa, chứ tui nghe nói ổng có tài rù quến đàn bà con gái lắm mà!

Thím Hương có vẻ xẻn lẻn:

- Giỏi khỉ gì! Hồi anh... bỏ mình lại, mình

phải chạy gần chết, kế gặp cái am, của ổng mình tưởng yên thân đợi đến sáng mai để tìm chỗ đi, chớ đâu có dè... lại gặp thằng cha mắc dịch đó! Anh hổng biết chớ ổng cho mình uống thứ thuốc gì kỳ quá!

- Ủa thím đau ốm gì mà uống thuốc?

- Chèn ơi, mình dang nắng, lội ruộng suốt từ sáng đến trưa, đầu óc đều quay mòng mòng hết, mình tưởng mình sụm luôn rồi. Thấy vậy ông đạo ổng sắc cho mình một chén thuốc nam... Anh nghĩ coi, hổng uống sao được.

À, chắc ổng bỏ thuốc bậy bạ gì ở trỏng phải hông?

- Ờ...

Sơn Nhỏ có vẻ thắc mắc:

- Mà sao thím... hổng hề hấn gì hết hay quá vậy?

Thím Hương đáp gạt ngang:

- Anh nầy nói mới kỳ! Anh nghĩ coi suốt ngày mình gặp toàn những chuyện đau lòng xót dạ lại băng đồng, lội ruộng, rồi không biết sẽ đi đâu về đâu nữa.. thì dầu cho thuốc gì thì

thuốc chớ làm sao lay chuyển được mình nổi! Bởi vậy mình thấy ổng ló mòi là mình phát nổi xung rồi. Mình thấy không êm nên mình thừa cơ đạp ổng té nhào đập đầu vô bàn thờ, máu me gì phọt tứ tung... Mình sợ quá nên ba chưn bốn cẳng dông luôn một mạch bất kể đêm hôm, bất kể phương hướng... thời may lại gặp anh đây.

Sơn Nhỏ thở ra:

- Như vậy thím cũng còn tốt số lắm, chớ tui nghe nói ông đạo mắc toi đó cũng hay rút rỉa tiền bạc của mấy bà hờ cơ sa vô tay ổng lắm. Ổng mà rớ tới chiếc ruột tượng của thím thì... hổng dễ dúng gì đâu.

Thím Hương buông hai tiếng "vậy hả" đẩy đưa rồi hỏi lảng ra:

- À, anh tính đi đâu mà bơi xuồng qua ngã nầy đây?

Sơn Nhỏ thở đài:

- Tui đi dìa trên kia... Thôi, để tui đưa thím qua bên bờ rạch nghen!

Thím Hương gay gắt:

- Đưa mình qua bển làm chi!

Sơn Nhỏ vừa quơ dầm lên lại đặt mạnh xuống:

- Sao hồi nãy tui nghe thím kêu quá giang qua bển?

Thím Hương chắc lưỡi:

- Thì hồi nãy mình có dè là anh đâu! Bây giờ anh ở đâu cho mình theo với, chớ chẳng lẽ anh chở mình quăng qua bển rồi bơi đi thẳng hay sao? Anh giận mình cái gì thì giận, chắc anh cũng không đến nỗi nhẫn tâm bỏ mình ở giữa khoảng đồng không hiu quạnh nầy.

Sơn Nhỏ cằn nhằn:

- Thử thời thím hổng gặp ai hết, hay là gặp phải người khác thì sao!

- Thì chừng đó mình cũng phải ráng chịu. Nhưng bây giờ mình chỉ biết có anh ràng ràng đây nè!

Sơn Nhỏ xẳng giọng:

- Nhưng tui đi chỗ nầy thím theo tui sao được!

- Anh lên non xuống biển gì mà mình theo anh không được! Anh nầy giận dai quá hà!

Sơn Nhỏ nhăn nhó chắc lưỡi:

- Tui nói thiệt mà thím. Đây, tui kể ra hết cho thím rõ: hồi sáng, sau khi tui lo cho anh Chín... xong xuôi hết rồi, tui cũng chưa biết chạy đi mé nào nữa... Trong lúc ấy, Tây vẫn còn ruồng bố lung tung và thời may tui gặp được một bộ đội quen chạy ngang qua đó...

- Sao lúc trước nghe nói anh ‘‘kỵ’’ mấy ảnh ở trỏng lắm mà!

- Mấy anh nầy khác chớ đâu phải theo mấy cha hồ chú nhẫn kia. Đây là những người anh em kháng chiến đánh Tây giành độc lập trơn vậy thôi chớ hổng theo phe phái nào hết. Trước đây họ có rủ rê tui nhưng tui thấy mình còn nặng ơn nghĩa với anh Chín nên không đành tâm rứt ra. Nay anh Chín ảnh... đi rồi, tôi tính tấp vô cái đám đó cho yên thân phận... Người ta đánh giặc ầm ầm mà mình cứ… mần ngơ hoài coi cũng kỳ.

Thím Hương lo lắng hỏi:

- Nếu vậy mình đi theo anh hổng được sao?

- Theo sao được! Chuyến nầy tui hông biết sống nay chết mơi thì làm sao dám kéo thím theo được.

- Vậy té ra gặp anh cũng như không.

Sơn Nhỏ đâm ra lúng túng và mãi một lúc sau, anh ta mới dịu giọng hỏi thím:

- Mà thím tính đi đâu đây, để tui liệu coi có đưa thím đi được một phần đường nào chăng?

Thím Hương nhìn vào khoảng trống không:

- Mình cũng nhắm mắt đi càn... Mình tính lội băng ra phía làng xóm ngoài kia để kiếm cách quá giang đi chỗ khác... Đi đâu cũng được hết miễn rời khỏi chỗ nầy... Mình chưa bao giờ gặp những chuyện đau buồn dồn dập như vậy.

Sơn Nhỏ cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi quơ dầm lên:

- Được rồi. Để tui đưa thím ra ngoài sông lớn rồi kiếm cách gởi thím đi ra chợ... thím tính như vậy coi được hông? Mình chỉ còn cách đó...

Thím Hương thở dài:

- Thôi cũng được (rồi giọng thím trở nên

chua chát) Mình quấy rày anh chuyến nầy là chuyến cuối cùng phải không anh? Từ nay rảnh nợ rồi nè...

Sơn Nhỏ ngậm ngùi nói chen vô:

- Thím đừng nói vậy... Tui có vui sướng gì đâu...

Và như không muốn dây dưa với câu chuyện nầy nữa, Sơn Nhỏ vội quơ dầm bơi thẳng một nước...

Ra đến ngoài sông lớn, Sơn Nhỏ tìm đón gởi thím Hương lên quá giang trên một chiếc ghe buôn đi về Cần Thơ.

Lúc bấy giờ trời đã tỏ sáng. Sơn Nhỏ ngùi ngùi từ biệt người đàn bà đã làm cho anh ta lắm phen điêu đứng nhưng cũng đã lưu lại trong lòng anh ta nhiều kỷ niệm khó phai:

- Thôi thím dìa cho được bình yên mạnh giỏi. Tui phải vô trỏng liền kẻo anh em người ta mong đợi..

Thím Hương rưng rưng nước mắt:

- Anh nán ở lại với mình cho tới khi ghe nhổ sào hổng được sao?

Sơn Nhỏ thở dài:

- Tui cũng muốn như vậy nhưng không được thím à.

- Chắc chuyến nầy hai đứa mình khó còn có dịp nào gặp lại nữa phải không anh?

Sơn Nhỏ thẩn thờ nhìn một đám lục bình đang trôi lờ đờ trên mặt nước, rồi gượng cười đáp:

- Chắc như vậy rồi.

Thím Hương thò tay dưới vạt áo, định cởi chiếc ruột tượng ra:

- Vậy để mình chia cho anh chút đỉnh dùng để xây xài, chớ anh đi theo họ tiền đâu...

Sơn Nhỏ gạt ngang:

- Thôi thím à. Anh em sao tui vậy. Thím đừng lo le le ''cái đó'' ra cho người ta thấy... bất lợi lắm. Thím ráng giữ kỹ để dìa làm vốn buôn bán nuôi mấy đứa nhỏ...

- Thì anh cầm đỡ vài trăm hổng được sao?

Sơn Nhỏ cầm dầm nại tách xuồng ra và mỉm cười lắc đầu:

- Một đồng xu nhỏ tui cũng chẳng dám rớ! Bộ thím quên rằng tiền của ấy có... huông rồi sao!

Thím Hương cũng bắt cười theo:

- Bậy hoài! Nó gây xui xẻo cho ai tham muốn nó chớ còn anh, anh khác...

- Tui cũng là người trần mắt thịt như ai vậy chớ có khác gì!

Giọng thím Hương bỗng trở nên trầm buồn:

- Anh khác thiên hạ nhiều mà anh không biết đó thôi. Đời anh như vậy... hổng sung sướng đâu! Phải chi trời xui đất khiến cho mình gặp anh trước đây thì có lẽ mọi việc sẽ êm thắm hết.

Sơn Nhỏ cười xòa:

- Ý thôi! Mới gặp thím có bấy nhiêu đó mà tui... ớn tới già rồi!

Rồi anh ta nghiêm giọng lại:

- Thôi... tui lui nghen thím.

Và không đợi cho thím Hương nói thêm

một lời nào nữa, Sơn Nhỏ cong lưng bơi xuồng đi thẳng.

Thím Hương dư biết có réo gọi thêm nữa cũng vô ích, đành đứng nhìn sững theo anh ta.

Chiếc xuồng của Sơn Nhỏ mỗi lúc mỗi xa dần...

Nước mắt ràn rụa, thím Hương cố nhìn kỹ hình bóng thân yêu ấy như muốn thâu lấy nó vào tâm khảm trong một lần cuối...

Xuồng của Sơn Nhỏ đã khuất sau một đám dừa nước ở một khúc quanh của dòng sông... Thím Hương bất giác buông tiếng thở dài: từ đây Sơn Nhỏ cũng như đi khuất qua một khúc quanh của dòng đời mình...

PHẦN THỨ VII

Thím Hương về tới Cần Thơ tìm đến nhà thầy Năm "phạm nhe" thì mới hay, sau khi hồi cư được vài tháng thầy đã xin đổi về Saigon làm trong một bịnh viện công trên ấy.

Thằng Long con Hạnh và cả con Lụa nữa cũng theo luôn với thầy. Từ ngày ông Sáu Giò bị bịnh trở lại rồi chết, thầy đem con Lụa về cho ở chung với thằng Long, con Hạnh và hết lòng chăm lo cho ba đứa nó như là ba đứa con ruột thịt.

Thím Hương định quay trở về trong Tân Thới để nghỉ ngơi ít lâu nhưng rồi thím phải bỏ ý định ấy khi nghe một vài người quen biết thuật rõ về tình hình còn "lộn xộn" trong vùng đó.

Quá chán chê cảnh giặc giã cùng kiếp sống nổi trôi, thím hết muốn đi đâu hết và chỉ muốn kiếm đem hai con về gầy dựng lại cuộc đời bình thản, khép kín lại mọi sự sôi nổi của lòng mình.

Do đó, sau khi hỏi thăm hỏi nom về đường đi nước bước, thím nhứt định dông tuốt lên Saigòn tìm nơi làm việc của thầy Năm để xin cho hai đứa nhỏ được trở về với thím...

Tờ mờ sáng hôm sau, thím đã ngồi yên trên băng của một chiếc xe đò bắt đầu rời khỏi bến bắc Cái Vồn...

Gió sớm lồng lộng thổi vào xe khiến thím có một cảm giác dễ chịu, và ước mong cho xe chạy cho mau tới nơi tới chốn.

Mỗi lần xe ngừng lại trước đồn bót, trông thấy mấy tên lính Tây hoặc da đen gạch mặt xông ra hầm hừ lục xét hoặc xì xồ soát hỏi giấy tờ, thím đâm ra mất hồn mất vía lo sợ rằng bọn lính sẽ chận giữ xe lại vì một duyên cớ bất thường nào đó...

Nhưng khi xe chạy khỏi bắc Mỹ Thuận một đổi thì phải ngừng lại và đậu dồn cục sau nhiều chiếc xe khác nữa. Hỏi ra mới biết một khoảng

đường khá dài ở phía trước bị đào phá và đắp mô trong đêm.

Hành khách trên xe lớp ngồi dựa ngửa dựa nghiêng ngủ đỡ, lớp tuôn xuống hai bên lề đường kiếm mua quà bánh lót dạ do mấy người bán hàng ở Cầu Bắc mang lên.

Gần ba mươi chiếc xe vừa xe hàng vừa xe đò đậu dài theo lộ với số hành khách đông đảo đã tạo thành một cảnh huyên náo khác thường cho quãng đường vốn nỗi tiếng là nguy hiểm nầy.

Thím Hương ngồi trên xe một hồi thấy bực bội và bồn chồn, nên lần ra phía cửa xe bước xuống đường.

Một đứa nhỏ bưng một xề bánh mì lạp xưởng, chim rô-ti chạy a đến tranh mời thím mua: thím mỉm cười khẽ lắc đầu làm cho thằng nhỏ tỉu nghỉu. Mấy đứa khác, với các thứ bánh ú bánh tét, chuối khô, bánh phồng khoai, ổi xá lị... bu lại nhao nhao mời ép thím mua nhưng cũng đều bị từ chối luôn.

Thím vừa bước vội lại phía có bóng mát để đứng nghỉ cho đỡ tù túng chân tay vì từ suốt

sáng phải ngồi bó rọ trên xe thì bỗng nghe có tiếng đàn bà kêu giựt ngược lại:

- Nè cô ơi, cô đi đâu đó?

Thím tưởng là họ kêu ai nên cứ lầm lủi bước tới nhưng tiếp theo đó một bàn tay có đeo hai ba chiếc cà rá vừa bằng vàng vừa nhận hột nắm lấy một bên tay thím giữ kéo lại.

Thím Hương ngạc nhiên nhìn qua: đó là một bà tuổi cỡ sồn sồn vóc vạc hơi bề xề, ăn mặc khá sang trọng đang cười nheo mắt nhìn lại thím như là... quen biết nhau từ đời ''cố lũy'' nào vậy!

Thím Hương rụt rè lên tiếng:

- Dạ thưa bác, có chuyện chi vậy bác?

Bà kia vồn vã nói một hơi:

- Dữ hông, qua thấy... cô em bước xuống xe, qua kêu muốn hụt hơi mà cô em đi miết tới hè!

Thím Hương ấp úng đáp:

- Dạ… chắc bác... lầm...

Bà kia trề môi lắc đầu

- Hổng có đâu!

Rồi bà ta mỉm cười hỏi ngang:

- Có phải cô em đi trên chiếc xe Đại Phước hông?

Thím Hương gật đầu liền:

-Dạ phải... Mà sao bác biết?

Bà kia cười xòa:

- Thì qua cũng đi cùng một chuyến xe với cô em chớ đâu. Chắc tại qua ngồi hàng ghế phô tơi đằng trước nên cô em hổng thấy chớ gì!

Thím Hương thở ra

- Dạ... chắc vậy.

Bà kia thân mật cặp lấy tay thím Hương kè đi tới chỗ có bóng mát:

- Thôi trước lạ sau quen mấy hồi hén cô em! Bây giờ mình lợi đằng nầy kêu bánh mì lại mua ăn đỡ đi!

Thím Hương hơi rị lại

- Dạ, cám ơn bác. Tôi hổng đói...

Bà kia chắc lưỡi:

- Bậy nà! Mình phải kiếm một vài khúc bánh mì dằn bụng chớ hông thôi xe nó kẹt cái điệu nầy dám đói rả ruột lắm chớ chẳng phải chơi! Qua lên xuống con đường nầy hà rằm nên qua rành mấy cái vụ nầy lắm mà!

Thím Hương lo lắng hỏi lại:

- Dạ, bộ còn lâu xe mới chạy được sao bác?

Bà kia thản nhiên đáp:

- Cái điệu nầy dám tới ba bốn giờ chiều mới đi được lận. Cô em nghĩ coi: đường xá người ta cán đá thẳng băng và bằng trơn như vầy mà mấy cha nội tui đem đào xỉa qua xỉa lại, rồi lớp đấp mô lớp chất chà dài hàng cây số chớ bộ ít ỏi gì sao.

Thím Hương chép miệng thở dài:

- Trời ơi, nếu vậy thì mình bị kẹt lâu lắm!

Như không chú ý đến lời than thở của thím Hương, bà kia hăng hái nói tiếp:

- Bây giờ, Tây nó kéo xe tăng thiết giáp tới đi ruồng bố bắt dân ra phá mô, lấp đất. Thiệt

nghĩ tội nghiệp cho đồng bào ở miệt nầy, ban đêm thì bị mấy cha chú ở trỏng, ban ngày lại gặp ba ông Tây ngoài nầy.

Thím Hương rụt rè hỏi chen vô:

- Dạ, có khi nào họ sửa đường sớm sớm hơn nữa hông bác?

Bà kia vênh mặt lên:

- Hứ, sớm sao được. Qua nói tới ba bốn giờ chiều đó là may chớ nhiều khi còn phải quay về ngủ dồn ở bắc Mỹ Thuận nữa!

Thím Hương ngó mong về hướng Saigon, mặt hiện rõ nét lo âu:

- Cha, cái điệu nầy tới trển trễ rồi tôi làm sao đây!

Bà kia lôi tuột thím đi:

- Hổng quen biết nhau thì thôi, chớ bây giờ cô em đừng lo gì hết ráo! Trước hết, cô em với qua lợi đằng nầy kiếm cái gì dằn bụng thủ phần chắc, rồi thủng thỉnh mình nói chuyện sau chẳng muộn mà!

Rồi không để cho thím chối từ gì nữa, bà

ta liền miệng gọi mua thứ nầy món nọ mời ép thím ăn.

Xong xuôi đâu đó, bà ta nheo mắt tò mò nhìn thím Hương từ đầu đến chân rồi dịu dàng hỏi:

- Nếu qua đoán không lầm, chắc cô em là người miệt vườn bị lộn xộn ở không được nên tính lên Saigon kiếm bà con, hay kiếm công ăn việc làm gì phải không ?

Thím Hương thẹn thùa nhìn xuống bộ quần áo của mình: một chiếc quần vải hột dền đen với chiếc áo bà ba cũ mà thím đã mượn của người quen ở Cần Thơ bận đỡ, chớ chưa kịp may mặc gì hết. Thím chỉ mua thêm một chiếc khăn bàn lông để đội đi đường.

Biết rằng cách ăn mặc sơ sài của mình đã làm cho bà kia xét đoán sai lầm một phần nào, những thím cũng trả lời cho xuôi theo:

- Dạ... đúng như vậy. Tôi nóng lòng lên Saigon tìm người quen chớ ở dưới nầy chẳng còn bà con thân thích gì hết.

Bà kia chép miệng thở than:

- Cơ khổ dữ hông! Qua thấy em là qua biết

liền mà! (đoạn bà ta thấp giọng hỏi tiếp)... Vậy chẳng hay cô em còn chồng con gì hông mà lại đi một mình hay là gia đạo xào xáo sao đó hả cô em?

Thím Hương xẻn lẻn đáp:

- Dạ đâu có... Ba sấp nhỏ mất sớm nên tôi phải gởi chúng nó ra ở Cần Thơ ăn học, kế đến tản cư mẹ con thất lạc nhau... Bây giờ tôi được tin chủ nhà sắp nhỏ ở đậu đổi lên Saigon nên tôi tức tốc lên kiếm rước sấp nhỏ về vậy thôi...

Bà khách lạ thoáng cau mày, rồi buông hai tiếng ''vậy hả'' chán ngắt.

Thím Hương lo ngại hỏi lại bà ta:

- Sao đó bác?

Bà kia vồn vã trở lại:

- Không. Qua hơi lo cho tình cảnh của cô em. Cái điệu nầy xe lên tới trển thì trời đã tối mò, quá giờ làm việc thì làm sao cô em kiếm hỏi thăm cái ông gì đó được… Rồi láng cháng tới giờ giới nghiêm, cô em biết ngủ nhờ vào đâu...

- Đó bác, tự nãy giờ tôi rối ruột rối gan về

cái chuyện ấy đó! Phải tôi dè như vầy tôi nán ở lại Cần Thơ để nhắn tin lên trển trước rồi đi lên sau thì được vững bụng hơn.

Bà kia thân mật vỗ vai thím:

- Thôi có qua đây chi cô em. Đằng nào cô em cũng đi lỡ rồi. Một khi lên tới trển qua xin bảo lãnh hết. Cô em cứ lại nhà qua nghỉ đỡ một đêm, rồi chờ đến sáng mai hãy đi tìm ông đó. Qua tính như vậy có gọn hông?

Thím Hương cảm động nhìn bà ta:

- Thiệt tôi may mắn quá mới gặp được bác… chớ nếu không thì cũng chẳng biết tính làm sao… Từ hồi nào tới giờ tôi có lên tới Saigon lần nào đâu, mà nghe nói ở trển người ta hổng được thiệt thà như người dưới mình... tôi ngán quá.

Bà kia cười xòa:

- Cô em nói vậy chớ ở đâu cũng có người tốt kẻ xấu... Riêng phần qua thì từ hồi Đồng Minh thả bom Saigon rồi tới lúc giặc giã, qua lo tu hiền, ăn chay niệm Phật được phần nào đỡ phần nấy… Bởi vậy nên qua thấy tình cảnh của em qua thương hết sức...

Thím Hương không biết nói sao đành đứng im và trân trối đưa mắt nhìn bà khách lạ với một vẻ đầy cảm phục và biết ơn…

o O o

Chiếc xe đò Đại Phước cập bến Saigon vừa lúc đèn điện ngoài đường bật sáng.

Thím Hương còn đang bỡ ngỡ trước lời mời mọc của mấy anh xích lô đạp chen nhau vây quanh phía sau xe đò, thì bà khách lạ đã tất tả chạy đến lách mình qua mấy anh phu xe, níu tay thím lôi đi:

- Đi theo qua cô em!

Chợt thấy thím Hương hơi có vẻ lựng khựng, bà ta hỏi liền:

- Bộ cô em còn đợi lấy đồ đạc gì nữa phải hông?

Thím Hương mỉm cười lắc đầu:

- Không bác à. Tôi chỉ có cái mình trơn...

Bà kia vui vẻ đẩy nhẹ thím đi tới

- Vậy thì càng tốt. Để về tới nhà, qua sẽ lo sắm sửa bộ vận cho cô em đầy đủ hết chớ lôi thôi lếch thếch như vầy coi sao được!

... Thím Hương rón rén theo bà ta vào nhà.

Đó là một căn phố ngói khá sang trọng ở đường Colonel Grimaud (Phạm Ngũ Lão) khoảng gần xóm Sáu Lèo.

Từ trong buồng, hai cô con gái còn trẻ măng, môi son má phấn vẻ chân mày, tóc uốn quăn, quần sa tanh trắng láng, áo tay cúp bó eo và mỏng teo chạy ùa ra reo lên:

- A, má Tư đã về! Vậy mà tụi con tưởng má còn ở nán dưới đó chớ!

Bà Tư (tức là bà khách lạ đã đưa thím Hương về đây) bước lại vuốt má hai cô gái ấy rồi hỏi một hơi:

- Tao đi vắng ở nhà có gì lạ hông? Công việc làm ăn vẫn đều chớ? À, có mấy thằng cô hồn các đảng hôm trước lai đáo phá phách gì nữa hông? Tụi nó có tới hai đứa bây kêu lính phú lít thộp đầu nó cho tao!

Thím Hương ngơ ngác đứng nép bên góc

cửa, hết nhìn nhà bà ta đến liếc chừng hai cô gái tự xưng ‘‘con” một cách ngọt xớt với bà “má Tư” ấy.

Chợt thấy hai cô gái lặng thinh đưa mắt nhìn về phía thím Hương như để dò hỏi, bà Tư quay lại chắc lưỡi, níu tay dắt thím bước lên:

- Vô đây cô em! Cô em đừng ngại ngùng gì hết, mấy đứa nhỏ nầy là con nuôi của qua chớ có ai xa lạ đâu. Đây nè, con nhỏ roi roi nầy là con Ngọc Anh, còn con tròn trịa kia là con Thu Nguyệt đó!

Rồi bà ta day qua hai cô con gái nuôi, giới thiệu luôn:

- Nè bây, cô em nầy đây... tao mới làm quen trên xe đò. Người ta ở dưới tỉnh mới lên lỡ đường, lỡ xá nên tao dẫn về đây... (rồi bà ta dằn giọng xuống). Chị của tụi bây đó nghen! Hổng có mặt tao thì tụi bây phải ráng lo săn sóc đàng hoàng cho người ta, chớ đừng thấy người ta mới lên trên nay rồi bép xép hỏi bậy hỏi bạ chết đa nghen!

Hai cô kia đồng thanh dạ một tiếng thật dài, nhưng mắt thì vẫn liếc chừng người mới tới.

Bà Tư dịu dàng hối thúc thím Hương:

- Cô em theo hai đứa nó vô trong tắm rửa đi rồi lựa quần áo của đứa nào vừa thì mặc đỡ rồi mai mình mới đi chợ sắm sửa được.

Vào trong buồng, thím Hương chọn chiếc quần lãnh đen và cái áo bà ba tuy bó eo nhưng cũng còn đỡ hơn mấy bộ quần áo kiểu xẩm khiến thím khó thể che giấu kỹ được chiếc ruột tượng đựng tiền và nữ trang vẫn còn đeo chặt quanh bụng.

Sau đó, khi thím Hương đã tắm rửa, chải gỡ xong xuôi bước trở ra nhà ngoài, bà Tư hớn hở chạy a lại đứng trước mặt thím, nheo mắt ngoẽo đầu trầm trò luôn miệng:

- Ý cha, cô em mới sửa soạn sơ sơ mà qua coi ăn đứt hai con nhỏ kia! Vậy mà chồng con chưa có, hay là chưa bước thêm một bước nữa thì uổng quá đỗi!... Sao cô em, quần áo của tụi nó cô em mặc đỡ có được hông? Mà hai con Ngọc Ánh, Thu Nguyệt lại đưa cho cô em cái bộ quần áo mắc toi mắc dịch từ đời cố lũy nào mà rộng thùng thình kỳ vậy!

Ngọc Anh đứng gần đó vội nói chen vô:

- Dạ chỉ lựa lấy đó à má.

Thím Hương xẻn lẻn lên tiếng đẩy đưa theo:

- Dạ phải đó bác... Cái áo nầy mà tôi còn thấy chật bó...

Vừa lúc ấy có tiếng xe xích lô đậu phía lề đường rồi tiếng giày cồm cộp khua bước vô phía cửa nhà.

Thím Hương dáo dác đưa mắt nhìn ra rồi hấp tấp bảo nhỏ bà Tư:

- Mấy ông nào vô kìa bác.

Bà Tư giơ tay ra hiệu cho thím ngồi yên, đoạn tất tả bước ra cửa chận đón hai ông khách mới bước trờ tới và ló đầu vô nhà.

Chợt thấy thím Hương, một ông đứng trố mắt nhìn rồi quay qua tủm tỉm cười hỏi bà Tư:

- Bộ mới điền về hả?

Bà Tư đứng chặn nơi lối vô và cự nự lại ông ta:

- Bậy nà! Con cháu tui dưới tỉnh mới lên đó nghen.

Ông kia nháy mắt:

- Cha coi bộ mặn mòi quá há!

Bà Tư vừa xô nhẹ hai ông kia ra, vừa thì thầm:

- Bữa nay hai thầy chịu khó qua bên nhà dì Sáu đỡ đi rồi tui biểu hai con Ngọc Anh, Thu Nguyệt chạy qua... Ở bển không có ai hết nên êm hơn...

Một ông cười bảo:

- Bộ bà tính đuổi khéo tụi nầy hả?

Bà Tư dẫn hai ông khách ra đường:

- Ý trời ơi, chỗ quen biết lâu ngày mà ai dám đuổi mấy thầy. Nhưng bữa nay bị có cô đó mới lên...

Một ông chận ngang

- Ở đâu mà bà bắt về ngon lành quá vậy?

Bà Tư chắc lưỡi:

- Thầy đừng nói bắt bớ tổn âm đức đó! Tui thấy cổ cù bơ cù bấc, tui thương nên dắt về

đây. Thiệt khổ công nhọc sức lắm chớ bộ mấy thầy nói dễ lắm sao!

Rồi bà ta dịu giọng lại:

- Hai thầy cảm phiền một chuyến nghen... Bị có cô đó... còn mới, còn nhát đèn nên tui phải... o bế kỹ một chút... Để khi nào xong xuôi rồi tui xúp-lê cho hai thầy biết liền!

... Chờ cho hai ông khách leo lên xích lô chạy rồi, bà Tư mới tất tả đi vô nhà.

Thím Hương đứng dậy hỏi liền

- Ai vậy bác?

Bà Tư cười đáp:

- Ối quen hết, mấy thầy... dưới Ca-ti-na đó mà! Cô em ngồi đó chơi để qua chạy vô dặn hai đứa nó một chút rồi qua trở ra liền.

Nửa phút sau, hai cô Ngọc Anh và Thu Nguyệt mặc áo dài xách bóp đầm hấp tấp bước ra, cùng liếc nhanh về phía thím Hương rồi đi thẳng ra cửa.

Bà Tư sẽ lén ngồi xuống bên cạnh thím Hương, làm thím giật mình day qua gượng cười hỏi:

- Dạ... hai cô đi đâu giờ nầy đó bác?

- Ối, hai thầy hồi nãy tới đây mời qua với hai đứa nó đi coi cải lương, mấy thẩy tính mời luôn cô em nữa nhưng vì thấy cô em đi đường còn mệt cần nghỉ ngơi, với lại qua cũng chưa sắm sửa gì cho cô em hết thì đi sao tiện.

- Vậy bác hổng đi với hai cổ...

Bà Tư gạt ngang:

- Coi, qua đi rồi một mình cô em vò võ ở nhà sao được!

- Thiệt tôi làm phiền bác nhiều quá...

Mới tờ mờ sáng, thím Hương đã thức dậy và ra ngồi thơ thẩn một mình ở trên đi văng phòng ngoài.

Tiếng xe thổ mộ chạy lốc cốc ngoài đường khiến thím như nhớ nhung khoắc khoải một cái gì xa xăm lắm...

Mãi đến tám giờ sáng người trong nhà mới lục tục thức dậy. Bà Tư vừa bước lẹt xẹt ra, vừa bới tóc và khi thấy thím, bà ta kêu lên:

- Cô em ra ngoài nầy mà qua hết hồn tưởng là cô em đi đâu chớ!

Thím Hương gượng cười đáp:

- Dạ, tôi có biết đường sá trên nầy đâu là đâu mà dám đi càn... và nếu tôi có đi thì cũng phải thưa trước với bác...

Bà Tư gật đầu ra vẻ vừa ý, đoạn bà ta hỏi lại thím:

- Hồi tối, cô em ngủ có yên giấc hông?

- Dạ... vì hơi lạ nhà lạ cửa nên tôi cũng trằn trọc hoài, tới chừng mỏi mệt quá ngủ mê đi được một giấc nên thấy khỏe lại đôi chút.

Bà Tư thân mật trách móc:

- Vậy sao cô em không ngủ nướng thêm một vài giờ nữa chớ tội tình gì mà thức sớm quá vậy?

- Dạ tôi quen tánh thức sớm rồi, với lại tôi cũng nóng lòng trông cho mau tới sáng để đi hỏi thăm về mấy đứa nhỏ.

Bà Tư gạt ngang:

- Bề nào em cũng phải đợi tới giờ làm việc mới có ông chủ nhà của mấy cháu lại sở được (rồi bà ta làm ra vẻ ngập ngừng để hỏi thêm)... À còn cái gì nữa... qua quên hỏi kỹ lại cô em... chẳng hay cô em đi đường như vầy rồi có đem theo giấy tờ gì hông?

Thím Hương vừa vỗ nhẹ vào túi áo vừa sốt sắng đáp:

- Dạ có chớ! Tôi có giấy ‘‘lách xê’’ xin ở Cái-Răng… Tôi tản cư về tới Cái-Răng là tấp vô xin giấy liền rồi mới dám ra Cần Thơ.

Bà Tư khẽ lắc đầu:

- Thứ giấy ở quận ở làng đó lên trên nầy không ăn thua gì. Cái điệu nầy qua cũng phải chạy lo giấy tờ cho cô em đàng hoàng mới được... (liếc thấy thím Hương có vẻ lo lắng bà ta chêm luôn một câu nữa)... Lóng rày, không biết ông cha gì bắt mà tụi Tây nó dắt ‘‘bao bố’’ đi nhìn mặt lung tung, cô em lớ ngớ đi ra đường cũng đáng ngại lắm.

Thím Hương hoảng sợ hỏi liền:

- Ý trời, còn cái vụ ‘‘bao bố’’ gì nữa đó bác? Sao ở trên nầy... có nhiều thứ dễ ớn quá vậy?

Bà Tư thản nhiên kể sơ cho thím nghe các vụ vây bắt có dẫn người được trùm kín trong một chiếc bao bố và chỉ chừa có hai lỗ nhỏ nơi mắt ra để tiện nhìn mặt những ai bị bố ráp.

Cố nhiên là ba ta cũng không quên thêm mắm dậm muối để cho câu chuyện trở nên ''rùng rợn'' hơn.

Thím Hương nghe xong mặt mày buồn xo:

- Như bác nói đó thì làm sao tôi dám đi hỏi thăm để tìm cho ra thầy Năm phạm-nhe!

Bà Tư làm ra vẻ không bằng lòng:

- Vậy chớ qua ở sờ sờ đây làm chi! Cô em cứ yên tâm ở nhà, để qua chạy đi hỏi thăm giùm cho. Ở nội Saigon Chợ-lớn, hang ngách nào qua cũng rành hết nên qua xông xáo dễ và mau hơn cô em.

- Dạ phiền bác quá...

- Cô em đừng nói lôi thôi gì nữa hết, vậy chớ thầy gì đó làm việc ở nhà thương nào cô em có biết hông ?

- Dạ thầy Năm phạm-nhe… Ở dưới Cần Thơ

người ta nói thầy làm việc ở nhà thương Chú Hỏa.

- Ôi tưởng trên non dưới biển gì thì khó tìm, chớ nếu cô em biết rõ là ở nhà thương Chú Hỏa thì qua phăng ra thầy mấy hồi. Thôi để qua đi sửa soạn một chút rồi mình đi uống cà phê. Xong xuôi đâu đó, cô em ở nhà chơi để qua đi kiếm thẩy liền nội buổi sáng nay.

Lối mười giờ trưa hôm ấy, bà Tư mới quay trở về.

Nghe có tiếng xe xích lô đậu trước cửa, thím Hương hấp tấp chạy ra và hỏi liền:

- Sao bác? Bác có gặp thầy Năm hông bác?

Bà Tư chẳng nói chẳng rằng đi tuốt vô nhà, quăng một gói đồ lên đi-văng, cởi phăng áo dài ra vắt trên vai, ngồi phịch xuống ghế phô-tơi rồi hướng vào trong nhà réo gọi:

- Đứa nào ở trỏng làm ơn làm phước ra vặn cái quạt máy giùm tao một chút coi! Tao mệt hết hơi đây nè!

Cô Ngọc Anh tất tả chạy ra mở quạt máy.

Bà Tư vẫy tay đuổi cô ta vào trong:

- Mầy vô trỏng đi để tao nói chuyện riêng với chị hai mầy một chút.

Chờ khi cô Ngọc Anh mới quay lưng đi, thím Hương lo lắng hỏi bà Tư liền:

- Có chuyện chi đó bác? Chắc bác gặp thầy Năm rồi chớ?

Bà Tư thở dài sườn sượt:

- Phải kiếm được thầy thì còn nói gì nữa!

Thím Hương tái mặt, lập cập hỏi thêm:

- Bộ ổng không có ở đó sao bác?

Bà Tư khẽ gật đầu:

- Hổng có cô em à?

- Sao... lạ vậy cà?

Bà Tư chép miệng thở ra:

- Hồi sáng, sau khi để cô em ở nhà, qua đi thẳng lại nhà thương Chú Hỏa, qua hỏi nát nước hết mà chẳng có ai biết thầy Năm, Thầy Tư gì ráo. Qua leo hết mấy từng lầu, lục lọi

hổng biết mấy trăm căn buồng mà cũng ăn trét. Cuối cùng qua vô đại phòng ông chánh ở nhà thương và ở đó họ cho biết là thầy Năm có làm tại đó thiệt...

Thím Hương sốt ruột hỏi chen vô:

- Nhưng sao bác nói không gặp?

- Thì để qua nói hết: thầy có làm ở đó nhưng cách đây hai ba tháng gì đó thầy đổi đi chỗ khác rồi cô em à.

- Vậy bác có hỏi thăm coi thầy đổi về đâu không hả bác?

- Có chớ sao không, nhưng người ta nói thầy đổi đi đâu trên miệt lăng ta xông (plantation - đồn điền) Lộc Ninh, Hớn Quản gì đó.

Thím Hương lo lắng hỏi liền:

- Ở đó... có gần đây hông bác?

- Bộ em hổng biết chỗ đó sao? Ý trời ơi, miệt ấy ở tít mút trên rừng sâu nước độc, nơi có mọi cà răng căng tai Bù Hốc, Bù Đốp gì đó qua cũng hổng rành nữa!

- Nói vậy, tôi không có cách nào kiếm ra

thẩy hay sao? Dầu xa hay gần gì tôi cũng phải đi...

- Thì cố nhiên là như vậy rồi! Và qua đã lo mọi mặt cho cô em hết, qua có nhờ mấy thầy ở đó lên Sở chánh tra giấy tờ sổ sách coi thầy Năm đổi chắc về nhà thương nào…

Thím Hương rơm rớm nước mắt:

- Trời ơi, không biết thầy đổi chi lên tới trên rừng thiêng nước độc như vậy! Hổng biết mấy đứa nhỏ lên trển rồi làm sao mà sống nổi!

Bà Tư cũng thở dài:

- Tội nghiệp sấp nhỏ quá, qua hỏi thăm hổng đi tới đâu hết, qua cũng rầu thúi ruột.

Thím Hương ngước mặt lên ngó bà Tư:

- Thiệt tôi làm bác nhọc công mà chẳng ích lợi gì hết, nhưng dầu sao tôi cũng phải lên cho tới trển để tìm cho ra thầy Năm.

Bà Tư sốt sắng đáp:

- Thì cố nhiên là phải như vậy rồi! Nhưng cô em cũng phải đợi qua hỏi thăm lại cho chắc chỗ sở làm mới của thầy và đợi qua lo cho xong

giấy tờ của cô em thì đi mới vững bụng được.

Thím Hương có vẻ lo lắng:

- Như vậy... không biết có lâu hông bác?

- Đối với người khác thì cả tháng cũng chưa xong, nhưng có qua đây thì trễ lắm là một tuần lễ hay mười bữa là qua lo xong mọi thứ cho cô em hết.

Liếc thấy thím Hương ngồi ủ rũ, bà ta vội đứng dậy bước lại gần đi-văng, cầm gói đồ lên trao cho thím và ân cần vỗ về:

- Thôi đằng nào mình cũng phải chịu như vậy, cô em có lo buồn cách mấy đi nữa cũng chẳng làm gì được. Đây qua có ghé vô chợ Bến Thành lựa mua cho cô em một ít hàng vải để cho cô em may đỡ vài cái quần, vài cái áo, chớ cô em ăn mặc lôi thôi lếch thếch quá cũng không tiện. Đâu cô em mở ra xem coi có vừa ý không ?

Thím Hương ngượng nghịu đỡ lấy gói hàng:

- Bác mua chi cho tốn tiền, tôi mượn đỡ quần áo của mấy cô ở đây được rồi...

- Ậy, cô em nói vậy sao được! Quần áo của

tụi nó chật bó mà! Cô mở đại ra coi… toàn là hàng Bom-bay mới qua kỳ nầy đó!

Thím Hương đành miễn cưỡng mở gói hàng ra, và gượng cười nói:

- Bác mua chi mấy thứ hàng bông hoa màu tươi quá…

- Cô em còn trẻ và nước da lại trắng thì mặc thứ gì cũng dễ coi hết. Đó là qua lựa thứ vừa vừa thôi chớ không dám lấy mấy thứ bông lớn và màu chói quá. Để lát nữa qua dẫn cô em qua tiệm may kế đây may cho kịp bận nghen cô em!

Thím Hương ‘‘dà’’ một tiếng xụi lơ...

o O o

Một tuần lễ sau, thím Hương vẫn còn tạm trú tại nhà bà Tư và hễ mỗi lần thím có ý nhắc về chuyện đi tìm thầy Năm thì bà ta tìm cách nói cho ăn trớt hết.

Suốt trong tuần lễ ấy, bà Tư săn sóc thím y như là một người khách quý, hết dẫn đi chợ Bến Thành mua sắm thứ nầy thứ nọ; đến đưa

thím đi xem cải lương, chiếu bóng hoặc đi ăn ở cao lầu trong Chợ Lớn.

Lần nào bà ta cũng mời ông nầy ông nọ đi kèm theo để giới thiệu thím Hương và để cho mấy ông nầy chi tiền một khi cần đến.

Ở ru rú mãi trong nhà cũng buồn nên thím Hương, ban đầu còn lựng khựng không chịu đi, nhưng riết rồi cũng thấy giải khuây được phần nào trong những cuộc đi ăn uống và xem hát xướng đó.

Một bữa nọ, nhân thấy thím vui vẻ khác hơn mọi ngày, bà Tư bèn thân mật kéo thím xuống bên cạnh và thu thỉ bảo:

- Nè cô em, hôm nay qua có một việc… rất cần nầy muốn bàn riêng với cô em...

Thím Hương lo lắng hỏi lại:

- Bộ bác được tin tức gì về thầy Năm hả bác?

Bà Tư có vẻ phật ý:

- Hổng phải đâu. Nếu có được tin gì của thầy thì qua cho cô em hay liền... Chuyện nầy khác...

Thím Hương hơi cau mày:

- Có chuyện chi nữa bác? Hay là tôi ở đây lâu ngày có điều gì bất tiện...

Bà Tư vui vẻ gạt ngang

- Ý không đâu! Thử thời cô em ưng ở luôn tại nhà qua trọn đời mãn kiếp qua cũng sẵn sàng bao hết nữa.

Nói đến đây, bà ta hạ thấp giọng xuống:

- Chắc qua khỏi nói, cô em cũng dư rõ là qua lo cho tương lai của cô em ghê lắm. Cô em ở long chong như vầy... hổng phải qua sợ tốn hao gì, nhưng qua lo là lo cho thân phận của cô em. Cô em, dầu sao cũng còn trẻ, đường đời còn dài... chẳng lẽ cô em ở như vầy hoài sao! Làm thân đàn bà con gái ở thời buổi nầy khó lắm, nhứt là ở chốn phồn hoa đô thị rắc rối như Saigon nầy... Theo qua nghĩ trước hay sau gì cũng vậy, cô em cần phải tìm chỗ nào kha khá để mình có thể nương tựa được trong những lúc mưa nắng thất thường. Qua nói như vậy cô em nghe có phải hông?

Thím Hương cười đáp:

- Trời ơi, chuyện nhà chuyện cửa tôi còn mê mê nay chưa thấy đâu là đâu hết...

Bà Tư nghiêm mặt lại:

- Hông... qua nói thiệt mà em. Qua thương em lắm nên mới ôm lấy chuyện của thiên hạ để lo như vậy. Nhưng trước hết, cô em để qua nói cho hết... chỗ nầy người ta là người đàng hoàng lắm và lại có căn cơ làm ăn bề bộn dữ lắm, ông chủ Hồng Phát lại mời qua với cô em đi coi cái lương và đi Chợ Lớn ăn hoài, cô em còn nhớ hông?

Thím Hương cười đáp:

- Dạ nhớ. Nhưng...

- Nhưng sao? Bộ cô em… ngại chỗ người ta hơi trọng tuổi hả?

Thím Hương lắc đầu:

- Dạ hông. Tui như vầy mà còn dám chê ai...

Bà Tư ngồi nhích lại gần thêm một chút nữa:

- Người có tuổi một chút họ mới đàng hoàng cô em à. Đời bây giờ mà cô em rớ tới mấy thứ lấc ca lấc cấc thì hổng bền đâu! Người ta trọng tuổi thì mới quý, mới chuộng mình. Cô em hổng biết chớ trước đây, thiếu gì người

làm mai làm mối cho ổng có mười sáu, mười bảy tuổi nhưng ổng đều gạt ra hết... Hổng biết sao, lần đầu tiên ổng thấy cô em là ổng ưng ý liền. Ổng nói với qua năm lần bảy lượt, nhờ qua giúp ổng đánh tiếng cho em hay, nhưng qua dụ dự hoài... Hôm nay thấy cô vui vui qua làm gan nói đại, chớ hông thôi ổng hối thúc ngày một ngày hai thì qua chịu hổng nổi! Cô em nghĩ kỹ lại đi, chớ bỏ lỡ cái đám nầy cũng uổng lắm.

Thím Hương gượng cười:

- Cám ơn bác có lòng lo cho tôi. Nhưng chẳng giấu gì bác, bây giờ tôi ngán trân cái chuyện chồng con. Tôi chỉ mong sao kiếm rước hai đứa nhỏ về để mẹ con sống bên nhau là mãn nguyện rồi.

Bà Tư chắc lưỡi:

- Thì ai có cấm cô em kiếm sắp nhỏ về nuôi đâu. Chính vì qua nghĩ tới hai đứa con của cô em nên qua mới giới thiệu cái đám nầy. Tụi nó một ngày một lớn thì mình phải lo kiếm chỗ đàng hoàng để có nơi nương tựa cho chúng nó ăn học đến nơi đến chốn với người ta chớ.

Thím Hương ấp úng tìm cách nói lảng ra:

- Bác nói như vậy rất phải, nhưng tôi xin bác... để thủng thỉnh tôi lo cho xong chuyện mấy đứa nhỏ... Nhờ bác giúp vô thì chuyện ấy cũng có lâu lắc gì...

Bà Tư thở dài:

- Thôi em nói vậy qua cũng chẳng dám ép, miễn là dầu sớm hay muộn gì cô em đừng để qua... thất lời với ông chủ đó là được rồi.

Thím Hương có vẻ chưng hửng:

- Bộ bác đã hứa hẹn điều gì với người ta rồi sao?

Bà Tư cười giả lả:

- Thì... ông chủ ổng tốt quá nên qua... cầm lòng hổng đậu. Với lại người ta như vậy, em như vầy... thì qua hỏi mình còn đòi trời đòi trăng gì nữa! Phải qua như em qua... ừ liền!...

Vào khoảng mười giờ tối, bà Tư sầm sập trở về nhà, quăng chiếc bóp đầm to bằng mo trầu trên đi-văng nghe cái rầm rồi hướng vào nhà trong quát gọi:

- Có đứa nào ở trỏng ra đây tao biểu một chút coi!

Cô Ngọc-Anh hấp tấp chạy ra:

- Chi đó má?

Bà Tư quắc mắt hỏi:

- Bà nội đó về đây chưa?

Cô Ngọc-Anh ngơ ngác hỏi lại

- Dạ phải... má muốn hỏi chị hai không?

- Thì bà hồng đó chớ còn ai nữa!

- Dạ có. Hồi nãy ông chủ gì đó đưa chỉ về đây bằng xe hơi... Dạ chỉ nằm trong buồng...

Bà Tư cắt ngang:

- Vô thỉnh bả ra đây liền cho tao! Bộ nó tính nằm vạ nữa sao chớ?

Cô Ngọc Anh vội chạy vô nhà trong và một lát sau, thím Hương bước ra tóc tai rủ rượi, mặt mũi đỏ hoe, quần áo bèo nhèo.

Bà Tư cau mặt, háy xéo thím rồi nói trống không:

- Hứ, thứ đồ trôi sông lạc chợ mà còn làm bộ làm tịch thấy phát ghét!

Thím Hương bới cho gọn lại đầu tóc rồi nhìn thẳng vào mặt bà Tư, nói gằn từng tiếng:

- Dạ thưa bác, bác giúp tôi tự hổm nay, tôi mang ơn lắm, nhưng xin bác đừng nói nặng nhẹ với tôi như vậy!

Bà Tư cười mũi:

- Sướng hông! Tui rước cô dìa đây lo cho cơm no, áo đẹp phủ phê rồi bây giờ tính nói xốc óc tui phải hông! (rồi bà ta giở giọng hăm he). Tui nói thiệt cho cô biết: tui hổng phải điên của đâu mà phải vớt thứ cù bơ cù bất dọc đường dọc xá như cô để dìa nuôi chơi cho mập ú đâu nghen!

Thím Hương nói xẳng lại:

- Vậy thì bác cứ tính tiền cơm, tiền quần áo đi rồi tôi sẽ trả đủ lại cho.

- Xí, cái bản mặt của cô có được bao nhiêu tiền mà bày đặt nói bảnh vậy? Mà bộ cô nói nhà của tui là nhà ngủ, là tiệm ăn hay sao mà muốn tấp vô lúc nào cũng được! Nè tui nói

cho cô biết nghen; cô tính qua mặt con già nầy hổng được đâu! Cô mà xểnh ra khỏi cái nhà nầy là có xe cây đến xúc cô đem dìa bót liền! Tui quen mấy thầy dưới Ca-ti-na họ nói... giấy tờ nội vụ của cô nhất có chồng ở dưới.

Thím Hương mở to mắt, lấp bấp hỏi lại:

- Coi, tôi làm cái gì mà... giấy tờ của tôi chết có chồng? Chắc bác dư biết tôi lên trên nầy tìm con... Tôi nhờ bác đi hỏi thăm giùm nữa mà!

Bà Tư vễnh mặt ngó lên trần nhà:

- Hứ, thời buổi nầy tui hổng dám tin ai hết! Cô đừng tính qua con mắt tui. Cái điệu của cô một là trốn chúa lộn chồng, hai là lôi thôi tiền bạc nợ nần hụi hè gì ở dưới, ba là... liên lạc dọ thám gì của mấy cha nội ở trong bưng. Tui nói hổng trật đâu mà!

Thím Hương tức mình đến nghẹn lời:

- Bác có biết rõ tôi mà bác... nói dựng ngược như vậy thì chết tôi còn gì! Bác mà hổng thương giùm tình cảnh của tôi nữa sao!

Bà Tư thở dài, hơi dịu giọng lại một chút:

- Thì... qua thương cô em nên qua mới rước

cô em dìa đây, rồi qua chạy đôn chạy đáo lo cho cô em... cho đến cái vụ... ông chủ đó, qua cũng hổng nể hà gì hết đứng ra làm mai làm mối cốt để cô em có chỗ nương tựa lâu dài... Vậy mà cô em hổng xét lại giùm qua, cô em làm cho qua ê mặt ê mày với người ta hết ráo trọi!

Thím Hương ấp úng tìm cách chống chế:

- Tôi có muốn như vậy đâu... Tôi đã có thưa trước với bác rồi, vậy mà bác còn để xảy ra chuyện… không tốt đó.

Bà Tư cau mày:

- Chuyện gì mà không tốt? Cô em đã không mang ơn qua thì chớ lại còn tính đổ thừa cho qua nữa sao! Qua thương cô em...

Thím Hương bực mình chận ngang:

- Bác thương cái điệu đó thì chết tôi rồi! Bác biết ông chủ Hồng Phát ổng... làm gì tôi không?

Bà Tư nhăn mặt

- Thì người ta quý trọng mình quá đỗi nên người ta mới… vồ vập mình như vậy… Chớ qua hỏi em, một người giàu có bạc muôn bạc ức

như ông chủ Hồng Phát... ổng bao một lượt cả chục cô còn mới tinh khôi cũng được, nhưng tại sao ổng lại chỉ đeo đuổi một mình cô em? Cô em đừng quên rằng: với mớ giấy xăng của ổng, ổng chất đốt mười người như qua với cô em đây nhập lại cũng cháy rụi xương rụi cốt hết nữa!

Thím Hương nhún vai:

- Tôi cũng dư biết như vậy, nhưng tôi đã nói với bác cả chục lần là lúc nầy tôi không còn bụng dạ để nghĩ đến chuyện... lấy chồng. Tôi nói thiệt với bác, tôi hết còn ham muốn gì nữa!

Bà Tư chắc lưỡi:

- Ai nói cô em ham muốn gì đâu... nhưng dầu sao cô em cũng phải giữ thể diện cho người ta một chút... ai biểu cô em vô trỏng rồi la lối đập cửa đòi kêu lính om sòm hả? Cô em hổng chịu hổng ai ép, nhưng cũng nên lựa lời ngon tiếng ngọt nói với người ta, chớ chưa gì cô nhảy a thần phù la làng lên như là bị… Tây đè thì còn gì mặt mũi ông chủ?... Ở đây là chỗ... văn minh, chớ bộ như dưới vườn hay sao mà động tới một chút là la làng chói lói và nỗi mõ hồi một lung tung lên! Cô em gặp ông chủ Hồng Phát là

người hiền, chứ nếu gặp mấy ông khác, chém chết mấy ổng cũng nổi xung lên nói ngược trở lại cô em là một con điếm lậu vô trong phòng ngủ người ta để ăn cắp tiền hay để... ám sát... Sơ sơ nội bấy nhiêu đó cũng đủ gởi cô em vô nhà thương Bạc Hà hay cho đi ăn cơm gạo lức một đôi năm cũng hông chừng... Đó, bây giờ cô em có thấy làm những chuyện như vậy là dại hay không?

Bà ta thở ra một hơi dài rồi nói tiếp:

- Thiệt hú hồn hú vía, ông chủ Hồng Phát là người nhơn đức quá... Ổng thấy cô em làm dữ như vậy, ổng vội chở cô em trả dìa đây liền...

Thím Hương tò mò hỏi vô:

- Nhưng ai cho bác... hay tin, bác trở về đây mau quá vậy?

Bà Tư trề môi:

- Ý trời ơi, ông chủ Hồng Phát chớ ai nữa! Ổng tức tốc đi kiếm qua để xài xể một trận thiếu điều muốn độn thổ chớ hổng dám ngó thấy mặt ổng nữa. Cô em nghĩ coi: ổng... tốt như vậy mà mình để... xọc dưa hết trơn hết trọi kỳ quá! Rốt cuộc rồi cũng chỉ có qua lãnh đủ!

Thím Hương ấp úng nói chen vô:

- Tôi cũng biết là phiền bác lắm... nhưng đầu đuôi... chẳng phải tại tôi, xin bác hiểu giùm.

Bà Tư gật gù:

- Thì qua hiểu nhiều rồi nên qua mới nhỏ riêng với cô em như vậy, chớ thử thời ai vô đó coi qua có dệnh cho té trứng hông! (đến đây bà ta dịu giọng hẳn)... Nè cô em, bận sau đừng có dại như vậy nghen. Lần đầu ổng bỏ qua thì mình...

Thím Hương nói chận ngang:

- Dạ thưa bác, tôi xin bác... để thủng thẳng rồi sẽ tính mà bác!

Bà Tư xua tay:

- Thôi thôi, tánh qua hổng ưa nói nhiều. Cô em có thân, có muốn còn gặp mặt hai đứa nhỏ thì cô em ráng lo. Tiện đây qua cũng nói trước: cô em hổng dễ gì tính chuyện rời khỏi cái nhà nầy một cách êm rơ đâu nghen. Qua vui thì thôi mà hễ qua buồn buồn qua hô lên là trong nhà mất hết mấy trăm ngàn, mấy chiếc

neo cùng bông tai, mề đai, cà rá hột xoàn là cò bót đến bợ cô em đi liền nghen!

Đoạn bà ta đứng dậy, cười lạt:

- Ở đời hễ muốn dễ thì người ta dễ cho, còn muốn khó thì người ta cũng... khó cho vừa sức mình mà cô em!

Buông xong câu thòng nầy rồi bà Tư ngáp dội một tiếng dài rồi lạch bạch bước vô nhà trong như không có chuyện gì xảy ra hết.

Thím Hương ngồi phịch xuống đi văng, đưa hai tay ôm lấy đầu. Thím vừa bối rối, vừa chán nản vì nghĩ không ra kế nào thoát khỏi tình cảnh nguy nan nầy một cách êm thấm hết.

Ví dầu thím muốn xuất tiền ra để trả đầy đủ các khoản ăn ở, may mặc cho bà Tư cũng chẳng được. Thế nào bà ta chẳng chụp lấy dịp đó để hô hoán lên là thím đã ăn cắp hay giựt tiền của ai ở dưới tỉnh rồi trốn lên đây ẩn náu!

Chỉ còn cách lén trốn đi...

Vừa lúc ấy, cô Ngọc Anh mắt nhắm mắt mở từ trong buồng bước ra, tay xách một cái ống

khóa to tướng đến móc khóa hem ở bên trong cửa rồi rút chìa khóa mang đi…

o O o

Chiều hôm ấy, trong lúc thím Hương đang ngồi ủ rũ trước bàn phấn trong buồng thì nghe có tiếng xe hơi đậu lại ngoài đường và liền theo đó tiếng của bà Tư xon xỏn kêu vọng vô:

- Ngọc Anh, Thu Nguyệt đâu? Coi chị hai bây sửa soạn rồi chưa ra mau, hông thôi ông chủ đợi nghen!

Vừa thấy hai cô ấy ló đầu vô, thím Hương bảo liền:

- Nhờ hai cô ra nói giùm hôm nay tôi bịnh…

Cả hai cô cùng lắc đầu, riêng Ngọc Anh lanh miệng đáp:

- Thôi, tụi tui hổng dám đâu chị, chị sửa soạn rồi thì ráng đi đại, hông thôi bả vô thì tụi tui cũng bị họa lây.

Thím Hương cứ ngồi lì một chỗ trong lúc tiếng kèn xe Huê Kỳ của ông chủ Hồng Phát

"pin pin" vang lên liên hồi như hối thúc nôn lên...

Rồi bà Tư hấp tấp chạy ra và kêu rối rít:

- Mèn đét ơi, sao cô em dình dàng trong nầy lâu dư vậy! ông chủ chờ cô ở ngoài kia! Người ta đúng hẹn mà mình lừng khừng quá như vậy coi sao được (day qua hai cô Ngọc Anh và Thu Nguyệt bà dõng dạc ra lịnh)... Hai đứa bây mau mau đi, mở tủ lấy áo, lấy bóp, lấy dép cho chị Hai bây rút lên!

Trong lúc hai cô nầy còn đang đứng lựng khựng một chỗ chưa biết phải làm thế nào thì thím đã lên tiếng:

- Dạ thưa bác, nhờ bác ra nói giùm với ông chủ…

Bà Tư quắc mắt nhìn thím:

— Đọ, bộ tính ''chứng'' nữa sao chớ?

Thím Hương cúi mặt xuống, giọng năn nỉ:

- Bác làm ơn ra nói lại với ổng... hôm hay tôi hơi bịnh.

Bà Tư chống nạnh lên, hất hàm hỏi:

- Cô em sởn sơ như vậy mà bịnh gì… ngang xương vậy?

Thím Hương ấp úng đáp:

- Dạ hôm nay tôi... dơ trong mình nên bần thần dã dượi quá.

Bà Tư cười mũi rồi xua tay lia lịa:

- Thôi thôi, cô em đừng bày đặt chuyện. Phải ai nói như vậy qua cũng tin hết thì giờ phút nầy qua đi ăn xin ở chợ Bến Thành rồi. Qua rành mấy cái chuyện đó quá mà!... Nhứt là cô em ở đậu nhà qua nữa mà qua hổng biết ngày nào sạch ngày nào dơ hay sao!

Nói đến đây bà ta xuống giọng vỗ về:

- Thôi ráng đi một chút với ổng đi cô em! Nếu cô em hổng muốn... gắp thì mình lựa lời nói với ổng. Dễ ợt mà! Đàn ông... một khi họ "lậm" mình thì cô em muốn nói trời nói đất gì đó mà họ không nghe. Cô lớn khôn, từng trải nhiều rồi chớ đâu phải bơ bơ như hai con Ngọc Anh, Thu Nguyệt mà mỗi cái qua phải dạy, phải chỉ hết!

Thím Hương nhăn nhó:

- Bác nói vậy chớ tôi... sợ lắm. Chuyến nầy rủi ổng chở tui đi đâu thì sao? Trên nầy đường sá lung tung tôi chẳng rõ chỗ nào là chỗ nào hết... rồi chẳng lẽ tôi la làng hay kêu lính nữa sao!... Rủi ổng lật ngược lật trái thưa gởi trở lại tôi thì ai vô đó làm chứng đây!

Bà Tư nhích mép cười:

- Cô em biết như vậy là... khá lắm rồi. Đừng lo, ông chủ nầy hiền lắm, miễn là mình đừng làm quá! Đối đế lắm người ta mới thưa gởi chớ những người làm ăn có bề thế ai muốn dính dáng tới cò bót làm chi?

Thím Hương chép miệng than thở:

- Thiệt bác làm cho tôi khó xử quá...

- Coi, qua thương cô em hết sức mà cô em còn nói như vậy nữa chớ! Cái gì mà dễ với khó… qua biểu cô em đi đại hông thôi ổng đợi lâu quá rồi. Nói cho cùng mà nghe: cô em cũng đâu có mất mát gì mà lo; phải chi cô em là con gái mới lớn lên thì sợ cũng phải, đằng nầy…

Bà ta bỏ lửng giữa câu để soi mói nhìn thím Hương qua một lượt từ đầu đến chân rồi lẩm bẩm:

- Thiệt cũng lạ… tướng tá vun trùn như vậy mà nhát cái chuyện kia thì trái cựa quá…

Thím Hương xẻn lẻn ngó lơ đi chỗ khác

Bà Tư bèn quay qua bảo cô Ngọc Anh mang chiếc áo dài của thím Hương lại.

Thím uể oải đứng lên xỏ tay vào áo. Bà Tư kềm bên, lấy bình dầu thơm có vòi bơm xịt lia lịa lên trên đầu, trên cổ thím, chụp lấy cái bóp đầm nhét vô tay thím, đoạn xô nhẹ thím đi tới, miệng thì thầm dặn dò:

- Nè cô em, chuyến nầy qua hổng muốn có chuyện gì rắc rối xảy ra hết nghen! Nếu cô em còn bê bối như hôm trước nữa, qua buông luôn đa!

Thím Hương làm thinh lùi lủi đi tới...

... Ông chủ Hồng Phát tươi cười vói tay mở cửa xe và đon đả lên tiếng:

- Xin mời cô hai lên. Cha, tự nãy giờ tôi chờ muốn hụt hơi, mòn con mắt...

Bà Tư vội đỡ lời thím Hương:

- Xin ông chủ cảm phiền… Dạ bị cô em đây

mắc sửa soạn một chút... (chợt thấy thím có vẻ do dự, bà ta đẩy mạnh thím tới)... Leo lên xe đi cô! Cô em muốn đi tới chừng nào về cũng được qua hổng đợi đâu!

Thím Hương vẫn đứng chịu lại một chỗ.

- Thôi để tôi xuống ngồi ở băng sau.

Bà Tư trợn mắt:

- Bậy nà! Bộ ông chủ đây là xốp phơ cầm tay bánh hoc ô em đi chơi hay sao mà cô em đòi ngồi ở phía sau cà !

Đoạn không đợi cho thím Hương kiếm cách chống chế gì thêm nữa, bà ta xô đại thím lên xe, vói tay đóng sập cửa lại, rồi tươi cười nói vọng qua bên ông Hồng Phát :

- Đó, tôi giao cổ cho ông chủ nghen ! Chuyến nầy ông ráng... khéo tay khéo chân làm sao chớ phận sự của tôi hết rồi đa !

Ông Hồng Phát cười xòa, ngó xéo qua thím Hương rồi đưa tay vẫy chào bà Tư trước khi rồ ga cho xe chạy thẳng...

o O o

Liếc thấy thím Hương ké né ngồi sát vô cánh cửa, ông Hồng Phát cười nói:

- Cha, đi xe Huê Kỳ rộng thênh thang mà sao cô ngồi co ro như vậy coi sao được! Mà sao cô buồn xo vậy?

Thím Hương nhăn nhó đáp:

- Dạ được mà ông chủ...

Ông Hồng Phát hỏi nhắc lại:

- Mà sao cô hổng được vui cà? Bộ có chuyện gì… lộn xộn với bà Tư hả?

- Tôi vui sao nổi ông chủ! Và vì lẽ gì... ông chủ chắc rõ hơn tôi rồi...

Ông Hồng Phát chắc lưỡi than thở:

- Thiệt không dè tôi... vô duyên hết sức! Tôi hỏi thiệt cô: cô chê trách tôi điều gì, cô cứ nói đại đi.

Thím Hương khẽ lắc đầu

- Thân phận tôi như vầy thì đâu dám chê bai ai... Tôi có việc lo riêng mà ông chủ không chịu hiểu giùm tôi.

- Ý trời, tôi hiểu ghê lắm nên hôm nay tôi mới tới... quỳ lụy cô như vầy. Tôi nói như thế cô vừa lòng đẹp dạ chưa?

Thím Hương gượng cười

- Cám ơn ông chủ.

Ông Hồng Phát hứng chí vỗ nhẹ vào tay lái và kêu lên:

- Nghe cô cảm ơn, tôi mát ruột mát gan như được uống cả ký-lô sâm Cao ly vậy! Nhưng cô làm phước cười cho... tươi tươi một chút xíu nữa coi!

Thím Hương nhăn mặt:

- Hôm nay, tôi… đau gần chết mà cười tươi gì nỗi!

Ông Hồng Phát sốt sắng hỏi liền:

- Cô đau chi đó cô? Để tôi đưa đi lại đằng anh đốc-tơ quen xem bịnh nghen?

Thím Hương khẽ lắc đầu:

- Thiệt ra hôm nay tôi... dơ trong mình nên đau bụng lẩm nhẩm và choáng váng mặt mày vậy thôi…

Ông Hồng Phát trợn mắt kêu lên:

- Đau như vậy... chết cha tôi rồi! Thiệt tôi gặp ngày xui xẻo tận mạng mà! Cái điệu nầy tối đêm nay tôi… xách xe không chạy nữa!

Thím Hương bắt mỉm cười:

- Dạ... xin ông chủ cảm phiền...

Ông Hồng Phát thở dài:

- Thì tôi cũng đành vuốt bụng chịu vậy chứ sao!

Thím Hương rụt rè nói vô:

- Vậy xin ông chủ... cho tôi về, để khi khác...

Ông Hồng Phát bậm trợn lắc đầu:

- Về liền sao được! Ít ra cô cũng phải để tôi đưa cô đi chơi vài vòng... hay là mình thả xuống dưới miệt Lăng-tô hứng mát rồi kiếm tôm cua gì ăn chớ về gì giờ nầy? Hay là để tôi chở cô hai đi đốc tơ trước...

- Thôi ông chủ à... Hay là ông chủ chạy ngang qua tiệm thuốc bắc nào đó, ông chủ chịu khó ghé lại để tôi chạy vô mua một hộp thuốc về

uống... Dạ, hồi ở dưới vườn tôi thường hay dùng thuốc Bắc lắm!

Ông Hồng Phát trề môi:

- Ý không nên! Đời bây giờ thuốc Tây thiếu gì mà cô còn xài chi ba thứ thuốc cao đơn hườn tán bá láp đó! Để tôi quay trở ra Sài Gòn ghé lại một nhà thuốc gác mua thuốc cho cô, rồi mình đi thẳng xuống bến tàu Nhà Rồng luôn...

- Ông chủ có biết thứ gì là thứ gì mà mua?

Ông Hồng Phát vểnh mặt lên:

- Tôi mua tới cái gì nữa cũng được chớ đừng nói gì ba thứ thuốc vặt cho đàn bà đó!

Đoạn ông ta cho xe chạy trở ra Sài Gòn và chăm chú lo lái chớ không luôn miệng chuyện trò bông lơn với thím Hương nữa vì càng gần tới chợ Bến Thành ông Hồng Phát phải đổ mồ hôi hột vì lo lách qua, lách lại để tránh từng đám lính Tây say đang nghiêng ngã níu nhau đi giữa đường bất kể xe cộ.

Thím Hương, hai tay bám chặt vào mép nệm xe, tò mò hỏi ông Hồng Phát:

- Sao tối đêm nay lính Tây ở đâu túa ra dữ

vậy ông chủ? Mà tôi coi bộ ông nào ông nấy cũng say mèm hết hả ông chủ?

Ông Hồng Phát nhún vai:

- Tôi quên phứt ngày hôm nay là ngày lễ lớn của ba ông nội lính Lê dương đó chớ hông thôi tôi lái xe đi ngã khác phứt cho rồi! Ối thôi, gặp ngày nầy mấy cha nội đó không còn biết trời đất gì nữa. Cô không thấy tiệm quán, nhà hàng gì cũng phải đóng cửa kín mít lại hết đó sao!

Ông Hồng Phát cho xe đậu vô một chỗ hơi khuất ở gần nhà ga xe lửa rồi quay qua bảo thím Hương:

- Cái điệu nầy tôi phải ở đây để giữ xe chớ hông thôi ba ông nội đó thấy cô ngồi một mình mấy ổng dám… bợ luôn đi hay là đập phá cái xe Huê Kỳ của tôi thì cũng... chết một cửa tứ! Tôi canh ở đây để rủi mấy ổng xáp lại tôi vọt ga dông tránh đi chỗ khác... như vậy tiện hơn. Cô chạy đi mua thuốc cho mau rồi quay về đây liền nghen!

Vừa nói ông ta vừa vói tay mở cửa trước cho thím.

Thím Hương mỉm cười, ngẩng cổ nhìn sang phía bên kia đường như để dò xét cái gì...

Ông Hồng Phát lại hỏi:

- Cô đi đại hổng sao mà! Nhà thuốc gác ở chỗ gần góc đường đó. Cô biểu họ chọn cho cô thứ thuốc... theo bịnh của cô là họ bán liền (đoạn ông ta móc bóp rút ra hai tờ giấy xăng) đây cô cầm đỡ tiền nầy...

Thím Hương xua tay từ chối:

- Thôi tôi có sẵn tiền mà ông chủ (rồi thím lanh lẹ bước ra khỏi xe, đóng mạnh cửa lại, ghé đầu vô mỉm cười nhìn ông Hồng Phát). Tôi đi nghen ông Chủ!

Ông Hồng Phát hể hả đáp:

- Dữ hông, từ hồi tối tới bây giờ tôi mới thấy cô cười một cái đáng đồng tiền! Hôm nay tôi... lỗ sở hụi nhiều quá, bữa khác tôi phải bắt đền cô... nhiều lắm nghen!

Thím Hương thoáng cau mày đoạn ngập ngừng đáp:

- Thiệt tôi làm phiền ông chủ nhiều quá...

Dầu sao, tôi cũng rất cảm ơn ông chủ và xin ông chủ đừng... oán trách tôi nghen?

Ông Hồng Phát làm ra vẻ không bằng lòng:

- Cô đừng nói vậy, tôi giận đa! Thôi cô chạy đi mua thuốc cho mau chớ tôi cho đậu xe tại chỗ nầy cũng ngán quá. Mấy ông ba đá say sưa đi đầy đàng đầy xá như vầy thì sống sao nổi!

Thím Hương nhíu mày nhìn ông ta trong một giây rồi lật đật bước băng qua đường. Đặt khuỷu tay trái tựa lên thành cửa kiến xe, ông Hồng Phát ngồi dựa ngửa vừa trìu mến nhìn theo dáng đi của thím, vừa nhịp nhịp mấy ngón tay mặt lên vòng vô-lăng...

Bỗng ông ta ngồi nhỏm lên, thò đầu ra ngoài xe, lớn tiếng réo gọi thím Hương:

- Cô hai ơi, cô hai! Nhà thuốc Tây ở phía đằng nầy mà!

Thím Hương thay vì đi thẳng tới nhà thuốc lại rảo bước bét ra phía ngả ba Boudonnet – Dupré (Lê Lai – Thái Lập Thành, nay là Đông Du). Và khi nghe tiếng ông Hồng Phát réo gọi phía sau lưng thím lại phát chạy quẹo tuốc vô góc đường.

Ông Hồng Phát chưng hửng kêu lên:

- Ý trời, bộ con mẹ nầy tính đi trốn sao mà!

Ông ta liền đẩy cửa ra, bước xuống đường định chạy đuổi theo nhưng cũng vừa lúc ấy một đám Tây say dắt nhau đi trờ tới. Bọn nầy thấy xe đẹp nên bu lại, người thì vỗ thùng xe rầm rầm, kẻ thì xáp lại xí xô xí xào hỏi chuyện trên trời dưới đất với ông Hồng Phát.

Ông ta hoảng kinh, leo tót lên xe, đóng sập cửa lại, hấp tấp mở máy vọt đi....

Còn thím Hương sợ ông ta rượt theo nên càng thêm lúng túng không biết nên đi về hướng nào. Cuối cùng thím rảo bước vào một con đường nhỏ đâm ngang qua hông chợ Bến Thành. Trong thời quân đội viễn chinh Pháp mới trở qua, đó là một con đường có nhiều gái giang hồ thường hay ăn mặc hớ hênh xông ra đón mời khách làng chơi một cách thật suồng sã.

Đêm hôm ấy, con dường đặc biệt nầy náo nhiệt lạ thường. Các cô ả buôn hương được dịp níu kéo lớp lính Tây đổ xô về đó...

Thím Hương vừa bương bả đi tới lại phải

dội ngược trước cảnh hỗn độn ấy. Thím vội tháo lui để trở ra đường Dupré nhưng vừa lúc ấy một toán Tây say rống cổ ca hát om sòm đi trờ tới chận bít ngang lộ.

Có lẽ lầm tưởng thím là... dân trong giới bán phấn nên họ a lại kẻ níu người kéo. Thím Hương càng chống cự bao nhiêu thì họ càng sấn tới bấy nhiêu và như tìm thấy thêm sự thích thú trong những cử chỉ chống trả của thím Hương vậy.

Thím Hương cố sức vùng mạnh để mong chạy vuột đi, nhưng một đầu vạt áo dài của thím Hương bị một cánh tay lông lá chụp lấy ghịt lại.

Thím ráng hết sức bương càng tới và soạt một cái, cả một đoạn của vạt áo bằng hàng bombay mỏng bị rách bứt ngang. Đám lính Tây say cười rộ lên và càng sấn tới níu kéo giữ thím lại...

Chẳng mấy chốc luôn cả chiếc áo dài kia rách soạt ra thành nhiều mảnh, và bọn lính hò reo đùa nhau tung những mảnh ‘‘chiến lợi phẩm’’ ấy lên trời…

Những đoạn hàng Bombay màu rách tưa, tả tơi rơi xuống đất để rồi bị những đôi giày đinh phũ phàng dẫm lên.

Liền theo đó, như bị kích thích đến cực độ, như chợt sống theo bản năng man rợ cuồng loạn nhứt, bọn lính say hè nhau nhấc bỗng thím Hương lên và khiêng thẳng vào một nhà chứa gần đó mặc cho thím chòi đạp, mặc cho thím cấu cào, mặc cho thím gào thét...

Đầu tóc xổ tung ra, áo quần rách mướp, thím Hương có vẻ như là một… người sắp bị đưa vào lò sát sanh hay là một vật hy sinh của một bộ lạc man dã khiêng đi đem tế thần.

Bọn lính xô vẹt mọi người mà chúng gặp trong nhà chứa ra để xốc bê thím Hương đi thẳng vào một căn buồng đầu tiên mà chúng gặp, bất chấp những tiếng kêu rú lên của mấy cô gái điếm, những tiếng chửi thề ỏm tỏi của mấy tên lính khác bực mình vì bị quấy rầy... không phải lúc.

Bọn lính say khiêng thím Hương lại một chiếc giường kế cận, hai tên xông lên xô hất một cặp đang nằm trên ấy rơi tuột xuống đất để cho bọn đi sau quăng thím Hương nằm lên đó...

Thím Hương còn sức đâu để gào thét, để chống cự, và chỉ thoáng một cái mấy hàng nút bóp trên chiếc áo túi mặc trong bị giật tung...

... Rồi bọn lính say nhao nhao la lối chửi rủa một tên trong bọn đã vụng tay làm thắc gút sợi dây lưng mỏng manh kia, và như không còn thể nào trì chí được nữa, tên ấy nghiến răng cắn lấy sợi dây vải giựt mạnh...

Nhưng bỗng nhiên cả bọn cùng kêu ồ lên một tiếng kinh ngạc, rồi không ai bảo ai chúng lấn nhau vồ lấy chiếc ruột tượng của thím Hương buộc ở quanh bụng.

Vốn có kinh nghiệm ít nhiều về cách đeo dấu tiền bạc theo điệu buộc ruột tượng của một số dân nhà giàu ở miền quê qua những cuộc hành quân càn quét, bọn lính say như... tỉnh hẳn rượu và không còn thiết gì đến một phần thân mình của thím Hương đang nằm phô ra trên giường...

Một tên trong bọn rút liền ra một con dao găm, cắt ngang chỗ mối buộc của chiếc ruột tượng rồi tiện tay rọc tét một đường dọc theo chiều dài của chiếc thắt lưng no phồng ấy...

Từng xấp giấy bạc dầy cộm, từng mớ nữ trang vàng chói văng rớt lên trên mặt giường, và các tên lính say lại một phen lấn nhau cúi xuống quơ chụp tiền của bất ngờ đó, rồi bọn chúng giành giựt trên tay nhau như là một đám giặc nhỏ.

Ban đầu, thím Hương còn nằm chết cứng để trố mắt nhìn rồi kế đấy, thấy bọn lính như quên lảng mình còn nằm đó, thím bò rột dậy len lén tuột ra khỏi giường để nép mình vô sau cánh cửa buồng.

Thím vội vã vận chắc lưng quần lại, gài kín mấy nút áo túi như cũ rồi ngó trước ngó sau không thấy ai để ý, thím bèn vọt chạy ra ngoài cửa...

Tới chừng ấy, có vài tên lính không chụp giựt được một đồng xu nào trong số tiền ở chiếc ruột tượng mới chợt trông thấy. Mấy tên nầy liền rủ nhau chạy rượt theo gỡ gạt...

Nghe có tiếng giày đinh nện rầm rập ở phía sau lưng, thím Hương càng cấm đầu cấm cổ chạy miết.

Thím nhắm về hướng đường lớn ban nãy để chạy lộn trở ra đó. Đến góc đường Dupré -

thím băng càn qua lộ, định chạy đến cầu cứu nơi một thầy phú lít đứng gác gần đấy.

Riêng phần thầy nầy, vốn quen thuộc với cảnh Tây say rượu phá gái điếm nên thầy vội ngó lơ chọ yên chuyện. Nhứt là trong ngày lễ... dễ ngán nầy, thầy ta càng không muốn dính dấp gì vô cái đám Tây say bất kể trời đất ấy.

Vì quá hoảng sợ, thím Hương cứ chạy bừa tới. Đúng vào lúc thím vượt được một phần ba mặt lộ thì một chiếc xe nhà binh mười bánh chạy trờ tới...

Tên lính Tây cầm lái trên xe vừa bóp còi inh ỏi vừa quát mắng om sòm. Thím Hương chỉ kịp thấy xe hầm hừ lao tới là đã bị một về xe quẹt trúng té văng ra một bên ngay mặt lộ.

Mười chiếc bánh xe bị thắng gắp rít trên đường nhựa. Tên lái xe tông cửa nhảy xuống và khi nhận thấy thím chỉ bị ngất đi chớ không đến đỗi nào, hắn ta lại to tiếng "xạc-cà-rây" một hồi nữa rồi hấp tấp leo trở lên xe rồ máy chạy thẳng.

Một vài khách qua đường tò mò bu lại xem, trong số đó có một chị bán thuốc ở góc phố vội vã cúi xuống nâng thím Hương dậy. Chị ta

hoảng kinh kêu lên khi nhận thấy có vết máu ở một bên hông của thím Hương

- Mèn ơi, xe nhà binh đụng bể ngực cô nầy rồi còn gì! Ý trời ơi, sao mắt cổ nhắm hít như vầy... bộ cổ tắt thở rồi sao hả mấy ông?

Một người đứng gần đó lên tiếng chen vô

- Chắc cổ chết giấc chớ hổng sao đâu. Bây giờ phải lo cho cổ vô nhà thương gấp cho người ta băng bó cầm máu lại mới được.

Vừa lúc ấy, tiếng còi ''tu hít'' của thầy phú lít ban nãy ré lên làm cho mọi người giựt mình quay nhìn lại. Thầy ta vừa xâm xâm đi tới, vừa xua tay bảo mọi người dang ra... Ở bên đầu đường Boudonnet, mấy tên say rượt đuổi thím Hương ban nãy giơ tay lên trời ''xà lù'' (salaud = tiếng chửi thề) vài tiếng như có vẻ thất vọng rồi thản nhiên quay trở về ngã Courbet (Nguyễn An Ninh).

Thầy phú lít ngoắc kêu anh xích lô đạp lại:

- Ê anh bạn, nhờ anh... chở giùm cô nầy lại nhà thương Chú Hỏa một chút...

Anh phu xích lô nhăn mặt, nhìn thầy ta:

- Xếp nhờ cái điệu đó... thắt họng tui rồi! Hồi chiều tui mới bị một xếp ở cửa chợ Bến Thành phạt vì đậu xe bậy, rồi đến tối bị một ông ba đá say bắt chở đi, đạp thiếu điều sút giò mà hổng trả một ‘‘nhỏ’’ nào hết...

Thầy phú lít cau mày, gắt giọng:

- Anh chịu khó chở cô nầy lại nhà thương chú Hỏa gần xịt đây mà! Anh làm phước thì được phước chớ mất mát đâu mà sợ!

Anh phu xe xích lô đạp… rên rỉ:

- Thôi thầy ơi, phước đức đâu không thấy chỉ thấy lỗ thêm một cuốc xe nữa...

Tuy nói thế, anh ta cũng đẩy xe lại phụ với chị bán thuốc khiêng thím Hương đặt lên xe, sau khi cẩn thận rút tấm vải trắng phủ nệm vì sợ vấy máu.

Vừa lúc ấy thím Hương mở mắt ra, ngơ ngác nhìn mọi người rồi day qua thầy phú lít ú ớ nói:

- Tụi nó... giựt tiền của tôi...

Chị bán thuốc vọt miệng hỏi chen vô:

- Tụi Tây giựt tiền của cô hả?

Thím Hương khẽ gật đầu, nhưng liền đó, thầy phú lít đã lên tiếng gạt ngang:

- Ối, chắc mấy ông nội đó chơi bời rồi chạy chớ giựt tiền giựt bạc khỉ gì, (đoạn thầy ta day qua bảo anh phu xe). Thôi, anh đạp rút chớ cổ vô nhà thương đi, hông thôi máu ra nhiều cổ chết bất tử trên xe của anh bây giờ.

Anh phu xích lô nghe nói vậy, hoảng kinh lật đật leo lên yên cong lưng đạp đi thẳng ra phía bùng binh chợ. Trong lúc ấy, thím Hương quá kiệt sức ngoẻo đầu qua một bên ngất đi trở lại như cũ.

Chị bán thuốc ái ngại nhìn theo rồi lắc đầu nói như để phân bua với mọi người đứng gần đó.

- Cái điệu nầy, nếu cổ sống sót cũng mang tật, như vậy còn… chơi bời làm ăn gì nữa được!

Chưa ai kịp bàn ra tán vào thêm gì nữa thì mạnh người nào người nấy vội vàng giải tán vì từ bên kia đường, một đám Tây say quơ chân múa tay kéo đến một cách thật dễ sợ...

Trong lúc ấy, giờ giới nghiêm cũng gần kề...

Sau khi đậu xe lại, anh phu xích lô hấp tấp chạy vô nhà thương réo kêu nhân viên gác:

- Thầy ơi, xin thầy cho người đem băng ca ra khiêng một cô bị xe cán...

Thầy gác chậm rãi xếp tờ báo đang đọc dở lại, nhướng mắt lên hỏi:

- Chết chưa?

- Dạ còn hoi hóp… Thầy cho khiêng cổ vô mau mau giùm...

Thầy gác chận hỏi ngang:

- Xe gì cán vậy?

- Dạ xe nhà binh... nặng lắm thầy à! Xe mười bánh mà thầy!

Thầy kia nhún vai:

- Nếu vậy thì kể như đem vô nhà xác đi!

Anh phu xích lô nhăn nhó:

- Thầy muốn đem đi đâu thì đi miễn là rinh

cổ khỏi xe để tui đạp đi kiếm mối cho kịp chớ hông thôi giờ giới nghiêm tới rồi.

Thầy kia đứng dậy:

- Cổ có giấy tờ gì hông?

Anh phu xe ngó ra ngoài đường:

- Chắc hổng có đâu thầy. Cổ là dân chơi bời mà. Chắc cổ bị Tây say níu kéo gì đó nên quần áo rách bươm.

- Được rồi, để tôi biểu mấy anh cu li ra khiêng cổ vô.

... Thầy gác ở phòng ngoài chạy vô kêu thầy điều dưỡng trực:

- Thầy Năm ơi, tối hôm nay coi bộ thầy trúng mối đa!

Thầy Năm ‘‘phạm-nhe’’ (thầy Năm ở Cần Thơ đổi lên bịnh viện nầy và vẫn còn làm việc tại đó như thường, nhưng bà Tư đã đặt điều nói với thím Hương là thầy đã đổi đi lên miệt đất đỏ) hấp tấp đứng dậy:

- Bộ có bịnh mới vô nữa hả?

Thầy kia cười đáp

- Bịnh nhân nầy ngon lắm, một cô chơi bời ngộ giàng trời mây!

Thầy Năm trề môi

- Ngon cách mấy mà chở vô đây cũng... hết xài (rồi thầy nghiêm giọng lại) cô đó... bị cái gì mà giờ nầy mới chở vô đây? Bộ chán đời uống thuốc chuột, hay pháo chà tự vận hả? Mà ngày hôm nay, ngày lễ lớn của mấy ông Lê dương.. mối man thiếu gì, ngày hốt bạc mà! Chắc bị mấy chả làm hỗn hả?

Thầy gác lắc đầu:

- Hổng phải đâu, cổ bị xe nhà binh đụng.

Thầy Năm kêu lên

- Ý trời, nếu vậy thì... nặng lắm rồi. Xe nhà binh đụng thì đâu có hiền! Thôi để tôi chạy ra coi có cứu chữa cho cổ được cái gì không... Cái điệu nầy chắc phải kêu bác sĩ mới xong. Cha, ngày nầy mà cổ bị nạn như vậy thì xui cùng mình rồi còn gì!

Đoạn, thầy Năm tất tả chạy lại chỗ người đàn bà bị thương mới được chở tới.

Thầy cúi xuống, định xem sơ qua thương thế của nạn nhân coi nặng nhẹ thế nào, nhưng thầy bỗng đứng phắt lên, lấp bấp kêu thầy gác:

- Thầy hai ơi, cô nầy... tôi trông quen mặt quá!

Thầy gác quay đầu lại cười đáp:

- Nghe nói cổ là dân chơi bời ở miệt Boudonnet- Courbet mà thầy quen khỉ gì được! Hay là thầy có... rị mọ lại đó nên nhớ mặt cổ chớ gì!

Thầy Năm lắc đầu lia lịa:

- Thầy đừng nói bậy, tôi đâu ưa thứ chuyện đó... cô nầy... tôi có gặp mặt ở dưới Cần Thơ mấy lần mà, cổ là má của hai đứa nhỏ tôi nuôi ở nhà đó thầy!

Thầy gác nhíu mày:

- Đâu có lẽ kỳ vậy! Sao cổ lại trôi nổi lên trên nầy để ra nông nổi nầy? Chắc người giống người đa thầy Năm!

Thầy Năm hỏi lại liền:

- Thầy có giữ giấy tờ của cổ để vô sổ ở ngoải hông ? Nếu có là mình biết liền…

- Có giấy tờ móc xì gì đâu. Một anh xích lô đạp chở giùm cổ lại đây vậy thôi…

Thầy Năm quay lại nạn nhân :

- Được rồi, để tôi lo băng bó và chích thuốc khỏe cho cổ hồi tỉnh lại rồi sẽ biết coi có đúng là người quen của tôi ở dưới Cần Thơ không… Tôi cũng hơi nghi nghi vì hồi tôi gặp thím Hương – tức là cái cô tôi nói là quen hồi nãy đó – thím đâu có phấn son chưng diện như vầy !

Thầy gác cười xòa rồi nói vọng vô :

- Nếu đúng như thầy nói thì thiệt là… xe nhà binh đưa lối và Tây say dẫn đường để thầy gặp lại người cũ… Tôi nghe thầy nhắc nhở và trầm trồ thím đó hoài mà !... Nhưng theo tôi thì chắc hổng phải đâu…

Thầy Năm thở dài :

- Thôi, dầu cho ai đi nữa mình cũng phải lo cứu chữa cho người ta cái đã, rồi sau… nếu phải đúng là quen thì… càng tốt…

o O o

Thím Hương rên nho nhỏ rồi từ từ mở mắt ra. Thầy Năm mừng rỡ định lên tiếng thì thím đã ngơ ngác đảo mắt nhìn gian phòng, lấp bấp hỏi liền:

- Ở đây là... đâu?

- Cô đang nằm trong nhà thương. Cô bị xe nhà binh đụng nhằm nên người ta chở cô vào đây...

Thím Hương hơi nhổm người dậy, lập cập đưa tay lần dưới bụng rồi hớt hải kêu lên:

- Tiền bạc vòng vàng của tôi đâu rồi nè trời!

Thầy Năm nhíu mày nhìn thím như để dò xét, rồi ấp úng hỏi:

- Cô nói tiền bạc ở đâu mà tôi không hiểu gì ráo? Sao tôi chỉ nghe nói là cô bị xe đụng vậy thôi. Cô nhớ kỹ lại coi, người ta chở cô vào đây... cô không có mang theo giấy tờ tiền nong gì hết...

Thím Hương vẫn còn chắt lưỡi kêu trời:

- Công trình tôi cất giấu bao nhiêu tiền của ấy, nhiều lắm chớ ít ỏi gì sao...

Thầy Năm lắc đầu, lựa lời an ủi thím!

- Thôi... cô nên lo tĩnh dưỡng cho mạnh khỏe thì tốt hơn. Thường thường hễ trong mình còn yếu, nhứt là khi vừa qua khỏi một tai nạn hiểm nghèo thì hay... suy nghĩ lộn xộn lắm. Tôi làm nghề nầy lâu năm rồi tôi biết, có người... họ còn nói sảng nói mê nữa cô à! Không chừng cô... để quên đâu đó...

Thím Hương có vẻ bực mình:

- Bộ thầy nói tôi... không tỉnh trí hả?

Thầy Năm đành cười trừ:

- Xin lỗi cô, tôi đâu dám nói như vậy...

Rồi như nhớ trực lại điều gì, thầy vội hỏi liền theo:

- Thưa cô, nếu cô thấy khỏe khoắn trong mình đôi chút cho tôi hỏi thăm điều nầy... Có phải cô gốc gác là người ở dưới Cần Thơ không?

Thím Hương giật mình ngẩng mặt lên nhìn thầy Năm đăm đăm rồi sửng sốt kêu lên:

- Ủa... tôi trông thầy ngờ ngợ... (Thím dụi mắt mấy cái liền) Ủa thầy... Năm đây mà!

Thầy Năm thở phào ra một hơi dài rồi mỉm cười dịu dàng hỏi lại:

- Còn cô... là thím Hương đó phải không? Tôi nói hổng sai mà!

Thím định ngồi dậy nhưng rồi nhăn nhó nằm vật xuống.

Thấy thế, thầy Năm vội kéo gối nâng đầu cho thím nằm hơi dốc lên:

- Cô... à quên, thím nằm nghĩ cho khỏe đi, mình nói chuyện sau cũng được.

Thím Hương nóng nảy hỏi liền:

- Mấy đứa nhỏ...

- Thím cứ yên tâm, trước cũng như sau tôi lo cho mấy đứa nó đàng hoàng lắm, và hiện tụi nó đang ở trong nhà tôi tại xóm Nancy.

- Vậy hả! Trời ơi, tôi to cho tụi nó quá... Mà

sao thầy không nhìn ra tôi liền để tôi đỡ lo hả thầy Năm?

Thầy Năm cười đáp:

- Tôi giáp mặt thím là tôi sanh nghi rồi nhưng... bị nghe người ta nói thím... ở miệt đường Courbet - Boudonnet... bị thím sửa soạn bộ vận... có hơi khác hồi đó, với lại trong mình thím không có một chút giấy tờ gì hết, phần thì... bất ngờ quá nên tôi cũng không dám cả quyết gì cho lắm... Còn thím, sao thím không nhận ra tôi?

Thím Hương nhìn lại thầy:

- Thầy nghĩ coi, trong lúc tôi bị nạn như vầy, đầu óc gì rối ren hết thì làm sao nhìn kỹ ai là ai được. Với lại bây giờ thầy... mập mạp khác hơn trước nhiều, thầy còn lại bận áo trắng rộng phùng phình, đầu đội cái… nón chụp trắng kia nữa nên trông lạ quá. Hồi đó tôi gặp thầy ở nhà bận đồ mát chớ đâu có bận thứ quần áo... nhà thương nầy!

Đoạn, thím thở dài nói tiếp:

- Hơn nữa tôi tưởng thầy đã đổi lên miệt rừng sâu nước độc rồi chớ đâu có dè thầy còn

ở Sài Gòn... có phải nhà thương nầy là nhà thương Chú Hỏa không thầy?

Thầy Năm không giấu vẻ ngạc nhiên:

- Ủa, té ra thím biết tôi ở đây sao?

Thím Hương khẽ gật đầu:

- Tôi hỏi thăm dưới Cần Thơ họ chỉ lên trên nầy là tôi vọt đi liền để kiếm mấy đứa nhỏ...

- Mà sao thím không đi thẳng lại đây kiếm tôi?

Thím Hương thở dài:

- Phải vậy thì tôi đầu có khổ sở điêu đứng như thế nầy! Đầu đuôi câu chuyện nó… rắc rối như thế nầy để tôi kể rõ cho thầy nghe rồi thầy mới hiểu...

Đoạn thím thuật sơ lại cho thầy Năm nghe cuộc gặp gỡ giữa thím và bà Tư cùng mọi việc xảy ra kế tiếp theo đó.

Kể xong, thím Hương cười chua chát bảo thầy Năm:

- Thầy không biết chớ tự hồi giặc giã tới giờ tôi toàn gặp chuyện xui xẻo và còn... ráng

thêm một keo vừa rồi nữa mới được gặp mặt thầy và... mấy đứa nhỏ...

Thầy Năm chắc lưỡi

- Con mẹ gì ác nhơn thất đức quá! Sao bả nói vậy mà thím... lại nghe tin theo?

- Thì thầy nghĩ coi, tôi mới tản cư về kế dông tuốt lên trên nầy, cái gì cũng lạ hoắc hết nên bà Tư bả nói cái gì tôi cũng ngán, cũng... nghe hết. Đến chừng rõ ra thì chỉ có nước liều mạng kiếm cách trốn. Trời xui đất khiến cho tôi chạy thoát lại đúng vào cái ngày... lễ có Tây đi đầy đường đầy sá... nên mới bị mất tiền mất của và bị xe đụng như vậy! Nhưng cũng còn may... Tôi tưởng tôi... bị mấy ông nội đó khiêng vô... làm thịt rồi chớ!

Thầy Năm thở ra:

- Hèn chi tôi nghe thầy gác nói cô... là dân ở trong mấy con đường chơi bời đó... Té ra mọi người đều hiểu bậy hết! Hồi nãy tôi thắc mắc... như thím đời nào đến nỗi... phải sa vào cảnh đó!

Ngừng một giây, thầy xẻn lẻn thú nhận thêm:

-...Bị nghe họ nói... chắc cứng như vậy, nên tôi cũng đâm ra bán tín bán nghi... hổng chắc có phải đúng là thím hông (và thầy cười xòa nói tiếp). Ai dè té ra là... thím thiệt!

Thím Hương thở ra, nét mặt tươi tắn hẳn lên:

- Tôi tưởng đời mình lên tới đây là... tàn rồi, nào ngờ còn gặp được thầy, gặp được mấy đứa nhỏ.

Đến đây, thím bỗng xụ mặt ngay:

- Chỉ hơi tiếc là... số tiền bạc, vòng vàng tôi dành dụm và cất giấu trong bấy lâu nay để sau nầy lo cho mấy đứa nhỏ ăn học, nào ngờ lại bị mấy ông Tây say tước mất.

Thầy Năm vội lựa lời an ủi thím:

- Thôi thím à, có lẽ nhờ... hao tài tốn của như vậy nên thím được tai qua nạn khỏi và sum họp với con. Thời buổi giặc giã nầy, mình còn được sống bình yên là quý rồi...

Thím Hương nhăn nhó hỏi vô:

- Vậy chớ không có cách nào thưa gởi họ để

lấy lại sao thầy! Tiền bạc của cái ấy nhiều lắm mà!

Thầy Năm lắc đầu:

- Khó lắm thím à! Đối với mấy ông nội đó, dầu mình cất công đi thưa gởi đến đâu đi nữa thì cũng… chìm xuồng luôn, với lại có cả trăm cả ngàn ông say thì biết ai là ai...

- Còn bà Tư kia nữa? Đầu dây mối nhợ gì cũng tại bả hết! Để tui mạnh rồi thế nào tôi cũng đâm đơn kiện bả cho thầy coi!

Thầy Năm cười đáp:

- Việc nầy tôi cũng xin… can thím luôn. Mình có thưa gởi lòng vòng thì càng mất công, mất thì giờ mà chưa chắc ăn thua gì. Như lời thím nói: bả có tính chuyện... gả ép thím nhưng thím hổng chịu thì thôi... Nói cho cùng mà nghe thì cũng chẳng có bằng cớ gì rõ rệt và bà kìa bả dám nói lật ngược lật ngang lắm. Theo như thím nói, bả cũng quen lớn với ông nầy ông nọ nhiều lắm, bả mà làm tùm lum lên thì mình cũng... mệt. Thôi mọi việc mình nên bỏ qua hết đi thím. Đời nầy, ở cho yên được là quý rồi đó thím!

Thím Hương thở dài thườn thượt:

- Nói vậy tôi đành ôm bụng chịu sao thầy?

- Thì thím kể như là mình gặp tai nạn và hiện nay mọi chuyện xui xẻo ấy đều qua hết... Bây giờ thím chỉ lo tỉnh dưỡng cho khỏe mạnh hẳn lại rồi về đoàn tụ với mấy đứa nhỏ.

Thím Hương khẽ gật đầu:

- Thôi tôi xin nghe theo lời thầy... (nhưng rồi thím tỏ vẻ lo lắng) Thầy nhắm tôi có bị tật nguyền gì không?

Thầy Năm lắc đầu, cười đáp:

- Ô, thím đừng sợ chuyện đó! Thím bị đụng xe coi bộ dữ dằn vậy chớ không lấy gì làm nặng, nhiều lắm là... thành thẹo chớ không... sứt mẻ què quặt gì đâu!

Thím Hương có vẻ xẻn lẽn:

- Thiệt hú hồn hú vía, tôi cứ tưởng là dập xương sườn hay gãy xương sống gì vậy! Sao hồi mới bị tôi thấy máu me gì ra quá vậy thầy?

- Chắc thím chỉ bị chiếc xe quẹt hơi mạnh một chút làm rách da nên máu chảy chút đỉnh

vậy thôi. Tôi đã băng bó xức thuốc đâu đó cho thím đàng hoàng rồi…

- Nhờ thầy ráng lo giùm tôi...

- Cố nhiên rồi! Đối với con bịnh khác tôi cũng tận tâm lo huống hồ gì là thím. Nghĩ thiệt tôi có vận may lắm mới được dịp... săn sóc thím như vầy...

Thím Hương ngượng nghịu hỏi lảng ra:

- Quên nữa, chừng nào tôi mới được gặp hai đứa nhỏ hả thầy?

Thầy Năm sốt sắng đáp:

- Tôi định để sáng sớm ngày mai tôi dẫn con Hạnh và thằng Long đến đây thăm thím. Chắc tụi nó mừng, lắm! Con Lụa cũng ở với tôi...

- Vậy hả! Thầy chạy về cho mấy đứa nhỏ hay liền giùm tôi...

- Bộ thím quên rằng sắp tới giờ giới nghiêm hay sao? Với lại tôi đâu có thể bỏ phiên gác được. Thím cứ lo nghĩ cho khỏe đêm nay đi, đến sáng mai lối bảy giờ là có mặt hai đứa nó tại đây.

- Nếu vậy, suốt đêm nay tôi mừng nôn quá chắc không sao nhắm mắt được đâu.

Thầy Năm không giấu vẻ nhìn trìu mến của mình

- Tôi đã nghĩ tới chỗ đó. Để tôi đi lấy cho thím uống thứ thuốc nầy rồi thím sẽ ngủ thẳng một giấc ngon lành cho tới sáng bét.

Thím Hương liếc xéo thầy, rồi ỡm ờ hỏi:

- Thuốc gì vậy? Hổng phải thứ thuốc... của ông đạo Sáu đó chớ?

Thầy Năm ngơ ngác

- Thím nói thứ thuốc gì? Ở đây xài toàn thuốc Tây không mà!

Thím Hương ráng nhịn cười:

- Tôi nói giỡn chơi, thầy hổng biết đâu!...

o O o

Thấy con Hạnh và thằng Long toan chạy a

lại giường thím Hương nằm, thầy Năm vội giữ hai đứa nó lại và thấp giọng bảo chúng:

- Khoan đã! Để cho má ngủ thêm một chút nữa, đằng nào mình cũng gặp mà!

Hai đứa nó đành đứng khựng lại nhưng không ngớt thấp thỏm nhìn về phía thím Hương.

Độ hai phút sau, một đoàn xe nhà binh nối nhau chạy rầm rập ngoài đường làm rung rinh cả cửa kiếng trong phòng bịnh khiến cho thím giật mình tỉnh giấc.

Thím vừa mở mắt ra là con Hạnh và thằng Long đổ xô lại ôm chầm lấy thím và kêu má má om sòm. Chưa chi con Hạnh đã tuôn nước mắt bù lu bù loa hỏi thăm thím Hương chưa hết câu nầy đã sang câu kia làm thím không sao trả lời được, và chỉ nghẹn ngào dang tay ôm lấy hai con.

Thầy Năm đứng yên nơi ngưỡng cửa vừa cảm động vừa sung sướng chứng kiến cảnh tượng sum họp ấy.

Một sự sum họp quá bất ngờ mà thầy đã góp công vào không ít.

Thím Hương nhoai đầu ra, chợt nhìn thấy thầy nên vội lên tiếng chào hỏi:

- Thầy Năm, sao thầy đứng tuốt ở ngoải! Thầy dẫn tụi nó đến đây hồi nào coi bộ… sớm quá vậy?

Thầy Năm khoan thai bước lại:

- Vậy mà tôi cứ lo thấp thỏm là đưa hai đứa nhỏ đến trễ để thím sốt ruột đợi trông. Hồi nãy, thằng Long với con Hạnh tính chạy lại kêu thím nhưng tôi cản lại vì thấy thím còn ngủ ngon...

Thím Hương ra bộ lừ mắt trách móc:

- Thầy sao lo cho tôi quá vậy?

Thầy Năm hơi mắc cỡ nên tìm cách hỏi lảng ra:

- Lâu ngày gặp lại hai đứa nhỏ… thím coi tụi nó có lớn hơn chút nào không?

Thím Hương nghểnh cổ nhìn qua hai con đoạn gật gù đáp:

- Ý chà, hai đứa trọng cải há!Thầy nuôi tụi nó… khéo tay đa!

Thầy Năm ngượng nghịu ngó lại hai đứa nhỏ:

- Mấy năm qua rồi mà hai đứa nó không lớn hơn hồi đó sao được thím! Tuổi nầy là tuổi... nhổ giò mà!

Thím Hương đưa mắt săm soi nhìn hai con từ đầu đến chân, chợt để ý đến bộ đồ sọt trắng bốp của thằng Long và chiếc áo đầm vải ca rô của con Hạnh. Thím chắc lưỡi kêu lên:

- Cha, quần áo ở đâu mà mấy đứa bây ăn mặc như con Tây vậy nè!

Con Hạnh vọt miệng đáp:

- Dạ của ba Năm đặt cho mấy tụi con đó mà!

Thím Hương nhíu mày nhìn thầy Năm

- Ba Năm?

Thầy Năm lúng túng giải thích:

- Dạ... hai đứa nhỏ… quen kêu tôi như vậy. Dạ... bị hồi đó hai đứa nó theo ở với tôi, nghe tụi nó kêu tôi bằng ‘‘thầy bà’’ hoài coi cũng... kỳ kỳ nên tôi biểu tụi nó kêu đại tôi bằng... ba Năm cho nó... gọn. Xin thím đừng chấp nhứt...

Thím Hương cười đáp:

- Tôi có dám phiền trách thầy đâu! Thì thầy cũng như là... ba nuôi của hai đứa nó rồi! Còn tôi là mẹ ruột của tụi nó mà suốt mấy năm nay lại giống như người dưng…

Thầy Năm có vẻ còn chưa an tâm:

- Tại thím mắc lo đi mua bán làm ăn nên phải vậy. Trong lúc không có thím và thầy Tư nên tôi... mạn phép biểu mấy đứa nhỏ xưng hô như vậy... Ý mà, quên nữa, thầy giáo ở đâu mà lại để thím một mình lên trên nầy kiếm mấy đứa nhỏ! Chắc thầy... kẹt ở trong vùng mấy ảnh ở trỏng nên ra không được phải không thím?

Thím Hương sa sầm nét mặt:

- Ờ... bị lu bu chuyện nầy chuyện nọ nên tôi cũng quên nói nữa, anh Tư ảnh mất rồi...

- Ý trời, Anh Giáo ảnh mất... sao đó thím?

- Anh bị... lạc đạn chết cũng khá lâu rồi thầy à!

Con Hạnh vọt miệng hỏi chen vô:

- Bộ thầy Giáo Tư chết thiệt rồi hả má?

Thím Hương khẽ gật đầu.

Con Hạnh quay qua phía thằng Long:

- Anh hai, thầy Giáo Tư chết rồi anh!

Thằng Long liếc nhanh về phía thím Hương rồi trả lời gióng một:

- Anh nghe má nói rồi mà!

Con Hạnh như không dằn nổi vui mừng cứ nói sấn tới:

- Vậy thì từ nay hai đứa mình chắc ở yên với má rồi hén anh!

Thằng Long lo lắng nhìn trộm má nó, thím Hương cúi đầu để giấu vẻ ngượng ngập… và thầy Năm liền lên liếng la rầy con Hạnh:

- Nè Hạnh, không được nói như vậy nữa nghen! Dầu sao thầy Tư cũng là... cũng có công chăm lo hai đứa bây đi học như ba Năm vậy.

Như nhớ trực lại, thầy gượng cười day qua thím Hương để tạ lỗi về hai tiếng "ba Năm".

- Dạ... bị lâu ngày chầy tháng… tôi quen miệng xưng hô với mấy đứa nhỏ như vậy...

Thím Hương hớn hở nắm lấy dịp nầy để... khóa lấp cho rồi câu chuyện ‘‘thầy Giáo Tư’’:

- Không sao đâu mà thầy Năm! Tụi nó được thầy xưng hô như vậy là... phước đức ông bà để lại rồi chớ còn muốn gì nữa!

Thầy Năm xẻn lẻn đẩy đưa theo:

- Dạ... con Lụa ở nhà nó cũng kêu tôi bằng ba Năm y như hai đứa nầy vậy...

Thím Hương chắc lưỡi:

- Quên nữa, thầy có nhắc tôi mới nhớ! Sao thầy không dẫn con Lụa lại đây luôn? Thiệt tôi cũng vô tình quá... Tôi coi bộ con nhỏ đó trìu mến con Hạnh lắm!

Thầy Năm chưa kịp lên tiếng thì con Hạnh đã nói chen vô:

- Dạ hồi sớm chỉ cũng đòi đi quá...

Thầy Năm vội đỡ lời:

- Tôi cũng tính cho nó đi nhưng nghĩ đi nghĩ lại… sợ nó đến đây thành ra lỏn chỏn một mình quá. Chắc thím Tư biết nó mồ côi... nên có thể mủi lòng tủi thân, bất tử...

Thím Hương bất giác thở dài:

- Tội nghiệp con nhỏ quá há! Thiệt cũng nhờ một tay thầy mà bao nhiêu oán cừu cũ tiêu tan hết. Chắc lúc trước đây thầy có nghe ông Sáu Giò dưới Cần Thơ… kể lại cho thầy nghe hết mọi chuyện chớ?

Thầy Năm ngó lơ sang chỗ khác:

- Dạ có... Đó là những thứ chuyện "rủi ro" của người lớn chớ sắp nhỏ có ăn thua gì vô đó. Bây giờ mình chỉ nghĩ đến tương lai của tụi nó là hơn.

Thím Hương gật đầu:

- Dầu sao cũng nhờ công ơn của thầy rất lớn, chớ nếu không, con Lụa biết nương tựa vào đâu và như vậy... kể ra cũng tổn âm đức lắm! Thầy có lòng tốt như thế ấy thiệt còn hơn kiến lập năm bảy kiểng chùa...

- Thím nói hơi quá. Hồi ông Sáu còn sống tuy ổng có oán hận thầy Hương ở nhà đôi chút nhưng ổng tỏ ra là người biết điều lắm, bây giờ tôi chỉ còn ngại cái đám anh em... xưa cũ của tía con Lụa...

Thím Hương vội đáp:

- Điều ấy thì kể như êm hết rồi. Cái đám đó bây giờ chẳng còn ai hết. Một sự... tình cờ đã cho tôi biết rõ như vậy.

Thầy Năm hớn hở kêu lên:

- Thiệt là tiền hung mà hậu kiết! (rồi thầy day qua bảo thằng Long con Hạnh). Thôi hai đứa thưa má để về đi học cho kịp giờ, rồi chiều sẽ trở vô nữa...

Thím Hương nói theo:

- Thầy cũng nên về nhà nghỉ nữa chớ! Suốt đêm qua chắc thầy có ngủ được phút nào đâu!

Thầy Năm chưa kịp trả lời thì một thầy điều dưỡng ở ngoài phòng trực xô cửa bước vào, bô bô lên tiếng:

- Rua thầy Năm! Ủa sao giờ nầy thầy chưa về nghỉ? Tối hôm qua nhằm tua gác của thầy mà?

Rồi không đợi cho thầy Năm trả lời, thầy kia hấp tấp hỏi luôn:

- À, thầy biết có cô chơi bời nào bị xe đụng

mới chớ vô đây hồi tối không?

Thầy Năm không giấu vẻ khó chịu:

- Ai nói với thầy như thế đó? Ở đây chỉ có một người đàn bà bị xe đụng thôi và người ta là người có gia thế đàng hoàng. Tôi xin thầy đừng ăn nói hàm hồ như vậy!

Thầy kia ngạc nhiên, tròn xoe đôi mắt:

- Coi, tôi có nói cái gì đâu mà thầy... nóng quá vậy! Tôi có biết ất giáp gì. Ở bên bót họ cho người tới lãnh cô đó về...

Thầy Năm chưng hửng hỏi lại:

- Thầy nói sao? Người ta bị xe đụng gần chết mà cò bót còn lãnh đi đâu nữa!

Thầy kia nhún vai:

- Tôi nói tôi hổng biết gì ráo mà! Họ đem giấy tờ lại lãnh thì mình phải giao cho họ chớ sao nữa!

- Nhưng cổ còn phải nằm nhà thương ít lắm là một tuần lễ mới mạnh được.

- Trời ơi, người ta lãnh cổ về thì cũng đưa

giam cô trong nhà thương Chợ quán, ở đó có lính tráng gác giữ chớ để cổ ở đây rồi ai chịu trách nhiệm?

Thầy Năm bước tới hỏi nhỏ thầy kia:

- Thầy có nghe họ nói cổ... bị mời về tội gì không?

- Ai biết đâu! Hay là thầy ra hỏi mấy ổng họa may mấy ổng cho thầy rõ được phần nào chăng?

Vừa lúc ấy hai thầy phú lít tiến vô, một người xách tòn teng trên tay một đôi còng khóa bóp.

Thím Hương tự nãy giờ nghe lóm được câu chuyện giữa hai người vội ngồi hẳn dậy hốt hoảng kêu thầy Năm:

- Cái gì đó thầy Năm?

Thầy Năm quay lại ấp úng đáp:

- Hổng sao đâu thím... Mấy ông ở dưới bót tới mời thím để hỏi về một việc gì đó...

- Trời, tôi bị nạn như vầy... cò bót không nói năng gì hết mà bây giờ lại đến bắt tôi nữa sao?

Một thầy phú lít bước lại, vừa đập đập tờ giấy ''trát'' cuốn tròn lên trên bàn tay, vừa cười đáp:

- Thì bây giờ cò bót mới làm ăn kết cô nè. Thôi cô có quần áo hay đồ đạc gì thì lấy đem theo đi (rồi day qua thầy điều dưỡng, thầy phú lít nói tiếp). Xin thầy cho người đem băng-ca tới khiêng cổ ra xe hồng thập tự của bót đậu ở đàng trước giùm, nếu cổ đi chưa nổi...

Thím Hương tức mình nói như hét:

- Tôi có làm gì đâu mà mấy ông bắt tôi! Tôi hổng đi đâu hết... Thầy Năm, thầy nói với ổng giùm tôi...

Thầy phú lít cười lạt:

- Cô có làm cái gì hay không thì cô xuống dưới bót trả lời với ông cò, chớ tụi nầy như thiên lôi vậy, ai chỉ đâu thì... xâu đó!

Thầy Năm vội bước lại bên cạnh thím lựa lời an ủi thím:

- Có trát đằng bót lại... thì đằng nào thím cũng phải rời khỏi nơi nầy. Chắc có ai thưa gởi gì đó...

Thầy cảnh sát cầm còng vọt miệng nói chen vô:

- Thầy nói đúng đa! Có bà gì đó xuống dưới bót thưa với ông cò là cô nầy ở nhà bả rồi… ăn cắp nữ trang, tiền bạc gì đủ thứ hết để dông đi...

Thím Hương hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi, bà Tư!

Thầy phú lít gật đầu:

- Nói vậy, cô cũng biết bả hả? Như thế là đúng rồi còn gì nữa!

Thím Hương la to:

- Tôi có ăn cắp của bả đồng xu cắc bạc gì đâu mà bả dám nói dựng đứng như vậy!

Thầy phú lít đưa tay banh còng ra:

- Thôi, băng ca vô tới rồi, cô chịu khó đưa tay ra để tôi...

Thầy Năm vội can thiệp:

- Xin thầy... miễn cái đó giùm cổ. Cổ bị

thương nặng còn đang băng đó đi chưa nổi thì chạy trốn đâu được nữa...

Thầy phú lít đưa mắt hỏi ý kiến đồng nghiệp và thầy nầy khẽ gật đầu:

- Thôi cũng được. (Rồi day qua thầy Năm và thầy điều dưỡng kia). Xin kiếu mấy thầy! Tôi đã ký tên lãnh cổ vào sổ ngoài buy-rô rồi đó nghen!

Lúc bấy giờ con Hạnh và thằng Long vừa khóc vừa chạy theo như muốn giữ thím Hương lại. Thấy thế, thầy Năm vội ngăn cản chúng nó:

- Hai đứa bây đứng ở đây để ba Năm chạy đưa má xuống dưới xe rồi trở lên dẫn về đi học.

Bỏ hai đứa nó ở lại trong phòng, thầy tất tả đi kèm một bên thím Hương ra cửa và luôn miệng "trấn an" thím:

- Thím cứ bình tĩnh đi theo hai thầy nầy đi, tôi cũng vọt xuống dưới bót liền để làm chứng cho thím. Sự thật như thế nào thím cứ khai rõ thì tất nhiên sẽ lòi cái gian giảo của con mẹ kia ra.

Thím Hương ráng nhổm đầu ra khỏi băng ca:

- Bả nói lật ngược như vậy... thầy nhắm có sao hông? Rủi dưới bót người ta không tin những lời khai của tôi thì sao?

Thầy Năm cả quyết đáp:

- Coi, sự thật sờ sờ ra đó mà mấy ổng không tin sao được! Còn tôi đây làm chứng vô nữa mà! Còn con Hạnh thằng Long nữa chi! Con mẹ đó tưởng thím cu ky một mình nên nó mới làm trận làm thượng như vậy. Con mẻ đâu có dè thím lại gặp tôi ở đây!

Thím Hương hơi yên tâm đôi chút:

- Thôi thầy ráng lo giùm tôi... không có thầy chuyến nầy, chắc tôi phải… chết thêm một lần nữa!

Thầy Năm cười gượng đáp:

- Cố nhiên là tôi phải lo rồi, chớ chẳng lẽ gặp lại được thím như vầy rồi… buông xụi cho mất đi một lần nữa hay sao. Dầu cho phải đi tới đâu để cho vụ nầy ra trắng đen, tôi cũng đi hết á! Chắc thím còn xui xẻo một cú chót nầy

nữa rồi mới yên được. Thiệt kể như còn... kẹt một sợi tóc nữa!

Thím Hương ráng cười theo:

- Tôi cũng vái Trời vái Phật cho được như lời thầy nói...

... Thầy Năm ngẩn ngơ nhìn theo chiếc xe hồng thập tự rồ máy chạy thẳng.

Đoạn thầy thẩn thờ trở vô nhà thương để đưa hai đứa nhỏ về đi học trước khi chạy lên bót theo dõi vụ thím Hương.

o O o

Gần một tuần lễ sau, vụ bà Tư thưa gởi thím Hương dưới bót mới được giải quyết xong xuôi.

Nhờ sự can thiệp ráo riết của thầy Năm, bà Tư mới chịu thua và thím Hương được kể như là... vô tội.

Lúc ấy thím cũng được bình phục tuy vẫn hãy còn yếu sức.

Trong mấy ngày cuối của cuộc điều tra, người ta đã đưa thím về ở luôn dưới bót.

Thầy Năm đã chực sẵn từ sớm để đón thím về.

Từ trong phòng giam bước ra, thấy có thầy Năm đứng đó, thím chạy a lại và... khóc òa lên.

Thầy Năm lúng túng lựa lời khuyên giải:

- Thím… thím đừng làm như vậy người ta ngó vô... cười chết! Bây giờ mọi việc đều êm đẹp hết chớ có cái gì nữa đâu mà thím... khóc.

Thím Hương đưa tay quẹt nước mắt:

- Thầy hổng hiểu... tại tôi mừng quá mà thầy!... Gặp được mặt thầy là tui thấy khỏe ru liền!

- Khỏe gì cũng phải đi rút về nhà cho mấy đứa nhỏ nó mừng.

Về đến nhà thầy Năm, sau một hồi lu bu với thằng Long, con Hạnh, con Lụa, thím Hương chợt thở dài quay qua nói với thầy Năm:

- Để ở đây chơi đôi ba bữa rồi tôi tính thưa

với thầy cho tôi rước mấy đứa nhỏ về dưới Cần Thơ...

Thầy Năm bước xổ lại đứng ngay trước mặt thím như muốn cản lối:

- Coi, đâu được! Tôi không để thím đi đâu!

Thím Hương ỡm ờ hỏi lại:

- Sao thầy lại không để cho tôi đi cà?

Thầy Năm xẻn lẻn nói trớ đi:

- Tôi muốn nói là... thím rước mấy đứa nhỏ như vậy. Việc học hành của tụi nó lỡ dở hết.

- Ở dưới Cần Thơ cũng có trường học nữa mà!

Thầy Năm nhăn nhó gãi đầu, gãi tai, ngó quanh ngó quẩn, rồi bỗng nhiên nhìn thẳng vào mặt thím, xuống giọng ‘‘bỏ nhỏ’’:

- Thím ác quá… tôi nói như vậy mà thím cắc cớ trêu chọc tôi cho đến nước vậy thím? Chẳng nói giấu gì thím, khi gặp lại thím tôi đã có ý định mời thím về đây ở luôn để... cùng lo cho mấy đứa nhỏ ăn học đến nơi đến chốn. Thím dìa dưới thì cũng long chong; thôi thì ở

đây luôn... cho tiện, nếu thím không chê… nhà tôi chật hẹp...

Thím Hương ngó lảng sang chỗ khác:

- Chuyện nầy đột ngột quá, xin thầy để tôi suy nghĩ lại… Chắc thầy đã dư rõ… thân phận của tôi cũng chẳng ra gì...

Vừa lúc ấy con Hạnh, thằng Long và con Lụa đi học về và chạy a lại hai người. Thầy Năm vội gọi mấy đứa nhỏ bảo liền:

- Đó, má tính rước mấy đứa bây về đó!

Con Hạnh và thằng Long nhao nhao lên:

- Hông, hông má ở luôn trên nầy với ba Năm hà!

Con Lụa cũng rụt rè nói vô:

- Thưa thím, thím rước anh Long và em Hạnh về dưới, bộ cháu ở trên nầy một mình với ba Năm sao?

Thím Hương bước lại vuốt đầu nó:

- Qua... chưa tính gì hết mà! Từ nay, cháu cũng nên theo thằng Long và con Hạnh kêu

qua bằng má cho tiện. Thầy Năm nghĩ như vậy có phải hông?

Thầy Năm cười xòa:

- Cố nhiên là phải lắm rồi... Và riêng phần tôi, thím kêu tôi bằng... thầy hoài nghe cũng kỳ quá!

Thím Hương liếc xéo thầy ta, hỏi lại liền:

- Vậy chớ thầy kêu tôi bằng thím đó chi!

Thầy Năm mừng rỡ kêu lên:

- À, cái đó dễ mà!

Và như để che giấu sự xúc động... thầy đưa mắt ngó lơ ra ngoài sân.

Nắng chiều gay gắt chiếu lọt qua tàn cây me xanh um, in lên nền đất thành những vệt dài vừa đủ tươi sáng nhưng lại rất êm dịu...

*** HẾT ***